Dorințe
periculoase
SARAH
MacLEAN

SARAH MACLEAN
DORINŢE PERICULOASE
SERIA BASTARZII BĂTĂUŞI 2

***Brazen and the Beast by* Sarah MacLean**

Copyright © 2019 Sarah Trabucchi
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACLEAN, SARAH
Dorinţe periculoase / Sarah MacLean
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 4835 – 8
I. Macoviciuc, Elena (trad.)
821.111
SARAH MACLEAN
Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA
2020

Pentru V.
Eşti preferatul meu pe lumea asta.

Capitolul 1

Septembrie 1937
Mayfair

Lui Lady Henrietta Sedley îi plăcea să creadă că învăţase câteva lucruri în cei douăzeci şi opt de ani de viaţă şi 364 de zile.

De exemplu, învăţase că, dacă o lady nu putea să poarte pantaloni (o realitate nefericită pentru fiica unui conte, chiar şi unul care îşi începuse viaţa fără titlu sau avere), atunci ar trebui să se asigure că fustele ei includeau buzunare. O femeie nu avea cum să ştie când urma să aibă nevoie de nişte frânghie sau de un cuţit cu care s-o taie.

Mai învăţase şi că orice evadare decentă din casa ei din Mayfair necesita acoperirea întunericului şi o trăsură condusă de un aliat. Birjarii aveau tendinţa să cam exagereze când venea vorba să păstreze secrete, însă, până la urmă, aveau o obligaţie faţă de cei care le plăteau salariile. O completare importantă a acelei lecţii era asta: cei mai buni aliaţi erau deseori cei mai buni prieteni.

Şi poate primul pe lista lucrurilor pe care le învăţase de-a lungul vieţii fusese cum să facă un nod marinăresc. Ştia să-l facă de când era mică.

Cu o colecţie atât de obscură şi de neobişnuită de cunoştinţe, s-ar putea crede că Henrietta Sedley ar fi ştiut exact ce să facă dacă ar fi găsit un bărbat legat şi inconştient în trăsura ei.

Realitatea era însă alta.

De fapt, Henrietta Sedley nu s-ar fi gândit niciodată la acest scenariu ca fiind posibil. E adevărat că se simţea mai confortabil pe docurile Londrei decât în sălile de bal, însă experienţa impresionantă de viaţă a lui Hattie era complet lipsită de orice care să se apropie de o infracţiune.

Şi, cu toate astea, era acolo, cu buzunarele pline, cu o prietenă dragă alături, stând în întuneric în noaptea de dinaintea celei de-a douăzeci şi noua aniversări, urmând să

evadeze din Mayfair pentru o seară plină de planuri bine puse la punct şi…

Lady Eleonora Madewell îi fluieră lui Hattie în ureche, lucru deloc potrivit pentru o domnişoară. Fiica unui duce şi a actriţei irlandeze pe care acesta o iubea atât de mult că o făcuse ducesă, Nora avea genul de obrăznicie permisă printre cei cu titluri importante şi cu mulţi bani.

— E un bărbat în trăsură, Hattie.

Tânăra nu-şi mută privirea de la acesta.

— Da, văd asta.

— Nu era un bărbat în trăsură când am luat caii.

— Nu, nu era.

Cu siguranţă lăsaseră trăsură goală pe aleea din spate a casei Sedley, în urmă cu nici trei sferturi de oră, înainte să se ducă sus ca să îşi schimbe rochiile cu nişte haine mai potrivite pentru planurile lor.

La un moment dat, între corset şi khol, cineva îi lăsase un pachet extrem de nedorit.

— Cred că am fi observat un bărbat în trăsură, zise Nora.

— Asta cred şi eu, spuse Hattie distrasă. Momentul este foarte prost ales.

Nora îi aruncă o privire.

— Există vreodată un moment *potrivit* ca un bărbat să fie legat în trăsura ta?

Hattie îşi imagină că nu era.

— Ar fi putut alege o seară diferită. E un cadou aniversar groaznic. Se uită atentă în interiorul întunecat al trăsurii. Crezi că e mort?

„Dă, Doamne, să nu fie mort”.

Tăcere. Apoi, urmă:

— Oamenii morţi se depozitează în trăsuri?

Nora făcu un pas în faţă, cu haina birjarului pe umeri, şi îl înghionti pe bărbatul despre care vorbeau. Acesta nu se mişcă.

— Nu se mişcă, spuse ea, în timp ce ridică din umeri.

Hattie oftă, îşi scoase o mănuşă şi se aplecă în trăsură, ca să îşi pună două degete pe gâtul bărbatului.

— Sunt sigură că nu e mort.

— Ce faci? şopti Nora alarmată. Dacă nu e, o să-l trezeşti.

— Asta nu ar fi cel mai groaznic lucru din lume, zise Hattie.

Atunci, am putea să-i cerem să iasă din trăsura noastră şi am putea să plecăm.

— A, da. Bruta asta pare exact genul de om care ar face asta imediat – şi nu după ce s-ar răzbuna. Cu siguranţă şi-ar da pălăria jos şi ne-ar ura o seară plăcută.

— Nu poartă pălărie, zise Hattie, care nu putu să nege restul evaluării legate de misteriosul bărbat, care era, posibil, mort. Era foarte lat, solid, şi, chiar şi în întuneric, îşi dădu seama că nu era un bărbat cu care să dansezi în sala de bal.

Era genul de bărbat care prăda sala de bal.

— Ce simţi? întrebă Nora.

— Nu are puls. Deşi nu era sigură unde putea simţi pulsul. Dar e…

Cald.

Oamenii morţi nu erau calzi, iar bărbatul acesta era foarte cald. Ca focul pe timpul iernii. Genul de căldură care putea face pe cineva să conştientizeze cât de rece putea fi ea.

Hattie ignoră gândul prostesc şi îşi plimbă degetele pe gâtul lui, spre locul în care acesta dispărea sub gulerul cămăşii, unde marginea umărului său şi curbura… restului corpului… se întâlneau într-o adâncitură fascinantă.

— Ceva?

— Linişte. Hattie îşi ţinu răsuflarea. Nimic.

Tânăra clătină din cap.

— Dumnezeule.

Nu era rugăciune.

Hattie era cu totul de acord. Dar apoi…

Acolo. O mică mişcare. Apăsă mai tare. Mişcarea deveni fermă, înceată. Constantă.

— Îl simt, zise ea. E viu. Apoi, repetă: Trăieşte. Expiră lung, uşurată. Nu e mort.

— Excelent! Dar asta nu schimbă faptul că e inconştient într-o trăsură, iar tu trebuie să ajungi undeva. Tânăra făcu o pauză. Ar trebui să-l lăsăm şi să luăm brişca.

Hattie plănuise acea excursie, în acea noapte, timp de trei luni. Era noaptea care dădea startul celui de-al douăzeci şi nouălea an al ei. Anul în care viaţa ei avea să devină *a ei.* Anul în care *ea* avea să devină a ei. Şi avea un plan specific pentru o locaţie anume, la o oră anume, pentru care avea o vestimentaţie aparte. Şi, cu toate astea, când se uita la bărbatul din trăsura ei, toate acele detalii nu mai păreau importante.

Ce era important era să-i vadă faţa.

Hattie se ţinu de mânerul uşii şi luă felinarul din colţul stâng al trăsurii, după care se întoarse spre Nora, a cărei privire reveni imediat spre trăsura neluminată.

Nora înclină capul.

— Hattie. Lasă-l. O să luăm brişca.

— Vreau doar să arunc o privire, spuse Hattie.

— Dacă te uiţi, o să regreţi.

— Trebuie să mă uit, insistă Hattie, care căuta un motiv decent – ignorând faptul că nu îi putea spune prietenei ei adevărul. Trebuie să-l dezleg.

— Nu neapărat, zise Nora. Cineva a crezut că era mai bine să-l lase legat. Cine suntem noi să îl contrazicem?

Hattie deja căuta o cremene în uşa trăsurii.

— Cum rămâne cu planurile tale?

Aveau destul timp pentru planurile ei.

— Vreau doar să arunc o privire, repetă ea, în timp ce lampa se aprinse. Închise uşa şi se întoarse spre trăsură, ridicând lampa, care aruncă o lumină aurie minunată peste… Dumnezeule!

Nora îşi opri un zâmbet.

— Se pare că nu e un cadou chiar aşa rău.

Bărbatul avea cea mai chipeşă faţa pe care o văzuse Hattie vreodată. Cea mai chipeşă faţă pe care o văzuse cineva vreodată. Se apropie, analizându-i pielea caldă, obrajii înalţi, nasul lung şi drept, unghiurile întunecate ale sprâncenelor şi genele imposibil de lungi care stăteau ca

nişte pene pe obrajii lui.

— Ce fel de bărbat… Se opri şi clătină din cap. Ce fel de bărbat arăta aşa?

Ce fel de bărbat arăta aşa şi ajungea în trăsura lui Hattie Sedley, o femeie care nu era obişnuită să fie în prezenţa unor bărbaţi care să arate aşa?

— Te faci de râs, spuse Nora. Te holbezi şi ai rămas cu gura căscată.

Hattie închise gura, dar nu se opri din holbat.

— Hattie, trebuie să plecăm. Urmă o pauză, după care: Asta dacă nu te-ai răzgândit.

Replica o readuse pe Hattie cu picioarele pe pământ şi o făcu să revină la planul ei. Tânăra clătină din cap. Lăsă lampa mai jos.

— Nu.

Nora oftă şi îşi puse mâinile în şolduri, uitându-se dincolo de Hattie, în trăsură.

— Tu îl apuci de partea de jos şi eu de partea de sus? Se uită la alcovul din spatele ei. Poate să îşi revină acolo.

Inima lui Hattie bătu cu putere.

— Nu putem să-l lăsăm acolo.

— Nu?

— Nu.

Nora îi aruncă o privire.

— Hattie, nu putem să-l luăm cu noi doar pentru că arată ca o statuie romană.

Hattie roşi în întuneric.

— Nu am observat.

— Nu mai poţi să vorbeşti.

— Nu putem să-l luăm pentru că *Augie* l-a lăsat aici.

Buzele Norei se strânseră într-o linie perfect dreaptă.

— Nu ai cum să ştii asta.

— Ba ştiu, zise Hattie, care ţinea lampa lângă frânghia cu care erau legate încheieturile bărbatului şi o coborî spre locul unde era legat la glezne. Pentru că August Sedley nu ştie să facă un nod marinăresc, şi mi-e teamă că, dacă îl las aici pe bărbatul ăsta, o să se dezlege şi o să se îndrepte direct spre fratele meu inutil.

Apoi, chiar dacă străinul nu se elibera, cine ştia ce i-ar face Augie. Fratele ei era pe cât de neghiob, pe atât de nechibzuit, o combinaţie care foarte des necesita intervenţia lui Hattie. Acesta era un motiv important pentru decizia ei de a numi acest al douăzeci şi nouălea ca fiind al ei. Şi totuşi, chiar şi acum, fratele ei nesuferit distrugea totul.

Fără să ştie gândurile lui Hattie, Nora spuse:

— Inconştient sau nu, nu arată ca un bărbat care să piardă într-o luptă.

Hattie oftă, atârnând lampa în cui şi profitând de ocazie ca să îl privească lung pe bărbatul din trăsura ei.

Hattie Sedley învăţase şi altceva în cei douăzeci şi opt de ani de viaţă şi trei sute şaizeci şi patru de zile: dacă o femeie avea o problemă, cel mai bine era s-o rezolve singură.

Se urcă în trăsură, păşind cu grijă peste bărbat, după care o privi pe Nora.

— Haide. O să-l lăsăm undeva pe drum.

Capitolul 2

Ultimul lucru pe care el şi-l amintea era lovitura la cap. Se aşteptase la ambuscadă. Tocmai de asta condusese utilajul, şase cai întremaţi care trăgeau o încărcătură masivă din oţel plină cu alcool, cărţi de joc şi tabac, destinată pentru Mayfair. Tocmai traversase Oxford Street, când auzise focuri de armă, urmate de un plânset îndurerat venind dinspre unul dintre călăreţii săi.

Se oprise ca să-şi verifice oamenii. Ca să-i protejeze.

Ca să-i pedepsească pe cei care îi ameninţaseră.

Pe jos era un cadavru. Sânge pe stradă, sub el. Tocmai trimisese un al doilea călăreţ după ajutor, când auzise paşi în spate. Se întorsese, cu cuţitul în mână. Îl aruncase. Auzise ţipătul din întuneric când lama îşi găsise locul.

Apoi, simţise o lovitură la cap.

Iar după asta… nimic.

Până când o atingere insistentă pe obraz îl readuse la realitate. Prea delicată ca să-l doară, însă destul de fermă cât să fie deranjantă.

Nu deschise ochii. Anii întregi de antrenament îi permiseră să se prefacă adormit în timp ce îşi revenea. Picioarele îi erau legate. Şi mâinile, la spate. Legăturile îi strângeau muşchii pieptului destul cât să îşi dea seama ce îi lipsea: cuţitele, opt lame de oţel. Toate furate împreună cu bretelele care le ţineau lipite de pieptul lui. Îşi controlă impulsul de a se încorda. De a se înfuria.

Însă Salvatorul Whittington, cunoscut pe cele mai întunecate străzi din Londra drept Bestia, nu se înfuria, ci pedepsea. Rapid, devastator şi fără nicio urmă de emoţie.

Şi, dacă luaseră viaţa unuia dintre oamenii lui, a unei persoane aflate sub protecţia lui, vinovaţii nu aveau să mai cunoască pacea.

Însă, mai întâi, trebuia să se elibereze.

Era pe podeaua unei trăsuri aflate în mişcare. Una de lux, dacă era să se ia după materialul moale care îi mângâia obrazul, aflată într-un cartier decent, dacă era să se ia după pavajul de sub roţi.

Cât era ceasul?

Se gândi la următoarea lui mişcare. Cum avea să îşi imobilizeze răpitorul, în ciuda faptului că era legat. Îşi imagină cum ar putea sparge un nas cu arma plată a frunţii sale. Se gândi cum şi-ar folosi picioarele legate ca să-l lovească pe bărbat.

Atingerea pe obraz începu din nou. Apoi, se auzi o şoaptă.

— Sire?

Whit deschise ochii.

Răpitorul lui nu era un bărbat.

Lumina aurie care se revărsa în trăsură îi juca feste. Părea să vină de la femeie, nu de la lampa care se legăna uşor în colţ.

Aşezată pe bancheta de deasupra lui, tânăra nu părea

genul de duşman care ar lovi şi lega un bărbat în trăsură. Ba, dimpotrivă, părea a merge la un bal. Era aranjată perfect, coafată perfect, purta culorile perfecte. Pielea ei era mătăsoasă, ochii conturaţi, buzele pline şi pictate destul cât să atragă atenţia unui bărbat. Şi nici măcar nu ajunsese la rochia de un albastru precum culoarea cerului, care se potrivea perfect cu silueta ei voluptuoasă.

Nu că ar fi trebuit să observe asta, din moment ce era legat în trăsura ei. Nu ar fi trebuit să observe curbele taliei ei, moi şi îmbietoare. Nu ar fi trebuit să observe licărul pielii ei mătăsoase şi aurii de pe umărul luminat de lampă. Nu ar fi trebuit să observe fineţea frumoasă a feţei ei sau buzele pline, pătate cu vopsea roşie.

Tânăra nu trebuia observată.

O privi mai atent, şi ochii ei se măriră. Era posibil să fie violeţi? Ce fel de persoană avea ochii violeţi?

— Dacă privirea asta e un indiciu al temperamentului tău, nu e de mirare că eşti legat. Tânăra îşi înclină capul. Cine te-a legat?

Whit nu răspunse. Nu credea că tânăra nu cunoştea răspunsul.

— De ce eşti legat?

Din nou, tăcere.

Buzele ei se lipiră într-o linie dreaptă şi bombăniră ceva care suna ca:

— Inutil. Apoi, mai tare şi mai ferm: Ideea e că eşti un inconvenient, deoarece am nevoie de trăsura mea în seara asta.

— Inconvenient.

Bărbatul nu vru să răspundă, iar cuvântul îi surprinse pe amândoi. Tânăra încuviinţă.

— Da. E Anul lui Hattie.

— Ce e?

Tânăra flutură din mână, ca şi cum ar fi dat întrebarea la o parte. Ca şi cum nu ar fi fost importantă. Doar că Whit considera că era. Tânăra continuă:

— E ziua mea de naştere. Am planuri. Planuri care nu includ… orice o fi asta. Apoi, tăcerea se întinse între ei.

Majoritatea oamenilor mi-ar ura la mulţi ani într-o asemenea situaţie.

Whit nu muşcă momeala. Tânăra ridică dintr-o sprânceană.

— Şi eu care voiam să te ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Eşti destul de nepoliticos, să ştii.

Bărbatul rezistă instinctului nepoftit de a o privi cu gura căscată.

— Am fost lăsat inconştient şi legat într-o trăsură necunoscută.

— Da, dar trebuie să recunoşti că acum ai companie distractivă, nu-i aşa?

Tânăra zâmbi, şi gropiţa din obrazul drept fu imposibil de ignorat. Când bărbatul nu răspunse, Hattie spuse cu fermitate:

— Foarte bine. Dar mi se pare că eşti la ananghie, sire. Vezi cât de distractivă pot să fiu? Într-o situaţie ca asta?

Bărbatul îşi umbla la frânghiile de la mâini. Erau legate strâns, dar deja cedau. Putea să scape.

— Văd cât de nechibzuită poţi fi.

— Unii mă consideră fermecătoare.

— Nu consider lucrurile fermecătoare, răspunse el în timp ce continua să deznoade frânghiile, întrebându-se ce îl apucase să se dueleze verbal cu tânăra vorbăreaţă.

— Mare păcat. Părea că tânăra vorbea serios, însă, înainte ca bărbatul să se gândească la un răspuns, ea adăugă: Nu contează. Chiar dacă nu recunoşti, ai nevoie de ajutor, şi, cum tu eşti legat şi eu sunt partenera ta de drum, mă tem că ai rămas cu mine pe cap. Hattie se aşeză la picioarele lui, ca şi cum totul ar fi fost perfect normal, desfăcând frânghia cu o atingere delicată. Ai noroc că mă pricep la noduri.

Bărbatul mormăi aprobator, întinzându-şi picioarele după ce ea i le eliberă.

— Şi că ai alte planuri de ziua ta.

Tânăra ezită şi roşi când îi auzi cuvintele.

— Da.

Whit nu avea să înţeleagă niciodată ce îl făcu să continue.

— Ce planuri?

Ochii ei de o culoare imposibilă şi prea mari pentru faţa ei se închiseră.

— Planuri care nu implică să curăţ după harababura în care eşti implicat.

— Data viitoare când o să fiu lovit până cad inconştient, o să mă asigur că nu o să-ţi stau în cale, milady.

Hattie rânji, iar gropiţa îi fu accentuată.

— Chiar te rog. Deşi presupun că nu o să fie o problemă pe viitor. E clar că nu ne învârtim în aceleaşi cercuri.

— O facem în seara asta.

Rânjetul ei se transformă într-un zâmbet delicat, iar Whit nu putu să nu îl admire. Trăsura începu să încetinească, iar tânăra se uită după perdea.

— Aproape am ajuns, zise ea încet. E momentul să pleci, sire. Sunt sigură că eşti de acord că niciunul din noi nu vrea să fii descoperit.

— Mâinile mele, zise el, deşi frânghia începuse să cedeze.

Tânăra clătină din cap.

— Nu pot risca să te răzbuni.

Bărbatul o privi fără ezitare.

— Răzbunarea mea nu e un risc, ci o certitudine.

— Nu am nicio îndoială în privinţa asta. Dar nu pot risca să te răzbuni prin mine. Nu în seara asta. Tânăra apucă mânerul uşii, în vreme ce îi şoptea ureche: După cum am mai spus…

— Ai planuri, termină el propoziţia pentru ea, în timp ce se întoarse să o vadă, fiind incapabil să reziste parfumului ei – o tentaţie dulce ca o prăjitură cu migdale.

Ea îi susţinu privirea.

— Da.

— Spune-mi planul, şi o să te las să pleci.

Avea să o găsească.

Din nou, zâmbetul acela.

— Eşti foarte arogant, sire. Să îţi aduc aminte că eu sunt cea care îţi dă drumul?

— Spune-mi.

Comanda sună dur. Bărbatul văzu schimbarea în ea. Urmări cum ezitarea se transformă în curiozitate. În curaj. Iar apoi, ca un dar, ea şopti:

— Poate ar fi mai bine să-ţi arăt.

Dumnezeule, da.

Hattie îl sărută, lipindu-şi buzele de ale lui. Erau moi, dulci, lipsite de experienţă şi aveau gust de vin. Foarte tentante. Bărbatul încercă şi mai mult să-şi elibereze mâinile. Ca să îi arate acestei femei ciudate şi curioase cât de dispus era să o ajute să-şi îndeplinească planurile.

Ea îl eliberă însă prima. Whit simţi o împunsătură la încheieturi, iar frânghia cedă înainte ca tânăra să-şi îndepărteze buzele de ale lui. Bărbatul deschise ochii şi văzu cuţitul de buzunar care strălucea în mâna ei. Hattie se răzgândise. Îi dăduse drumul.

Ca să o prindă. Ca să reia sărutul.

Însă, aşa cum îl şi avertizase, ea avea alte planuri.

Înainte ca el să o poată atinge, trăsura încetini la o curbă şi tânăra deschise uşa din spatele lui.

— La revedere.

Din instinct, Whit se întoarse în timp ce cădea, protejându-şi capul şi rostogolindu-se, în vreme ce un singur gând îi străbătea mintea.

„Îmi scapă”.

Se opri în zidul unei taverne din apropiere, făcându-i pe bărbaţii care se aflau în afara ei să se împrăştie.

— Hei! strigă unul şi se îndreptă spre el. Eşti în regulă, frate?

Whit se ridică, flutură din braţe, se îndreptă şi îşi mută greutatea dintr-o parte într-alta, ca să verifice dacă totul era în regulă. Apoi, scoase două ceasuri din buzunar şi se uită cât era ora. Nouă şi jumătate.

— La naiba, nu am văzut pe nimeni care să-şi revină

atât de repede după aşa ceva, zise bărbatul, care îl lovi pe Whit pe umăr.

Mâna i se opri însă înainte să ajungă cu totul pe umărul lui, căci individul îl recunoscu pe Whit. Căldura se transformă în frică, iar bărbatul făcu un pas în spate.

— *Bestia!*

Whit îşi ridică bărbia, în timp *ce* conştientiza că, dacă acel bărbat ştia cine era… dacă îi ştia numele…

Se întoarse, iar privirea îi rămase fixată asupra curbei de pe strada întunecată după care dispăruse trăsura, împreună cu pasagera sa.

Un fior de satisfacţie îl străbătu.

Până la urmă, tânăra nu avea să-i scape.

Capitolul 3

— L-ai *împins* afară din trăsură?

Şocul Norei era vizibil când aceasta se uită în trăsura goală, după ce Hattie coborâse din ea.

— Credeam că nu vrem să moară.

Hattie îşi plimbă degetele peste mătasea măştii pe care şi-o pusese înainte de a ieşi din trăsură.

— Nu e mort.

Se uitase destul de mult cât să fie sigură. Destul cât să se minuneze de felul în care bărbatul se rostogolise, apoi se ridicase, ca şi cum ar fi fost în mod frecvent aruncat astfel din trăsuri.

Cum îl găsise legat în trăsura ei în acea seară, se gândea că era chiar posibil ca acest lucru să i se întâmple în mod regulat. Cu toate astea, îl privise, cu sufletul la gură, până se ridicase, nevătămat.

— Deci s-a trezit? întrebă Nora.

Hattie încuviinţă şi îşi ridică degetele la buze, senzaţia sărutului lui ferm şi mătăsos fiind încă prezentă, împreună cu un gust de… lămâie?

— Şi?

Tânăra îşi privi prietena.

— Şi ce?

Nora îşi dădu ochii peste cap.

— Cine e?

— Nu mi-a spus.

Urmă o pauză.

— Presupun că nu avea s-o facă, nu?

„Nu. Nu că nu aş vrea să ştiu”.

— Ai putea să-l întrebi pe Augie.

Hattie îşi străpunse prietena cu privirea. Oare vorbise cu voce tare? Nora zâmbi.

— Uiţi că îţi cunosc mintea la fel de bine ca pe a mea.

Nora şi Hattie fuseseră prietene o viaţă întreagă. Ba chiar mai mult de una, aşa cum spunea mama Norei, în timp ce le privea jucându-se sub masa din grădină, unde-şi spuneau secrete. Elizabeth Madewell, ducesa de Holymoor, şi mama lui Hattie trăiseră împreună la periferia aristocraţiei. Niciuna nu avusese parte de o primire caldă după ce soarta intervenise să transforme o actriţă şi o vânzătoare din Bristol în ducesă, respectiv contesă. Fuseseră destinate să fie prietene cu mult înainte ca tatăl lui Hattie să devină nobil, două suflete inseparabile care făceau totul împreună, inclusiv naşterea fetelor lor. Nora şi Hattie se născuseră la câteva săptămâni distanţă una de cealaltă şi fuseseră crescute ca nişte surori, neavând niciodată ocazia să nu se iubească una pe cealaltă astfel.

— O să-ţi spun două lucruri, zise Nora.

— Doar două?

— Bine, două pentru moment. O să-mi rezerv dreptul de a spune mai multe, completă Nora. În primul rând, ai face bine să ai dreptate şi să nu-l fi omorât pe bărbatul ăla din greşeală.

— Nu am făcut-o, spuse Hattie.

— Iar, al doilea, data viitoare când îţi sugerez să-l lăsăm pe bărbatul inconştient în trăsură şi să luăm brişca mea, asta o să facem.

— Dacă am fi luat brişca, e posibil să fi murit, zise Hattie. Conduci chestia aia mult prea repede.

— Dar o controlez fără probleme.

Când mamele lor muriseră la câteva luni una de cealaltă, Nora venise în căutarea alinării pe care nu o primise de la tatăl său şi fratele ei mai mare, bărbaţi prea aristocraţi ca să îşi permită luxul durerii, însă cei din familia Sedley, care fusese una de rând şi ai cărei membri erau acum genul de aristocraţi care nu erau consideraţi aristocraţi, nu aveau astfel de probleme. Îi făcuseră loc Norei în casa lor şi la masa lor, şi în curând tânăra ajunsese să petreacă mai multe nopţi la casa Sedley decât într-a ei, lucru pe care tatăl şi fratele ei nu păruseră să-l observe. La fel cum nu observaseră nici că tânăra îşi cheltuia banii pe trăsuri şi cabriolete care rivalizau cu cele deţinute de cei mai ostentativi filfizoni ai societăţii.

O femeie care îşi controla propria brişcă era o femeie care-şi controla propriul destin, aşa cum îi plăcea Norei să spună.

Hattie nu era complet sigură de asta, dar nu nega că era bine să aibă o prietenă cu acea abilitate. Mai ales în serile în care nu voiai birjari care să vorbească, şi orice birjar ar fi făcut asta dacă ar fi lăsat două tinere aristocrate necăsătorite pe Shelton Street la numărul 72. Nu conta că acel loc nu părea, la prima vedere, un bordel.

Era considerat tot bordel dacă era pentru femei?

Hattie se gândi că nici asta nu conta. Însă clădirea nu arăta deloc aşa cum îşi imaginase că ar arăta corespondenta ei pentru bărbaţi. Părea caldă şi primitoare. Strălucea ca un far, ferestrele erau scăldate de o lumină aurie, plantele explodau în culori tomnatice, atârnând de ambele părţi ale uşii şi deasupra, în ghivece.

Hattie observă că ferestrele erau acoperite, lucru ce părea rezonabil, având în vedere că ce se întâmpla înăuntru era de natură personală.

Ridică mâna şi îşi verifică din nou masca.

— Dacă am fi luat brişca, am fi fost văzute.

— Presupun că ai dreptate, zise Nora în timp ce ridică din umeri şi îi zâmbi lui Hattie. În cazul ăsta, afară din trăsură cu el.

— Nu ar fi trebuit să fac asta, zise Hattie chicotind.

— Ei bine, nu ne mai întoarcem să ne cerem scuze, zise Nora şi făcu un semn spre uşă. Deci? Mergem înăuntru?

Hattie inspiră adânc. Momentul sosise. Se întoarse spre prietena ei.

— E o nebunie ce facem?

— Absolut, răspunse Nora.

— Nora!

— E o nebunie în cel mai bun mod posibil. Ai planuri, Hattie, şi aşa o să le îndeplineşti. Odată ce faci asta, nu mai ai cum să dai înapoi. Şi, sinceră să fiu, o meriţi.

Se auzi o urmă de îndoială.

— Şi tu ai planuri, şi, cu toate astea, nu ai făcut nimic de genul ăsta.

Urmă o pauză, iar Nora ridică din umeri.

— Nu a trebuit s-o fac.

Universul îi oferise Norei avere şi privilegii, plus o familie care nu părea deranjată de faptul că tânăra profita de amândouă ca să ia viaţa de coarne.

Hattie nu fusese atât de norocoasă. Nu fusese genul de femeie de la care lumea să se aştepte să ia viaţa în propriile mâini. Însă, după acea seară, avea de gând să arate lumii cât de bine putea să facă acel lucru.

Şi totuşi, înainte de asta, trebuia să scape de singurul lucru care o reţinea.

Era acolo.

Se întoarse spre Nora.

— Eşti sigură că asta e…

O trăsură care se apropia le întrerupse, zgomotul copitelor şi al roţilor răsunându-i în urechi în timp ce vehiculul se opri. Trei femei zâmbitoare, îmbrăcate în rochii de mătase şi cu măşti, coborâră. Cu gâtul lung şi talia subţire şi cu feţele lor zâmbitoare, era uşor să-ţi dai seama că acele femei erau frumoase.

Hattie nu era frumoasă.

Tânăra făcu un pas în spate, lipindu-se de trăsură.

— Nu sunt sigură că ăsta e locul, zise Nora sec.

Hattie îşi privi prietena.

— Dar ele de ce ar…

— Tu de ce?

— Dar ar putea să aibă pe…

„Pe oricine ar fi vrut”.

Nora îi aruncă o privire şi ridică dintr-o sprânceană.

— Şi tu ai putea.

Evident, acest lucru nu era adevărat. Bărbaţii nu se îngrămădeau după Hattie. Sigur, o plăceau. Doar era pasionată de nave şi de cai şi se pricepea la afaceri. În plus, era destul de isteaţă cât să amuze în timpul unei cine sau al unui bal. Însă, când o femeie arăta ca ea, erau şanse mai mari ca bărbaţii să o bată pe umăr în loc să o ia într-o îmbrăţişare pasională. Săraca Hattie, asta se întâmplase chiar la primul ei sezon, când nu era deloc bătrână.

Nu spuse însă nimic din toate astea, şi Nora umplu tăcerea:

— Poate şi ele caută ceva… neîngrădit.

Priviră cum femeile bătură la uşa de pe Shelton Street numărul 72, şi un geam mic se deschise şi se închise, după care şi uşa făcu acelaşi lucru, iar tinerele dispărură înăuntru, pe stradă lăsându-se din nou tăcerea.

— Poate şi ele vor să devină căpitanul propriilor vieţi.

O privighetoare cântă deasupra lor, iar o alta, din depărtare, îi răspunse aproape imediat.

„Anul lui Hattie”.

Tânăra încuviinţă.

— Atunci, bine.

Prietena ei zâmbi.

— Atunci, bine.

— Eşti sigură că nu vrei să intri?

— Ca să ce? întrebă Nora cu un zâmbet. Nu e nimic acolo pentru mine. M-am gândit să mă duc la o plimbare prin Hyde Park.

— Foarte bine. Până şi cea mai bună parte din Covent Garden era una dintre cele mai rele zone din Londra. Două ore?

— O să fiu aici. Nora îi aruncă un zâmbet lui Hattie. Să

te distrezi, milady.

Asta şi fusese planul lui Hattie, nu? Să se distreze în prima noapte din restul vieţii ei, când avea să închidă uşa trecutului şi să preia controlul asupra viitorului. Îi făcu un semn prietenei ei şi se apropie de clădire, cu privirea aţintită asupra uşii de oţel şi a zonei înguste din ea care se deschise în clipa în care bătu, dezvăluind o pereche de ochi conturaţi care o evaluară.

— Parola?

— Regina.

Fereastra se închise. Uşa se deschise, iar Hattie intră.

Îi luă puţin să se adapteze la interiorul întunecat al clădirii, o schimbare destul de mare de la exteriorul luminos ce o făcu să se întindă spre mască.

— Dacă o dai jos, nu poţi rămâne, o avertiză femeia care deschisese uşa. Era înaltă, subţire şi frumoasă, cu păr închis la culoare, la fel şi ochii, şi cea mai pală piele pe care o văzuse Hattie vreodată.

Tânăra îşi lăsă mâna în jos.

— Eu sunt…

Femeia zâmbi.

— Ştim cine sunteţi, milady. Nu e nevoie de nume. Să rămâneţi anonimă e o prioritate.

Hattie îşi dădu seama că era prima oară când cineva îi spunea că ceva legat de ea era o prioritate. Îi plăcu senzaţia.

— Ah, răspunse ea, în lipsa unei replici mai bune. Cât de plăcut!

Femeia se întoarse. Dădu la o parte o perdea groasă şi intră în camera principală de primire a oaspeţilor, cele trei femei pe care Hattie le văzuse afară oprindu-se din conversaţie ca să o studieze. Hattie se gândi să se aşeze pe un scaun gol din apropiere, însă femeia ce o condusese aici o împinse spre altă uşă.

— Pe aici, milady.

O urmă.

— Dar ele au venit înaintea mea.

Un alt zâmbet curbă buzele pline.

— Nu au programare.

Hattie fu şocată de faptul că cineva ar putea apărea neanunţat într-un asemenea loc. Până la urmă, aşa ceva însemna că persoana respectivă frecventa locaţia. Cum ar fi să fii genul de femeie care nu numai că are acces la un asemenea loc, dar şi profită în mod regulat de asta? Ar însemna că îi plăcea.

Entuziasmul o străbătu când intrară în următoarea cameră, una mare şi ovală, decorată cu mătăsuri roşii şi brocart auriu, catifea albastră şi tăvi argintii, pline cu ciocolată şi produse de patiserie.

Stomacul lui Hattie începu să facă zgomot. Nu mâncase nimic, fiind prea emoţionată.

Frumoasa ei însoţitoare se întoarse spre ea.

— Vreţi ceva de băut?

— Nu, vreau să termin cu asta. Făcu ochii mari. Adică… vreau să spun…

Femeia zâmbi.

— Am înţeles. Urmaţi-mă!

Asta şi făcu, printr-un labirint de coridoare din acea clădire care, de afară, părea înşelător de mică. Urcară scările late, iar Hattie nu rezistă să nu-şi plimbe degetele peste pereţii acoperiţi cu mătase de culoarea safirului, brăzdată de şanţuri argintii. Întregul loc se scălda în lux, şi nu ar fi trebuit să fie surprinsă de asta. Până la urmă, plătise o groază de bani pentru privilegiul unei rezervări.

În acel moment, crezuse că plătea pentru discreţie, nu pentru extravaganţă. Se părea însă că plătise pentru ambele.

Se uită la însoţitoarea ei când ajunseră la capătul scărilor şi se îndreptară spre un coridor luminat unde se puteau vedea mai multe uşi închise.

— Tu eşti Dahlia?

Locul de pe Shelton Street numărul 72 era deţinut de o femeie misterioasă, cunoscută printre doamnele aristocrate doar ca Dahlia. Cu ea corespondase Hattie înainte de acea seară. Dahlia îi pusese o mulţime de întrebări despre dorinţe şi preferinţe, întrebări la care

Hattie abia dacă putuse răspunde din cauza focului din obraji. Până la urmă, femeile ca Hattie rar aveau ocazia să-şi exploreze dorinţele sau să aibă preferinţe.

Acum însă, avea o preferinţă.

Gândul venise însoţit de o imagine: bărbatul din trăsură, care fusese chipeş cât zăcuse inconştient, şi, apoi, incredibil de frumos când se trezise. Ochii aceia de chihlimbar care evaluau, care păreau să îi vadă esenţa. Unduirea muşchilor săi când se lupta cu frânghia. Şi sărutul lui…

Ea îl sărutase.

Ce fusese în mintea ei?

Nimic.

Cu toate astea, era recunoscătoare pentru acea amintire, pentru ecoul inspiraţiei lui tăioase când ea îşi lipise buzele de ale lui, pentru mormăitul uşor care urmase, sunet ce răsunase adânc în ea, un semn al faptului că el cedase. Cedase dorinţelor ei. Şi devenise preferinţa ei.

Obrajii tinerei luară din nou foc. Hattie se uită la însoţitoarea ei, ale cărei buze erau curbate într-un zâmbet secret.

— Eu sunt Zeva, milady. Dahlia nu e aici în această seară, dar nu vă faceţi griji. Ne-am pregătit şi în lipsa ei, continuă frumuseţea. Credem că totul o vă să fie pe plac.

Zeva deschise o uşă şi îi făcu semn lui Hattie să intre.

Inima tinerei începu să bată cu putere în timp ce se uita prin cameră. Îşi înghiţi nodul din gât şi refuză să îşi arate emoţia, în ciuda faptului că ce fusese odată o idee nebunească devenise acum o posibilitate concretă.

Asta nu era o cameră obişnuită, ci un dormitor.

Un dormitor superb decorat, cu mătăsuri şi satin, plus un fotoliu de catifea de un albastru vibrant, care ieşea în evidenţă pe fundalul stâlpilor sculptaţi din piesa centrală a camerei, un pat din abanos.

Dintr-odată, părea complet irelevant faptul că, în mod tradiţional, paturile erau piesele centrale ale dormitoarelor, iar Hattie era convinsă că nu văzuse în viaţa ei un pat. Probabil de asta nu îşi putea lua ochii de la el.

Amuzamentul din vocea Zevei fu imposibil de ignorat.

— E vreo problemă, milady?

— Nu! zise Hattie, care pronunţase cuvântul pe un ton ridicat. Dintr-odată, corsajul rochiei ei părea mult prea strâmt. Îţi duse mâna la el. Nu. Nu. Totul e perfect. Mă aşteptam la asta. Totul e aşa cum am plănuit. Încercă să-şi revină, deşi era în continuare tulburată de acel pat. Mulţumesc.

Zeva vorbi din spatele ei.

— Vreţi o clipă singură înainte ca Nelson să vină?

Nelson. Hattie se întoarse spre cealaltă femeie.

— Nelson? Ca eroul de război?

— Da. Este unul dintre cei mai buni oameni ai noştri.

— Şi prin cel mai bun vrei să spui…

Zeva ridică dintr-o sprânceană.

— Pe lângă calităţile pe care le-aţi cerut, este fermecător, cult şi excesiv de minuţios.

Excesiv de minuţios în pat, voia să spună.

Hattie se înecă din cauza nisipului care părea să-i umple gâtul.

— Înţeleg. Ei bine, ce altceva şi-ar putea dori cineva?

Buzele Zevei zvâcniră.

— De ce nu câteva momente pentru a vă obişnui cu camera…

Voia să spună cu patul.

Făcu semn spre un perete.

— Şi trageţi de clopoţel când sunteţi pregătită, da?

„Gata pentru partidă, adică”.

Hattie încuviinţă.

— Da, pare minunat.

Zeva ieşi din cameră, zgomotul uşor al uşii fiind singura dovadă că femeia chiar fusese acolo.

Hattie expiră lung şi se întoarse spre camera goală. Singură, fu capabilă să remarce restul detaliilor. Tapetul auriu strălucitor, şemineul cu un model superb şi ferestrele mari, care mai mult ca sigur că în timpul zilei dezvăluiau labirintul acoperişurilor din Covent Garden, însă acum, noaptea, erau transformate în oglinzi ale întunericului,

reflectând lumina de la lumânări şi pe Hattie în mijlocul camerei.

Hattie. Pregătită să-şi înceapă noua viaţă.

Se apropie de o fereastră mare şi încercă să-şi ignore reflexia, concentrându-se în schimb pe întunericul care o înconjura, fără limite, asemenea planurilor ei. Dorinţelor ei. Decizia de a nu mai aştepta ca tatăl ei să-i vadă potenţialul şi, în schimb, să ia ce voia. Să demonstreze că era destul de puternică, destul de isteaţă, destul de liberă.

„Şi poate doar puţin nechibzuită”.

Dar ce era drumul spre succes fără puţină nechibzuinţă?

Această nechibzuinţă avea să facă imposibil să devină soţia oricărui bărbat decent, şi, astfel, tatăl ei nu avea să îi mai poată refuza ce voia cu adevărat.

O afacere proprie. O viaţă numai a ei. Un viitor care să-i aparţină.

Inspiră adânc şi se întoarse spre masa din apropiere, plină cu destule cât să hrănească o armată: sandvişuri, produse de patiserie şi apetitive. O sticlă de şampanie şi două pahare se aflau lângă mâncare. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, din moment ce chiar ea ceruse un asemenea festin. Asta mai puţin pentru că i-ar fi plăcut şampania şi mâncarea delicioasă şi mai mult pentru că părea genul de lucru pe care l-ar cere o femeie cu experienţă pentru o asemenea ocazie.

Prin urmare, masa aştepta o pereche, ca şi cum locul ar fi fost un han de pe Great North Road şi camera ar fi fost aranjată pentru un cuplu proaspăt căsătorit. Gândul prostesc şi romantic o făcu pe Hattie să zâmbească. Dar era genul de produs care se vindea pe Shelton Street, numărul 72, nu? Romantismul, în forma în care era el preferat, cumpărat şi împachetat.

Şampanie, produse de patiserie şi un pat cu baldachin.

Dintr-odată, totul părea ridicol.

Hattie eliberă un râset nervos. Nu avea de gând să mănânce apetitive şi produse de patiserie. Nu fără să le

dea imediat afară din stomacul ei agitat. Însă şampania… poate de asta avea nevoie.

Îşi turnă un pahar şi îl bău ca şi cum ar fi fost apă cu lămâie. Căldura i se răspândi prin corp mai repede decât s-ar fi aşteptat. Căldură şi destul curaj cât să o împingă în partea cealaltă a camerei ca să tragă clopoţelul. Ca să-l cheme pe Nelson. Nelson, cu numele unui erou de război, care era excesiv de minuţios.

Se gândi că erau nume mai groaznice pe care să le aibă bărbatul care avea să o scape de virginitate.

Hattie trase clopoţelul. În cameră era linişte, însă acesta sună într-un colţ îndepărtat al misterioasei clădiri, unde Hattie îşi imagina că se aflau o mulţime de bărbaţi chipeşi care aşteptau să ofere minuţiozitate excesivă, precum caii la începutul cursei. Imaginea o făcu să zâmbească. Un Nelson fără chip, îmbrăcat în uniformă şi cu pălărie de amiral, care sări în picioare la auzul sunetului şi alergă spre ea, picioarele lui lungi urcând câte două, poate chiar trei trepte deodată.

Cum ar trebui să stea când bărbatul avea să intre în cameră? Ar trebui să fie la fereastră? Oare Nelson ar vrea s-o vadă stând în picioare? Ca să evalueze situaţia? Gândul nu îi plăcu.

Mai rămânea fotoliul de lângă şemineu sau patul.

Hattie se îndoia că bărbatul ar vrea să vorbească cu ea. În plus, nici măcar nu era sigură că ea voia să poarte o discuţie. Până la urmă, nu voia decât să-şi îndeplinească un scop.

Deci pe pat avea să stea.

Să se întindă oare? Ar fi fost prea îndrăzneţ, deşi probabil trecuse de etapa asta undeva între căutarea locului ăstuia, în urmă cu câteva luni, şi călătoria cu trăsura din acea seară. Pierduse acea noţiune când îl sărutase pe bărbatul din trăsura ei.

Pentru o clipă sălbatică, nu un amiral fără chip venea spre ea, ci un cu totul alt bărbat. Unul chipeş. Cu trăsături perfecte, ochi de chihlimbar şi buze mai moi decât îşi imaginase ea vreodată că pot fi buzele.

Împinse gândul la o parte şi se concentră din nou pe dilema ei. Nu se simţea confortabil să se întindă pe pat, dar nici să stea în fund, picior peste picior. Poate exista o cale de mijloc? Un mod seducător de a se sprijini?

Hattie nu fusese seducătoare niciodată în viaţa ei.

Se aşeză în colţul patului care era cel mai slab luminat şi se lăsă pe spate, apucând cu un braţ stâlpul, ca să se echilibreze. Se rezemă de el, luând înfăţişarea unei femei care făcea genul ăsta de lucruri tot timpul. O seducătoare care îşi cunoştea dorinţele şi preferinţele. Cineva care înţelegea expresii precum „excesiv de minuţios”.

Apoi, uşa se deschise, şi inima îi bătu cu putere. O siluetă mare, învăluită în întuneric, intră, şi nu purta uniformă şi nici pălărie de amiral. Nimic dichisit. Purta negru. Foarte mult negru.

Apoi, bărbatul fu înăuntru, iar lumina îi învălui faţa perfectă cu o strălucire caldă, aurie.

Inima lui Hattie se opri şi tânăra se îndreptă, aproape căzând din pat.

Bărbatul se mişca cu o graţie aparte, ca şi cum nu ar fi zăcut inconştient în trăsura ei în urmă cu numai o oră. Ca şi cum nu l-ar fi aruncat chiar ea de acolo. Privirea lui Hattie se plimbă pe el, căutând zgârieturi şi vânătăi sau dureri de la căzătură. Nimic.

Hattie înghiţi în sec, recunoscătoare pentru lumina slabă.

— Nu eşti Nelson.

Bărbatul nu răspunse. În schimb, închise uşa din spatele lui.

Erau singuri.

Capitolul 4

Ar fi trebuit să fie un ac în carul cu fân.

Ar fi trebuit să dispară.

Ar fi trebuit să fie una dintr-o mie de femei, într-o mie

de trăsuri, care se târâie ca scorpionii prin colţurile întunecate ale Londrei, nevăzute de oamenii obişnuiţi ai lumii de dincolo.

Şi ar fi fost exact asta, doar că Whit nu era un bărbat obişnuit. Era un Bastard Bătăuş, rege al umbrelor Londrei, cu numeroşi spioni în întuneric, şi nimic nu se întâmpla pe domeniul lui fără să afle. Era extrem de simplu pentru reţelele lui extinse să găsească singura trăsură neagră care se plimba în noapte.

O urmăriseră înainte ca bărbatul să se suie pe acoperişuri. Avuseseră locaţia sa fix când avuseseră şi informaţia pe care ştiau că el avea să o vrea. Transportul pe care îl condusese dispăruse, călăreţii care fuseseră atacaţi trăiau, iar atacatorii lor dispăruseră. Fără să fie identificaţi.

„Însă nu pentru mult timp”.

Femeia avea să îl ducă la duşman, unul pe care Bastardul Bătăuş îl căutase luni întregi.

Dacă Whit avea dreptate, era un duşman pe care îl cunoşteau de ani întregi.

Nu strica nici faptul că oamenii lui erau mereu cu ochii pe intrările în bordel. Până la urmă, orice frate îşi apără sora, chiar şi când sora respectivă e destul de puternică încât să îngenuncheze tot oraşul. Chiar şi când acea soră se ascunde de singurul lucru care o poate lăsa fără putere.

Whit intrase uşor în clădire şi trecuse fără probleme de Zeva, oprindu-se doar cât să afle locaţia femeii al cărei nume nu fusese rostit. Whit ştiuse că Zeva nu avea să facă asta. Locaţia de la Shelton Street numărul 72 avea succes doar datorită discreţiei necompromiţătoare şi faptului că secretele erau păstrate cu sfinţenie, chiar şi faţă de Bastarzii Bătăuşi.

Tocmai din acest motiv nu insistase. În schimb, trecuse de Zeva, ignorând modul în care sprâncenele femeii se ridicaseră de surprindere. Urmase o clipă de tăcere. Zeva era cel mai bun locţiitor şi ţinea toate secretele, pe care i le spunea doar angajatoarei sale. Iar când Grace, cunoscută de toată Londra ca Dahlia, avea să

se întoarcă, avea să afle ce se întâmplase. Şi nu avea să ezite să îi pună întrebări lui Whit.

Nu exista nicio curiozitate mai neobosită decât cea a unei surori.

Însă, pentru moment, Grace nu era acolo ca să-l bată la cap. Nu era decât femeia misterioasă din trăsură, plină de informaţii, piesa finală a mecanismului pe care aşteptase luni întregi să-l pună în mişcare. Cheiţa care aştepta să fie întoarsă. Tânăra ştia numele bărbaţilor care îi atacaseră transportul. Care trăseseră în oamenii lui. Numele bărbaţilor care furau de la Bastarzi.

Numele bărbaţilor care lucrau cu fratele lui. Iar acum, tânăra era acolo, într-o clădire care aparţinea surorii lui, pe pământul care îi aparţinea chiar lui Whit.

Aşteptând un bărbat care să o satisfacă.

Whit ignoră fiorul de entuziasm care îl străbătu la acel gând şi urma de iritare de apoi. Până la urmă, tânăra era o afacere, nu plăcere.

Era momentul să-şi facă treaba.

Whit o văzu în momentul în care intră în cameră, stând pe marginea patului, ţinându-se, în întuneric, de un stâlp. Când închise uşa în urma lui, era consumat de un singur gând: cum stătea acolo, într-unul dintre cele mai extravagante bordeluri din oraş, unul pentru femei cu gusturi aparte şi cu promisiunea discreţiei, femeia nici că ar fi putut părea mai nelalocul ei.

Ar fi trebuit să pară cu totul în largul ei, având în vedere că îl trezise, purtase o conversaţie cu el ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru şi apoi îl împinsese dintr-o trăsură aflată în mişcare.

După ce îl sărutase.

Faptul că acum era acolo părea să se potrivească cu restul serii ei sălbatice.

Dar ceva nu era în regulă.

Nu era vorba despre rochie, despre fusta elegantă din mătase care exploda în întuneric în valuri turcoaz sălbatice ce sugerau o croitoreasă cu abilităţi superioare. Nu era vorba despre pantofii care se asortau şi din care se vedeau

degetele.

Nu era vorba despre modul în care corsajul strălucea în întuneric, îmbrăţişând curba pieptului ei şi evidenţiind minunata umflătură de deasupra. Nu, partea aceea era perfectă pentru Shelton Street.

Nu era nici măcar umbra de pe faţa ei, greu de recunoscut în întuneric, dar destul de vizibilă cât să îi dezvăluie gura deschisă din cauza surprinderii. Unui alt bărbat, acea gură i s-ar fi putut părea ridicolă, însă Whit ştia mai bine. Îi ştia gustul. Ştia cum acele buze moi şi pline se înmuiau şi cedau. Nu era nimic nelalocul lui nici în legătură cu asta.

Locul de pe Shelton Street numărul 72 era plin de trupuri voluptuoase, buze pline şi femei care ştiau cum să le folosească.

Însă acea femeie nu ştia cum să le folosească. Era rigidă ca o stâncă, ţinându-se de stâlpul patului cu o mână, în timp ce în cealaltă ţinea un pahar de şampanie gol. Era aşezată într-un unghi ciudat, care o făcea să pară nelalocul ei.

Acest lucru fu şi mai evident când tânăra se îndreptă şi spuse:

— Îmi cer scuze, sire, dar aştept pe cineva.

— Mmm.

Bărbatul se rezemă de uşă şi îşi încrucişă braţele la piept, dorindu-şi ca tânăra să nu se fi aflat în umbră.

— Pe Nelson.

Tânăra încuviinţă.

— Da. Şi cum tu nu eşti el…

— De unde ştii asta?

Urmă tăcere. Whit rezistă impulsului de a zâmbi. Aproape îi putea auzi panica. Tânăra era pe punctul de a da înapoi, ceea ce l-ar fi pus într-o poziţie de putere. I-ar fi dat informaţia pe care o dorea în câteva minute.

Însă ea spuse:

— Nu te potriveşti cu lista mea de calificări.

„Ce naiba? Calificări?”

Cumva, Whit reuşi să nu întrebe asta cu voce tare.

Gură-spartă oferi însă informaţii suplimentare.

— Am cerut clar pe cineva mai puţin…

Se opri, iar White se trezi dispus să facă orice pentru a o face să termine propoziţia. Când tânăra făcu un semn cu mâna în direcţia lui, Whit nu se mai putu opri.

— Mai puţin…?

Tânăra se încruntă.

— Exact. Mai puţin.

Ceva suspicios de asemănător cu mândria îi explodă în piept, iar Whit o dădu la o parte, lăsând să se aştearnă tăcerea.

— Tu nu eşti mai puţin, spuse ea. Tu eşti mai mult. Eşti mult. Tocmai de asta te-am aruncat din trăsură mai devreme. Îmi cer scuze pentru asta. Sper că nu te-ai lovit prea tare.

Bărbatul ignoră ultima parte.

— Mai mult ce?

— Mai mult din toate.

Tânăra apucă materialul voluminos al fustei ei şi scoase o bucată de hârtie.

— Înălţime medie. Siluetă medie. Îl privi, evaluându-l. Nu poţi fi descris astfel.

Nu era cazul să pară dezamăgită de asta. Ce mai scria pe hârtie?

— Nu mi-am dat seama de cât de mare eşti când ne-am întâlnit mai devreme.

— Aşa o numeşti? Întâlnire?

Tânăra se gândi la asta.

— Ai un cuvânt mai potrivit?

— Atac.

Ochii tinerei se măriră în spatele măştii, şi Hattie se ridică, dezvăluind o înălţime pe care Whit nu şi-o imaginase în trăsură.

— Nu te-am atacat.

Evident, tânăra se înşela. Tot ce ţinea de ea era un atac, de la formele voluptuoase la strălucirea ochilor ei, la sclipirea rochiei şi la mirosul de migdale, ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o bucătărie plină de prăjituri.

O simţise ca pe un atac din clipa în care deschisese ochii în trăsură şi o văzuse acolo, vorbind o groază despre zile de naştere, planuri şi Anul lui Hattie.

— Hattie.

Nu voise să spună asta. Cu siguranţă, nu voise să se simtă bine când spusese asta.

Ochii ei erau imposibil de mari în spatele măştii.

— De unde îmi ştii numele? întrebă ea, panicată şi scandalizată. Credeam că locul ăsta e discreţia întruchipată.

— Ce e Anul lui Hattie?

Tânăra îşi aminti că-şi dezvăluise numele mai devreme. Urmă o pauză, după care:

— De ce-ţi pasă?

Whit nu era sigur de răspuns, aşa că nu spuse nimic. Tânăra umplu tăcerea, aşa cum avea obiceiul să facă.

— Presupun că n-o să-mi spui numele tău. Ştiu că nu e Nelson.

— Pentru că sunt prea mult ca să fiu Nelson.

— Pentru că nu te potriveşti cu însuşirile cerute. Eşti prea lat în umeri, ai picioarele prea lungi, nu eşti fermecător şi clar nu eşti deloc amabil.

— Ai făcut o listă de însuşiri pentru un câine, nu pentru cineva cu care o să te culci.

Tânăra făcu ochii mari, dar nu muşcă momeala.

— Şi asta înainte să-ţi iau în consideraţie faţa.

Ce naiba era în neregulă cu faţa lui? În cei treizeci şi unu de ani de viaţă, nu primise nicio plângere, iar femeia asta sălbatică avea să schimbe asta?

— Faţa mea.

— Da, zise ea. Am cerut o faţă care să nu fie atât de…

Urmă o pauză. Acum, se hotărâse să tacă?

Hattie clătină din cap, şi el rezistă impulsului de a înjura.

— Nu contează. Ideea e că nu te-am cerut pe tine şi nu te-am atacat. Nu am avut nimic de-a face cu faptul că zăceai inconştient în trăsura mea. Deşi, ca să fiu sinceră, începi să-mi pari genul de bărbat care merită una-n cap.

— Nu cred că tu ai făcut parte din atac.

— Foarte bine. Pentru că nu am făcut.

— Cine a fost?

— Nu ştiu.

Minţea.

Proteja pe cineva. Trăsura îi aparţinea unei persoane în care tânăra avea încredere, altfel nu ar fi folosit-o ca să meargă aici. Poate tatăl ei? Nu, imposibil. Nici măcar această femeie nebună nu ar folosi trăsura tatălui ei ca să se ducă într-un bordel din Covent Garden. Birjarii vorbeau între ei.

Iubitul ei? Pentru o clipă, Whit se gândi la posibilitatea ca tânăra să nu colaboreze, pur şi simplu, cu duşmanul lui, ci să se şi culce cu el. Bărbatului nu îi plăcu dezgustul pe care această idee i-l provocă, înainte ca raţiunea să îşi facă apariţia.

Nu, nu un iubit. Nu ar fi fost într-un bordel dacă ar fi avut un iubit. Nu l-ar fi sărutat pe Whit dacă ar fi avut iubit.

Iar Hattie îl sărutase, uşor, dulce şi fără experienţă.

Cu toate astea, era loială duşmanului.

— Hattie, cred că ştii cine m-a legat în acea trăsură, spuse el încet, apropiindu-se de ea, în timp ce un fior îl străbătu când îşi dădu seama că ea avea aproape înălţimea lui, pieptul ei ridicându-se şi coborând ritmat deasupra liniei rochiei, muşchii de la gât zvâcnind în timp ce tânăra asculta. Cred că ştii că nu o să plec fără să primesc un nume.

Tânăra îl privi cu atenţie în lumina slabă.

— Asta e o ameninţare?

Bărbatul nu răspunse, şi, în tăcere, Hattie păru să se calmeze, respiraţia liniştindu-i-se, în timp ce umerii i se îndreptară.

— Nu îmi plac ameninţările. Asta e a doua oară când îmi întrerupi seara, sire. Ai face bine să îţi aminteşti că eu te-am salvat mai devreme.

Schimbarea din ea era remarcabilă.

— Aproape m-ai omorât.

Tânăra pufni.

— Să fim serioşi, ai fost agil. Te-am văzut rostogolindu-se din trăsură ca şi cum nu a fost prima oară când erai aruncat dintr-una. Nu a fost, nu-i aşa?

— Asta nu înseamnă că vreau să-mi fac un obicei din asta.

— Ideea e că, fără mine, ai putea zace mort într-un şanţ. Un gentleman rezonabil mi-ar mulţumi şi ar pleca în clipa asta.

— În cazul ăsta, ai ghinion, pentru că eu nu sunt aşa.

— Rezonabil?

— Gentleman.

Tânăra chicoti surprinsă.

— Având în vedere că, în clipa de faţă, suntem într-un bordel, cred că niciunul din noi nu poate susţine că e prea rafinat.

— Asta nu era pe lista ta de însuşiri?

— Ba da, spuse ea. Dar mă aşteptam mai degrabă la o aproximare a rafinamentului. Dar am planuri şi nu o să te las să le distrugi.

— Planurile despre care ai pomenit înainte să mă arunci din trăsură.

— Nu te-am aruncat. Când bărbatul nu răspunse, Hattie zise: Foarte bine, te-am aruncat. Dar ai căzut perfect.

— Nu datorită ţie.

— Nu am informaţia pe care o vrei.

— Nu te cred.

Hattie deschise gura. O închise.

— E nepoliticos.

— Dă-ţi masca jos.

— Nu.

Buzele lui zvâcniră la auzul răspunsului ferm.

— Ce este Anul lui Hattie?

Hattie îşi ridică faţa, sfidătoare, dar tăcu. Whit mormăi şi traversă camera, spre sticla de şampanie, întorcându-se ca să-i umple paharul. După ce făcu asta, Whit duse sticla la locul ei şi se rezemă de pervaz, urmărind-o în timp ce se frământa.

Tânăra era mereu în mişcare, aranjându-şi fusta sau jucându-se cu mânecile. Whit aprecie modul în care rochia se înfăşură în jurul formelor ei rebele şi făcea promisiuni pe care un bărbat îşi dorea să le ţină. Lumina lumânării îi tachina pielea, alunecând peste ea. Aceasta nu era o femeie care să bea ceai. Era o femeie care cucerea soarele.

Era clar că avea bani. Şi putere. O femeie avea nevoie de ambele ca să ajungă pe Shelton Street numărul 72. Chiar şi ca să afle despre existenţa locului ăstuia era nevoie de o reţea la care nu se ajungea uşor. Existau o mie de motive pentru care tânăra şi-ar fi putut dori acces, iar Whit le auzise pe toate. Plictiseală, lipsă de satisfacţie, nechibzuinţă. Dar nu vedea niciunul din aceste lucruri în Hattie. Nu era o fată impulsivă. Era destul de matură cât să îşi cunoască mintea şi să facă alegeri. Nu era nici simplă şi nicio neştiutoare.

Whit se îndreptă spre ea. Încet. Deliberat.

Hattie se încordă şi strânse mai tare hârtia din mână.

— Nu o să fiu intimidată.

— A furat de la mine, şi vreau să iau înapoi ce e al meu.

Dar asta nu era totul.

Bărbatul era destul de aproape să o atingă. Destul de aproape să măsoare înălţimea pe care o observase la ea înainte, aproape egală cu a lui. Destul de aproape cât să îi vadă ochii, întunecaţi în spatele măştii, fixaţi asupra lui. Destul de aproape cât să fie învăluit în miros de migdale.

— Orice ar fi, o să mă asigur că o să primeşti înapoi, zise ea.

Patru încărcături. Trei călăreţi cu gloanţe în ei. După acea seară, şi cuţitele lui Whit, la care el ţinea foarte mult. Şi, dacă avea dreptate, mai mult decât ar putea fi recuperat vreodată.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu e posibil. Am nevoie de un nume.

Tânăra se încordă.

— Îmi pare rău, dar eu nu pârăsc.

Aceste cuvinte i s-ar fi părut amuzante unui alt

bărbat, dar Whit auzi sinceritatea din ele. Cum de ajunsese tânăra să fie implicată în acea problemă? Whit nu putu să reziste şi repetă:

— Ce este Anul lui Hattie?

— Dacă îţi spun, o să mă laşi în pace?

„Nu”. Whit nu spuse asta.

Tânăra inspiră adânc, părând să ia în consideraţie opţiunile. Şi apoi:

— E exact cum sună. Este anul meu. Anul pe care îl revendic pentru mine.

— Cum?

— Am un plan legat de patru aspecte ca să îmi controlez propria soartă.

— Patru aspecte, zise el.

Tânăra ridică mâna, bifând răspunsurile cu degetele ei lungi, înfăşurate în mănuşi.

— Afaceri. Casă. Avere. Viitor. Hattie făcu o pauză. Acum, dacă o să-mi spui exact ce ţi-a fost luat, o să mă asigur că o să-ţi fie returnat, şi putem să ne continuăm viaţa fără să ne mai deranjăm vreodată.

— Afaceri. Casă. Avere. Viitor. În ordinea asta?

— Cel mai probabil.

— Ce fel de afaceri? Whit avea bani şi o putea ajuta cu orice afacere pe care şi-o dorea ea… în schimbul informaţiei de care avea nevoie.

Tânăra îl fixă cu privirea şi tăcu. Probabil avea aspiraţii de croitoreasă sau modistă, ambele putând să-i cumpere o casă, însă niciuna nu îi putea aduce o avere. Însă nu i-ar fi fost mai bine acestei femei să aibă un viitor ca soţie sau mamă la o moşie de la ţară?

Niciunul dintre cele patru aspecte ale planului ei nu avea sens având în vedere că se afla în bordelul de pe Shelton Street. Făcu semn spre hârtia pe care Hattie o strângea în mână.

— Ce sperai să obţii de la Nelson, o investiţie?

Tânăra râse când îi auzi întrebarea.

— Oarecum.

— Ce fel de investiţie?

— Mai există un al cincilea aspect, zise ea.

Un ceas se auzi pe hol, tare, iar Whit îşi scoase ceasurile fără să gândească, verificând ora pe ambele, după care le puse la loc.

— Ce anume?

Hattie îi urmări mişcările cu privirea.

— Ştii cât e ceasul?

Bărbatul observă tachinarea din întrebarea ei.

— Unsprezece.

— Pe ambele ceasuri?

— Al cincilea aspect?

Un val de roşeaţă îi acapară obrajii, iar curiozitatea lui Whit despre această femeie ciudată deveni insuportabilă. Apoi ea spuse, clar şi răspicat:

— Trupul.

Când Whit avea şaptesprezece ani, ieşise din ring după o rundă care durase prea mult cu un oponent prea mare, strigătul mulţimii rămânându-i în urechi de la loviturile dure pe care le suportase. Aterizase pe aleea unui depozit, unde inspirase aerul rece şi se imaginase oriunde numai nu într-un club de lupte din Covent Garden.

Uşa din spatele lui se deschisese şi se închisese, iar o femeie se apropiase, cu o cârpă în mână, şi se oferise să îl cureţe de sânge. Cuvintele ei blânde şi atingerea delicată îi oferiseră cea mai mare plăcere pe care o simţise în viaţa lui.

Asta până când Hattie pronunţase cuvântul „trup”.

Tânăra râse emoţionată.

— Presupun că e mai degrabă primul aspect, având în vedere că e esenţial pentru restul. „Trupul”. Explică.

Cuvântul se auzi ca un mormăit.

Tânăra păru să se gândească la posibilitatea să nu explice, de parcă el ar fi lăsat-o să plece fără să facă asta. Hattie îşi dăduse probabil seama de acest lucru, căci, într-un final, spuse:

— Am două motive.

Whit aşteptă.

— Unele femei îşi petrec toată viaţa dorind să se

căsătorească.

— Şi tu nu?

Hattie clătină din cap.

— Poate că la un moment dat mi-ar fi plăcut… Tânăra se opri, iar Whit îşi ţinu răsuflarea, în aşteptarea următoarelor cuvinte. Mâine, o să împlinesc douăzeci şi nouă de ani. În clipa de faţă, nu sunt decât o zestre, atâta tot.

Bărbatul nu crezu asta nicio clipă.

— Nu vreau să fiu o zestre. Tânăra îl privi. Nu vreau să fiu transformată într-un obiect. Vreau să fiu a mea. Să aleg pentru mine însămi.

— Afaceri. Casă. Avere. Viitor, zise el.

Hattie zâmbi şi îşi etală gropiţa, iar Whit nu putu să nu admire acele buze, a căror atingere şi-o amintea de mai devreme. Acestea se mişcară din nou.

— Nu există decât un singur mod de a mă asigura că mi se va da voie să aleg pentru mine. O să scap de singurul lucru de la mine care e preţuit. Aşa, o să devin a mea şi o să câştig.

— Şi ai venit aici ca să…

Bărbatul se opri, intuind răspunsul. Dorind ca ea să-l spună.

Dorind să-l audă.

Hattie roşi din nou. Apoi, spuse, într-un mod magnific:

— Să scap de virginitate.

Cuvintele ei îi răsunară în urechi.

Şi, cumva, femeia asta *râse.*

— Mă rog, evident că nu pot să-mi iau singură virginitatea, e mai degrabă o metaforă. Nelson trebuia să se ocupe de asta.

Whit tăcu o clipă, în timp ce încerca să-şi adune gândurile.

— Scapi de virginitate şi devii liberă să-ţi trăieşti viaţa.

— Exact, zise ea, ca şi cum ar fi fost încântată că în sfârşit cineva o înţelegea.

Bărbatul mormăi.

— Şi care e al doilea motiv?

Roşeaţa apăru din nou. Cine era acea femeie, aşa curajoasă, dar care roşea aşa uşor?

— Cred că… Tânăra se opri. Presupun că vreau asta.

„Dumnezeule”.

Hattie ar fi putut să spună o mie de lucruri la care bărbatul s-ar fi aşteptat. Lucruri care l-ar fi făcut să tacă, lucruri care nu l-ar fi mişcat, în schimb, spusese ceva atât de sincer, că nu avea cum să nu fie mişcat.

Whit se opri înainte să se mişte, controlându-şi dorinţa, băgându-şi în buzunar mâna pe care o întinsese spre ea şi scoţând o bomboană. O duse la gură, gustul de lămâie şi miere explodându-i pe limbă.

Orice care să-l distragă de la cuvintele ei.

„Vreau asta”.

Hattie se uită cu atenţie la el.

— Alea sunt… dulciuri?

Bărbatul se uită la ele şi mormăi. Ea îşi înclină capul.

— Nu ar trebui să mănânci dulciuri dacă nu ai de gând să le împarţi.

Un alt mormăit, şi îi întinse punguţa cu bomboane.

— Nu, mulţumesc, zise ea cu zâmbetul pe buze.

— Atunci, de ce ai cerut?

Un alt zâmbet.

— Nu am cerut. Am cerut să mi se ofere, ceea ce e cu totul altceva.

Hattie era incredibil de înnebunitoare. Şi fascinantă. Dar Whit nu avea timp să fie fascinat de ea.

Băgă bomboanele din nou în buzunar, încercând să se concentreze pe lămâie, o plăcere dulce, una dintre puţinele pe care şi le permitea. Încercă să nu se concentreze pe faptul că nu voia lămâie în acel moment.

Încercă să nu se gândească la migdale.

Avea nevoie de informaţii de la ea. Atâta tot. Hattie ştia cine îi atacase oamenii. Cine îi furase încărcătura. Ea putea confirma identitatea duşmanului său, şi el avea să facă orice era nevoie ca să obţină informaţia.

— Nu o să-mi spui că greşesc? întrebă ea.

— În legătură cu ce?

— Că îmi doresc…

Se opri o clipă, iar un fior îl străbătu pe Whit când se gândi la posibilitatea ca ea să rostească din nou acel lucru. Când această femeie o spunea, un bărbat voia să umple spaţiul dintre acele litere minuscule cu o mulţime de lucruri murdare…

— …Să explorez.

Dumnezeule. Asta era şi mai rău.

— Nu o să-ţi spun că greşeşti.

— De ce nu?

Whit nu ştia de ce zisese asta. Nu ar fi trebuit s-o spună. Ar fi trebuit s-o lase în acea cameră şi să o urmărească spre casă, aşteptând ca tânăra să dezvăluie ce ştia. Căci nu era posibil ca acea femeie să ştie cum să păstreze secrete. Era mult prea sinceră. Destul de sinceră cât să fie problematică.

Dar, cu toate astea, spuse:

— Pentru că ar trebui să explorezi. Ar trebui să explorezi fiecare bucăţică din corpul tău şi fiecare latură a plăcerii şi să-ţi stabileşti cursul viitorului.

Buzele ei se deschiseră, în timp ce el se apropie şi mai mult, pronunţând mai multe cuvinte decât oferise altcuiva într-o viaţă întreagă. Se întinse spre ea. Ridică mâna stângă încet, pentru ca Hattie să îl vadă venind spre ea. Dându-i destul timp să îl oprească. Când Hattie nu o făcu, îi dădu jos masca, dezvăluindu-i ochii mari şi machiaţi.

— Dar nu ar trebui să-l angajezi pe Nelson.

Ce făcea?

Era singura opţiune.

„Minciună”.

Hattie prinse masca cu mâna liberă, coborând-o între ei. Degetele ei se jucau cu ea şi îl atingeau şi pe el.

— O să fie dificil să găsesc un alt bărbat care să mă ajute fără repercusiuni.

— Te asigur că nu e aşa, zise el, aplecându-se spre ea şi coborându-şi vocea.

Tânăra înghiţi în sec.

— Ai de gând să-mi cauţi un asemenea bărbat?

— Nu.

Hattie ridică din sprâncene, iar Whit îşi plimbă degetul peste cutele de pe fruntea ei. O dată, de două ori, până când le netezi. Îi contură liniile de pe faţă, obrajii, maxilarul. Buza inferioară, care era voluptuoasă şi moale, aşa cum şi-o amintea.

— Am de gând să fiu eu acela.

Capitolul 5

Când se dusese pe Shelton Street numărul 72, cu intenţia de a fi ruinată, Hattie ar fi trebuit să ia în consideraţie posibilitatea ca pierderea virginităţii să fie o treabă plăcută.

Niciodată nu o făcuse, însă. Crezuse că avea să fie o treabă formală. Genul care să o ajute să-şi îndeplinească scopul.

Însă, când acel bărbat misterios, chipeş, tulburător şi mai bine-venit decât ar fi vrut să recunoască Hattie o atinsese, nu se mai putuse gândi decât la modalitatea prin care avea să-şi atingă scopul.

Modalitatea foarte plăcută, care o copleşi când Whit îi sugeră ca el să fie cel care o ajuta să-şi piardă virginitatea.

Însă combinaţia dintre mormăitul lui jos şi atingerea delicată a degetului lui peste buza ei inferioară o făcu pe Hattie să creadă că bărbatul avea să facă mai mult de atât. Că Whit avea să o copleşească, iar ea avea să îi dea voie.

Iar acest lucru o făcu pe Hattie să gândească foarte puţin.

Foarte puţin, dar *da.*

Venise în acea seară cu gândul că avea să întâlnească un bărbat excesiv de minuţios, care avea să se dovedească un asistent de nădejde. Însă acest bărbat, cu ochi de chihlimbar care vedeau totul, cu atingerea lui care înţelegea totul, cu vocea lui care îi umplea colţurile

întunecate şi secrete, era mai mult decât un asistent.

Bărbatul acesta era un stăpânitor, genul pe care Hattie nu şi-l imaginase, dar pe care acum nu putea să nu şi-l imagineze.

Iar el se oferea să transforme în realitate tot ce îşi imaginase ea.

„Da”.

Era atât de aproape. Imposibil de mare, destul cât să o facă să se simtă mică, şi imposibil de chipeş şi de cald în camera rece.

Şi, în mod imposibil, avea să o sărute.

Nu pentru că îl plătise, ci pentru că el îşi dorea asta.

Imposibil.

Nimeni, niciodată, nu…

În momentul în care mâna lui se înfipse în părul ei, dădu gândul la o parte, înainte să-l termine.

— O să…

Tăcere.

— …Mă ajuţi…

Degetele lui se încleştară.

— …Cu…

Bărbatul o ţinea ostatică acum, cu atingerea şi tăcerea lui. O obliga să îşi termine gândul, la naiba. Propoziţia.

Care era gândul?

— …Asta?

Cuvântul fu întâmpinat de un mormăit din partea lui, un sunet puternic, pe care nu l-ar fi înţeles dacă nu ar fi fost atât de fascinată. Dacă nu şi-ar fi dorit asta atât de mult.

— Cu tot.

Tânăra închise ochii. Cum era posibil ca un bărbat să transforme câteva cuvinte într-o asemenea plăcere? Cu siguranţă, avea s-o sărute. Aşa începea totul, nu? Doar că Whit nu se mişca. De ce nu? Trebuia să se mişte, nu?

Tânăra deschise ochii din nou şi îl văzu acolo, atât de aproape, uitându-se la ea. Privind-o. Văzând-o. Când fusese ultima oară când cineva o văzuse pe Hattie? Îşi petrecuse întreaga viaţă ascunzându-se, aşa că niciodată nu fusese

văzută.

Dar bărbatul acela o vedea, iar Hattie ura acest lucru, la fel de mult pe cât îi plăcea senzaţia.

Ba nu, o ura mai mult. Nu voia ca Whit să o vadă. Nu voia ca el să-i treacă în revistă numeroasele defecte. Obrajii plini, fruntea prea lată şi nasul prea mare. Gura ei, pe care un alt bărbat o descrisese ca fiind ca a unui cal, ca şi cum i-ar fi făcut o favoare. Dacă bărbatul acela avea să vadă toate acele lucruri, poate se răzgândea.

Acest lucru o făcu destul de îndrăzneaţă cât să spună:

— Putem să începem acum?

Un mârâit jos, aprobator, îi încununa sărutul, sunetul fiind la fel de glorios ca atingerea lui când o sărută şi îi oferi exact ce îşi dorea. Mai mult de atât. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă de senzaţia pe care o simţea când el era lipit de ea. Îl sărutase cu destul de mult curaj în trăsură înainte să-l arunce din ea, dar aia fusese atingerea *ei.*

Asta era *a lor.*

Whit o trase aproape, până când erau complet lipiţi unul de celălalt, până când gura lui era perfect aliniată cu a ei. Apoi, a doua lui mână se ridică pe faţa ei, mângâindu-i obrazul în timp ce îi gusta gura cu săruturi mici, unul după altul, din nou şi din nou, până când Hattie avu senzaţia că ar înnebuni din cauza tachinării. Până când el îi muşcă buza de jos şi o linse, limba lui caldă şi dură având gust de zahăr cu lămâie şi făcând-o să…

Îi fie foame.

Asta simţea. Ca şi cum nu mai mâncase niciodată, iar acum avea mâncare, multă şi numai pentru ea.

Faptul că o lingea o înnebunea. Hattie nu ştia cum să facă faţă. Nu ştia decât că nu voia să se oprească. Îl apucă de haină şi îl trase mai aproape, lipindu-se de el, dorindu-şi să îi simtă atingerea pe tot corpul ei. Dorindu-şi să se strecoare în el. Ea oftă puţin frustrată, şi el înţelese. O luă în braţe şi o ridică, forţând-o să-i cedeze, mâinile ei alunecând peste umerii lui masivi şi în jurul gâtului.

Hattie icni când îi simţi căldura, iar el se retrase. Se oprea? De ce?

— Nu!

Dumnezeule, spusese asta cu voce tare?

— Eu… Obrajii îi luară foc. Asta este…

O sprânceană se ridică, cu o întrebare tăcută.

— Aş prefera…

Iar apoi, acea bestie tăcută de bărbat spuse:

— Ştiu ce ai prefera. Şi o să-ţi ofer asta. Dar mai întâi…

Tânăra inspiră. Mai întâi, ce?

Whit o luă de mâna cu care îl prinsese de umăr, o materializare a fricii că bărbatul avea să se oprească din ce făcea înainte să aibă şansa să înceapă. El o dădu la o parte, forţând-o să îi dea drumul, dar ţinând-o în continuare cu putere.

Ce făcea? Îi întoarse încheietura şi începu să îi desfacă nasturii de pe partea interioară a braţului. Tânăra îl urmări pentru o clipă.

— Îţi plac nasturii.

Bărbatul mormăi în timp ce făcea asta.

— Nici măcar nu e cu moş şi babă, spuse ea, dorindu-şi să-şi retragă cuvintele înainte să-i părăsească gura.

El îi dădu mănuşa jos, lăsându-i la vedere încheietura, acoperită cu pete de cerneală de la după-amiaza petrecută la birouri, unde citise. Tânăra întoarse mâna, ca să ascundă petele, dar el nu o lăsă. În schimb, le studie o clipă, degetul lui mare plimbându-se peste ele ca o flacără, după care îi aşeză mâna pe umărul lui. Degetele ei acum goale atingeau locul în care gulerul lui se întâlnea cu căldura pielii gâtului său, disperate după o atingere sinceră, iar Whit eliberă un sunet de plăcere când pielea atinse piele – şi uită de cerneală.

— Mai întâi, asta, zise el.

Probabil altcineva răspunsese, deoarece Hattie cu siguranţă nu spusese nimic. Ea îşi plimbă degetele în părul negru cârlionţat de la ceafa lui, îl trase spre ea şi spuse:

— Şi acum, o să-mi dai ce vreau?

Hattie fu cea care primi ce avea el de oferit, sărutul său făcând-o a lui, în timp ce o trase mai aproape de el,

ridicându-i coapsa peste şoldul lui, ca să o preseze cu spatele de stâlp.

Tânăra se ţinu de el, în timp ce limba lui o penetră, şi îl întâmpină cu entuziasm, adaptându-şi mişcările la ale lui. Învăţându-l. Învăţând asta. Probabil îi reuşise, deoarece el gemu din nou. Era sunetul triumfului ei. Whit se lipi de ea, dur şi perfect la îmbinarea coapselor ei, atrăgându-i atenţia spre durerea de acolo, durere pe care Hattie era convinsă că avea să o poată alina. Doar dacă…

El îşi îndepărtă gura de a ei şi blestemă, spunând un cuvânt care o arse, făcând-o să se simtă perversă şi extrem de puternică. Un cuvânt care nu o făcu să vrea să se oprească. Aşa că nu se opri, lipindu-şi şoldurile de ale lui, sporind presiunea, dorindu-şi ca fusta să-i dispară.

Degetul lui era lipit de bărbia ei, ridicând-o în timp ce îi întâmpina mişcările, în timp ce îşi lipi buzele de pielea moale, de la maxilar spre ureche, unde şopti:

— Aici?

„Da”.

Whit se mişcă în jos, spre gâtul ei. O alunecare glorioasă. O atingere delicioasă.

— Mmm. Aici?

„Da”.

— Mai mult?

„Mai mult”. Tânăra se lipi de el. Ea gemuse?

— Biata de tine, mormăi el.

O ridică mai sus, picioarele ei părăsind podeaua. Cum de era atât de puternic? Nu-i păsa. Whit ajunsese la marginea rochiei ei, materialul fiind prea strâmt. Prea restrictiv.

— Arată incomod.

Limba lui se plimbă peste sânii ei fierbinţi, încingându-i şi mai mult. Făcându-i imposibil de plini. Hattie încercă să respire. Apoi, vorbi din nou.

— Fă-o!

Bărbatul nu ezită să o asculte, aşezând-o pe marginea patului, degetele lui puternice ajungând la marginea corsajului ei. Hattie deschise ochii şi se uită în jos, mâinile

lui fiind lipite de mătasea strălucitoare.

Raţiunea îi reveni. Cu siguranţă, nu era destul de puternic încât să…

Rochia se rupse ca hârtia sub atingerea lui, aerul rece urmărindu-i şocul şi apoi…

Foc.

Buze. Limbă.

Plăcere.

Hattie nu-şi putea feri privirea. Nu văzuse niciodată aşa ceva. Cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată îi oferea plăcere. Aerul îi părăsi plămânii în timp ce îl privea, neştiind ce îi plăcea cel mai mult: priveliştea lui sau senzaţia lui…

Imaginea cu mâinile ei în părul lui, ţinându-l aproape.

Gândul de a-l ghida spre plăcerea ei.

Zgomotul dorinţei lui.

Era dincolo de orice îşi imaginase. Bărbatul ăsta era dincolo de ce-şi imaginase vreodată. Când se gândi la asta, îl trase din nou spre ea, degetele ei înfigându-se în părul lui, trăgându-l până când se sărutau din nou. El fu cel care se deschise în faţa ei. Ea fu cea care se lăsă pradă lui.

Şi fu *glorios.*

Mâinile lui ajunseră la sânii ei, degetele sale jucându-se cu vârfurile lor tari, ciupindu-le, până când ea se zbătea, pierzându-se în atingerea lui.

Nici măcar nu îi ştia numele.

Hattie îngheţă, gândul fiind ca gheaţa pe fundalul flăcării lui.

Nici măcar nu îi ştia numele.

— *Stai.*

Îl împinse la o parte, regretând imediat decizia când el îi dădu drumul fără ezitare, atingerea lui dispărând ca şi cum nici măcar nu ar fi fost acolo. Bărbatul făcu un pas în spate.

Tânăra îşi trase corsajul aproape de sâni şi îşi încrucişă braţele, foametea ei întorcându-se cu o senzaţie grozavă peste tot unde se atingeau. Buzele începură să o gâdile, fantoma sărutului lui fiind în continuare acolo. Le

linse, iar privirea lui de chihlimbar se opri asupra gurii ei.

Şi el părea înfometat, în timp ce privea cum cuvintele se revărsau de pe buzele ei.

— Nu ştiu cum te cheamă.

Fu prima oară când el nu ezită.

— Bestia.

Cu siguranţă, auzise greşit.

— Poftim?

— Mi se spune Bestia.

Hattie clătină din cap.

— Asta e… Căută cuvântul potrivit. Ridicol.

— De ce?

— Pentru că eşti cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată. Eşti cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut *oricine* vreodată.

Bărbatul ridică din sprâncene şi înălţă o mână, trecând-o prin păr, într-un posibil gest de jenă.

— Foarte rar se întâmplă ca oamenii să spună asta.

— Asta pentru că e evident. Precum căldura. Sau ploaia. Dar presupun că oamenii evidenţiază asta când te strigă cu porecla aia absurdă. Bănuiesc că e menită să fie ironică.

— Nu, zise el, lăsând mâna în jos.

Hattie clipi.

— Nu înţeleg.

— O s-o faci.

Promisiunea trimise fiori de nelinişte prin Hattie.

— Serios?

El se întinse din nou spre ea, acoperindu-i obrazul cu mâna, făcând-o să-şi dorească să simtă căldura din el.

— Cei care fură de la mine. Care ameninţă ce este al meu. Ei află adevărul.

Inima ei începu să bată cu putere. Whit se referea la Augie.

El era un bărbat care nu pedepsea cu jumătăţi de măsură.

Când avea să se ducă după fratele ei, nu avea să se ţină în frâu.

Nu avea să se ducă niciodată după Augie. Hattie avea să se asigure de asta. Fratele ei era un imbecil, dar ea nu voia ca el să fie distrus. Sau mai rău de atât. Nu, orice făcuse Augie, orice furase Hattie avea să dea înapoi. Atunci, îşi dădu seama că sărutul pe care tocmai îl împărtăşiseră, oferta pe care i-o făcuse el nu fuseseră pentru că îşi dorise asta.

Fuseseră pentru că voia răzbunare.

Nu fusese pentru ea.

Bineînţeles că nu.

Până la urmă, bărbatul ăsta, cu pasiunea lui controlată şi evaluarea lui tăcută, nu era genul de bărbat care se dădea la Henrietta Sedley, fata bătrână durdulie cu pete de cerneală pe încheieturi.

Decât dacă ea îi putea oferi ceva.

Chiar dacă bărbatul ăsta nu voia zestre, voia ceva.

Hattie ignoră junghiul de tristeţe care veni cu acea conştientizare. Se prefăcu a nu observa înţepăturile din spatele ochilor sau senzaţia din gât, acea emoţie care nu era bine-venită. Îşi încrucişă braţele mai strâns la piept şi trecu de el, spre locul în care îşi pusese şalul mai devreme.

După ce se înfăşură în materialul turcoaz, se întoarse spre el. Privirea lui se opri asupra locului unde materialul îi acoperea corsajul rupt.

Hattie inspiră. Dacă putuse cere un lucru, o mai putea face o dată.

— Sire, mi se pare că vrei să faci un troc.

O sprânceană neagră se ridică – în semn de curiozitate.

— Nu o să neg faptul că ştiu cine a fost implicat în povestea din această seară. Amândoi suntem prea inteligenţi ca să jucăm aceste jocuri prosteşti.

Bărbatul mormăi când îi auzi afirmaţia.

— O să-ţi aduc ce ai pierdut. O să primeşti înapoi. Contra unui preţ.

Bărbatul o privi lung.

— Virginitatea ta.

Tânăra încuviinţă.

— Tu vrei răzbunare. Eu vreau un viitor. Acum două ore, eram pregătită pentru o tranzacţie oarecare, aşa că de ce nu şi acum?

Când bărbatul nu răspunse, tânăra îşi ridică faţa, refuzând să-l lase să-i vadă dezamăgirea.

— Nu e cazul să te prefaci că voiai să faci asta din bunătatea inimii tale. Nu sunt o domnişoară inocentă. Am ochi şi oglindă. Fusese aşa preţ de o clipă. El aproape o păcălise să joace acel rol. Iar tu nu eşti un cavaler în armură, nerăbdător să mă curteze. Urmă tăcere. A naibii tăcere. Sau eşti?

Bărbatul se rezemă de stâlp şi îşi încrucişă braţele.

— Nu.

Ar fi putut măcar să se *prefacă.*

Ba nu.

Nu voia să se prefacă. Hattie prefera sinceritatea.

— Şi?

Whit o privi lung, ochii aceia infernali refuzând să-i dea drumul.

— Cine eşti?

Ea ridică din umeri.

— Hattie.

— Ai un nume de familie?

Nu avea de gând să i-l spună.

— Toţi avem nume de familie.

— Mmm. Bărbatul făcu o pauză, apoi spuse: Deci oferi numele duşmanului meu, dar nu şi pe al tău, în schimbul unui futai.

— Să nu crezi c-o să mă şochezi cu limbajul tău. Am crescut pe docuri.

Se jucase pe vasele tatălui ei.

Bărbatul o privi cu atenţie.

— Nu eşti din mahala.

— Tu eşti? „Cine eşti?” Hattie nu fu surprinsă când bărbatul nu răspunse. Nu contează. Ideea e că nu mă intimidează limbajul vulgar al marinarilor şi al muncitorilor de pe docuri, deci sunt imposibil de şocat.

Strânse şalul mai aproape de corp şi se gândi la acel

bărbat, pe care îl găsise legat în trăsura ei, un bărbat care îl considera duşman pe fratele ei şi care îşi spunea Bestia. Deloc ironic.

Ar fi trebuit să plece. Să termine acea noapte înainte ca lucrurile să avanseze. Să se întoarcă altă dată şi să reia Anul lui Hattie cu alt bărbat.

Dar nu voia pe altcineva, nu după ce acesta o sărutase cu atâta pricepere.

— Nu o să-ţi spun un nume, dar o să-ţi aduc înapoi orice ai pierdut. Avea să se ducă acasă, avea să afle rolul lui Augie în toată povestea, avea să aducă ce îi fusese luat acestui bărbat şi avea să-i dea tot. Aşa e cel mai bine.

Se simţi uşurarea, apoi nesiguranţa.

— De ce?

— Dacă îmi spui numele, o să-ţi asumi responsabilitatea când îl distrug.

Inima ei bătu cu putere la auzul cuvintelor. Distrugerea lui Augie însemna distrugerea afacerii tatălui ei. Distrugerea afacerii ei.

Ar fi trebuit să pună punct situaţiei chiar atunci. Să nu-l mai vadă niciodată pe acel bărbat. Să ignore dezamăgirea care însoţea acea idee.

— Dacă nu te interesează oferta mea, atunci ar trebui să pleci. Eu aveam o programare stabilită.

Poate putea salva seara, nu că l-ar mai fi dorit pe Nelson. Nu conta. Era doar un mod de a-şi îndeplini scopul.

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui perfect.

— Nu.

— Atunci, ce vrei?

— Nu eşti în poziţia de a-mi face o ofertă.

Bărbatul se întinse din nou spre ea, degetele lui lungi şi fierbinţi alunecând peste gâtul ei, dezechilibrând-o destul cât Hattie să îşi pună mâinile pe pieptul lui, pentru a se echilibra.

— Eu o să-mi iau totul.

Îi prinse respiraţia cu buzele, o alunecare fermă şi fierbinte a plăcerii. El întrerupse sărutul.

— Ce e al meu, mormăi el.

Ce furase fratele ei.

— Da.

El îi atinse din nou buzele. Oftă când limba lui se întâlni cu a ei într-o mişcare lungă şi lentă. Whit se dădu în spate.

— Ce e al tău.

Virginitatea ei.

— Da, şopti ea, ridicându-se pe vârfuri pentru un alt sărut cu greu.

Bărbatul îi rezistă.

— Şi numele.

„Niciodată”. Asta l-ar duce prea aproape de tot ce conta pentru Hattie. Tânăra clătină din cap.

— Nu.

— Eu nu pierd, iubire, zise el.

Tânăra zâmbi, înfigându-şi mâinile în părul lui şi trăgându-l spre ea, sărutându-l adânc. Se distra de minune.

— Chiar trebuie să-ţi aduc aminte că te-am împins dintr-o trăsură aflată în mişcare? Nici eu nu pierd.

Nu era sigură dacă simţise sau auzise un zgomot adânc în pieptul lui. Nu era sigură nici dacă era râs, dar şi-ar fi dorit să fie, în timp ce Whit o luă în braţe din nou şi se îndreptă spre pat. Ca să respecte înţelegerea. O aşeză pe saltea şi se aplecă peste ea, ca să-i fure buzele din nou, iar tânăra nu-şi putu controla un oftat de plăcere înainte ca bărbatul să-i dea drumul şi să o sărute pe obraz, până la ureche, unde îi şopti:

— Chiar trebuie să-ţi reamintesc că te-am găsit? O muşcă uşor de ureche, iar ea rămase fără aer. Un ac într-un car cu fân din Covent Garden.

— Cu greu ai putea spune un ac.

Ea ieşea în evidenţă, mereu o făcuse. El o ignoră.

— Aşteptai un bărbat care să bifeze toate… Cum le-ai spus? Însuşirile?

Însuşirile alea se schimbaseră. Nu că Whit avea să afle vreodată asta. Hattie întoarse capul şi îl privi înflăcărată.

— Mi s-a spus că e excesiv de minuţios.

— Mmm, zise el. Eu te-am găsit primul.

— Atunci, o să spunem că e remiză.

Hattie abia îşi recunoştea cuvintele.

— Mmm.

Apoi, Whit o sărută, adânc şi minuţios, mâinile lui mişcându-se spre şalul care acoperea rochia distrusă, iar ea îşi ţinu răsuflarea, ştiind ce urma. Mai multe săruturi. Mai multe atingeri. Şi restul. Totul.

Însă, înainte ca el să desfacă nodul care o ascundea de el, se auzi o bătaie clară şi fermă la uşă.

Amândoi îngheţară.

Uşa se deschise încet, nici măcar destul cât să încapă un cap pe acolo. Destul doar cât să se audă nişte cuvinte.

— Milady, trăsura dumneavoastră s-a întors.

„La naiba!” Nora. Trecuseră deja două ore?

— Trebuie să plec, zise ea şi îl dădu la o parte.

Whit se mişcă imediat, dându-i spaţiul pe care îl ceruse, dar pe care nu îl voia neapărat. Îşi scoase ceasurile din buzunar şi se uită la ele atât de repede, că Hattie se întrebă dacă ştia măcar că făcuse asta.

— Trebuie să fii undeva?

— Acasă.

— Ce repede, zise el.

— Nu mă aşteptam la o conversaţie aşa captivantă. Tânăra făcu o pauză, apoi adăugă: Deşi nu multă lume are parte de conversaţii cu tine, nu? După o clipă lungă de tăcere, Hattie zâmbi şi spuse: Aşa mă gândeam şi eu.

Tânăra traversă camera, îşi luă pelerina şi se întoarse spre el.

— Cum o să te găsesc? Ca să…

„Colectez”. Aproape spusese „colectez”. Obrajii îi luară foc. O parte a gurii lui frumoase zvâcni, colţul ridicându-se încet. Dar el ştia ce gândise ea, fără doar şi poate.

— O să te găsesc eu pe tine.

Era imposibil. Nu avea cum s-o găsească în Mayfair. Dar Hattie se putea întoarce la Covent Garden. Avea să o facă. Până la urmă, îşi făcuseră anumite promisiuni, iar

Hattie avea de gând să le respecte.

Nu avea însă timp să spună toate astea. Nora o aştepta jos, în trăsură, iar Covent Garden nu era un loc unde să stai prea mult noaptea. Augie avea să ştie cum să-l găsească. Hattie îi zâmbi.

— O altă provocare, aşadar?

Ceva asemănător cu surprinderea licări în ochii lui, dat la o parte de altceva… Admiraţie, poate? Tânăra se întoarse şi puse mâna pe clanţă, în timp ce plăcerea răsuna în ea. Plăcere, entuziasm şi…

Se întoarse.

— Îmi pare rău că te-am aruncat din trăsură.

Răspunsul lui fu instantaneu:

— Mie nu.

Zâmbetul rămase pe buzele tinerei când îşi făcu drum pe holurile întunecate ale locului unde avusese de gând să o ia de la început. Să devină a ei şi să-şi ia locul pe care îl merita în lume.

Poate chiar asta şi făcuse, deşi nu aşa cum îşi imaginase.

Ceva şoptea în ea. Ceva care făcea aluzie la libertate.

Hattie ieşi din clădire, unde o găsi pe Nora rezemată de trăsură, cu pălăria lăsată pe faţă şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Un şir de dinţi albi se văzu când Hatie se apropie.

— Cum a fost? o întrebă Hattie pe prietena ei.

Nora zâmbi.

— Am găsit un bogătaş cu care să mă întrec şi i-am uşurat buzunarele.

Hattie râse.

— Ştii că şi tu eşti o bogătaşă, nu?

Prietena ei se prefăcu şocată.

— Retrage-ţi cuvintele.

Când Hattie râse, Nora îşi înclină capul.

— Nu mă ţine în suspans. Cum a fost?

Hattie îşi alese răspunsul cu atenţie.

— Neaşteptat.

Nora ridică dintr-o sprânceană, în timp ce deschise

uşa trăsurii şi coborî scăriţa.

— Asta da, laudă. A îndeplinit toate însuşirile?

Hattie îngheţă, cu piciorul pe o treaptă. „Însuşirile”. Atinse buzunarele cusute în rochia ei.

— Ah, nu.

— Ce? Nora se aplecă şi şopti: Hattie, ai folosit protecţie, nu? Am fost asigurată că funcţionează.

— Nora!

Hattie abia putea suporta mustrarea. Era prea ocupată să facă faţă panicii. Nu avea lista la ea. O avusese în mână, şi apoi…

Bărbatul poreclit Bestia o sărutase.

Iar acum, lista nu mai era.

Hattie se întoarse şi se uită la ferestrele luminate ale casei. Îl văzu, la o fereastră mare de la etajul al treilea, arătând ca o umbră a lui, o fantomă perfectă în întuneric.

Bărbatul ridică mâna şi lipi ceva de fereastră. Un dreptunghi pe care ea îl recunoscu imediat.

Chiar era o Bestie.

Hattie îl fixă cu privirea. Whit câştigase o rundă, dar lui Hattie nu îi convenea acest lucru. Se întoarse spre Nora.

— Du-mă la fratele meu.

— Acum? E miezul nopţii.

— Atunci, să sperăm că nu o să-i stricăm somnul.

Capitolul 6

Lord August Sedley, singurul fiu al contelui de Cheadle şi cel mai mic dintre copii, nu dormea când Hattie şi Nora intrară în bucătăria casei Sedley, o jumătate de oră mai târziu. Era foarte treaz şi sângera pe masa din bucătărie.

— Unde aţi fost? întrebă Augie când cele două tinere intrară în cameră, apăsându-şi o cârpă însângerată de coapsa goală. Am avut nevoie de voi.

— Dumnezeule, zise Nora. Augie nu poartă pantaloni.

— Asta nu e de bine, spuse Hattie.

— Aşa e. Am fost înjunghiat, iar voi nu eraţi aici, şi nimeni nu ştia unde să vă găsească. Sângerez de două ore.

Hattie strânse din dinţi la auzul cuvintelor, reamintindu-şi că Augie se simţea mereu îndreptăţit la orice.

— De ce naibii nu i-ai cerut lui Russell să se ocupe de asta?

Fratele ei luă o gură din sticla de whisky.

— Unde e?

— A plecat.

— Bineînţeles.

Hattie nu îşi ascunse dezgustul în timp ce se îndreptă spre un castron cu apă şi o cârpă. Russell, care era uneori valetul lui Augie, uneori prietenul lui, uneori apărătorul lui şi mereu o bătaie de cap, era absolut inutil atunci când era mai mare nevoie de el.

— De ce ar fi stat? Doar nu faci decât să sângerezi în toată bucătăria.

— Încă respiră, totuşi, zise Nora fericită, în timp ce scoase o cutie mică de lemn din dulap şi o aşeză lângă Augie.

— Cu greu, bombăni Augie. A trebuit să scot chestia aia din mine.

Privirea lui Hattie se opri asupra cuţitului mare aruncat pe masă.

Lama avea vreo douăzeci de centimetri şi era încovoiată. Ar fi strălucit dacă nu ar fi fost mânjită de sânge.

Dacă nu ar fi fost mânjită de sânge, ar fi fost superbă.

Ştia că un asemenea gând nu era potrivit în clipa de faţă, dar, cu toate astea, Hattie nu îl opri, dorind să ridice arma şi să îi testeze greutatea. Niciodată nu văzuse ceva atât de minunat. Atât de periculos şi de puternic.

Cu excepţia bărbatului căruia îi aparţinea.

Deoarece ştiu imediat, fără nicio îndoială, că acel cuţit era al bărbatului care îşi spunea Bestia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, în timp ce aşeza

castronul pe masă şi cerceta coapsa lui Augie. Nu ar fi trebuit să scoţi cuţitul.

— Russell a spus…

Hattie clătină din cap în timp ce curăţă rana, savurând mai mult decât era cazul înjurăturile fratelui ei.

— Nu-mi pasă, Russell e o brută, şi tu ar fi trebuit să laşi cuţitul înăuntru. Întinde-te!

— Sângerez, bombăni Augie.

— Da, văd asta, răspunse Hattie. Dar eşti conştient şi mi-ai uşura munca dacă te-ai întinde.

Augie o ascultă.

— Grăbeşte-te!

— Nimeni nu te-ar învinovăţi dacă nu ai face asta, zise Nora, apropiindu-se cu o cutie cu biscuiţi în mână.

— Du-te acasă, Nora, zise Augie.

— De ce să fac asta când mă distrez atât de bine aici? Tânăra îi întinse cutia cu biscuiţi lui Hattie. Vrei unul?

Aceasta clătină din cap, în timp ce se concentra pe rana acum curăţată.

— Ai noroc că lama a fost aşa ascuţită. O să se vindece bine. Scoase un ac şi aţă din cutie. Nu te mişca.

— O să doară?

— Nu mai mult decât cuţitul.

Nora chicoti, iar Augie se încruntă.

— Nu e frumos. Nu-mi vine să cred că şi-a atins ţinta.

Hattie rămase fără aer. „Bestia”.

— Cine?

Fratele ei clătină din cap.

— Nimeni.

— Nu are cum să fie nimeni, Aug, zise Nora, cu gura plină cu biscuiţi. Ai o gaură în tine.

— Da, am observat asta.

Un alt şuierat în timp ce Hattie continuă să-l coasă.

— În ce te-ai băgat, Augie?

— Nimic. Tânăra apăsă acul mai ferm la următoarea cusătură. La naiba! Hattie susţinu privirea albastră a fratelui ei. În ce ne-ai băgat pe toţi?

Tânărul întoarse privirea. Se simţea vinovat. Deoarece

prin ceea ce făcuse îi pusese pe toţi în pericol. Nu numai pe el. Pe tatăl lor. Afacerea.

Pe Hattie. Toate planurile pe care le făcuse şi tot ce pusese în mişcare pentru Anul lui Hattie. Afacerea. Casa. Averea. Viitorul. Şi, dacă bărbatul cu care făcuse înţelegerea era şi el implicat, ameninţa şi restul… Trupul.

Frustrarea gonea prin ea, făcând-o să vrea să ţipe la el. Să îl zguduie până când afla adevărul despre cum ajunsese să aibă un cuţit înfipt în coapsă. Motivul pentru care un bărbat inconştient ajunsese în trăsura ei. Şi cine ştie ce mai era.

O altă cusătură.

O alta.

Tânăra tăcu şi clocoti.

În urmă cu nici şase luni, tatăl lor îi chemase pe Augie şi pe Hattie ca să le spună că nu se mai putea ocup de afacerea pe care o transformase în imperiu. Contele era prea bătrân ca să mai lucreze pe vase, să se ocupe de gestionarea oamenilor. Să supravegheze toate detaliile afacerii. Aşa că le oferise singura soluţie pe care o avea un bărbat nobil care deţinea o afacere: moştenirea.

Ambii copii crescuseră pe vasele Sedley. Ambii îşi petrecuseră anii de tinereţe, înainte ca tatăl lor să primească titlul, lipiţi de tatăl lor, învăţând secretele transportului naval. Amândoi învăţaseră să navigheze. Să facă noduri.

Însă numai unul din ei învăţase bine.

Din păcate, era fată.

Aşa că tatăl lor îi oferise lui Augie ocazia să îşi demonstreze abilitatea, iar în ultimele şase luni Hattie muncise din greu pentru a demonstra că merita să preia controlul afacerii, asta în timp ce Augie se culca pe lauri, aşteptând momentul în care tatăl lor se hotăra să îi dea afacerea fiului său, pentru simplul motiv că era bărbat şi aşa funcţiona moştenirea.

Nu exista alt mod de a intui logica contelui.

„Bărbaţii de pe docuri au nevoie de o mână fermă”.

Ca şi cum Hattie nu ar fi avut puterea să se ocupe de

ei.

„Transportul naval are nevoie de cineva capabil”.

Ca şi cum Hattie ar fi fost prea moale pentru munca necesară.

„Eşti o fată bună şi sigur ai mintea potrivită pentru asta…”

Un compliment, dar niciodată rostit ca atare.

„Dar dacă o să apară un bărbat?”

Acesta era cel mai subtil. Era cel care urla fată bătrână şi submina totul. Era cel care evidenţia că femeile nu erau făcute pentru viaţă dacă puteau fi ale bărbaţilor.

Şi, cel mai rău, era replica ce îi spunea că tatăl ei nu credea în ea.

Acest lucru era adevărat. Oricât de mult îl asigurase că viaţa ei era doar a ei şi nu pentru căsătorie. Contele se concentra pe munca lui şi spunea:

— Nu e în regulă, fata mea.

Ea avea de gând să-i demonstreze că greşea, petrecând jumătate de an făcând planuri ca să-şi demonstreze valoarea. Creând strategii pentru venituri mai mari. Păstrând rapoarte şi petrecând timp cu oamenii pe docuri, astfel încât, atunci când avea ocazia să îi conducă, aceştia să aibă încredere în ea. Şi să o urmeze.

Iar în acea seară începea Anul lui Hattie. Anul în care ea obţinea toate lucrurile pentru care muncise din greu. Nu avea nevoie decât de puţin ajutor ca să pună totul în mişcare, ajutor care sperase să fie mai uşor de obţinut.

Avusese de gând să se întoarcă acasă şi să-i spună tatălui ei că mariajul nu era pentru ea. Că se ruinase. Nu era încântată că se întorsese virgină, dar era fericită că găsise gentlemanul perfect care să se ocupe de situaţie.

Mă rog, poate nu chiar gentlemanul.

Bestia.

Numele veni cu un val fierbinte de plăcere, complet nepotrivit şi greu de ignorat. Dar încercă s-o facă.

Chiar şi el era un mod de a-şi atinge scopul.

Cumva, Augie reuşise să fie înjunghiat *de acelaşi bărbat.*

Îl lăsă pe fratele ei să stea în tăcere, în timp ce termină să-l coasă şi să-l bandajeze. Un proces care ar fi mers mult mai repede dacă acesta ar fi stat nemişcat şi nu s-ar mai fi tot plâns.

Îl lăsă să stea în tăcere, în timp ce-şi spălă mâinile în chiuveta mare şi trimise un servitor după nişte ierburi, ca să oprească febra.

Îl lăsă să stea în tăcere când se întoarse la masă şi se întinse după mânerul cuţitului, strălucitor şi negru, cu un model argintiu. În timp ce analiza lucrătura.

Apoi, ridică cuţitul, testându-i greutatea, şi îl privi pe fratele ei.

— O să-mi spui în ce te-ai băgat.

Augie era imaginea clovnului arogant.

— De ce aş face asta?

— Pentru că l-am găsit.

Bărbatul făcu ochii mari, în timp ce încercă să găsească un răspuns.

— Pe cine?

— Ne insulţi pe amândoi cu întrebarea asta. I-am dat drumul.

Augie se ridică, scâncind din cauza mişcării.

— De ce ai face aşa ceva?

— Pentru că era în trăsura mea, şi noi trebuia să ajungem undeva.

Augie se uită încruntat la ea şi apoi la Nora.

— Vrei să spui trăsura mea.

Hattie oftă frustrată.

— Dacă e să ne jucăm cu cuvintele, atunci nu e trăsura nici unuia din noi. E a lui tata.

— Şi, în cele din urmă, o să fie a mea, zise Augie, ca şi cum nu ar fi avut nicio îndoială.

Hattie îşi înghiţi dezgustul la auzul acelor cuvinte. Fratele ei nu se gândise niciodată că Hattie s-ar descurca mai bine la conducerea afacerii. Sau că poate ştia mai multe despre afacere decât el. Niciodată nu se gândise că poate nu avea să primească exact ce voia.

— Dar, deocamdată, e a tatălui nostru.

— Şi nu ţi-a dat voie să o foloseşti când vrei.

De fapt, făcuse asta. Dar Hattie nu avea de gând să poarte acea discuţie.

— Dar ţie ţi-a dat voie să răpeşti oameni şi să-i laşi legaţi în ea?

Amândoi se uitară la Nora, care se dusese să umple ibricul.

— Nu mă băgaţi în seamă, nici nu sunt atentă.

— Nu aveam de gând să-l las acolo.

Hattie se întoarse spre fratele ei.

— Ce voiai să faci cu el?

— Nu ştiu.

— Aveai de gând să-l omori?

— Nu ştiu!

Fratele ei era în multe feluri, dar nu şi criminal.

— Dumnezeule, Augie! În ce te-ai băgat? Crezi că un bărbat ca el pur şi simplu poate dispărea, poate muri, şi nimeni nu ar veni după tine? Ai noroc că nu ai făcut decât să îl laşi inconştient. Ce a fost în capul tău?

— Mă gândeam că a băgat un cuţit în mine! Cel din mâna ta. Tânăra strânse mânerul şi clătină din cap.

— Nu şi când l-ai atacat.

Augie nu negă acest lucru.

— De ce?

Fratele ei nu răspunse. Dumnezeu s-o ferească de oameni care foloseau tăcerea ca pe o armă. Oftă frustrată.

— Mi se pare că ai meritat ce ţi-a făcut. Nu pare genul de bărbat care înjunghie oameni care nu merită asta.

Totul se opri, singurul sunet din cameră venind de la focul de sub ibricul Norei.

— Hattie…

Tânăra închise ochii şi îşi mută privirea de la fratele ei.

— Ce ştii tu despre ce fel de bărbat e?

— Am vorbit cu el.

Chiar mai mult. „L-am sărutat”.

— Ce? De ce? strigă Augie.

„Pentru că am vrut”.

— Ei bine, eram uşurată că nu e mort, August.

Augie ignoră avertismentul din cuvintele ei.

— Nu ar fi trebuit să faci asta.

— Cine e?

Hattie aşteptă. Fratele ei se plimbă prin bucătărie.

— Nu ar fi trebuit să faci asta.

— Cine e?

— Nu ştii?

Ea clătină din cap.

— Ştiu că îşi spune Bestia.

— Aşa îi zice toată lumea. E Bestia. Iar fratele lui e Diavolul.

Nora tuşi, iar Hattie îi aruncă o privire.

— Credeam că nu asculţi.

— Evident că ascult. Poreclele astea sunt ridicole.

Avea dreptate. Hattie încuviinţă.

— De acord. Nimeni nu se numeşte Bestia sau Diavolul decât în romanele gotice. Şi chiar şi acolo…

Augie nu avea nervi pentru glumele ei.

— Aşa îi cheamă pe cei doi. Sunt fraţi, infractori. Deşi nu ar fi trebuit să-ţi spun asta, din moment ce m-a înjunghiat.

— Ce fel de infractori?

— Genul care… Dumnezeule, Hattie, contează? întrebă Augie uitându-se la tavan.

— Chiar dacă nu ar conta, tot aş vrea să ştiu răspunsul, zise Nora.

— Contrabandişti. Bastarzii Bătăuşi.

Hattie trase aer în piept când auzi. Chiar dacă nu ştia cum îşi spuneau bărbaţii, auzise de Bastarzii Bătăuşi, cei mai puternici bărbaţi din estul Londrei, poate chiar din tot oraşul. Se vorbea în şoaptă despre ei pe docuri. Nu-şi mutau încărcătura de pe vase decât noaptea şi plăteau o sumă colosală bărbaţilor cu cele mai tari lovituri.

— Şi ăsta e un nume ridicol, zise Nora, în timp ce turna ceai. Cine sunt?

Hattie se uită la fratele ei.

— Sunt vânzători de băutură.

— *Contrabandişti* de băutură, o corectă el. Brandy, burbon şi alte cele. Mătăsuri, cărţi de joc, zaruri. Orice taxează Marea Britanie ei aduc sub privirea Coroanei. Şi şi-au câştigat poreclele pe care le consideri prosteşti. Diavolul este cel fermecător, dar destul de rapid cât să-ţi ia capul dacă el consideră că ai provocat probleme în Covent Garden. Iar Bestia…

Hattie făcu un pas în faţă în timpul pauzei lui Augie.

— Se spune că Bestia este…

Bărbatul se opri, părând tulburat şi speriat.

— Ce? îl presă Hattie, disperată să afle continuarea. Când fratele ei nu răspunse, tânăra se încruntă. Regele junglei?

— Se spune că, odată ce zice că te caută, nu se lasă până nu te găseşte.

Un fior o străbătu pe Hattie la auzul cuvintelor lui. La auzul adevărului din ele.

„O să te găsesc”.

Cuvintele reprezentau o promisiune excelentă şi o ameninţare teribilă.

— Augie, dacă ce spui e adevărat…

— Este.

— Atunci, ce te face să crezi că poţi să înfrunţi asemenea bărbaţi? Că poţi să furi de la ei? Că poţi să-i răneşti?

Pentru o clipă, tânăra crezu că fratele ei avea să dea înapoi la auzul întrebării. La sugestia că nu se putea pune cu aceşti bărbaţi. Însă Augie nu făcu asta. Puţini bărbaţi din lume erau pe măsura celui pe care îl întâlnise în acea seară. Iar asta *fără* cuţitul din coapsă.

Augie păru să ştie asta, căci, în locul lăudăroşeniei masculine, coborî vocea.

— Am nevoie de ajutor.

— Bineînţeles că are.

Comentariul tăios veni din zona aragazului.

— Taci, Nora, zise Augie. Asta nu e treaba ta.

— Nu ar trebui să fie nici a lui Hattie, zise Nora. Şi, cu toate astea, uite situaţia în care suntem.

Hattie ridică o mână.

— Opriţi-vă. Amândoi.

În mod miraculos, o ascultară. Hattie se întoarse spre Augie.

— Vorbeşte.

— Am pierdut o încărcătură.

Hattie se încruntă şi se gândi la rapoartele pe care le lăsase mai devreme pe biroul ei. Nu lipsea niciun transport.

— Cum adică *ai pierdut?*

— Îţi aminteşti de lalele?

Tânăra încuviinţă. Nu mai fuseseră lalele în transport de când…

— S-a întâmplat astă-vară.

Vasul venise cu bulbi de lalea proaspeţi din Anvers, deja marcaţi pentru diverse moşii din Marea Britanie. Augie fusese responsabil de încărcătură şi de transport. Primul de care se ocupase după ce tatăl lor îşi anunţase planul de a da afacerea mai departe. Primul de care tatăl lor insistase ca Augie să se ocupe de la cap la coasă, ca să-şi demonstreze abilităţile.

— Le-am pierdut.

Nu avea sens. Hattie văzuse în registre încărcătura marcată ca fiind descărcată. Transportul fusese marcat ca fiind complet.

— Unde le-ai pierdut?

— Credeam că… Nu ştiam că trebuiau trimise imediat. Am amânat. Nu am găsit oameni care să facă treaba când au ajuns. Toţi lucrau la altă încărcătură, aşa că le-am lăsat să aştepte.

— În depozit, zise ea.

Fratele ei încuviinţă.

— În mijlocul verii londoneze.

Verii londoneze *umede.*

O altă încuviinţare. Tânăra oftă.

— Cât timp?

— Nu ştiu. Pentru numele lui Dumnezeu, Hattie, nu era carne. Erau nişte afurisite de lalele. De unde să ştiu că vor putrezi?

Hattie consideră că făcu mari eforturi pentru a se stăpâni, când voia să spună: „Ai fi ştiut că vor putrezi dacă ai fi fost atent la afacere”.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat?

— Ştiam că trebuia să restituim banii clienţilor. Ştiam că tata avea să fie furios.

Tatăl lor şi-ar fi ieşit din minţi – şi pe bună dreptate. O încărcătură plină de lalele olandeze valora cel puţin zece mii de lire. Pierderea îi costa clientelă şi mulţi bani.

Cumva, Augie reuşise să ascundă pierderea. Hattie simţi cum groaza îi ajunge în stomac.

— Augie, ce ai făcut?

Tânărul clătină din cap, uitându-se în jos, la picioarele lui.

— Nu trebuia să se întâmple decât o dată.

Hattie se întoarse spre Nora, care deja nu se mai prefăcea a nu fi atentă. Când prietena ei ridică din umeri, tânăra se întoarse spre fratele ei şi spuse:

— Ce trebuia să se întâmple o singură dată?

— Să plătesc datoria clienţilor. Fără ca tata să descopere asta. Şi am găsit o cale. Augie se uită în sus şi o privi. Am găsit ruta lor de livrare.

„A luat ceva de-al meu”. Cuvintele de mai devreme ale Bestiei.

Nora blestemă încet.

Hattie inspiră.

— Ai furat de la el.

— Era doar…

Tânăra îl întrerupse.

— De câte ori?

Augie ezită.

— Am plătit datoria cu prima.

— Dar nu te-ai oprit.

Augie deschise gura, apoi o închise la loc. Bineînţeles că nu se oprise. Era rândul lui Hattie să blesteme.

— De câte ori?

Bărbatul o privi, iar Hattie văzu frică în ochii lui.

— În seara asta, a fost a patra oară.

— De patru ori. I-ai jefuit de patru ori… E un miracol că nu ai fost ucis.

— Stai un pic, zise Nora. Cum l-ai imobilizat *pe acel bărbat?*

— Ce vrei să spui?

— Augie, bărbatul ăla e de două ori mai solid decât tine. Şi ai un cuţit în coapsă.

Augie păru că avea să o contrazică, după care recunoscu:

— Russell l-a pus la pământ.

Bineînţeles că cei doi distruseseră totul. Iar acum, ca de obicei, Hattie trebuia să cureţe după el.

— Ar trebui să fie ilegal ca voi doi să vorbiţi unul cu altul. Vă reduceţi unul altuia inteligenţa. Hattie privi tavanul, apoi oftă. Ai creat haos.

— Ştiu, zise fratele ei, iar ea se întrebă dacă era adevărat.

— Ce mi-ai spus despre el? Despre Bestie? Augie, vine după tine. E un miracol că nu te-a găsit încă. Dar ce ai făcut în seara asta e incredibil de stupid. Ce ţi-a venit să-l legi? În trăsură?

— Nu gândeam. Fusesem înjunghiat, iar Russell…

— A, da, Russell. Îl opri. Şi el e terminat. Asta încetează chiar acum. Nu mai vindem nicio bucată din încărcătura lor. Unde e transportul pe care l-aţi luat în seara asta?

— Russell a dus marfa la cumpărătorul nostru.

Hattie ridică dintr-o sprânceană.

— Un alt strateg genial, evident. Despre cine e vorba?

Fratele ei deveni şi mai palid, dacă acest lucru era posibil.

— Nu vreau să ai treabă cu el.

— De parcă nu sunt destul de implicată deja.

Augie clătină din cap.

— Habar n-ai cât de mult te-ai putea afunda. Omul ăla cu greu poate fi considerat zdravăn.

— Acum, te loveşte grija pentru familie? Hattie rezistă impulsului de a ţipa. Cred c-ar trebui să fiu recunoscătoare

că cel mai mare duşman al nostru este doar răzbunător, nu nebun.

— Îmi pare rău, zise Augie.

— Ba nu îţi pare, răspunse Hattie. Aş zice că eşti fericit că sunt dispusă să rezolv asta. Şi *pot* să rezolv asta.

Augie înlemni.

— Da?

— Da, zise ea, în timp ce planul i se materializa în minte. Drumul înainte. Apoi, *drumul ei.* Pot s-o fac.

— Cum?

Nu era cea mai proastă întrebare din lume. Tânăra se uită la Nora, care ridicase din sprâncene, în aşteptarea unui răspuns la întrebarea lui Augie.

Hattie se îndreptă, mai sigură pe ea ca niciodată.

— O să facem o înţelegere pentru încărcătură. Împărţim venitul de la transporturile noastre până când o să fiţi chit.

— Nu o să fie de ajuns.

— Ba da.

Avea să facă ea să fie de ajuns. Avea să îi promită că nu aveau să mai existe furturi. Şi un venit. Cu dobândă. Dacă era om de afaceri, avea să admită că înţelegerea era una bună. Uciderea lui Augie nu i-ar aduce înapoi încărcătura pierdută şi ar îndrepta Coroana împotriva lui, lucru care nu era de dorit.

Însă banii erau ceva real. Avea să îl convingă de asta. Hattie se uită în ochii albaştri ai fratelui ei.

— Nu te băga.

— Nu îl cunoşti, Hattie.

— Ştiu că am făcut o înţelegere cu el.

Augie îngheţă.

— Ce fel de înţelegere?

— Da, ce fel de înţelegere? întrebă Nora amuzată.

— Nimic serios.

„Nu eşti în poziţia să-mi faci o ofertă”.

„O să iau totul.

Ce e al meu. Ce e al tău. Şi numele”.

Un fior de plăcere o străbătu pe Hattie când îşi aminti

ce luase chiar şi când îi promisese răzbunare. Căldura sărutului său. Promisiunea atingerii sale.

Augie îi întrerupse gândul.

— Hattie, dacă a fost de acord să te vadă din nou, trebuie să ştii că, indiferent de ce a spus, nu te vrea pe tine.

Tânăra înghiţi dezamăgirea care veni odată cu acele cuvinte. Augie nu se înşela. Bărbaţii precum cel pe care îl întâlnise în acea seară, bărbaţii ca Bestia nu erau pentru femei ca Hattie. Nu le observau pe femeile ca Hattie. Ei observau femeile frumoase, cu trupuri subţiri şi caracter delicat. Ştia asta.

Cu toate astea… sinceritatea tăioasă despre lipsa ei de atracţie o duru.

Hattie acoperi suferinţa cu un râset, aşa cum făcea mereu.

— Ştiu asta, Augie. Iar acum, ştiu şi ce vrea. Pe fratele meu idiot. Se bucură mai mult decât era cazul de valul de roşeaţă care îl copleşi pe Augie. Dar vreau să accepte înţelegerea noastră. Iar, pentru asta, va trebui să ne accepte oferta.

— O să vin cu tine.

— Nu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Augie să meargă cu ea şi să strice totul. Nu.

— Cineva trebuie să meargă cu tine. Nu pleacă din Covent Garden.

— Atunci, o să mă duc în Covent Garden, zise ea.

Fratele ei nu avea de ce să afle că fusese acolo chiar în acea seară.

— Nu e un loc potrivit pentru domnişoare, zise Augie.

Acestea erau cuvintele care puteau înfuria orice femeie.

— Chiar trebuie să-ţi reamintesc că am crescut pe navele de transport?

Augie schimbă tactica.

— O să facă orice ca să mă pedepsească. Şi tu eşti sora mea.

— Nu ştie asta şi nu o să afle. Am un avantaj, zise ea.

Nu se despărţiseră cu o provocare? Că aveau să se găsească unul pe altul? Iar acum, ştia cum să-l găsească. Plăcerea o străbătu. Triumf. Ceva periculos de apropiat cu încântarea.

— Şi dacă Bestia te răneşte?

— Nu o s-o facă.

Atâta lucru ştia. Poate avea să o tachineze, tenteze şi testeze, dar nu avea să o rănească.

Tânăra observă consimţământul lui Augie. Bineînţeles că era uşurat. Sora lui urma să rezolve problema provocată de el. Ca de obicei.

— În regulă, atunci.

— Dar, Augie, dacă fac asta, *dacă te salvez,* atunci şi tu trebuie să faci ceva pentru mine.

Bărbatul se încruntă.

— Ce vrei?

— Nu e vorba despre ce vreau, August, ci de ce o să-mi oferi.

— Continuă.

„Acum sau niciodată.

Profită de moment.

I-ai spus Bestiei că nici tu nu pierzi niciodată.

Transformă asta în realitate”.

— O să-i spui tatălui nostru că nu vrei afacerea.

Augie făcu ochii mari, iar Nora fluieră, lucru pe care Hattie îl ignoră, în timp ce frustrarea, determinarea şi triumful goneau prin venele ei.

— O să-i spui că mi-o dai mie.

Se părea că în acea zi chiar începea viitorul ei.

Capitolul 7

După-amiaza următoare, în timp ce soarele se retrăgea spre asfinţit, Whit stătea în mica infirmerie din mahalaua din Covent Garden, având grijă de băiatul care fusese dus acolo după atacul asupra încărcăturii.

Camera, inundată cu lumină aurie, era curată – în contrast cu lumea exterioară, o lume în care domnea mizeria – şi ar fi trebuit să-i ofere puţină pace lui Whit.

Nu reuşi însă.

Bărbatul se dusese imediat în mahala, ca să verifice cum se simţeau călăreţii care îl însoţiseră în noaptea anterioară. Venise să vadă cum se simţea băiatul lui, Jamie, care era la pământ când Whit fusese lovit, strada de sub el fiind pătată de sânge. Chiar în vreme ce îşi pierdea cunoştinţa, Whit strigase înfuriat. Nimeni nu îi rănea pe oamenii Bastarzilor Bătăuşi şi supravieţuia.

Inima lui Whit bătu cu putere când îşi aminti ce se întâmplase, în vreme ce uşa camerei se deschise şi se închise, tânărul doctor ştergându-şi mâinile pe o cârpă curată în timp ce se apropia de bărbat.

— L-am sedat, zise doctorul. Nu o să se trezească vreme de câteva ore. Nu e nevoie să stai aici.

Whit avea nevoie să stea acolo, să îşi protejeze oamenii.

Bastarzii Bătăuşi domneau în labirintul din Covent Garden, dincolo de tavernele şi teatrele care deveniseră sigure pentru bogătaşii Londrei, când nimic nu era sigur pentru cei din afară. Însă Whit venise în mahala împreună cu fratele lui vitreg şi cu fata pe care o numeau sora lor, învăţând să se lupte precum câinii pentru orice rămăşiţe găseau. Lupta devenise a doua lor natură, şi se căţăraseră mai sus, punând bazele unei afaceri şi trăgând mahalaua după ei. Îi angajaseră pe oamenii din cartier pentru a munci cinstit în afacerile lor: să facă plăcinte în taverne, să se ocupe de pariuri în ringurile de luptă, să taie carne, să tăbăcească blănuri şi să se ocupe de încărcăturile care veneau de pe vase de două ori pe lună.

Dacă nu şi-ar fi asigurat loialitatea celor din zonă pe când erau copii, banii ar fi făcut asta. Mahalaua Bastarzilor era cunoscută în toată Londra ca fiind locul ce oferea muncă onestă pentru un salariu bun şi condiţii sigure, asta de la un trio care se ridicase din mizeria străzilor din Covent Garden.

Acolo, Bastarzii erau regi. Recunoscuţi şi apreciaţi mai mult decât monarhul. Şi de ce să nu fie aşa? Cealaltă parte a Londrei putea să fie la fel de bine cealaltă parte a lumii pentru cei care crescuseră în mahala.

Însă nici măcar regele nu putea ţine moartea la distanţă.

Tânărul inconştient luase un glonţ pentru ei. Din cauza asta, se afla într-o cameră orbitor de albă, pe nişte cearşafuri albe, în mâinile sorţii – fiindcă Whit întârziase să-l protejeze.

Mereu ajungea prea târziu.

Îşi băgă mâna în buzunar, în timp ce se juca cu metalul cald al unuia din ceasuri, apoi cu celălalt.

— O să trăiască?

Doctorul se uită de la masa din colţul camerei, unde lucra la un amestec.

— Poate.

Whit urlă în sinea lui, în timp ce pumnul lui îşi dorea… o faţă. O viaţă. Fusese atât de aproape în noaptea anterioară. Dacă s-ar fi trezit când duşmanul era acolo, poate s-ar fi bucurat de răzbunare.

Dar, când se trezise, văzuse o femeie, în schimb. Hattie, nerăbdătoare să fie într-un bordel, în timp ce oamenii lui se luptau sub mâinile chirurgului. Iar apoi, tânăra refuzase să îi dea un nume.

Bărbatul se uită la silueta care dormea. Patul îl făcea pe Jamie să pară mai mic şi mai subţire decât atunci când era treaz, atunci când râdea cu fraţii lui şi le făcea cu ochiul fetelor drăguţe care treceau pe lângă el.

Hattie avea să îi spună lui Whit numele bărbatului pe care îl proteja, al celui care furase de la el, cel care ameninţa ce era al lui. Cel care lucra cu adevăratul duşman şi care avea să o ducă pe Bestie la el odată ce simţea forţa întreagă a furiei lui.

Avea să se dezlănţuie pentru Jamie şi pentru toţi cei pe care îi proteja în Covent Garden, unde sărăcia ameninţa, la niciun kilometru de cele mai bogate case din Marea Britanie. Avea să se dezlănţuie pentru ceilalţi şapte care

fuseseră înaintea lui. Pentru cei trei care părăsiseră acea cameră şi se duseseră direct în pământ.

Un alt urlet.

— Înţeleg că situaţia nu îţi place, Bestie, dar ăsta e adevărul. Medicina e imperfectă. Dar e o rană pe cât de curată posibil. Glonţul a intrat şi a ieşit. Am oprit sângerarea. Rana e închisă şi protejată. Bărbatul ridică din umeri. E posibil să trăiască. Se apropie de Whit cu un pahar în mână. Bea.

Whit clătină din cap.

— Eşti treaz de mai bine de o zi, iar Mary mi-a spus că nu ai mâncat şi nu ai băut de când ai venit.

— Nu am nevoie ca soţia ta să mă supravegheze.

Doctorul îi aruncă o privire tăioasă.

— Având în vedere că stai de pază în camera asta de douăsprezece ore, nu prea avea de ales. Bărbatul întinse paharul din nou. Bea, pentru durerea de cap pe care nu vrei să recunoşti că o ai.

Whit luă paharul, ignorând durerea de la ceafă în timp ce bău, după care blestemă când simţi gustul poşircii.

— Ce naiba e asta?

Doctorul luă paharul şi se întoarse la masa lui.

— Contează?

Nu conta. Doctorul rareori folosea un leac tradiţional, când putea amesteca o pastă sau putea fierbe ceva dezgustător, şi avea o obsesie nemaiîntâlnită pentru curăţenie. Însă Whit şi Diavolul îl atrăseseră departe de un sătuc nordic cu doi ani în urmă, după ce salvase o tânără marchiză care fusese împuşcată folosind o combinaţie bizară de tincturi şi tonice.

Din punctul de vedere al lui Whit, un bărbat cu abilitatea de a învinge gloanţele îşi merita greutatea în aur, iar doctorul îi demonstrase că avusese dreptate salvând mai multe vieţi decât pierduse de când ajunsese în mahala.

În acea zi, era posibil să salveze o alta.

Whit se întoarse spre Jamie şi îl privi în liniştea după-amiezii.

— O să trimit pe cineva să te cheme când se trezeşte,

zise doctorul, în clipa în care se trezeşte.

— Şi dacă nu o s-o facă?

Urmă o pauză.

— Atunci, o să trimit pe cineva să te aducă când nu o să se trezească.

Whit mormăi, iar logica îi spunea că nu mai putea face nimic. Soarta avea să îşi spună cuvântul, iar tânărul avea să trăiască sau avea să moară.

— Urăsc locul ăsta!

Whit nu mai putea sta locului. Se duse în capătul camerei, spre peretele exterior al clădirii, construită de cei mai buni zidari pe care îi puteau cumpăra Bastarzii. Fără ezitare, îşi trecu pumnul prin el.

Durerea îi străbătu mâna şi braţul, şi el o primi. O pedeapsă.

Scaunul doctorului scârţâi când se întoarse spre Whit.

— Sângerezi?

Se uită la încheieturile degetelor. Fuseseră în stare mai rea. Bombăni negarea, în timp ce-şi scutură mâna. Doctorul încuviinţă şi îşi continuă munca.

Foarte bine. Whit nu avea chef de conversaţie, însă asta nu-l ajută odată ce uşa camerei se deschise şi fratele şi cumnata lui intrară. În spatele lor era Annika, geniala norvegiancă a Bastarzilor, care putea muta o încărcătură întreagă în mijlocul zilei, ca o vrăjitoare.

— Am venit imediat ce am auzit. Diavolul se duse direct la pat şi se uită la Jamie. La naiba!

Se uită în sus, cicatricea de pe obrazul lui drept devenind acum albă, din cauza furiei.

— O căutăm pe sora lui, zise Nik, în timp ce se duse în cealaltă parte a patului şi îl luă pe băiat de mână. O să vină aici repede, Jamie.

Ceva se strânse în pieptul lui Whit. Nik îi iubea pe oamenii care lucrau pentru ei de parcă ar fi fost mult mai în vârstă de douăzeci şi trei de ani – câţi avea – şi toţi ar fi fost copiii ei.

Iar el nu putea să-i protejeze.

Diavolul îşi drese glasul.

— Şi glonţul?

— Într-o parte. A ieşit, răspunse doctorul.

— Aproape l-am prins. Am lăsat un cuţit în el, adăugă Whit.

— Foarte bine, sper că o să-i tai bijuteriile, zise Diavolul, lovind podeaua de două ori cu bastonul lui cu vârf argintiu – semn că dorea să scoată lama dinăuntru şi să înjunghie pe cineva.

— Stai un pic, spuse Felicity, cumnata lui Whit, şi se duse în faţa lui, obligându-l s-o privească. *Aproape* l-ai prins?

Ruşinea îl cuprinse pe Whit, fierbinte şi inevitabilă.

— Cineva m-a doborât înainte să termin ce făceam.

Nik blestemă în şoaptă, în timp ce Felicity îl luă pe Whit de mâini.

— Eşti bine? Se întoarse spre doctor. Se simte bine?

— Mie aşa mi se pare.

Felicity îl fixă cu privirea pe celălalt bărbat.

— Interesul tău pentru medicină mereu mă impresionează, doctore.

Acesta îşi dădu jos ochelarii şi îi curăţă.

— Omul e fix în faţa ta, nu?

Femeia oftă.

— Presupun că ai dreptate.

— Atunci, bine, zise doctorul şi ieşi din cameră.

— Ce om ciudat! Felicity se întoarse din nou spre Whit. Ce s-a întâmplat?

Whit ignoră întrebarea şi îi surprinse privirea lui Nik.

— Şi Dinuka? Al doilea călăreţ. Whit îl trimisese pe tânăr după cavalerie. E în siguranţă?

Nik încuviinţă.

— A apucat să tragă o dată, dar nu crede că a nimerit pe nimeni. A făcut ce i s-a spus. S-a dus după cavalerie.

— Foarte bine, zise Whit. Şi încărcătura?

Femeia clătină din cap.

— S-a pierdut înainte să o găsim.

Whit îşi trecu mâna peste piept.

— Împreună cu cuţitele mele.

Diavolul se întoarse spre el.

— Cine a făcut asta?

— Nu ştiu sigur.

Diavolul nu ezită.

— Dar bănuieşti.

— Tot ce am indică spre Ewan.

Nu mai folosea numele. Ewan era Robert acum, ducele de Marwick, fratele lor vitreg şi fostul logodnic al lui Felicity. În urmă cu trei luni, îl lăsase pe Diavol să moară şi dispăruse, ceea ce o făcuse pe Grace să se ascundă până când bărbatul fusese găsit. Furturile încărcăturilor se opriseră după ce Ewan dispăruse, însă Whit avea senzaţia că acesta se întorsese şi era responsabil pentru ce i se întâmplase lui Jamie.

Doar că…

— Ewan nu te-ar fi lăsat inconştient, zise Diavolul. Ar fi făcut ceva mult mai rău.

Bestia clătină din cap.

— Are doi oameni care lucrează pentru el. Cel puţin doi.

— Pe cine?

— Sunt aproape de-a afla, zise el.

„O să-mi spună în curând”.

— Are de-a face cu femeia de pe Shelton Street?

Whit îşi îndreptă atenţia spre Nik.

— Ce?

— A, da, femeia. Am auzit şi de asta, zise Diavolul. Se pare că ai fost aruncat dintr-o trăsură în mijlocul unor beţivi, apoi ai urmărit ce Brixton a numit… îi zâmbi soţiei lui. Cum a zis, iubire?

Felicity zâmbi.

— O bogătaşă.

— A, da. Am auzit că ai urmărit o bogătaşă la bordelul lui Grace. Whit nu răspunse.

— Şi a şi stat acolo, adăugă Nik.

„La naiba!”

Whit înfruntă privirea norvegiencei.

— Nu trebuie să fii altundeva? Încă avem o afacere,

două de care ne ocupăm, nu?

Nik ridică din umeri.

— O să aflu povestea de la băieţi.

Whit se încruntă, prefăcându-se că nu observă că tânăra îşi trece mâna peste fruntea lui Jamie şi îi şopteşte câteva cuvinte de încurajare, după care plecă.

După o tăcere lungă, Felicity adăugă:

— Şi noi o să aflăm povestea tot de la băieţi?

— Deja am o soră curioasă.

Felicity zâmbi.

— Da, dar nu e aici, aşa că trebuie să vorbesc pentru amândouă.

El se încruntă.

— M-am trezit într-o trăsură, cu o femeie.

Diavolul se încruntă.

— Şi presupun că asta nu s-a întâmplat în modul excelent în care s-ar putea petrece aşa ceva, nu?

Fusese cel mai fierbinte sărut pe care Whit îl experimentase vreodată, însă fratele lui nu avea de ce să afle asta.

— Când am ieşit din trăsură…

— Am auzit că ai fost aruncat, zise Felicity.

Whit mormăi.

— A fost ceva de comun acord.

— De comun acord, repetă Felicity. Faptul că ai fost aruncat din trăsură.

Domnul să îl ferească de surorile băgăcioase.

— Când *am ieşit din trăsură,* zise el, ea se îndrepta spre Covent Garden, şi am urmărit-o.

Diavolul încuviinţă.

— Cine e?

Whit tăcu.

— Dumnezeule, Whit, ai luat numele bogătaşei, nu?

Acesta se întoarse spre Felicity.

— Hattie.

Faptul că avea o cumnată care fusese cândva aristocrată avea avantaje uneori, mai ales când aveai nevoie de numele unei nobile.

— Fată bătrână?

Nu ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi spus despre ea.

— Foarte înaltă? Blondă? continuă Felicity.

El încuviinţă.

— Voluptuoasă?

Cuvântul îi reaminti de curbele şi văile formelor ei. Îşi mormăi confirmarea.

Felicity se întoarse spre Diavol.

— Foarte bine, atunci.

— Mmm, zise Diavolul. O să revenim la subiectul ăsta. Ştii cine e femeia?

— Hattie e un nume destul de comun.

— Dar?

Femeia se uită la Whit, apoi din nou la soţul ei.

— Henrietta Sedley e fata contelui de Cheadle.

Adevărul îl lovi pe Whit, odată cu triumful aflării adevăratei identităţi a tinerei. Cheadle câştigase titlul de conte, îl primise direct de la rege pentru aristocraţie pe mare. „Am crescut pe docuri”, îi spusese ea când bărbatul încercase să o sperie cu limbajul vulgar.

— Ea e.

— Deci Ewan lucrează cu Cheadle? întrebă Diavolul, clătinând din cap. De ce ar acţiona contele împotriva noastră? Nu are sens.

Chiar nu avea. Andrew Sedley, contele de Cheadle, era îndrăgit în zona docurilor. Afacerea lui era o sursă de muncă cinstită şi de salariu bun, iar bărbaţii care lucrau pe Tamisa îl cunoşteau ca fiind un om corect, dispus să angajeze pe oricine avea un corp destul de puternic, indiferent de nume, ţară sau avere.

Bastarzii nu avuseseră niciodată motiv să interacţioneze cu Cheadle, deoarece acesta se ocupa exclusiv de transporturile navale la vedere, îşi plătea taxele şi păstra afacerea curată, cu niciun iz de incorectitudine. Fără arme. Fără droguri. Fără oameni. Şi Bastarzii jucau după aceleaşi reguli, doar că o făceau în mizerie, contrabanda lor incluzând băutură, hârtie, cristale, peruci şi

orice altceva suprataxat de Coroană. Şi nu le era frică să se apere cu forţa.

Ideea că Cheadle ar fi tras primul glonţ în ei era de neconceput. Dar Cheadle şi fiica lui nu erau singuri.

— Băiatul lui, zise Whit.

August Sedley era, din ce se spunea despre el, un idiot indolent, lipsit de respectul şi etica muncii pe care le avea tatăl lui.

— Se poate, zise Felicity. Nimeni nu are o părere prea bună despre el. Este fermecător, dar nu foarte inteligent.

Asta însemna că tânărul Sedley nu ştia că nu ar fi trebuit să îi confrunte pe cei mai cunoscuţi şi mai îndrăgiţi infractori din Covent Garden. Dacă fratele lui Hattie era cel care se ocupase de furturi nu însemna decât un lucru.

Diavolul înţelese şi el asta.

— Ewan l-a pus pe frate să îi facă munca, iar sora îşi protejează familia.

Whit ştia preţul acestui lucru. Mormăi.

— Nu reuşeşte, zise Diavolul, în timp ce îl privea pe Jamie. Asta se termină acum. Îl luăm pe fiu, pe tată, toată familia dacă e nevoie. Şi ne vor duce la Ewan. Şi totul o să se termine.

Se luptau cu Ewan de două decenii. Se ascunseseră de el. O protejaseră pe Grace de el.

— Lui Grace nu o să-i placă, zise Felicity încet.

În urmă cu mult timp, Diavolul şi Whit îi făcuseră o promisiune surorii lor – şi anume, că nu aveau să îl rănească pe Ewan. Nu conta că fusese al patrulea din banda lor sau că îi trădase. Grace îl iubise. Şi îi pusese să promită că nu aveau să se atingă niciodată de el.

Dar Grace nu făcea parte din asta. Whit clătină din cap.

— Grace va trebui să suporte. Acum vine după mai mulţi din nou. După mai mult decât trecutul lui. Acum vine după oamenii noştri.

După lumea pe care Bastarzii aveau să o protejeze cu orice preţ. Era momentul să pună punct situaţiei.

Whit se uită la fratele lui.

— O să mă ocup eu de asta.

Cuvintele fură punctate de o bătaie în uşa clădirii, un sunet pierdut în depărtare. Mereu era cineva care avea nevoie de îngrijiri în Covent Garden, şi nu avea să lase niciun aristocrat să mărească numărul cadavrelor de acolo.

Fraţii se uitară unul la altul.

— De tot?

— De afacere, nume, tot ce e important pentru el. O să distrug totul.

Tânărul Sedley îi supărase pe Bastarzi şi, astfel, atrăsese distrugerea asupra lui.

— Şi Lady Henrietta? întrebă Felicity, tulburându-l pe Whit prin pronunţarea titlului.

Nu o plăcea ca aristocrată. O prefera ca Hattie.

— Crezi că face parte din toată treaba asta? Crezi că lucrează cu Ewan?

— Nu.

Negarea se revoltă în el.

Diavolul îl privi cu atenţie, apoi spuse:

— De unde ştii?

„Ştiu”.

Nu era de ajuns.

— O să îl dea în vileag pe frate.

Diavolul îl privi în tăcere.

— Tu l-ai trăda pe al tău?

Whit strânse din dinţi.

— Şi dacă nu o face? întrebă Felicity. Ce o să faci atunci?

— Atunci, reprezintă o victimă colaterală, zise Diavolul.

Whit ignoră dezgustul care însoţi cuvintele. Felicity se uită la soţul ei.

— Nu asta am fost şi eu cândva?

Diavolul avu graţia să pară şocat.

— Pentru o clipă, iubire. Destul cât să îmi vină mintea la loc.

— Dacă e duşmanul, o s-o fac, zise Whit.

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

— *Dacă?*

„Eşti un inconvenient.

Trebuie să fiu undeva.

E Anul lui Hattie”.

Frânturi de conversaţie din trăsură.

— Chiar şi dacă nu e duşmanul, îl protejează pe omul care este, zise Diavolul, care îşi încrucişă braţele la piept şi îşi fixă fratele cu privirea. Iar asta o face valoroasă.

O transforma într-un avantaj.

— Nu ai de ales, trebuie să îi arăţi cine suntem cu adevărat, frate, zise Diavolul încet. Oricât de mult ţi-ar plăcea cum arată.

Adevărul despre ei. Bastarzii Bătăuşi nu îşi lăsau duşmanii în viaţă.

— Ocupă-te de asta înainte să primim mai multă marfă, zise Diavolul.

Următorul transport avea să ajungă în port săptămâna următoare.

Whit încuviinţă, în timp ce uşa se deschise şi apăru doctorul.

— Ai un mesaj.

Deschise uşa complet şi îl dezvălui pe unul dintre cei mai buni contrabandişti ai Bastarzilor.

— Brixton, îi zise Felicity băiatului, care se înmuie pe dată.

Toţi băieţii din Convent o adorau. Femeia era pe jumătate geniu în deschiderea încuietorilor, pe jumătate perfecţiune maternă.

— Credeam că te duci acasă.

— Ca să înveţi cum să-ţi ţii gura, băiete, zise Whit, convins că Brixton îi spusese Diavolului despre Hattie.

— Ignoră-l, zise Felicity. Ce s-a întâmplat?

Brixton se uită la Whit.

— Există zvonuri că e o fată în piaţă care caută Bestia. Urmă o pauză, apoi: Nu e chiar o fată, ci mai degrabă o femeie. Băieţii cred că e o lady.

Whit simţi cum stomacul i se întoarce pe dos.

„Hattie”.

— Pune tot felul de întrebări.

Felicity se uită la Whit.

— Aşa face?

— Da. Nu că i-am răspunde.

Evident că nu o făceau.

Nimeni din Covent Garden nu i-ar fi dat lui Lady Henrietta Sedley informaţii despre Bastarzi. Asta era prima regulă nespusă de acolo. Bastarzii aparţineau numai mahalalei.

— Bine lucrat, Brixton, zise Diavolul şi îi aruncă o monedă băiatului. Se pare că nu mai trebuie să o găseşti, Bestie.

Bombănitul lui Whit ascunse neîncrederea care îl copleşise. Şi precauţia. Şi dorinţa de a alerga la ea şi de a afla ce voia. Nu, nu trebuia s-o găsească, îl găsise ea.

Capitolul 8

Nu era nimic în lume ca piaţa din Covent Garden.

Era imensă. În faţă, avea nişte coloane mari de piatră, care deschideau drumul către ce părea o colecţie nesfârşită de magazine şi tarabe care vindeau orice ar fi avut nevoie un om. Erau pline de fructe, legume, flori, dulciuri, plăcinte cu carne şi bibelouri, antichităţi şi materiale.

Hattie era încântată când se plimba prin piaţă, trecând de la un vânzător la altul, tentată de culorile recoltei de toamnă – tarabele cu flori dădeau pe dinafară cu nuanţe de roşu şi portocaliu, dovleci magnifici erau aşezaţi lângă sfeclă roşie şi o mulţime de cartofi încă mânjiţi de pământul bogat în care crescuseră.

Pentru alţii, clădirea în sine era mândria pieţei, şi era o minune arhitecturală, masivă şi uimitoare, cu grinzi imense şi detalii în piatră şi fier care transformau cea mai mare şi mai scumpă piaţă din Londra în invidia lumii.

Însă, pentru Hattie, clădirea nu însemna nimic. Oamenii erau cei care o atrăgeau. Şi era plină ochi de

oameni. Fermieri şi negustori, florari şi măcelari, brutari şi croitori, meşteşugari, toţi ţintindu-şi serviciile spre clienţi care variau de la cea mai săracă menajeră la bijuteria elitei. Dacă o persoană reuşea să intre în clădire, nu conta dacă era prinţ sau cerşetor. Covent Garden era unul dintre puţinele locuri din lume unde banii unui cerşetor erau la fel de bine primiţi precum cei ai unui prinţ. Poate chiar mai bine, din moment ce cerşetorul nu avea remuşcări când ridica vocea la nevoie – şi în piaţă era mereu cazul de aşa ceva.

Deoarece, dincolo de culoare şi de mirosul acelui loc, era zgomotul de acolo. O cacofonie de ţipete şi râsete, de cumpărători dedicaţi şi vânzători nerăbdători, de câini care latră şi găini care cotcodăcesc, de viori şi râsete de copii.

Era o mişcare pură, magnifică. Iar Hattie o adora.

Îi plăcuse asta de când era mică şi tatăl ei o lăsa să stea pe vasele companiei în timp ce descărnau încărcătura. Totul dura ore întregi, chiar şi când zeci de oameni făceau munca. Şi, când terminau, domnul Sedley (pe atunci, nu era conte) îşi lua cel mai mare copil şi îi promitea o călătorie la piaţa din Covent Garden, pentru ceva bun, ales de ea.

Îşi reaminti de acele zile în timp ce se plimba prin piaţă şi soarele apunea, iar lumina lui transforma Londra, chiar şi părţile uitate, într-un loc magic. Se gândi la familia ei şi la felul în care îşi adorase tatăl, la felul în care se îndrăgostise de vase, de afacere şi de docuri. Şi la modul în care iubea acea piaţă, zgomotoasă şi acoperită de rumeguş care să absoarbă mirosul şi mizeria care niciodată nu păreau să fie atât de respingătoare pe cât se credea.

Şi, exact ca atunci când era mică, Hattie profită de moment. Îşi aminti cum se oprea la fiecare tarabă, le zâmbea negustorilor şi vorbea cu fermierii în căutarea premiului perfect, iar acum folosise aceeaşi strategie. Doar că era în căutarea unui alt fel de premiu.

Bestia.

Abordă situaţia metodic şi îi găsi pe cei mai prietenoşi negustori. Fermierul de mere, femeia cu un coş de pisici lângă ea, croitoreasa care broda un trandafir roz pe o

bucată de material care, cumva, rămăsese imaculată în piaţă. Vorbi cu ei, cumpără un măr, mângâie o pisică, comandă o duzină de batiste noi.

Iar apoi, îi întrebă de Bestie.

Îl cunoşteau? auziseră de el.

Ştiau unde ar putea fi găsit?

Avea ceva de-al lui şi voia să i-l dea înapoi.

Era remarcabil însă cât de puţin conta dispoziţia ei prietenoasă. Cât de puţin conta titlul ei. În clipa în care îi pronunţa numele, acel nume prostesc şi fantastic, vânzătorii îi alunecau printre degete.

— Îmi pare rău, domnişoară, zise fermierul şi se întoarse spre alt client.

— Nu am auzit de el, o asigură vânzătorul, dar ai de gând să cumperi ceva?

— Sunt sigură că mi-aş aminti un asemenea nume.

Mâinile croitoresei nici măcar nu ezitaseră.

Se părea că toţi din Covent Garden erau chitiţi să apere Bestia.

Hattie oftă şi luă o gură din măr, aroma dulce explodându-i pe limbă în timp ce-şi făcea loc printre căruţe, care nu mai erau pline după o zi întreagă de vânzări. Zgomotele din piaţă se domoliseră în timp ce soarele cobora de pe cer. Oamenii se îndreptau spre paturile lor ca să se trezească devreme şi să o ia de la capăt în ziua următoare.

— Flori, milady?

O fetiţă de şapte sau opt ani, cu piele închisă la culoare şi ochi nerăbdători, o întâmpină când ieşea spre St. Paul’s Cathedral. Părul ei negru era ascuns sub pălărie, câteva bucle desprinzându-se în timpul zilei lungi. Tânăra purta o rochie şi un şal care fuseseră cârpite.

Un coş ponosit se legăna pe braţul ei. Avea mânerul rupt, găuri în partea de jos, cinci dalii singuratice în el, ofilite de la o zi întreagă fără apă petrecută în piaţă.

Hattie o privi pe fată şi recunoscu nesiguranţa şi resemnarea din ochii ei. Aceasta ştia că florile ei nu erau ce fuseseră cu câteva ore în urmă. Mai ştia şi că nu se putea

întoarce de oriunde venise fără să le fi vândut.

Hattie ştia şi ea asta, aşa că le cumpără, doi penny pentru flori şi un alt penny pentru fată, care se grăbi să plece, crezând probabil că Hattie avea să se răzgândească. Însă, când Hattie o rugă să se oprească, fata ezită.

Hattie se aplecă, pentru a o privi în ochi.

— Caut pe cineva. Poate mă poţi ajuta?

Îndoiala se transformă în neîncredere.

— Nu ştiu nimic despre nimic, milady.

— Caut un bărbat, continuă Hattie. I se zice Bestia.

Recunoaştere. Asta licări în ochii căprui ai fetei. După care dispăru. Ascunsă în timp ce fata se uită în jur, la oamenii se rămăseseră în piaţa întunecată. Căuta pe cineva? Se uita după spioni?

— Nu vreau să-i fac rău, adăugă Hattie.

Zâmbetul fetei fu neaşteptat, ca şi cum Hattie ar fi făcut o glumă minunată.

— Nimeni nu răneşte Bestia, zise ea, înainte să-şi dea seama că dezvăluise o informaţie pe care ar fi trebuit s-o ţină ascunsă. Fata făcu ochii mari, însă, înainte ca Hattie să continue, spuse: Nu, lady, nu pot să te ajut – şi dispăru, ca şi cum nu ar fi fost acolo.

Hattie oftă frustrată şi o privi pe fată cum se depărta, trăgându-şi şalul mai strâns, în timp ce aerul de septembrie pierdea căldura soarelui. Oare bărbatul avea tot ce mişca în Covent Garden la degetul mic?

Trebuia să plece în scurt timp. Odată ce se întuneca, ar fi fost mai greu să oprească o trăsură, dar trebuia să-l găsească. El era cheia spre tot. Spre dorinţele ei, planurile ei, viitorul ei. Dacă îl putea convinge să înceteze să-l mai caute pe Augie, dacă putea face o înţelegere cu el şi să îi dea înapoi tot ce îi luase fratele ei idiot, dacă îl putea convinge că avea puterea să oprească acele atacuri prost gândite…

Dacă îl putea găsi, avea o şansă.

În plus, bărbatul îi făcuse o promisiune.

Gândul îi provocă fiori, care îi accelerară pulsul şi îi gâdilară buzele, la amintirea sărutului din noaptea

anterioară. Bărbatul îi promisese să continue sărutul, să continue totul. Şi nu avea de gând să îl lase să scape.

— Îţi încerci norocul, lady?

Tânăra se întoarse spre locul de unde se auzi întrebarea. Un bărbat stătea la câţiva metri depărtare, la o masă improvizată din lăzi de bere şi o bucată de lemn. Amesteca un pachet de cărţi încet şi metodic. Nici nu era atent la mişcări. Ochii lui albaştri străluceau de sub borul pălăriei şi un zâmbet larg şi prietenos se concentra asupra ei.

— Poftim?

Ritmul lent al modului în care amesteca cărţile o tachina. Bărbatul întinse cărţile pe lemn, apoi le ridică cu o singură mişcare.

Hattie clătină din cap.

— Nu joc cărţi.

— Nici eu. Bărbatul îi făcu cu ochiul. E un obicei groaznic.

Ea râse şi se apropie. Bărbatul îi amintea de o vulpe. Era alunecos şi viclean, cu siguranţă crescut în Covent Garden. Era ca o buruiană crescută prin crăpăturile pietrelor din piaţă, cu rădăcini puternice care cu siguranţă aveau să crească la loc, indiferent de câte ori erau scoase din pământ. Un bărbat crescut în Covent Garden cu siguranţă ştia câte ceva despre regele locului. Tânăra se apropie.

— Atunci, ce joci?

Bărbatul împrăştie cărţile din nou.

— Alege trei, milady.

Tânăra ridică dintr-o sprânceană, şi el râse.

— Câtă neîncredere!

— De ce am crezut că aveai de gând să mă păcăleşti?

Bărbatul îşi duse mâna la piept şi se prefăcu şocat.

— Ca o săgeată în inimă.

Clar avea de gând să o jecmănească, dar Hattie crescuse printre marinari şi avea propriile planuri. Alese trei cărţi şi le lăsă cu faţa în jos pe masă. Jucătorul le strânse pe celelalte, le aşeză într-o parte şi luă cartea de deasupra cu

un zâmbet larg.

— Nimic ascuns.

Totul era ascuns, dar Hattie era dispusă să continue.

Folosind cartea pe care o alesese ca unealtă, bărbatul le întoarse pe cele trei alese de Hattie: trei de inimă neagră, opt de treflă şi apoi… regina de inimă roşie. Bărbatul o privi cu ochii mari.

— Se pare că doamna te-a ales pe tine.

— Şi ce primesc în schimbul acestui favor?

Zâmbetul acela din nou.

— Şansa de a-ţi încerca norocul, evident.

— Cât?

— Şase penny.

Era o sumă exorbitantă, destul cât să-i confirme lui Hattie că bărbatul credea c-o păcălise. Îl lăsă să creadă asta şi scoase din buzunar moneda. O aşeză pe masă.

— Şi dacă am noroc?

— Atunci, o să dublez suma, evident!

— Evident, zise ea.

Bărbatul ăsta nu pierdea. Întregul lui trai avea loc acolo, la marginea pieţei, unde îi jecmănea pe cei care se credeau mai presus de el.

— Şi acum?

— Nu e problemă.

Bărbatul zâmbi şi întoarse cele trei cărţi cu faţa la masă. Regina de inimă roşie era mai îndoită decât celelalte.

— Unde e regina?

Hattie arătă spre cartea respectivă. Bărbatul întoarse cartea, arătând-o, apoi o întoarse la loc.

— Eşti făcută pentru asta, zise el. Asta e tot, nu trebuie decât să fii cu ochii pe regină.

Apoi, începu să mute cărţile, aruncându-le una sub alta, la început cu mişcări ample, pentru ca Hattie să poată urmări regina, apoi din ce în ce mai repede, până când cărţile care se mutau abia se vedeau. Un începător ar fi urmărit cărţile de pe masă, încercând să ţină pasul.

Hattie însă nu era o începătoare.

Când bărbatul se opri, cărţile erau din nou aranjate

într-o linie. Se uită la Hattie şi îi spuse:

— Găseşte regina, milady.

Hattie scoase din buzunar o coroană de aur. Mai mult decât făcuse bărbatul toată săptămâna.

— Vrei să îndulcim înţelegerea?

Lăcomia îşi iţi capul.

— Te ascult.

— Dacă pierd, e a ta.

Apoi, triumf.

— Dar, dacă găsesc regina, îmi spui unde pot să găsesc Bestia. Surprindere, apoi îndoială, ca şi cum nu ar fi trebuit să accepte înţelegerea. Însă aroganţa câştigă, aşa cum se întâmpla deseori cu bărbaţii. Să refuze oferta ar fi însemnat să admită că putea pierde. Nu-şi dădu seama că Hattie juca un joc mult mai mare.

— În regulă, milady. Joci dur. Apoi, arătă spre masă. Unde e regina? Bărbatul se aştepta ca Hattie să aleagă cartea din mijloc. Era cartea pe care ar fi ales-o oricine urmărise cărţile de pe masă, care avea şi îndoitura specifică. Însă Hattie nu se uitase la cărţile de pe masă, ci la cele din mâinile lui.

Puse degetul pe cartea din stânga.

Acel zâmbet din nou.

— Să vedem.

Luă cartea din dreapta şi o folosi pentru a întoarce cartea din mijloc, dezvăluind un trei de inima neagră. Cartea pe care ar fi lăsat-o s-o întoarcă singură dacă ar fi ales-o.

— Eşti cu un pas mai aproape.

Dar bărbatul era pregătit. Avea să îi ceară să îl lase pe el să întoarcă de data asta cartea şi, în acest timp, avea să facă rapid schimbarea de cărţi care pusese regina pe masă în primul rând. Îi făcu semn să dea mâna la o parte, însă Hattie întoarse singură cartea, dezvăluind regina.

Bărbatul o fixă cu privirea.

— Se pare că regina chiar m-a ales pe mine.

Luă coroana de pe masă şi o puse în buzunar.

— Potrivit înţelegerii noastre, îmi datorezi şase penny

şi nişte informaţii.

Bărbatul o privi cu atenţie în timp ce o evaluă, uitându-se dincolo de bonetă şi şal, care îl făcuseră să o considere începătoare.

— Eşti profesionistă. Ai trişat.

— Prostii, zise Hattie calmă. Pur şi simplu, am egalat şansele. Dacă e vreun trişor aici, tu eşti acela, pentru că voiai să schimbi regina cu optul de inimă neagră din mână.

Bărbatul se încruntă şi, cu o mişcare agilă, adună cărţile, orice senzaţie de nedreptate dispărând.

— Nu mă joc cu profesionişti.

— Te rog, nu fi dezamăgit, zise Hattie. Niciodată nu am văzut pe cineva mai priceput – dar am făcut un pariu.

— Da, însă nu ai jucat corect.

Bărbatul băgă pachetul de cărţi în buzunar şi se ridică, dezvăluind silueta lui mică. Era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai scund decât ea şi foarte slab. Cu toate astea, nu avu nicio problemă să ridice masa şi să o pună sub braţ.

— Nu avem nicio înţelegere.

Tânăra icni când bărbatul se depărtă, făcându-şi loc printre cei care rămăseseră în piaţă.

— Am jucat la fel de corect ca tine. Mi-ai promis informaţii, zise ea în timp ce-l urmărea.

— Nu am informaţii.

Bărbatul grăbi pasul, intrând pe o alee care ducea şi mai adânc în Covent Garden. Coti, iar Hattie se grăbi să-l urmărească.

— Stai, te rog!

Omul ăsta crescuse pe străzile din Covent Garden. Ştia despre Bestie. Îl văzu la capătul altei alei, unde coti din nou.

Se întoarse când Hattie apăru după colţ.

— Pleacă!

Apoi, îşi văzu de drum. Intră pe o a doua alee. Se întoarse pe a treia.

Frustrarea creştea. Hattie avea să-l piardă.

— Zi-mi doar unde să-l găsesc! strigă ea.

Un alt colţ. Un altul.

Îl pierdu în labirintul străzilor.

— La naiba, şopti ea, în timp ce inima îi bătea cu putere, singurul sunet de pe strada goală. El fusese şansa ei. La naiba!

— Eu ştiu unde să-l găseşti, milady.

— Şi eu.

Tânăra se întoarse spre cei doi bărbaţi care se apropiau din spate. Erau mai mari decât cel pe care îl urmărise. Unul avea o pălărie trasă peste ochi, care ascundea totul, mai puţin vârful nasului. Celălalt avea păr portocaliu, destul de strălucitor cât să se vadă în lumina slabă. Zâmbi şi dezvălui nişte dinţi stricaţi. Însă nu dinţii lui o făcură pe Hattie să tresară, ci ochii lui, în care lucea lăcomia.

Hattie făcu un pas în spate.

— Nu am nevoie de ajutorul vostru, mulţumesc frumos.

— Ce lady! zise Pălărie. Atât de politicoasă.

— Şi accentul… parcă s-a născut pe grămezi de bani, răspunse Dinţi. Destui cât să ne plătească pentru ce am pierdut în după-amiaza asta din cauza ei.

Hattie clătină din cap.

— Nu v-am mai văzut.

— Nu, dar l-ai incomodat pe omul nostru. Ar mai fi putut lucra o oră dacă nu veneai tu.

Bărbatul cu cărţile de joc. Nu lucra singur, ci pentru ei. Cei doi îşi voiau acum banii, pe acea alee goală unde fusese destul de fraieră să ajungă singură. Se gândi la o soluţie.

— Vă dau ce i-am oferit şi lui. O coroană.

— O coroană, zice ea, strigă Dinţi Cariaţi.

— Din cauza ei am pierdut cât? De trei ori pe atât, nu? veni răspunsul ridicol.

Imposibil. Jucătorii aveau nevoie de zile întregi ca să câştige atât.

Nu conta.

— Nu am atâţia bani. Băgă mâna în buzunar şi scoase

ce avea. Am şase şilingi, doi penny.

Bărbaţii se apropiară de ea.

— Auuu... nu are cât vrem, Eddie, zise Pălărie.

— Atunci, ce o să facem, lady? întrebă Eddie. Poate poţi să lucrezi pentru ei. Pe Mikey nu îl deranjează fetele mari.

Furia şi frica se amestecară. Hattie se îndreptă. Îşi trase şalul mai strâns de corp, iar una din mâini dispăru în buzunar.

— Nu vă apropiaţi.

— Sau ce?

— Poate o să ţipe, zise Mikey, dinţii galbeni strălucindu-i ca şi cum ar fi fost un monstru.

— Poate s-o facă, spuse Eddie încet, destul de aproape cât s-o atingă dacă ar fi încercat. Dar nu o să găsească niciun salvator aici.

Inima lui Hattie bătea cu putere, furia şi frica amestecându-se în ea. Furia câştigă.

— Atunci, va trebui să mă salvez singură.

Şi scoase un cuţit.

Capitolul 9

Nu-i plăcea să o ştie în Covent Garden.

Bestia se îndreptă spre piaţă, conştient că soarele apunea, iar locul se putea transforma într-o clipă din prietenos în periculos, mai ales pentru fiica unui conte, prea plină de Mayfair, indiferent de cât timp petrecuse pe docuri. Ar fi putut la fel de bine să fi fost din celălalt capăt al lumii acolo, unde întunericul venea ca o promisiune şi aducea cu sine tot felul de intenţii rele.

Dacă plecase înainte ca el să ajungă la ea?

Înteţi ritmul, grăbindu-se să ajungă la ea înainte să dispară ultimele raze ale soarelui, făcându-şi drum pe alei şi printre clădiri şi aproape lovindu-se de corpul mic ce se grăbea în partea opusă. Se întinse spre fata care era la un pas de a cădea în noroi, luându-i coşul gol şi pălăria.

— Bess, zise el odată ce copila se echilibră. De ce te grăbeşti?

Copila făcu ochii mari.

— Bestie! Să ştii că nu i-am spus nimic. Credeam că o să fie un cumpărător bun pentru ultimele mele flori.

Hattie.

Bărbatul se uită la coşul gol.

— Se pare că aşa a şi fost.

Fata încuviinţă.

— Da, a cumpărat multe şi a dat trei penny.

Whit nu fu surprins de generozitatea lui Hattie, dar păru impresionat în faţa fetei.

— Şi acum? Unde e doamna?

Tânăra clătină din cap.

— Nu i-am spus cum să te găsească. Nu aş face niciodată aşa ceva.

— Te cred.

Copila expiră uşurată şi plină de mândrie.

— Am lăsat-o în piaţă. I-am spus că nimeni nu te învinge pe tine.

Bărbatul îşi imagină că Hattie nu apreciase remarca. Băgă mâna în buzunar şi scoase o pungă cu dulciuri, pe care i-o dădu lui Bess. Când aceasta luă o bomboană, o mângâie pe fată sub bărbie şi spuse:

— Ai făcut o treabă bună azi, Bess. Se întunecă, du-te la mama ta.

Cele două urmau să se trezească devreme în ziua următoare, ca să culeagă flori şi apoi să le vândă în piaţă.

Dacă ar fi fost după Bastarzi, toţi copiii din mahala s-ar fi trezit devreme ca să meargă la şcoală, dar familiile trebuiau să mănânce, iar Diavolul şi Whit nu puteau decât să le dea apă potabilă şi cât de multă protecţie posibilă.

Asta însemna că nu avea timp să protejeze domnişoarele aristocrate doritoare de aventuri, când îi spusese clar că el avea s-o găsească pe ea şi nu invers. O conduse pe Bess, după care se îndreptă spre piaţă, traversând-o destul cât s-o vadă pe Hattie în partea cealaltă, unde era jecmănită de unul dintre jucătorii de

cărţi.

Se gândi că îşi alesese rochia ca să se piardă în mulţimea din Covent Garden. O rochie simplă, de plimbare, de un verde moale, cu o bonetă care se asorta şi un şal strâns în jurul umerilor... în încercarea de a... ce? De a o părea fără forme? Whit se gândi că ar fi ignorat întreaga vestimentaţie dacă nu ar fi fost femeia care o purta, care era imposibil de ignorat şi în niciun caz fără forme. Era mai înaltă decât majoritatea şi cu nişte forme sălbatice, pe care nimeni nu le-ar fi ratat. Cu atât mai puţin un bărbat care le gustase în seara anterioară.

Amintirea îi reveni. Limba ei, întâlnindu-se cu a lui, într-o atingere delicioasă. Respiraţia ei sacadată, degetele afundate în părul lui, ca şi cum ar fi vrut să controleze atingerea.

Dumnezeule, i-ar fi dat voie să facă asta oricând şi-ar fi dorit.

Rezistă impulsului de a se gândi la rezultate, ignorând erecţia, în timp ce se îndrepta, fără ezitare, spre ea, grăbindu-se când îşi dădu seama că nu era cea păcălită, ci ea era cea care păcălea.

Jucătorul de cărţi se ridică, furios, îşi strânse masa şi plecă, îndreptându-se spre cea mai apropiată alee. Iar Hattie îl urmă, neştiind că era atrasă în întuneric de nişte hoţi.

Whit începu să alerge.

Ajunse pe aleea întunecată şi goală unde dispăruseră, o luă pe altă alee, apoi pe alta. Toate erau locul perfect pentru un jaf sau ceva mai rău. Blestemă tare în întuneric.

— Nu te apropia!

Nu, nu-i plăcea să o ştie pe Hattie singură în locul ăla. Nu-i plăcea să-i ştie ghetele în mizeria lui sau vocea ei răsunând printre zidurile lui. Dar cel mai mult îi displăcea frica din ea.

Avea să distrugă pe oricine o atingea.

În acel moment, alerga, disperat să ajungă la ea. Îşi spuse că se grăbea să o protejeze pentru că ea era cheia spre distrugerea duşmanului său.

Să o protejeze.

După ce dădu ultimul colţ, încă în întuneric, Whit îi văzu pe fraţii Doolan. Nişte tâlhari din Covent Garden, crescuţi din mizeria locului şi mai degrabă forţoşi decât isteţi. Amândoi erau cu spatele la el.

Şi cu faţa spre Hattie.

Whit nu reuşi să vadă chipul tinerei, dar şi-o imagină şi nu-i plăcu imaginea. Palidă, cu ochii violeţi. Mari de la frică, şi buzele pline deschise în timp ce respira panicată.

Furia îi străbătu venele şi îi făcu inima să bată cu putere.

„Protejeaz-o”.

Nu o putea vedea, dar ştia că se îndepărta de cei doi fraţi, de putreziciunea dinţilor lor, de cicatricile de pe feţe şi de mizeria de pe mâini.

„Stai”.

Tânăra nu dădea înapoi.

— Domnilor, văd că nu aţi judecat corect abilitatea mea de a mă apăra. Nu cred că vreţi să vedeţi cum aş face asta, răsună vocea ei, tăioasă ca oţelul.

În seara trecută, avusese un cuţit mic în buzunar. O lamă destul de ascuţită cât să taie frânghiile cu care fusese legat, dar prea mică pentru a-i speria pe fraţii Doolan, care fuseseră ameninţaţi cu arme mult mai periculoase. Şi totuşi…

Ei se îndepărtau de ea.

Ce naiba? Whit se apropie puţin, însă rămase în umbră.

— De unde îl ai, fato? întrebă Eddie Doolan.

Se auzise un tremur în vocea lui?

— Deci îl ştii?

Tânăra era surprinsă.

— Toată lumea din mahala îl ştie, zise Mikey, panicat.

Dintr-odată, Hattie ajunse într-un loc unde Whit o putea vedea, luminată de sus de o rază de soare reflectată, iar Whit aproape se clătină când o văzu. Înaltă şi puternică, cu spatele drept şi maxilarul ca al unei războinice. Iar în mână avea o lamă ce promitea o pedeapsă cruntă.

Pedeapsă pe care Whit o ştia fără doar şi poate, căci o aplicase de sute de ori. Mii.

Tânăra avea în mâna unul dintre cuţitele lui.

Şocul fu urmat de un val de nerăbdare când Eddie întrebă plin de frică.

— Eşti a Bestiei?

Whit îşi ignoră propria reacţie la această întrebare.

— Doar am cuţitul lui, nu?

Ce fată isteaţă!

— La naiba, zise Mikey. Eu nu vreau să mă bag în asta.

O luă la fugă pe străzi, ca un şobolan ce era.

Tânăra se întoarse surprinsă spre Eddie.

— Deloc loial din partea lui, nu crezi?

Eddie înghiţi în sec.

— Nu o să-i spui Bestiei, nu-i aşa, milady?

Whit răspunse pentru ea, ieşind din umbră:

— Nu va trebui s-o facă.

Hattie pufni în timp ce Eddie se întoarse spre Whit, cu mâinile deja ridicate în timp ce Bestia se apropia.

— Nu făceam nimic, Bestie. Doar o speriam puţin. Destul cât să nu-i mai păcălească din nou pe jucătorii noştri de cărţi.

Bărbatul se apropie.

— Eddie, care sunt regulile?

— Nu rănim femeile. Dar…

Whit nu suporta cuvântul ăla. Nu existau scuze. Acea singură silabă îl făcu să vrea să îl distrugă pe bărbat. Eddie făcu ochii mari, în timp ce Whit se apropie, teama lui aruncând cuvinte stupide.

— Nu ne aşteptam să scoată un cuţit. Dacă stai să te gândeşti, ea a început totul.

Ce imbecil!

— A început totul când a fugit de voi.

Creierul minuscul al lui Eddie căută un răspuns.

— Fugea după omul cu cărţile de joc. Te căuta pe tine. Crezând că a găsit ceva valoros, zâmbi. Noi te protejam.

— Să fim serioşi, pufni Hattie peste umărul lui Eddie, însă Whit refuză să se uite la ea, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla dacă o făcea.

În schimb, îl luă pe Eddie de guler şi îl trase mai aproape.

— Dacă te mai văd vreodată ameninţând o femeie, o să afli exact ce durere poate provoca o lamă. Ţine minte, sunt peste tot şi văd totul.

Eddie înghiţi în sec, în timp ce transpiraţia începu să-i curgă pe frunte. Încuviinţă.

— Ai ceva să-i spui domnişoarei?

— Î... îmi pare rău, şopti bărbatul.

Nu era prea bine.

— Mai tare.

— Îmi pare rău, domnişoară. Îmi cer scuze. Scuze.

Whit o privi atunci pe Hattie, ai cărei ochii erau mari, plini de surprindere.

— Da, în regulă.

Îşi plimbă privirea spre a lui, iar bărbatului nu-i plăcu nesiguranţa de acolo.

— Accept. Pare să-şi fi învăţat lecţia.

— Pleacă de aici.

Îl împinse pe Eddie şi nu se uită cum acesta căzu şi se ridică imediat, luând-o la fugă. În schimb, Whit se întoarse spre acoperişuri şi şuieră în noapte.

— Găsiţi-l pe Michael Doolan. Spuneţi-i că ar face bine să mă caute la lupte. Dacă nu vine la mine, nu o să-i placă nicicum ce o să se întâmple când o să merg eu după el.

Apoi, se întoarse spre Hattie, a cărei nesiguranţă se transformase în curiozitate.

— Ţi-ai făcut un obicei din a vorbi cu clădirile?

— O să mă opresc când nu o să mai facă ce vreau.

— Pietrele o să ţi-l aducă pe acest bărbat? Când Whit nu răspunse, ea continuă: Deci e adevărat ce se spune?

Cine vorbise cu ea? Ce îi spusese?

Bărbatul îşi mormăi răspunsul şi ignoră furia care îl străbătea la gândul că Hattie ar fi putut fi rănită şi el nu ar fi fost acolo s-o protejeze dacă ar fi întârziat câteva minute.

Nu conta că ea ţinea cuţitul lui în mână.

Apropo de asta, Whit întinse mâna.

— Dă-mi arma.

Ea strânse mânerul de onix, iar Whit îşi imagină căldura mâinii ei, moliciunea mănuşilor ei curăţând crestele fine de oţel, care asigurau o ţintă dreaptă şi o lovitură puternică.

— Ce sunt luptele?

Singura lui consolare. Ignoră însă întrebarea şi spuse:

— Hattie, dă-mi cuţitul.

Tânăra se uită la ea.

— Le-a fost frică de el.

Bărbatul nu răspunse şi aşteptă ca ea să spună ce voia de fapt.

— Le-a fost frică *de tine.*

Whit încercă să găsească dezgustul din cuvintele ei. Ea era delicateţe şi lumină, mai curată şi mai proaspătă cu boneta ei apretată şi şalul alb decât locul asupra căruia domnea el. Hattie nu avea nimic în comun cu acel loc şi nu ar fi trebuit să fie acolo. În plus, ar fi trebuit să fie dezgustată de ce văzuse. De vulgaritatea situaţiei. De mizerie.

De el.

— Nu, nu de tine, zise ea, iar, pentru o clipă, Whit crezu că tânăra îi auzise gândurile. Hattie ridică lama, o inspectă şi, în lumina slabă, şopti: Le-a fost frică de imaginea pe care o au despre tine.

— Toată frica este frica de o imagine, zise el.

Ştia asta mai bine decât alţii. Fusese crescut cu teroare şi învăţase să-i supravieţuiască. Ce era tangibil era suportabil. Ce era intangibil însă putea să te lase fără aer, fără somn şi fără speranţă.

Hattie îşi înclină capul şi îl analiză.

— Şi care e imaginea pe care o au despre tine?

Bestia. Nu pronunţă cuvântul. Promisiunea lui. Dintr-un motiv anume, nu voia ca Hattie să se gândească la Bestie când se uita la el.

Nu voia ca ea să se uite la el.

Ce minciună!

— Unde e însoţitoarea ta?

— Ce?

— Avea sens să nu ai una aseară, doar nu ai nevoie de însoţitoare la bordel, dar eşti o femeie cu avere, Henrietta Sedley, şi sunt mai mulţi oameni în piaţă care ar putea să te recunoască.

Buzele ei, pline şi mari, se deschiseră de surprindere.

— Ştii cine sunt.

Whit nu răspunse. Nu fu nevoie.

— De unde? insistă ea.

Bărbatul îi ignoră întrebarea şi spuse:

— Tu încă nu ştii cine sunt eu, dacă credeai că este o idee bună să mă cauţi.

— Ştiu că ţi se spune Bestia. Asta îi spusese chiar el. Ştiu că fratele tău e Diavolul.

Nesiguranţa îşi făcu loc în el. Ce altceva mai ştia?

— Iar asta mă face să am îndoieli în privinţa modului în care se aleg numele în familia ta.

— Ne-am dat singuri numele, zise el, neplăcându-i viteza cu care îi răspunsese.

Nu-i plăcuse că îi răspunsese.

Trăsăturile ei se înmuiară, şi nici asta nu îi plăcu.

— Îmi pare rău pentru asta, dacă astea sunt numele pe care le-aţi ales. Dar bănuiesc că Bastarzii Bătăuşi merită nişte nume puternice.

Whit se apropie de ea.

— Pentru cineva care susţine că nu are habar cum am ajuns inconştient în trăsura ei, ştii o groază de lucruri.

Acele buze păcătoase se curbară într-un zâmbet, expresia de pe faţa ei fiind ca o lovitură.

— Credeai că nu o să pun întrebări după întâlnirea noastră?

Whit ar fi trebuit să se încrunte. Ar fi trebuit să insiste pe dovada că tânăra avea o relaţie apropiată cu duşmanul care îi împuşcase unul dintre oameni, îi furase încărcătura şi îl lăsase inconştient. Ar fi trebuit să-i ameninţe familia şi afacerea dacă nu primea informaţia pe care o dorea.

Asta ar fi trebuit să facă, însă, în schimb, spuse:

— Şi ce ai mai aflat despre mine?

Ce naiba făcea? De ce vorbea cu ea?

Zâmbetul ei deveni misterios.

— Mi s-a spus că, odată ce porneşti după cineva, nu te opreşti până nu îl găseşti.

Asta era adevărat.

— Dar nu eram sigură că vei veni după mine.

Bineînţeles că ar fi făcut-o. S-ar fi dus după ea în turnul ei din Mayfair chiar dacă Hattie nu ar fi avut informaţia pe care o voia.

Ba nu. Whit se opuse gândului. O izbândă impresionantă, până când ea adăugă, cu gropiţa din obraz:

— Aşa că am venit eu după tine.

Whit nu ar fi recunoscut niciodată plăcerea care îl străbătu când auzi acea confesiune, la fel cum nu ar fi recunoscut nici plăcerea pe care o simţi când ea îl luă de mână.

— Ce ai păţit la mână?

Mănuşile pe care le purta ea nu opriră înţepătura căldurii când Hattie îşi plimbă degetele peste ale lui, care erau roşii şi dureau de la lovitura de mai devreme.

— Te-ai rănit.

Bărbatul inspiră adânc şi îşi trase mâna dintr-a ei, dorind să îi şteargă atingerea.

— Nu e nimic.

Hattie îl privi o clipă, iar el îşi imaginä că ea vedea mai mult decât ar fi vrut el să vadă. Iar apoi spuse încet:

— Nimeni nu a vrut să-mi spună despre tine.

Whit mormăi.

— Asta nu te-a oprit să întrebi. Ceea ce ne duce înapoi la problema însoţitoarei tale. Te-ar fi putut vedea o mulţime de bogătaşi, şi presupun că şi-ar fi pus întrebări din cauza lipsei tale de subtilitate când întrebai de mine.

Hattie zâmbi crispată.

— Nu sunt recunoscută pentru subtilitate.

În tonul ei însă era ceva mai mult decât umor, ceva ce lui nu-i plăcea, dar refuză să arate asta.

— Nu-mi imaginez de ce. Te ştiu de mai puţin de o zi, şi, în perioada în care nu eram inconştient, tu erai la un bordel şi ameninţai cu un cuţit doi infractori din Covent Garden.

— Nu e ca şi cum tu ai fi un domn din Mayfair. Hattie zâmbi. Sau ai uitat partea în care am făcut o înţelegere indecentă cu tine ieri?

Înţelegere. Cuvântul îl arse cu amintirea nopţii anterioare. Cu gustul ei. Cu senzaţia ei în braţele lui. Cu felul în care arăta ea, ca un festin.

— De ce nu ai făcut una cu unul dintre bogătaşii tăi?

Ea păru să ia în consideraţie opţiunea. „Nu te gândi la asta”, îşi spuse el în gând.

— În primul rând, nu am nici măcar un bogătaş, d-apăi mai mulţi.

Pentru că bogătaşii erau nişte imbecili.

Whit mormăi.

— Deci n-ai avut de ales decât să vii în mahala.

Ea făcu ochii mari.

— Nu mă gândesc… Nu ar trebui să repete cuvintele. Dumnezeule, ce moale era… La asta.

— Atunci, la ce?

Hattie îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu-mi pasă că nu eşti un gentleman. Nu am nevoie de cineva care să ştie drumul prin Mayfair. Nu văd de ce aranjamentul nostru ar avea ceva de-a face cu abilitatea ta de a valsa sau cu cunoştinţele tale despre ierarhia celorlalţi.

Dar Whit ştia toate acele lucruri. Fusese antrenat să fie un nobil. Petrecuse doi ani învăţând detaliile aristocraţiei. Ale lumii lor oribile. Şi, dacă n-ar fi fost un singur moment, în urmă cu două decenii, ar fi fost cu totul alt bărbat. Poate ar fi întâlnit-o în alte circumstanţe. Dacă Ewan ar fi pierdut şi Whit ar fi câştigat, ar fi fost duce.

Şi s-ar fi dus după ea în cu totul alt mod.

Nu că ar fi vrut asta. Nu voia decât să o scoată din Covent Garden.

Despre ce vorbeau?

— Însoţitoarea.

Hattie ridică un umăr şi îl lăsă să cadă sub acel şal tricotat, despre care Whit credea că nu avea să mai fie niciodată alb, după o după-amiază petrecută pe acolo.

— Nu am nevoie de aşa ceva.

Poate Whit ar fi fost şocat dacă ar fi fost un alt fel de bărbat.

— Ba da, ai.

— Ba nu, nu sunt o copilă. Am douăzeci şi nouă de ani, împliniţi azi, ceea ce ar atrage, în mod normal, nişte felicitări.

Whit clipi.

— La mulţi ani!

De ce naiba spusese asta?

Hattie zâmbi, luminoasă ca soarele, ca şi cum ar fi fost într-o sală de bal, nu pe o alee lăturalnică.

— Mulţumesc.

— Nu-i nevoie de însoţitoare, ci de un temnicer.

— Nimănui nu-i pasă pe unde merg.

— Mie îmi pasă.

— Excelent, zise ea, din moment ce după tine am şi venit.

Era a doua oară când spunea asta şi a doua oară când Whit fu încântat să audă. Nu voia să repete experienţa.

— De ce?

Atunci, ea îi întinse cuţitul, deschizând palma şi dezvăluind mânerul, închis la culoare pe fundalul mănuşii ei, mănuşă care Whit îşi dorea să nu fi fost acolo, ca să vadă petele de cerneală de la încheieturi şi să citească povestea pe care o spuneau în palma ei.

— Ăsta îţi aparţine, zise ea. Ţi-am promis c-o să ţi-l aduc înapoi.

Whit se uită la armă.

— De ce e la tine?

Hattie ezită, iar Whit nu suportă pauza – ideea că această femeie sinceră îşi ascunsese răspunsul.

— Pentru că ţi-am promis c-o să ţi-l aduc, repetă ea. Îmi pare rău.

El luă cuţitul. Pentru ce îşi cerea scuze? Era vorba despre cuţit? De setul din care provenea? Era vorba despre atacul asupra transportului de noaptea trecută? Despre cele anterioare? Ştia că îi fuseseră furate mii de lire? Că fusese ameninţată viaţa oamenilor lui?

Sau era vorba despre altceva?

Despre Ewan?

Furia şi neîncrederea urlară în el la acel gând. Şi altceva. Ceva ce semăna cu panica. Dacă ea era lângă Ewan, Whit nu ar fi putut s-o protejeze.

Dădu gândul la o parte. Hattie nu lucra cu Ewan. Ar fi ştiut dacă ea l-ar fi trădat într-un asemenea mod, nu?

Să strădui să-şi ia privirea de la ea, nesuportând felul în care lumina i-o fura. Străzile înguste din Covent Garden făceau soarele să dispară prematur, iar frustrarea lui îl făcu să o ia de mână şi să o tragă prin labirintul de străzi înapoi în piaţă, unde piatra albă luase foc de la ultima urmă de portocaliu.

Îi dădu drumul în clipa în care ajunseră în piaţă.

— Gata, am ajuns înapoi de unde ai plecat.

Ea se întoarse spre el.

— Nu e vorba doar despre cuţit.

— Nu, nu e. Mi s-a luat mai mult decât un cuţit.

— Acum, ştiu asta, dar aseară nu ştiam

Whit o crezu, pentru că voia asta, chiar dacă ştia că nu ar fi trebuit s-o facă. Chiar dacă nu avea niciun motiv s-o facă.

— Vreau un nume, Lady Henrietta.

„Demonstrează că nu faci parte din asta. Spune-mi adevărul”.

Ea clătină din cap.

— Sunt sigură că poţi să înţelegi de ce nu-ţi pot oferi aşa ceva.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu vreau, răspunse ea fără ezitare.

Era mai sinceră decât orice persoană pe care o întâlnise vreodată. Mult mai sinceră decât el.

— Atunci, ne aflăm într-un impas.

— Ba nu. Hattie se întoarse, luminoasă, spre el. Faţa ei trăda adevăr şi o simplitate pe care Whit nu ştia dacă el o avusese vreodată. Am o soluţie.

Nu ar fi trebuit să se gândească la cuvinte. Ar fi trebuit s-o oprească din vorbit şi să pună punct nebuniei pe care avea s-o sugereze ea fix acolo, în timp ce soarele apunea.

În schimb, el spuse:

— Ce fel de soluţie?

— Rambursare, zise ea fericită, ca şi cum ar fi fost o nimica toată, şi se îndreptă spre centrul pieţei, Whit neavând de ales decât să o urmeze.

Asta şi făcu, precum un câine, conştient că spionii de pe acoperişuri nu aveau să ezite şi aveau să îi raporteze totul fratelui său, surorii şi lui Nik. Ştia asta, însă nu-i păsa. În schimb, o urmă pe Hattie spre tarabele din piaţă, rămânând la câţiva paşi în urma ei, urmărind-o, până când ea se aplecă să verifice conţinutul unui coş aflat la picioarele unei bătrâne. Hattie se uită în sus, pe faţa ei citindu-se o întrebare deschisă, prietenoasă, şi primi singurul răspuns pe care îl merita o astfel de expresie. Da.

Hattie scoase un căţeluş mic, ce se zbătea, şi se ridică pentru a strânge mingea de blană la piept şi a o alina. Whit se apropie şi simţi un junghi în piept. Ceva ce nu dorea să simtă şi de care cu siguranţă nu voia să-şi amintească. Lui Hattie nu păru să-i pese de asta, şi se întoarse cu un zâmbet luminos spre el.

— Ador locul ăsta.

Cuvintele veniră ca o lovitură. Femeia asta era atât de neaşteptată şi atât de nepotrivită în lumea lui, atât de imposibil de ignorat, având în voce o bucurie imposibil de ratat. Nu voia ca ei să îi placă acolo. Voia să urască locul. Să îl părăsească.

Să plece de acolo şi să-l lase în pace.

Dar tânăra nu făcu asta. În schimb, continuă:

— Când eram mică, tata mă aducea în piaţă.

Asta nu era o surpriză. Piaţa era o destinaţie pentru clasa superioară a Londrei, un mod de a se juca în noroiul

din Covent Garden fără să rişte să se murdărească. Whit văzuse sute de nobili care veniseră acolo. Mii. Când era mic, îi jecmănea, le fura din buzunare, le dădea indicaţii greşite. Se uita la bărbaţii în costume negre impecabile şi la femeile cu rochii imposibil de albe.

Şi îi ura.

Ura faptul că, dacă nu ar fi fost o răsturnare de situaţie, ar fi fost unul dintre ei.

Îl bucura faptul că jecmănea bogătaşii. Stătea treaz noaptea, imaginându-şi şocul, furia şi frustrarea de pe feţele lor când se trezeau cu portofelele golite, gentile tăiate, banii furaţi. Chiar dacă banii lor conduceau lumea, în acele momente, nu aveau nicio şansă în faţa isteţimii lui Whit. În faţa puterii Bastarzilor.

— Înainte să se schimbe totul, spuse ea spre câine şi spre el.

Înainte ca Sedley să primească titlul, probabil voia să spună. Şi el şi-l dorise la un moment dat. Mai mult de o dată. De o mie de ori, chiar şi în timp ce stătea în acea piaţă şi detesta ideea.

Însă acum, în vreme ce se uita la acea femeie care strângea în braţe o minge de blană neagră, se întrebă dacă o văzuse vreodată. Dacă se uitase la ea de sus sau din spatele unei tarabe. Dacă îi văzuse vreodată zâmbetul larg şi îl invidiase. Avusese zile când stomacul lui fusese atât de gol, că se hrănise numai cu invidie, şi ar fi invidiat rochiile curate ale lui Hattie, zâmbetele ei fericite şi pe tatăl ei cel atent.

I-ar fi invidiat viaţa, la fel de mult cât şi-ar fi dorit să facă parte din ea.

Lucrurile nu mai stăteau însă aşa. Nu avea timp pentru fiica unui conte care trăia în Mayfair şi îşi petrecea timpul în Covent Garden.

Hattie îşi lipi obrazul de capul neted al căţeluşului, cu un zâmbet blând, şi Whit rezistă dorinţei care îi curgea prin vene – de a simţi acea atingere uşoară pe el.

— Era un fermier cu o tarabă antică, iar primăvara vindea cei mai dulci şi mai crocanţi cartofi prăjiţi. Hattie

râse, sunetul fiind o înţepătură plăcută. Tata îmi cumpăra o pungă plină, şi niciodată nu ajungeam mai departe de intrarea în piaţă până o deschideam şi ronţăiam. Făcu o pauză, apoi, plină de ruşine, spuse: încă îmi spune Dovlecel.

Whit nu voia să afle acea poveste. Nu voia să fie fermecat de ea. Cu siguranţă nu voia să afle porecla prostească pe care i-o dăduse tatăl ei. Nu voia să se gândească la acea fată mică, cu părul blond, cu ochii prea mari şi cu o pasiune pentru cartofii prăjiţi. Nu voia ca amintirea acelor cartofi să ajungă pe limba lui.

Hattie se aplecă şi puse căţeluşul la loc în coş. Se îndreptă şi îi zâmbi femeii în vârstă.

— Mulţumesc, a fost minunat.

Vânzătoare încuviinţă.

— Vrei unul, milady?

Ea se uită la Whit, ca şi cum un câine ar fi fost ceva normal de cumpărat din impuls.

— Mi-ar plăcea la nebunie unul, zise Hattie, în timp ce se uita plină de dorinţă la coş, precum copilul pe care şi-l imaginase el.

Pentru o clipă, Whit se gândi să-i cumpere pe toţi.

— Dar nu azi. Azi aveam nevoie doar de o îmbrăţişare.

Whit aproape se înecă la auzul cuvintelor, atât de inocente şi de dulci şi, cumva, atât de murdare în mintea lui. Mormăi şi scoase un şiling din buzunar, pe care i-l dădu femeii.

— Pentru tine, Rebecca. Pentru că i-ai făcut pe plac domnişoarei.

Femeia făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, Bestie.

Bărbatul o fixă cu privirea.

— Amândoi ştim că puii ăştia nu ar trebui să stea departe de mama lor. Dacă tu şi Seth aveţi probleme, vino la mine şi la Diavol.

— Nu avem nevoie de mila ta, Bestie.

Cuvintele erau ferme şi pline de mândrie. Singurul fiu al Rebeccăi îşi pierduse un picior într-un accident, la

începutul anului, iar femeia îmbătrânea pe zi ce trecea, dar existau moduri prin care el să se asigure că cei doi aveau de mâncare.

— Nu ofer milă. O să vă găsim amândurora de muncă.

Ochii femeii se umeziră şi buzele i se subţiară. Într-un final, încuviinţă şi se aplecă să-şi ia coşul, îndreptându-se spre casă. Whit o privi o clipă, după care se întoarse spre Hattie.

Rezistă impulsului de a se uita în altă direcţie, de a se ascunde de acei ochi care păreau să ştie totul. Rezistă şi impulsului de a o întreba ce vedea.

Hattie nu îi spuse. În schimb, zise:

— Am puterea să-ţi asigur rambursarea.

Whit o credea, deşi ştia că alţii nu aveau să o facă. Nu l-ar minţi. Cu toate astea, o întrebă:

— De unde să ştiu eu asta?

— Ştiu eu cât pentru amândoi, zise ea, ca şi cum purtase acea conversaţie de zeci de ori înainte. Şi poate chiar o făcuse. Incertitudinea îşi făcu loc în el în timp ce ea continuă: Ştiu că patru transporturi navale au fost prădate. Ştiu că valorau aproape patruzeci de mii de lire. Ştiu că erau pline cu marfă de contrabandă: lichior, pânză, hârtie, toate strecurate din Covent Garden fără taxe şi sub ochii Coroanei.

Whit îşi ascunse surprinderea şi rămase tăcut.

— Şi sunt pregătită să-ţi restitui acea sumă.

„De ce?”

Rezistă impulsului de a o întreba. În schimb, îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi unde o să găseşti tu patruzeci de mii de lire?

Hattie îl fixă cu privirea.

— Crezi că nu pot s-o fac?

— Da.

Hattie încuviinţă şi se uită în jur. Întunericul acoperise în sfârşit piaţa, făcând imposibil să vezi mai departe de câţiva metri. Se apropie. Ca s-o vadă? Sau pentru ca alţii să nu poată s-o facă?

— O să-i găsesc acolo unde am găsit cuţitul pe care ţi

l-am adus înapoi.

Afurisitul de cuţit. Semnificaţia lui. Mesajul. Oare îl scosese din coapsa în care îl înfipsese el? Îl curăţase? Cât de implicată era în acţiunile fratelui ei? Cât de implicată era în cele ale lui Ewan? Poate mai mult decât credea el, dacă era acum, acolo, fără protecţie şi cu cuţitul lui Whit.

Şi cu toate astea… când mâinile ei se mişcară spre deschizătura şalului, apucând bucata moale de acolo, el se aplecă în faţă, atras de mişcare, de izul de migdale care venise odată cu ea. Îi era frig? Fără să se gândească, se apucă să îşi dea jos haina, ca să i-o dea.

Hattie vorbi înaintea lui, blând şi cu o nuanţă de tachinare în voce – poate şi de triumf.

— Şi acolo unde le-am găsit şi pe celelalte.

Dădu la o parte materialul, dezvăluind rochia de dedesubt, verdele perfect fiind gri în amurg, o culoare tăcută, potrivită pentru o fată bătrână ieşită la cumpărături în piaţă.

Însă nu culoarea pală a rochiei îi provocă fiori lui Whit, lăsându-l fără aer, ci pielea neagră aşezată deasupra ei în valuri groase. Piele pe care o ştia că fiind a lui, deoarece era a lui.

„Dumnezeule”.

Femeia purta teaca lui, plină cu restul cuţitelor, care strălucea în crepuscul, ca şi cum i-ar fi aparţinut ei – o regină războinică.

Iar imaginea ei, mândră, puternică şi uimitoare, ameninţa să-l îngenuncheze.

Capitolul 10

Ar fi trebuit să intre în panică în clipa când ochii lui o fixară, după ce ea îi dezvălui restul cuţitelor. Ar fi trebuit să

se cutremure sub privirea lui sfredelitoare şi din cauza felului în care îngheţase, ca un animal sălbatic, şi îşi conectase toate simţurile la bătăile inimii prăzii sale.

Iar inima lui Hattie bătea cu putere, deşi nu din cauza fricii.

Din cauza entuziasmului.

Ea ridică dintr-o sprânceană şi se îndreptă, ştiind că îşi forţa norocul.

— Acum, mă crezi că am puterea să negociez o înţelegere?

Un mormăit jos se auzi dinspre Bestie, după care spuse:

— De unde le ai?

Nu-i putea spune asta.

— Nu contează. Am venit ca să ţi le returnez, aşa cum am promis că voi returna şi restul, până la ultimul ban.

Bărbatul se apropie şi o apucă de şal, iar degetele aspre se plimbară peste mănuşile ei, făcând-o să-şi fi dorit să nu le poarte. Respiraţia ei era superficială când Whit trase şalul în jurul ei, ascunzându-şi cuţitele şi uitându-se în jur, exact cum făcuse şi ea, ca şi cum ar fi căutat martori.

Ca şi cum bărbatul ăsta căruia i se spunea Bestia avea să dezvăluie originea exactă a numelui său.

— Nu ştii cu ce te joci, Lady Henrietta.

Ea fu străbătută de un fior. Ar fi trebuit să fie înspăimântată, dar nu era. Îşi trase şalul la loc.

— Nu am de gând să mă joc. Am venit să te găsesc şi să te anunţ despre planurile mele.

„Anul lui Hattie”.

Whit nu ezită. O luă de mână şi o trase prin piaţă, înspre locul de unde veniseră. Hattie avea zeci de lucruri pe care să le spună şi chiar mai multe întrebări de pus, dar tăcu în timp ce el o conduse pe o stradă întunecată, care îi îndepărta de piaţă, spre un singur felinar care se legăna fericit deasupra unui semn pictat. The Singing Sparrow.

— Locul ăsta e numit în cinstea Vrabiei Cântătoare?

Cântăreaţa cu renume mondial era îndrăgită de londonezi, şi se spunea că se născuse acolo, în Covent

Garden, unde mai cânta când se întorcea acasă din călătoriile ei legendare.

Cu un mormăit drept confirmare, Whit intră într-o tavernă întunecată. Trecu de nişte bărbaţi aşezaţi la mese. Hattie voia să vadă locul şi se trăgea din strânsoarea Bestiei, care nu încetini însă când trecu de bar, în spatele căruia se afla un bărbat blond înalt care ştergea o halbă.

— Totul e în regulă, Bestie?

Un alt mormăit. Bărbatul, care părea american, se întoarse spre Hattie.

— Totul e în regulă, domnişoară?

Hattie îi zâmbi.

— Nu vorbeşte prea mult.

— Nu, nu o face, zise americanul, surprins.

— Vorbesc eu destul pentru amândoi.

— Nu există amândoi, mormăi Bestia, după care deschise o uşă laterală, o trase înăuntru şi o închise, în timp ce barmanul râdea.

Hattie analiză camera de depozitare plină cu cutii şi butoaie, luminată de o mică torţă dintr-un colţ.

— Ai obiceiul să confişti camere de depozitare ale tavernelor?

— Ai obiceiul să confişti armele bărbaţilor?

— Nu, până acum. Dar trebuie să recunosc că mi-au fost de folos.

Bărbatul o privi cu intensitate, lăsând-o fără aer. Se apropie de ea, iar Hattie se întrebă dacă îi putea auzi bătăile inimii. Ar fi trebuit să poată. I se părea că toată Londra ar fi trebuit să le audă.

— Dă-le jos.

Mormăitul o arse pe interior, şi, pentru o clipă, crezu că Whit se referise la altceva decât la cuţite. La hainele ei.

Pentru o clipă nebună, aproape făcu asta.

Din fericire, îi veni mintea la cap. Sau nu?

— Nu încă.

Răspunsul nu păru deloc înţelept. Nu în timp ce cuvintele îi zburau de pe buze şi cu siguranţă nu când se apropie el, destul de mult cât să o învăluie cu căldura sa.

Acesta fusese primul lucru pe care îl observase la el – căldura –, iar acum ameninţa să o incinereze.

Hattie lăsă şalul să se deschidă, dezvăluind armele Bestiei, însă mişcarea nu făcu nimic ca să îndepărteze căldura. Ba chiar faptul că i le arătase o încălzi şi mai mult. Privirea lui alunecă peste împletitura complicată de piele care o ţinea în îmbrăţişarea ei păcătoasă, greutatea armelor fiind o durere tentantă.

Se apropie de ea, parfumul lui de dulciuri cu lămâie lăsându-i gura apă la amintirea gustului lor. A gustului *lui.*

— Nu încă?

Ar fi putut să acopere distanţa dintre ei fără niciun pic de efort. Nu ar fi trebuit decât să se întindă puţin, destul cât să-şi lipească buzele de ale lui. Oare el ar fi acceptat asta? Nu părea. Părea iritat.

Avea de lucru, se gândi Hattie.

— Nu până nu o să fii de acord cu aranjamentul pe care îl ofer.

— Hattie, te înşeli dacă ai impresia că te afli într-o poziţie de putere.

— T… tata are o companie de transport naval. Sigur ştii asta.

Whit mormăi.

— Eu o s-o moştenesc.

Surprinderea licări în ochii lui, apoi dispăru. Asta era prima înţelegere pe care urma s-o facă din postura de şefă a companiei, începutul Anului lui Hattie. Nu conta că totul se întâmpla într-o cameră dosită dintr-o tavernă din Covent Garden, cu un bărbat care era mai degrabă infractor decât client.

Ce conta era că Hattie avea să încheie acea înţelegere şi apoi avea să se ţină de partea ei. Gândul îi limpezi mintea. Se îndreptă.

— Sunt dispusă să-ţi dau cincizeci la sută din venitul de pe transporturile noastre până o să ai cele patruzeci de mii de lire. Plus zece la sută dobândă.

— Treizeci la sută.

Era o sumă imensă, însă Hattie refuză să se dea de

gol.

— Cincisprezece.

— Treizeci.

— Şaptesprezece.

— Treizeci.

Exasperarea îşi făcu apariţia.

— Ar trebui să negociezi.

— Serios?

— Nu ai o afacere?

— Oarecum, zise el.

Ce bărbat încăpăţânat.

— Şi, în acea afacere, nu negociezi?

Whit îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu prea des.

— Presupun că pur şi simplu iei ce vrei.

Whit ridică dintr-o sprânceană.

— Să-ţi amintesc că tocmai tendinţa ta de a lua ce vrei ne-a adus în situaţia asta, Lady Henrietta?

— Ţi-am mai zis, nu am avut nimic de-a face cu asta. Sunt aici doar ca să îndrept situaţia.

— De ce?

„Deoarece afacerea aia e singurul lucru pe care l-am vrut cu adevărat în viaţa mea”.

— Pentru că nu-mi place furtul.

Bărbatul o privi lung, destul de mult cât ea să se simtă incomod. Se foi şi spuse:

— Deci… douăzeci la sută.

El nu se mişcă.

— Până acum, nu mi-ai propus nimic ce nu aş fi luat fără să-mi oferi. Ba chiar mi-ai oferit mai puţin.

Ea clipi.

— Mai mult de o dobândă de douăzeci la sută?

Whit era enorm în acel spaţiu tăcut.

— Mai mult decât bani, Hattie.

— Înţelegerea este pentru bani. Bani şi cuţitele tale.

Regretă cuvintele în clipa în care le pronunţă, privirea lui de chihlimbar aţintită pe teaca de piele pe care o avea la piept făcând-o să-şi dorească să nu-şi fi dat şalul jos.

— Atunci, nu este o înţelegere, zise el. O înţelegere implică să primesc ceva în schimb. Aşa că o să te întreb din nou. Ce primesc din această înţelegere, dincolo de returnarea fondurilor şi a bunurilor furate, fără nicio asigurare că, de acum, compania ta va evita să se vâre în afacerea mea pe viitor?

„Compania ta”. Lui Hattie nu-i scăpară cuvintele, line şi sigure. Observă plăcerea pe care o treziră în ea. Era atât de aproape de tot, iar bărbatul ăsta stătea între ea şi viitorul ei. Viitorul pe care îl dorise mereu. Nu avea să îl lase să i-l ia.

— Ai asigurarea mea.

— Şi eu trebuie să te cred că tatăl tău nu va repeta acţiunea când se va hotărî că are iar nevoie de bani?

Hattie deveni defensivă.

— Nu a fost tata.

Whit nu reacţionă, iar Hattie îl fixă cu privirea.

— Dar tu ştiai asta deja.

— Spune-mi, de ce protejezi adevărul?

„Pentru că e singura mea şansă să obţin afacerea”. Asta fusese înţelegerea cu Augie. Ea rezolva problema, îl proteja, iar el avea să îi spună tatălui lor să îi dea ei afacerea.

Miza era mare. Iar bărbatul ăsta era tot ce stătea între ea şi viitorul ei. Nu trebuia decât să-i accepte oferta. Dar, dacă îi spunea asta, Whit ar fi avut toată puterea, şi nu putea permite aşa ceva.

Aşa că tăcu.

Bestia se apropie de ea cu graţia unui prădător, fapt ce i-ar fi speriat pe alţii. Avu efectul ăsta şi asupra ei când ridică mâna spre ea. Hattie rămase fără aer. Ce urma să facă? Avea să o atingă?

Nu o atinse. În schimb, puse un singur deget pe teaca de piele de la umăr, mângâind-o uşor.

— Spune-i de ce ţi-a dat cuţitele mele şi te-a trimis în lumea mea.

Atingerea coborî tot mai mult, peste lamele aşezate în teacă.

Hattie începu să respire sacadat, în timp ce el atinse a doua bretea, cea care îi trecea pe sub sâni, peste catarama care lega o jumătate a tecii cu cealaltă.

— Spune-mi de ce te-a trimis la mine, ca o ofrandă.

Atingerea lui se opri asupra metalului, pe care îl mângâie de două ori cu degetul mare. La a treia atingere, degetele lui se răsfirară peste pieptul ei, iar Hattie îşi dori atingerea, însă în acelaşi timp se şi temu de ea, arătând deopotrivă plăcere şi jenă. Până la urmă, Hattie nu era chiar firavă, iar în locul în care pielea îi trecea peste corp era o umflătură de carne pe care ar fi preferat ca Bestia să nu o vadă.

Făcu un pas în spate şi imediat urî lipsa atingerii lui, deşi îşi regăsi abilitatea de a respira. Ridică bărbia, luându-şi puterea din uşa rece de stejar din spatele ei. Se strădui să aibă o voce fermă.

— Nu m-a trimis nicăieri. Sunt eroina propriei mele piese, sire.

— Mmm, o adevărată războinică. Whit avansă, apropierea lui lipind-o şi mai mult de uşă. Deci tu eşti cea care îmi face această ofertă deloc profitabilă. Bani care erau de la început ai mei şi niciun nume. Nimic din răzbunarea pe care voiam să o materializez.

— Răzbunarea e un ţel prostesc, zise ea. Nu e ceva tangibil. E aer.

— Mmm.

Mormăitul jos era în urechea ei, atât de aproape, încât îşi imagină că putea simţi aerul pe piele.

— E exact ca aerul. Esenţială. Vitală. Dătătoare de viaţă.

Tânăra se întoarse să-i vadă ochii, blestemând întunericul din camera slab luminată.

— Chiar crezi asta?

Tăcerea lui fu destul de lungă cât Hattie să creadă că nu avea să-i răspundă. Apoi, el zise, încet şi întunecat:

— Cred că ne petrecem toată viaţa luptând pentru ce e al nostru. Aer sau altceva.

Cuvintele atinseră o coardă sensibilă. Hattie făcuse

tocmai asta. Luptase pentru autonomie, pentru viitor, pentru aprobarea tatălui ei şi pentru afacerea familiei. Se născuse o femeie într-o lume a bărbaţilor şi îşi petrecuse toată viaţa luptându-se pentru un loc în ea. Disperată să demonstreze că merita asta.

Însă, când bărbatul ăsta vorbea despre lupta pentru aer, Hattie nu credea că vorbea în metafore.

Nu se putu opri. Ridică o mână şi, mişcându-se destul de încet cât el să o poată opri dacă ar fi vrut, îşi puse palma pe obrazul lui, căldura atingerii arzând-o prin mănuşă.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Nu spuse lucrul potrivit. Muşchii maxilarului lui se încordară, şi tot corpul lui deveni oţel. Tânăra îşi lăsă mâna jos când privirile li se intersectară.

— Sugerezi să aştept ca fondurile să-mi fie întoarse aşa cum aştept şi acum după cuţite. Aşa cum trebuia să aştept aseară, pentru respectarea aranjamentului pe care l-am făcut.

Aranjamentul pe care îl făcuseră în seara anterioară. Că avea să îi ia virginitatea. Că avea să o ruineze pentru alţii. Nu avea nevoie de asta acum. Nu dacă Augie avea s-o susţină în încercarea de a prelua afacerea tatălui ei. Nu mai avea nevoie de el. Nu avea nevoie de ruinare.

Dar o voia. Adusă de mâinile pricepute ale acelui bărbat.

Privirea ei coborî la mâinile respective, ale căror degete erau uşor curbate, ca şi cum ar fi trebuit să sară într-o luptă în orice moment, îşi aminti senzaţia acelor degete pe pielea ei. Asprimea palmelor. Modul în care o încinseseră.

Voia să le simtă din nou.

— Nu-mi place să aştept, Lady Henrietta. Cuvintele îi trimiseră căldura prin vene. Aşa că o să te întreb din nou. Ce obţin din înţelegerea noastră?

Seara trecută, totul păruse aşa simplu. Bărbatul fusese de acord, e adevărat că sub presiune, să îi ia virginitatea în schimbul obiectelor care îi lipseau. Însă, pe atunci, Hattie nu ştia că obiectele lipsă includeau patruzeci

de mii de lire, sub formă de bunuri de contrabandă.

„La naiba, Augie”.

Iar acum, nu avea nici putere şi nici vreun avantaj. Bărbatul ăsta, căruia i se spunea Bestia, nu avea neapărată nevoie de fondurile pe care le furase fratele ei şi nu voia bunurile care îi fuseseră luate. Situaţia de faţă nu era despre rambursare, ci despre restituire. Iar asta îl făcea mai degrabă binefăcător decât partener de afaceri.

Asta însemna că Hattie nu avea de ales şi trebuia să renunţe la tot de dragul afacerii. De dragul familiei ei. Inspiră adânc şi privi Bestia în ochi, sacrificându-şi singura dorinţă. O dorinţă pe care nici nu ştiuse că o avea până noaptea trecută.

— Te eliberez de înţelegerea de aseară.

Whit rămase tăcut, fără să-şi arate gândurile. Oare înţelegea?

— De… afecţiunea mea, zise Hattie, făcând un semn cu mâna.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— Virginitatea mea.

Din nou, niciun răspuns. O obliga să spună cu voce tare. Hattie o mai spusese, dar chiar trebuia să i-o spună lui? Acestui bărbat care o sărutase şi o făcuse să se simtă ca şi cum chiar îşi dorise asta?

— Înţeleg că un asemenea eveniment… cu mine… nu e chiar… Dumnezeule, era groaznic. Ştiu că erai înţelegător. Oferindu-te. Dar nu trebuie… adică… ştiu ce fel de femeie sunt, la fel cum ştiu şi ce fel de femeie nu sunt. Iar genul de bărbat ca tine… ei bine… preferă genul de femeie care nu sunt.

Hattie închise ochii strâns, dorindu-şi ca el să dispară. Când îi deschise, din păcate, el era încă acolo, încă nemişcat. Ceea ce era sfâşietor.

— Şi despre ce fel de femeie e vorba?

Dintr-odată, prezenţa lui era suportabilă. Întrebarea lui o făcu să fie astfel, deoarece devenise noua definiţie a insuportabilului. Trase linia şi se hotărî să nu răspundă. Nu avea de gând să pronunţe cuvintele care îi veneau în

minte. „Prea mare. Neatrăgătoare”.

— Nu contează.

În mod miraculos, el nu insistă.

— Nu avem o înţelegere.

Frustrarea îşi făcu simţită prezenţa. Frustrarea, furia şi o doză de dezamăgire. Lucrase pentru afacerea asta toată viaţa ei, şi era pe punctul să piardă tot.

— Treizeci la sută.

Whit nu răspunse, iar Hattie îşi pierdu cumpătul.

— Cincizeci şi două de mii de lire şi promisiunea să nu dezvălui Coroanei organizaţia ta cu nume prostesc. Cu siguranţă ar vrea să audă despre asta.

— Mă ameninţi, Lady Henrietta?

Ea oftă.

— Bineînţeles că nu, dar ce vrei de la mine? Ţi-am adus cuţitele şi ţi-am oferit bani şi ocazia să scapi de mine.

— Încă porţi cuţitele mele.

Hattie desfăcu teaca cu mişcări rapide, dând-o jos de pe umeri şi ignorând senzaţia tulburătoare de pierdere a straniei îmbrăţişări a armelor. Azvârli cuţitele la picioarele lui şi rezistă impulsului de a tresări la nechibzuinţa acelui gest.

— Uite. Ce altceva mai vrei?

— Ţi-am zis, vreau răzbunare.

— În cazul ăsta, ne învârtim în cerc. După cum ţi-am spus, nu o să te las să-l pedepseşti.

— E iubitul tău?

Hattie se înecă la auzul întrebării.

— Nu.

Tăcerea lungă culmină cu o încuviinţare, iar bărbatul se întoarse şi plecă prin labirintul de cutii şi bidoane.

— De ce-ţi pasă? strigă Hattie după el.

Şi de ce îi pusese ea o asemenea întrebare? Whit analiză o cutie cu un steag american pe ea.

— Nu am obiceiul de a mă culca cu femeile altor bărbaţi.

Inima lui Hattie începu să bată cu putere la auzul replicii ce pictă imagini obraznice şi minunate în mintea ei.

Nu că ar fi fost dispusă să dezvăluie aşa ceva.

— Ar trebui să mi se pară nobil faptul că ţi se pare că femeile sunt nişte sclave cu ochi de căprioară care nu sunt în stare să ia propriile decizii despre persoanele cu care se culcă?

Atenţia lui se îndreptă din nou spre Hattie.

— Pentru că, permite-mi să fiu clară, sire, zise ea, în timp ce apăru valvârtej pe uşă, îndreptându-se iritată spre el. Dacă aş fi fost aici în numele iubitului meu, ar fi fost bine să observi cine posedă pe cine.

Maxilarul lui se înmuie în tăcerea greoaie care urmă cuvintelor ei, dar Hattie nu avea timp să fie mândră de faptul că îl şocase. Era prea ocupată să fie surprinsă de ea însăşi. Se opri, înconjurată de bidoane cu bere.

— În plus, te-am eliberat de sarcina de a mă scăpa de virginitate, aşa că poţi să stai liniştit. Spune-mi ce vrei ca să mă laşi în pace şi să pot reveni la planurile mele bine puse la punct.

Whit se întoarse cu spatele, privirea căzându-i asupra unei cutii. Umerii i se ridicară şi coborâră într-o mişcare lentă, iar Henrietta crezu că fusese ignorată.

Se înşela însă. Când Bestia se întoarse spre ea din nou şi vorbi, chipul lui era întunecat şi trăda promisiunea a ceva absolut devastator. Şi posibil delicios.

— Henrietta Sedley, fii atentă! Nu o să fie nicio povară să te scap de virginitate. Se apropie de ea cu mişcări lente, mişcări care o făcură să păşească în spate, deşi promisiunea apropierii lui o încânta. Şi dacă te gândeşti să dai înapoi la acea parte a aranjamentului nostru înseamnă că încă nu ai învăţat ce înseamnă că faci o tranzacţie cu Bastarzii Bătăuşi.

Hattie rămase fără aer. El continuă să se apropie de ea.

„Da, te rog, vino după mine”.

Whit continuă să vorbească, mai multe cuvinte decât îl auzise ea spunând până atunci. O promisiune joasă, voluptuoasă.

— Poate nu ai fost parte la furturi. Poate nu ai văzut

un şiling din banii pe care oamenii pe care îi protejezi i-au furat de la noi, dar acum *tu* eşti aici, nu el, şi tu te-ai pus în calea mea, iar eu nu pierd.

Hattie se îndreptă.

— Nici eu.

— Te-am văzut fluturându-mi cuţitul mai devreme, războinico.

Umbra unui zâmbet trecu peste buzele lui atunci, până şi simpla aluzie fiind captivantă. Sau era din cauza cuvântului pe care îl folosise pentru a doua oară? Războinică. I-ar fi plăcut să fie aşa. I-ar fi plăcut să-i ţină piept din punctul ăsta de vedere.

Ca şi cum Hattie ar fi gândit cu voce tare, el spuse încet:

— O să ne potrivim. Asta e înţelegerea ta, singura cu care o să fiu de acord.

Hattie era prinsă până peste cap. Era, în acelaşi timp, disperată să fugă din acel loc şi să se ascundă în siguranţa casei ei, departe de aici, şi nerăbdătoare să se impună şi să îl primească pe acest bărbat care îi promisese toate lucrurile pe care nu ştiuse niciodată că le putea cere.

— Primesc totul. Tot ce ai oferit. Tot ce am cerut. Inclusiv pe tine.

Căldura o inundă, înroşindu-i obrajii şi făcându-şi culcuş în adâncul ei. Hattie gemu. Cum altcumva să respire în acea cameră pe care el o umplea ca fumul, promiţând să ardă locul, cu ea înăuntru? Bărbatul continuă să vorbească.

— Credeai c-o să-ţi dau drumul? Dimpotrivă. Îmi eşti datoare, Hattie. Îmi eşti datoare în locul lui.

Da. Da. Orice voia.

El era acolo, atunci, întinzându-se după ea. Degetele unei mâini puternice se înfăşurară în jurul cefei ei, în timp ce cealaltă mână îi căuta talia. Cu degetul mare, el îi ridică bărbia. Pentru promisiunea făcută.

— Îmi eşti datoare, şi am de gând să iau ce e al meu. În nenumărate moduri.

Triumful ieşi la suprafaţă. Hattie avea să primească totul. Bărbatul acceptase plata pe care o oferise, înapoierea

cuţitelor, obţinerea siguranţei afacerii lui, iar Augie avea să îi spună tatălui ei că Hattie ar trebui să se ocupe de afacere. Iar ea urma să aibă în sfârşit viaţa pe care o plănuise. Şi, cumva, urma să îl aibă şi pe acel bărbat. Sau cel puţin gustul lui. Avea să se bucure de sărutul şi de atingerea lui, iar el avea să îi arate întreaga experienţă pe care i-o promisese în noaptea anterioară.

Anul lui Hattie tocmai începuse şi se dovedea a fi de-a dreptul promiţător.

Tânăra nu-şi putu împiedica un zâmbet.

— Îţi place asta?

Ea încuviinţă.

— Nu ştii cu ce ai fost de acord.

Hattie ignoră promisiunea întunecată din cuvinte. În schimb, inima îi bătea cu putere. Se ridică pe vârfuri, neputându-se împiedica să se întindă spre el. Să-l facă să-şi ţină promisiunea. Ea se retrase fix înainte ca buzele să li se atingă.

— Nu aici.

— De ce nu?

Cuvintele ieşiră înainte să se poată opri, fiind urmate de ruşine.

— Nu e un loc privat.

Hattie se uită prin cameră.

— Uşa e închisă, lumina e slabă şi e o linişte mormântală.

Hattie se opri înainte să-l roage să o sărute.

— E una dintre cele mai gălăgioase taverne din Covent Garden, şi în curând o să fie plină de oameni în căutare de distracţii nocturne. Calhoun o să ceară acces la camera lui de depozitare în clipa în care vor începe să bea. Nu e un loc intim.

— Atunci, unde?

— O să te găsesc eu când o să fie momentul.

— Mă trimiţi acasă? întrebă ea neîncrezătoare.

— Da.

Hattie nu era o toantă. Trăise douăzeci şi nouă de ani plini şi învăţase câteva lucruri, printre care şi că, dacă un

bărbat era interesat să se culce cu o femeie în camera de depozitare dintr-o tavernă din Covent Garden, atunci avea să facă asta acolo. Asta cu excepţia cazului în care nu era chiar interesat.

— Înţeleg.

— Da?

— Foarte bine.

Hattie inspiră adânc. Nu avea să fie dezamăgită. Cu siguranţă nu avea să fie *tristă.* În schimb, avea să fie iritată. Iritarea părea tolerabilă.

— Nu poţi să obţii numele de la mine seducându-mă, în caz că asta ai de gând. Dacă îţi imaginezi asta, ne insulţi pe amândoi. O să-ţi trimit o parte din plată în momentul în care o să fie plătit următorul nostru transport.

Hattie îşi luă şalul de pe podea, îl scutură şi se întoarse spre uşă. Când puse mâna pe clanţă, el o strigă:

— Henrietta.

Ea se opri.

— Nimeni nu îmi spune aşa.

Urmă tăcere, apoi:

— Hmm.

Aproape. Prea aproape. Whit o urmărise. Apoi o atinse, un deget trasându-i spatele, trimiţând fiori. Nu, nu fiori. Nu era încântată.

Ea se încordă şi îşi petrecu braţele în jurul ei. Se închise în faţa plăcerii atingerii lui.

— Nu e nevoie să te osteneşti să mă atingi.

— Crezi că nu vreau să te ating?

Cuvintele răsunară fierbinţi pe ceafa ei.

— Cred că bărbaţii care vor să dezvirgineze o femeie – de două ori – nu o trimit acasă – de două ori – fără să facă asta. Întoarse capul spre el. Ar fi ceva dacă ai fi un gentleman din Mayfair, dar amândoi ştim că nu e cazul.

Hattie urî cuvintele în clipa în care le pronunţă. Nu îi păsa că bărbatul acesta nu călcase niciodată în Mayfair. Majoritatea celor mai aristocraţi bărbaţi pe care-i cunoştea nu erau gentlemeni câtuşi de puţin. Nu atunci când lumea nu îi privea.

— Îmi pare rău.

— Nu are de ce.

— Nu am vrut să spun…

— Am fost crescut în mizerie.

Hattie se uită la el.

— Asta nu înseamnă nimic.

Când el nu răspunse, ea se întoarse din nou spre uşă, ruşinată.

— Nu sunt un gentleman, îi şopti el la ureche. O promisiune întunecată. Niciodată nu m-am prefăcut că aş fi unul. Îi mângâie spatele, apoi umerii, oprindu-se asupra pielii goale a gâtului ei, şi şopti: Şi când o să te dezvirginez, o să fie oricum, numai nu decent.

Hattie luă foc. Cu toate astea, simţea o oarecare îndoială.

— Dar nu în seara asta.

Vocea îi părea irascibilă. Ştia asta. Dar îşi făcuse speranţe pentru acea seară, şi, până la urmă, era ziua ei. Acum, trebuia să plece acasă, şi cine ştie când avea să apară el din nou. Probabil niciodată.

Urmă o tăcere interminabilă, destul de lungă cât ea să se foiască.

— Hattie?

Tânăra nu îl privi.

— Ce?

— Vrei să îţi spun la ce mă gândesc?

Hattie ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat, făcându-l să îi spună tot ce gândea.

— Mă gândesc că pielea ta e cea mai moale piele pe care am atins-o vreodată, zise el în timp ce-şi mişca degetul în cercuri perfecte. Cred că, atunci când o să te prind singură, cu totul singură, o să te dezbrac şi o să-i testez moliciunea de peste tot.

Ea inspiră adânc în timp ce degetul lui i se plimbă pe umăr, apoi mai jos, urmărind linia rochiei.

— Mă gândesc la cum eşti aici, moale ca mătasea, şi, cumva, chiar şi mai moale altundeva. Mă gândesc la cum ar fi să-ţi simt sânii, zise el. Sunt şi mai moi, şi vârfurile lor…

Whit gemu. Mă gândesc la cum i-aş simţi cu limba.

Hattie icni în timp ce vârfurile despre care el vorbea se întăriră, dorindu-şi să ajungă la el, chiar dacă el se abţinea să o atingă, cu excepţia acelui singur loc în care îi mângâia umărul.

— La gustul lor, de zahăr şi păcat.

Îi şopti asta la ureche, iar ea se clătină la auzul cuvintelor şi la ameninţarea din ele.

— La modul în care ai tresărit sub atingerea mea ieri. Îţi aminteşti?

Hattie închise ochii, dorind să simtă din nou asta. Încuviinţă.

— Spune cu voce tare.

— Îmi amintesc.

— Mmm. Fiecare geamăt al bărbatului era o răscoală peste pielea ei. Prin corpul ei. Şi vrei asta din nou.

O altă încuviinţare.

— Spune cu voce tare.

— Da.

Respiraţie, nu sunet. Tânăra înghiţi în sec. Vorbi mai tare.

— Da, te rog.

— Atinge-i!

Ea tresări la auzul ordinului.

— Eu… ce?

— Vrei asta. Vrei mâinile mele pe tine. Arată-mi cum.

Ea clătină din cap.

— Nu pot.

— Ba poţi. Atinge-i. Îşi doresc asta – atingerea ta.

„Ba nu”, dori ea să strige, „ard după atingerea ta”.

Apoi, ca şi cum el i-ar fi auzit gândurile, spuse:

— Gândeşte-te la mâinile tale ca fiind ale mele. La asta mă gândesc eu. Mă gândesc să-i ţin, să îi simt revărsându-se din palme, să îi ridic şi să îi iau în gură. Să îi ling şi să îi sug până scânceşti şi eşti udă.

Hattie tresări la auzul cuvintelor, mâinile ei ridicându-se spre uşă, susţinând-o împotriva atacului gândurilor lui. Cum putea spune asemenea lucruri? Tocmai bărbatul ăsta

care abia de vorbea? Cum putea sta acolo, într-un loc pe care îl declarase ca nefiind îndeajuns de intim, spunând lucruri atât de păcătoase şi de minunate?

Cum era posibil ca ea să-şi dorească mai mult?

Cum de era el atât de calm? O distrugea cu fiecare cuvânt şi, cumva, rămânea calm, singura lui mişcare fiind doar acele cercuri devastatoare de pe umărul ei, pe gâtul gol.

— Şi eşti udă, nu-i aşa, Hattie?

El nu o putea convinge să recunoască aşa ceva.

— Mă gândesc la ce efect o să aibă asupra mea când o să spui asta, Hattie.

Nu mai era nimic decât un mormăit jos, cu accentul lui de Covent Garden. Nu mai era nimic decât ideea că şi simplul gând al dorinţei ei pentru el l-ar fi putut îngenunchea.

Hattie îşi muşcă buza şi îşi lipi fruntea de uşă. Încuviinţă din cap.

— La naiba, zi tare.

— Da.

— Spune-o.

— Sunt… m-ai făcut…

— Stai.

Mormăitul lui o întrerupse şi, dintr-odată, pielea ei nu mai era atinsă doar de un deget, ci de toată mâna lui, care alunecă pe umărul ei, pe braţ… apoi, degetele lui se întrepătrunseră cu ale ei. O trase pentru a o întoarce cu faţa spre el.

Când Hattie făcu asta, văzu adevărul pe care îl arătase accentul lui. Nu era calm. Era sălbatic.

— Termină ce ai început. Cum te-am făcut?

— Udă, zise ea, iar cuvântul păru a-l lovi cu putere, făcându-l să cedeze şi să îngenuncheze.

Se propti bine pe picioare şi o privi, în timp ce mâinile îi erau strânse în pumni, pe coapse. Ridică o mână şi o trecu peste buzele lui, ca un bărbat înfometat. Dumnezeule, era uimitor. Imaginea cu el acolo, în genunchi, o transformă pe Hattie în dorinţă pură.

Ea clătină din cap nedumerită.

— Te rog, Bestie…

— Acum, cred că ar trebui să-ţi ridici fusta.

Cu acea singură comandă, orice urmă de raţiune dispăru. Hattie îl ascultă, mâinile ei fiind sub vraja lui, în timp ce Whit se uita cum poala rochiei se ridică, de parcă ar fi făcut asta prin simpla lui voinţă. Sau poate a voinţei ei. Pentru că, atunci când fusta trecu de genunchi, Hattie nu se opri. Continuă. Iar el continuă să blesteme, o litanie de cuvinte uşoare şi murdare în camera tăcută.

— Mai mult, Hattie. Mai sus. Arată-mi. Arată-mi tot.

Îşi duse mâinile spre coapsele ei, îndepărtându-le până când găsi deschizătura lenjeriei. Sunetul materialului rupt era decadent şi indecent, iar ei nu îi păsa, deşi ştia că ar fi trebuit. El se aplecă şi îi ridică un picior peste umăr; degetele nu îi mai erau pe material, ci pe piele, iar cuvintele… se revărsau din el ca o furtună.

— Aşa, iubito, ce păsărică frumoasă.

— Nu…

— Mmm?

— Nu ar trebui să foloseşti cuvântul ăla.

— Ai vrea să folosesc altul?

Whit răsuflă spre ea, iar Hattie tresări, surprinsă şi cuprinsă de plăcere.

— Ştii multe?

— Foarte, foarte multe. Şi o să ţi le spun pe toate, dar, în seara asta, în momentul ăsta, eşti atât de moale şi de udă, şi vreau atât de tare să te gust. Pot să te gust?

Era prea nerăbdătoare ca să mai fie ruşinată. Îl dorea şi nu conta că aflase de acest act numai din cântecele marinarilor, pe care le auzise pe docuri. Mai târziu, se minună de modul în care corpul ei păru să ştie exact ce avea să îi facă el. De modul în care degetele ei îi găsiră părul, de modul în care le înfipse în el, iar el blestemă încet când îi simţi pielea moale de pe coapsă. De modul în care îi răspunse.

— Da, te rog.

Îi despărţi buzele şi îi oferi ce ceruse, aşezându-şi

limba pe ea, lingând-o lent şi ferm, limba lui fiind un dar magnific, explorând fiecare bucată din ea cu mişcări lungi şi puternice, care o lăsară fără aer. Bestia gemu, lipit de ea, iar vibraţia o umplu de plăcere, înfigându-şi şi mai puternic degetele în părul lui.

— Mmm, gemu el. Arată-mi unde-ţi place.

Ea clătină din cap, lemnul tare de stejar al uşii fiind un punct de sprijin în furtuna pe care o declanşă el.

— Nu ştiu, şopti ea, icnind când limba lui găsi locul glorios.

El se opri, apoi spuse, cu vocea plină de satisfacţie:

— Ştiu eu.

Şi aşa era. Se concentră pe locul acela, limba lui lipită de ea, masând uşor, până când Hattie simţi că avea să ţipe de la atâta plăcere. Până când se mişca lipită de el, strânsoarea ei ţinându-l aproape.

— Te rog, şopti ea, neputând să spună mai mult de atât. Te rog.

Iar el se opri. Se opri.

— Nu! Hattie deschise ochii şi se uită la el. De ce?

Whit nu răspunse. Era prea preocupat să se uite la ea.

— Ăsta… zise el uşor, în timp ce o atinse cu acel deget minunat.

Îi mângâie cea mai intimă parte, care nu mai părea să fie a ei, ci a lui. Partea pe care i-ar ceda-o fericită, doar să termine ce începuse.

— …E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Hattie închise ochii la auzul cuvintelor.

— Bestie…

El se aplecă şi o linse, cu mişcări lungi şi voluptuoase, concentrându-se asupra mugurelui pe care îl zgândărise. Se opri din nou.

— La asta mă gândeam, zise el. La punctul ăsta umed. La clitorisul ăsta, atât de nerăbdător să mă simtă, nu? Se uită la ea, ochii lui frumoşi fiind plini de căldură şi de promisiuni. Nu vrei asta?

Şoldurile ei se mişcară drept răspuns, unduindu-se

sub atingerea lui.

Acel aproape-acolo zâmbet al lui apăru.

— Mmm. Gânduri indecente.

Apoi, continuă să o sărute, desfăcând-o în timp ce ea se împingea în el, iar el lingea şi sugea, şi limba lui minunată aproape că…

Peretele din spatele ei se mişcă. Ba nu, nu peretele. *Uşa.*

Ea scânci şi lovi lemnul din spate. El încă se ocupa de ea, iar ea încă se zvârcolea, şi era…

Se auzi o bătaie la uşă.

Ea se încordă.

— Opreşte-te.

— Nu.

El îşi continuă eforturile. Ea gemu când simţi imensa plăcere – care se oprise şi acum revenise.

— Da, şopti ea. Acolo. Un geamăt delicios vibră prin ea. Degetele îi găsiră părul din nou. Da… Oh… Dumnezeule…

— Hei, Bestie! ţipă americanul de la câţiva centimetri distanţă, de dincolo de uşă.

Whit se retrase, mormăindu-şi nerăbdarea, după care strigă:

— Nu acum, americane.

Barmanul strigă prin uşă:

— Ai camerele tale la nicio sută de metri distanţă.

Whit o privi pe Hattie în ochi când spuse:

— Încercam să-mi demonstrez ideea.

„Şi încă bine”.

Urmă o pauză. Apoi, se auzi, pe un ton amuzat:

— Se pare că până la urmă există „amândoi”, ticălosule. Grăbeşte-te! Şi adu o cutie de burbon când ieşi.

Hattie făcu ochii mari.

— Ştie ce facem.

— Mmm. Se aplecă şi o sărută din nou, până când ea oftă. Îţi pasă?

— Nu chiar. Mai mult. Acolo.

Bărbatul gemu, în timp ce limba i se mişca în cercuri

din ce în ce mai ferme şi mai strânse, până când se concentra pe locul în care ea îl dorea. Hattie tremura, cuprinsă de o plăcere pe care nu o mai simţise până atunci. Bestia o devora, o mânca de vie, iar ei nu îi păsa, atâta timp cât îi dădea ce…

Ea îşi luă zborul. Mâinile în părul lui, şoldurile mişcându-se pe el, şi şoptea cuvinte la fel de sălbatice ca sunetele pe care le scotea el. Era păcat pur. El rămase acolo, în genunchi, lipit de ea, tandru şi ferm, până când ea eliberă răsuflarea lungă pe care o ţinuse la final. Strânsoarea i se relaxă şi puterea îi dispăru din picioare.

El o prinse în braţe în timp ce se ridică, îi cuprinse faţa cu o mână şi o sărută. Hattie îşi simţi gustul de pe buzele lui, iar el gemu când ea i se deschise, lingând adânc, până când gemea de la plăcerea sărutului.

Când îşi ridică gura de pe a ei, fu ca să spună:

— Nici în cele mai sălbatice gânduri ale mele nu mi-am imaginat că o să ai gustul ăsta. O sărută din nou. Delicios.

Hattie voia să-i spună că el era cel delicios, dar Whit o sărută din nou, furându-i cuvintele şi gândul.

— Desfrânato.

Era o desfrânată. Ce altceva îi mai putea arăta el?

Dacă următorul lui sărut, profund şi insistent, era un semn, mult mai multe. Fu destul de lung cât amândoi să aibă nevoie de aer.

Whit o privi în timp ce respira sacadat, cu o mână afundată în părul ei, şi spuse încet:

— Eşti al naibii de periculoasă.

Un fior o străbătu la auzul cuvintelor şi o umplu cu plăcere şi cu ceva mult mai îmbătător. La asta se refereau oamenii când vorbeau despre plăcere sexuală? Mereu se termina cu o senzaţie aşa puternică de… putere?

Voia mai mult. Imediat.

Însă, înainte să poată spune asta, el se aplecă să-i ridice şalul pe care îl scăpase pe jos. I-l dădu şi se întoarse imediat să-şi ia cuţitele, îşi scoase haina şi o agăţă de un butoi, după care îşi puse teaca şi o fixă cu uşurinţă, ca şi

cum ar fi făcut asta în fiecare zi.

Probabil chiar aşa era. De ce? Ce fel de pericol făcea pe cineva să poarte la el opt cuţite de aruncat? Cât de des le folosise? Cât de des eşuaseră în a-l proteja?

Nu-i plăcea ideea că ar putea fi rănit.

Nu-i plăcea ideea că ar putea fi rănit şi ea n-ar afla.

Nu spuse însă asta. Nu în timp ce el îşi fixa curelele, ca şi cum ar fi fost a doua lui piele. Nu în timp ce el îşi trăgea haina peste ele, greutatea materialului ascunzându-le, dar nereuşind să-l facă să pară mai puţin periculos.

„Al naibii de periculoasă”.

Amintirea cuvintelor pe buzele lui frumoase o invadă. Era periculos. Mai periculos decât îşi imaginase ea vreodată.

Se întrebă dacă pericolul îl făcea şi pe el să se simtă periculos, dar nu întrebă nici asta.

Nu în timp ce el ridică o ladă din apropiere, cea cu steagul, cu un braţ, ca şi cum ar fi fost făcută din fulgi, şi trecu pe lângă ea, ca să deschidă uşa spre tavernă. O lăsă pe ea să iasă prima, singurul semn că îşi amintise că era şi ea acolo.

Bărbatul care fusese, cel care o devastase cu plăcere, dispăruse. Revenise Bestie cea tăcută.

Bestia.

— Tot nu îţi ştiu numele.

El nu păru să o audă. Cel puţin, asta presupuse ea, judecând după modul în care el o zorea afară din cameră. Abia dacă se opri să aşeze lada pe bar şi să-i facă un semn americanului în vreme ce ieşeau din tavernă. Locul vibra de agitaţie şi veselie, iar zgomotul făcu strada să pară şi mai tăcută.

Tăcerea de pe stradă şi din partea bărbatului o făcură pe Hattie să vrea să ţipe.

Dar nu o făcu. El opri o trăsură şi deschise uşa, fără să o atingă pe Hattie. Nici măcar ca s-o ajute să se urce.

Nu o atinse şi nu îi vorbi.

Asta până când uşa era aproape închisă. Apoi, spuse un singur cuvânt, unul pe care ea abia îl înţelese, din cauza

felului în care fusese pronunţat, ca şi cum l-ar fi zis pentru prima oară.

— Whit.

Capitolul 11

Un fluierat surprins se auzi în spatele lui Whit în timp ce acesta stătea în grădina întunecată din Berkley Square şi se uita la casa Warnick, admirând luminile puternice care se revărsau prin ferestre.

Whit băgă mâna în buzunar şi îşi scoase ceasurile. Era nouă şi jumătate. Le puse la loc, în timp ce vizitatorul său nedorit se apropie.

— Am auzit că eşti aici, dar a trebuit să văd cu ochii mei.

Whit nu răspunse cuvintelor seci, dar asta nu îl opri pe fratele lui să continue:

— Sarita mi-a spus că porţi haine formale. Săraca fată avea steluţe în ochi. Diavolul îşi piţigăi vocea, imitându-l pe unul din servitori. „Diavole, nu o să-ţi vină să crezi! Bestia poartă lavalieră!”

Accesoriul deja enervant părea să se strângă în jurul gâtului lui Whit, iar acesta rezistă impulsului de a trage de el.

Diavolul şuieră din nou.

— Nu am crezut, şi, cu toate astea, aici eşti. Dumnezeule! Când a fost ultima oară când ai legat o lavalieră?

Bestia îşi fixă privirea asupra casei de peste drum, uitându-se în timp ce mai mulţi nobili îşi făceau drum spre holul dinăuntru.

— Am purtat lavalieră la nunta ta. Cu o femeie pe care nu o meriţi, dacă îmi permiţi să spun.

— Asta aşa e, răspunse Diavolul fericit, în timp ce îşi

legăna bastonul, capul de leu al mânerului strălucind în lumina felinarelor din piaţă. Cine te-a ajutat? E atât de… elaborat.

— Nimeni. Îmi amintesc lecţiile.

Trecuseră douăzeci de ani, însă încă amintea lecţiile. Îşi imagina că şi Diavolul. Nemernicul lor tată le inoculase în fiii lui, insistând să fie pregătiţi pentru intrarea în aristocraţie în clipa în care avea să decidă care dintre cei trei fii ai săi, făcuţi cu femei diferite în aceeaşi zi, avea să fie cel care să-i ia numele şi să devină moştenitorul său. Şi ceilalţi?

Legarea lavalierei nu le fusese de folos pe străzile Londrei. Valsurile nu le puneau mâncare în burtă. Faptul că ştiau cu ce furculiţă să mănânce peştele nu le ţinuse loc de pernă. Şi, cu toate astea, Whit îşi amintea lecţiile.

Şi îşi amintea cât de mult îşi dorise viaţa pe care tatăl lor o fluturase în faţa lor, obligându-i să se lupte pentru şansa de a o trăi. Îşi amintea cât de mult îşi dorise controlul pe care îl oferea acea viaţă. Siguranţa şi securitatea pe care ar fi putut să li le ofere el oamenilor pe care îi iubea.

Dar acel premiu nu fusese niciodată pentru Whit, cel mai mic şi mai tăcut dintre fraţi. Diavolul avea limba ascuţită, iar Ewan era plin de viclenie şi de furie, şi tatăl lor aprecia mai mult aceste trăsături decât pe ale lui Whit, care nu era plin decât de dorinţa de a-i proteja pe oamenii pe care îi iubea.

Dăduse greş.

Dar tot îşi amintea afurisitele de lecţii.

Aşa că acum stătea în întuneric, cu lavaliera legată strâns la gât, uitându-se cum nobilii ies din trăsuri şi intră în sala de bal unde ar fi putut fi şi el dacă nu ar fi fost o răsturnare de situaţie din urmă cu douăzeci de ani.

— Ai şi alte planuri pentru seară în afară de a sta în piaţa asta cu o lavalieră legată perfect? De unde ai luat-o?

— Continuă să te iei de lavalieră, şi o s-o folosesc ca să te sugrum.

Diavolul zâmbi în timp ce se întoarse spre case.

— Aşadar, aşteptăm pe cineva?

— *Eu* aştept pe cineva. Nu ştiu de ce eşti tu aici.

Diavolul încuviinţă, se uită spre casă, apoi se dădu la o parte, lângă un copac din apropiere. Se rezemă de el şi îşi încrucişă picioarele. Whit încercă să-l ignore, însă Diavolul nu era genul care să accepte aşa ceva.

— Presupun că o aşteptăm pe Lady Henrietta.

Bineînţeles. Whit nu răspunse.

— Întreb doar pentru că te-ai transformat într-un filfizon.

— Ba nu.

Whit era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu excepţia cămăşii şi a lavalierei despre care nu mai avea de gând să discute.

— Sarita mi-a spus că paltonul tău e brodat cu aur.

Whit se uită oripilat la Diavol.

— Nu e.

Diavolul zâmbi.

— Dar porţi un palton care nu-şi are locul în Covent Garden. E clar că încercăm să impresionăm.

— Aş vrea să văd ce impresie face pumnul meu izbit de faţa ta.

Whit se întoarse din nou spre casă, unde sosise o nouă trăsură; birjarul se dădu jos ca să îi ajute pe cei dinăuntru să coboare. Ieşi un bărbat mai în vârstă, care îşi puse imediat pălăria.

— Cheadle, zise Diavolul, ca şi cum ar fi înţeles.

Nu înţelegea. Whit abia dacă înţelegea ce căuta în Mayfair, la costum, urmărindu-l pe tatăl lui Hattie. Nu că ar fi recunoscut asta.

— Ţi-am spus că o să mă ocup de asta, nu?

— Da. Eşti aici pentru tată sau pentru fiu? Ştii că nu poţi să-i înjunghii într-o sală de bal din Mayfair, nu?

— Nu văd de ce nu, răspunse Whit.

Diavolul zâmbi şi îşi lovi bastonul de gheată.

— Ar fi trebuit să-mi spui că plănuieşti un spectacol. M-aş fi îmbrăcat şi eu formal.

— Nu, cineva trebuie să menţină aparenţele, zise Whit, în timp ce privea cum birjarul ajuta o femeie cu părul

închis la culoare să coboare. Era îmbrăcată într-o rochie de un portocaliu aprins şi avea un zâmbet plin de încredere, lipsit de griji.

— E Lady Henrietta?

— Nu.

Whit făcu un pas în stradă. Unde era ea?

— A trecut mult timp de când am văzut interiorul unei săli de bal, dar nu poţi să traversezi pur şi simplu strada şi să te iei de duşman, Bestie.

Numele îl aduse pe Whit înapoi, şi se întoarse spre Diavol.

— Nu e Hattie.

Fratele lui ridică dintr-o sprânceană.

— Aha, deci până la urmă o aşteptăm pe Hattie.

Remarca îl irită pe Whit.

— Nu am spus asta.

— Nici nu trebuia s-o faci, zise Diavolul, în timp ce bătea ritmul cu gheata. Brixton mi-a spus că ai dus-o pe bogătaşă la Sparrow…

— Dacă ochii de pe acoperişuri nu au destule de făcut, sunt fericit să le găsesc mai mult de muncă.

— Au destule de făcut.

— Să mă monitorizeze pe mine nu face parte din treaba lor.

Diavolul nu răspunse.

— Permite-mi să-ţi aduc aminte că, ultima oară când nu te-au urmărit, ai fost atacat şi ai dispărut.

— Nu am dispărut, zise el cu un mormăit.

— Nu, aşa e. Noroc cu bogătaşa.

Whit îşi încleştă dinţii. Diavolul fusese dintotdeauna un nemernic?

— Calhoun mi-a spus că voi doi v-aţi pierdut în camera de depozitare. Până la urmă, toţi ne-am pierdut capul după o femeie la Sparrow, dar camera de depozitare nu e nicicum amenajată pentru seducţie…

La naiba, cât mai vorbea fratele lui.

— Nu mi-am pierdut capul.

— Nu?

— Nu, bineînţeles că nu.

Tânăra reprezenta o ameninţare pentru afacerea lor şi era cea mai bună legătură spre Ewan. Nici măcar nu se dusese după ea – până în acea seară. Hattie îl găsise inconştient, în trăsură. Ea venise pe domeniul lui. Pe Shelton Street. În piaţă. Ea urmărise infractori în întuneric.

El nu făcuse decât s-o urmărească. Să afle mai multe despre duşman.

Să o protejeze.

Dădu gândul la o parte. Erau nişte prostii. Faptul că nu putuse să-şi ia mâinile de pe ea odată ce o ajunsese din urmă era irelevant. La fel ca faptul că nu se putea gândi decât la senzaţia pielii ei sub atingerea lui, a buzelor ei lipite de ale lui, a înţepăturii degetelor ei înfipte în părul lui, a scâncetelor ei când explodase pe limba lui. Gustul ei. „Dumnezeule. Gustul ei”.

— Deci, stai în întuneric pentru…

„Ea”.

— Afacerea tatălui ei s-a oferit să ne plătească datoria.

— De ce? întrebă Diavolul în timp ce ridică dintr-o sprânceană.

— Presupun că fiindcă fiul a furat de la noi, şi se tem că răzbunarea noastră o să fie devastatoare.

— Şi o să fie?

— Asta depinde de conte.

— Care e planul?

— Îmi spune locaţia exactă a lui Ewan, altfel o să-i preiau afacerea. Şi fiul.

— Şi fiica?

Pentru o clipă, Whit duse mai departe neînţelegerea, imaginându-şi ce s-ar întâmpla dacă ar lua-o pe Hattie. Dacă ar face-o a lui, o regină războinică. Dacă, împreună, ar conduce Covent Garden şi docurile. Plăcerea pulsă în el o clipă, dar o împinse la o parte şi clătină din cap.

— Ea nu are nimic de-a face cu asta.

— Nu e destul de isteaţă cât să fie implicată?

Era genială.

— Nu e destul de rea.

Diavolul îşi lovi gheata de două ori cu bastonul. Un gest terifiant pentru cei care nu-l înţelegeau şi enervant pentru cei care îl înţelegeau. Însemna că nu spunea ceva.

— Atunci, presupun că o să te ocupi tu de tot?

Whit mormăi.

— Şi bine?

Ce însemna asta? Oare nu crescuseră împreună din noroi, nu construiseră o afacere din mizerie şi deveniseră regi împreună? Oare Whit nu alesese mereu trecutul lor, mai presus de orice altceva?

— Da.

— Şi repede? Un alt transport o să ajungă…

— Ştiu când ajunge transportul, mormăi Whit, iritat. E şi afacerea mea, nu numai a ta. Nu trebuie să fii aşa cicălitor.

Urmă o tăcere lungă, apoi Diavolul spuse pe un ton relaxat:

— Şi de ce te întâlneşti cu el aici, îmbrăcat de dans, nu la biroul lui, îmbrăcat pentru ravagii? Pentru că-ţi place Mayfair aşa mult?

Whit nu răspunse. Ura Mayfair. Ura excesul acelui loc şi spectacolul. Ura oamenii de acolo. Locul ăsta ar fi putut fi al lui dacă tatăl lui nu ar fi fost aşa un monstru.

Diavolul se apropie şi spuse:

— Domnişoara ta a venit.

Whit se întoarse spre casă, de unde trăsura care îl lăsase pe Cheadle plecase. Femeia în portocaliu era în continuare acolo, iar Hattie era alături de ea. Hattie, înaltă, blondă, cu ochii deschişi la culoare, cu părul prins sus pentru a-i dezvălui gâtul lung şi curbura umerilor lăsaţi dezgoliţi de rochia ei elegantă, de culoarea vinului, lumina caldă a casei transformând mătasea în jar. Avea un şal închis la culoare într-o mână, dar nu păru să o deranjeze să se înfăţişeze lumii bune fără ca el să fie întins artistic pe umeri. Niciodată nu se străduia prea mult. Probabil tocmai de asta şi arăta ca o operă de artă. Ca un mozaic, fiecare parte din el meritând atenţie. Ca muzica, ce umplea fiecare

colţ al camerei. Era imposibil de ignorat.

Era magnifică.

Hattie îşi aranjă fusta, mişcarea strângându-i corsajul şi făcându-i sânii mai proeminenţi. Privirea lui Whit alunecă peste umflătura perfectă, şi îi lăsă gura apă. Se întrebă dacă pielea i se înroşise din cauza aerului rece. Era atât de uşor să o faci să roşească, încât îşi imagină că asta se şi întâmplase. Whit avea o viziune sălbatică: să îşi dea jos haina şi să traverseze la ea, să o învăluie în căldura sa. Să o fure, să o încălzească.

În schimb, o privi. Era mai înaltă decât tatăl ei şi decât ceilalţi adunaţi în faţa casei. Mai mare, da, şi mai deschisă. Mai sinceră. Prea autentică pentru Mayfair. Îşi aminti de ea în Covent Garden, tachinându-l pe dealerul de cărţi, mânuind un cuţit, îmbrăţişând un căţeluş, părând să se piardă în mulţime.

Aici însă, nu-şi găsea locul, ieşea în evidenţă.

Era concentrată asupra prietenei ei. Ar fi putut paria că erau cele mai bune prietene, după relaxarea dintre ele şi din felul în care femeia cu părul închis la culoare zâmbea fără falsitate şi o asculta pe Hattie vorbind.

Şi, bineînţeles, Hattie vorbea. Whit se concentră asupra gurii ei şi urmări cum acele buze frumoase se mişcau cu o viteză fascinantă. Se întreba ce spunea şi nu suporta distanţa dintre ei, faptul că îl împiedica să o audă.

Prietena ei râse cu poftă, iar Hattie se relaxă şi zâmbi şi ea, etalându-şi gropiţa din obraz. Mădularul lui Whit se trezi în timp ce o privea, şi el mormăi iritat, străbătut de un fior de gelozie. Voia acele cuvinte. Forţa acelui zâmbet. Acei ochi violeţi aţintiţi în ai lui.

O voia.

Gândul îl făcu să înlemnească. Bineînţeles că o voia. Ce bărbat n-ar fi vrut-o după ce ar fi petrecut puţin timp cu ea? Ce bărbat nu ar fi vrut s-o guste din nou? Să o atingă din nou? Să îi audă din nou plăcerea?

Dar asta era tot. Voia doar corpul femeii şi afacerea tatălui ei.

Nu *pe ea.*

— Nu e a mea, zise el.

— Ştii *ce* faci?

„Nu”.

— Am un plan. Se îndreptă şi îşi aranjă haina. Şi o invitaţie la balul ducesei de Warnick.

Diavolul blestemă surprins.

— Cum naiba ai obţinut aşa ceva?

— Warnick a fost fericit să ne facă o favoare.

Ducele de Warnick deţinea în Scoţia o distilerie care făcea o avere din îmbătrânirea whisky-ului în butoaie de burbon american, oferite la un preţ bun de afacerea de transport pe continent a Bastarzilor Bătăuşi. Evident, nu era uşor să aduci burbon din State în Anglia fără să plăteşti taxe, iar mutarea butoaielor goale era un risc în plus pentru operaţiunea de contrabandă, şi Warnick ştia asta.

Scoţianul îi dăduse imediat lui Whit invitaţia pe care acesta o ceruse, cu o singură avertizare: „Dacă o faci de râs pe soţia mea, o să te distrug”. Whit nu îi amintise că ducesa de Warnick era una dintre cele mai scandaloase prezenţe din societatea londoneză. Era subiectul unei picturi nud care călătorea prin Europa, fiind parte dintr-o expoziţie. Nimeni din aristocraţie nu vorbea însă despre asta, de frică să nu-l supere pe imensul ei soţ şi să-şi ia bătaie de la el.

Whit nu avea de gând să o facă de râs pe ducesă. Avea alte planuri, alte lucruri de demonstrat.

„Nu-mi pasă dacă nu eşti un gentleman”.

În douăzeci de ani, Whit nu îşi dorise niciodată acea descriere. I se opusese cu fiecare ocazie. Îşi spusese Bestia şi îşi construise această imagine, umplându-şi zilele cu mahalaua şi nopţile cu ringul de luptă. Se mândrise cu abilitatea lui de a muta bunuri furate în numai două ore şi mai mult cu abilitatea de a pedepsi pe oricine intervenea în munca Bastarzilor sau a oamenilor lor.

Nu era loc de rafinament în mizeria din Covent Garden, şi el fusese construit din mizerie şi devenise ce era acum – Bestia.

Şi tocmai de asta stătea în întuneric şi o privea de la

distanţă. Pentru că tot ce voia să facă în acea seară se împotrivea persoanei care era. Cu toate astea, purta haine de seară. O lavalieră. Toate însemnele unui gentleman.

Şi o privi, în timp ce dorinţa curgea prin el, amintindu-i că Hattie avea dreptate. Nu era un gentleman. Nu avea să fie niciodată unul.

Dar putea juca rolul.

— Nu ne-a făcut *nouă o* favoare, zise Diavolul, cu amuzament în voce. Nu am vrut niciodată să intru într-o gaură cu vipere aristocrate.

— Te-ai căsătorit cu o aristocrată.

— Ba nu, m-am căsătorit cu o regină.

Whit rezistă impulsului de a-şi da ochii peste cap la răspunsul fratelui său. Când Diavolul o întâlnise pe Lady Felicity Faircloth la un bal, ea fusese regina proscrişilor, împinsă la marginea societăţii, unde trebuia să dispară în obscuritate. Însă Diavolul nu văzuse o proscrisă, ci pe femeia pe care avea să o iubească mereu, cu care avea să se căsătorească şi pe care avea să o venereze pentru tot restul vieţii.

Se căsătoriră, şocând societatea, iar asta nu contase deloc pentru Felicity, care se îndepărta pe zi ce trecea de lumea în care se născuse şi devenea mândră de Covent Garden.

— Nu pot să înţeleg cum ai reuşit să pui mâna pe ea, zise Whit.

Diavolul zâmbi.

— Şi eu mă întreb în fiecare zi. Se simţi o rafală de vânt, şi bărbatul îşi băgă capul în gulerul hainei. Aş minţi dacă aş spune că nu aş prefera să fiu într-un pat cald, cu ea, decât aici.

Whit bombăni dezaprobator.

— Nu am nevoie de o asemenea imagine. Dumnezeule! Du-te acasă la ea, atunci.

— Şi să ratez cum intri în societate ca o ţintă.

Whit se uită la fratele lui.

— Ai vrut răzbunare. Asta face parte din plan.

Doar că nu era aşa. Era un mod de a ajunge la ea. Ca

să-i arate că nu era singura care putea să găsească acul în carul cu fân. Îşi imagină surprinderea din ochii ei când avea să se apropie de ea în sala de bal. Îşi imagină confuzia ei când avea să îl vadă pe domeniul ei. Îşi imagină cum avea să îi întoarcă lumea cu susul în jos, aşa cum ameninţa ea s-o facă de fiecare dată când venea în Covent Garden.

— Mereu am vrut răzbunare, dar vreau s-o obţin cu lama, nu cu… Arătă spre costumul lui Whit. Orice ar fi asta.

— Nu ai obţinut-o cu lama când a fost vorba despre soţia ta.

Felicity fusese un act de răzbunare înainte să devină un act de iubire.

Diavolul se întoarse spre el.

— Asta e o situaţie comparabilă?

„La naiba”.

— Nu.

— Whit, nu ai mai fost într-o sală de bal de când aveai doisprezece ani.

Atunci, nu fusese o sală de bal, ci o cameră de tortură, cu bărbatul care îl crease şi îi amintea lui Whit la fiecare greşeală că viitorul lui depindea de el. Viitorul lui şi cel al mamei sale.

Fusese o perioadă plină de furie, frică şi panică.

Whit băgă mâna în buzunar şi îşi plimbă degetul peste ecranul unuia din ceasuri.

— Îmi amintesc totul.

Urmă tăcere, apoi, încet:

— Era un monstru.

Tatăl lor. Îşi împrăştiase sămânţa prin Anglia, fără să ştie că cei trei fii pe care îi avusese cu femei diferite urmau să fie singura lui şansă la un moştenitor. Apoi, propria lui soţie făcuse imposibil să aibă fii legitimi când îl împuşcase în testicule, aşa cum meritase, iar ducele de Marwick pornise în căutarea lor, fără să-i pese că tocmai ilegitimitatea lor i-ar fi salvat de testele groaznice la care îi supuse. Nu se gândise decât la numele şi moştenirea lui.

Nu se gândise decât la el, nu şi la cicatricile pe care avea să le lase asupra celor trei băieţi şi asupra fetei care

deţinuse locul înaintea lor.

Îşi aminti ultima noapte petrecută la casa Burghsey, casa de vară a ducatului Marwick. De Grace, înlocuitoarea, fata botezată ca băiat, pentru ca toată Anglia să creadă că ducele avea un moştenitor legitim. Părul ei roşu, încâlcit, flutura în timp ce monstrul pe care îl considerase mereu tatăl ei îi spunea adevărul: că era dispensabilă.

Apoi, se întorsese spre Diavol şi Bestie şi le spusese acelaşi lucru. Nu erau destul de buni. Nu meritau ducatul. Şi ei erau dispensabili.

Însă nimic nu duruse mai tare decât momentul când ducele îşi îndreptase atenţia spre Ewan, al treilea frate, născut de o a patra femeie. Ewan, puternic, deştept şi cu pumni ce fierul. Ewan, hotărât să îşi schimbe viitorul. Ewan, care promisese cândva să îi protejeze pe toţi.

Până când tatăl lui îi ceruse să facă exact opusul.

Atunci, fuseseră nevoiţi să se protejeze singuri.

Whit se uită la Diavol, la cicatricea de pe obrazul stâng al fratelui său. O urmă a trecutului lor.

În acea noapte, se protejaseră singuri, la fel cum făcuseră în toate nopţile de atunci.

Whit nu verbaliză gândul. Refuză să reînvie amintirea. Fratele lui nu îi ceru s-o facă. În schimb, atenţia Diavolului rămase asupra lui Hattie, iar Whit nu putu rezista şi i se alătură. O privi cum intră în casa Warnick, iar mişcarea fustei ei roşii ca vinul îl tentă, dulce şi păcătoasă ca băutura în sine.

— Uite care e întrebarea mea, zise Diavolul încet. În mintea ta, cum se termină asta? Femeia protejează o familie şi o afacere care a atacat-o pe a noastră, ceea ce o face, în cel mai rău caz, un duşman şi, în cel mai bun, un obstacol între noi şi Ewan.

Whit nu răspunse. Diavolul nu trebuia să spună ce ştiau amândoi că era adevărat. Ce ameninţa afacerea Bastarzilor ameninţa toată mahalaua. Tot ce mişca în Covent Garden. Şi pe toţi oamenii care se bazau pe ei.

Oameni pe care juraseră să-i protejeze.

— Cum se termină? repetă Diavolul încet.

Nu o mai vedea, marginea fustei ei dispărând, blocată de un nou grup de oaspeţi nerăbdători să intre. Nu suporta că nu o putea vedea, deşi acum, că se retrăsese, îi era mai uşor să meargă după ea. Să îşi îndrepte umerii, să îşi aranjeze mânecile şi să spună:

— Răzbunare.

Aproape ajunsese în stradă, când Diavolul strigă din întuneric:

— Whit.

El se opri, dar nu se întoarse. Nici măcar când accentul de Covent Garden se strecură în vocea Diavolului.

— Frate, uiţi că şi eu am stat cândva în întuneric şi am privit spre lumină.

Capitolul 12

— Reaminteşte-mi, de ce suntem aici?

Hattie vorbi peste oamenii care se înghesuiau să intre în sala de bal a casei Warnick. Ea şi Nora îl pierduseră pe contele de Cheadle în haosul de oameni şi erau prinse de mulţime, ca un peşte dus de curent, îndreptate spre etajul principal al casei.

— Balurile sunt o diversiune, zise Nora, în timp ce zâmbi cuiva de la distanţă. Şi îmi place de ducesa de Warnick mai mult decât îmi place de majoritatea oamenilor.

— Nu ştiam că o cunoşti pe ducesa de Warnick.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, zise Nora.

Hattie râse.

— Nu există nimic ce să nu ştiu despre tine.

— Mă gândesc să găsesc unul sau două lucruri, sinceră să fiu. Nu-mi place că păstrezi secrete despre noua ta iubire, zise ea într-un mod afectat.

Oricine s-ar fi uitat ar fi înţeles ce zisese. Hattie nu clipi. Nimeni nu se uita la fete bătrâne de douăzeci şi nouă de ani, dintre care uneia îi lipsea frumuseţea şi celeilalte

tactul.

— Nu e asta.

Nora zâmbi.

— A, nu, bineînţeles că nu. El doar… Făcu ochii mari şi vorbi încet. Într-o *tavernă.*

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Hattie se uită la tavan şi vorbi şi ea încet:

— Putem să vorbim despre asta altundeva?

— Sigur, zise Nora, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme. Dar nimeni nu ne ascultă. Cred că ar trebui să te gândeşti la faptul că rar găseşti un bărbat căruia să îi pese de părţile tale înaintea alor lui. Sau cel puţin asta mi s-a spus.

— Nora! Hattie roşi, iar strigătul atrase priviri şocate şi dezaprobatoare de la cei din jur.

— Oricum, o ştiu pe ducesă pentru că ducelui îi plac cursele cu trăsuri, şi se întâmplă să îmi placă şi mie. Nora acceptă două cartonaşe de dans de la un servitor din apropiere, încântată. Uite cât de isteţe sunt astea. Nişte mici palete de vopsea. Presupun că trebuie să ne scriem numele partenerului de dans.

Îi întinse unul lui Hattie, care clătină din cap.

— Nu vreau.

Nora oftă.

— Ia-l!

Hattie o ascultă, chiar dacă spuse:

— Nu dansez. Nu am dansat de ani buni. Cu siguranţă, nu cu cineva care nu fusese forţat şi împins la spate de milă. Nu-mi place să dansez, îi zise Norei, în timp ce aceasta făcu un semn cu mâna şi intră în sala de bal.

Înăuntru era cu câteva grade mai cald decât pe hol. Candelabrele îi învăluiau pe petrecăreţi în căldură, o lumină minunată care pâlpâia de la vântul de afară, destul de puternic încât să trimită picături de ceară fierbinte pe podea. Nu că ar fi observat cineva. Orchestra cânta tare şi băutura era din abundenţă. Masivul duce şi superba ducesă, care erau deja unul în braţele celuilalt pe ringul de dans şi mult prea apropiaţi decât era potrivit, păreau foarte

îndrăgostiţi. Asta distrăgea atenţia de la orice altceva.

Hattie îi privi o clipă. Se uită la felul în care ducele, un scoţian care trebuia să se aplece când intra pe uşă şi care era cu mult mai înalt decât oricine din încăpere, îşi ţinea soţia în braţe, aproape, ca şi cum aceasta ar fi avut nevoie de protecţie. Ducesa, frumoasă şi cu părul de foc, declarată la un moment dat cea mai frumoasă femeie din Londra, îşi ridică privirea şi se uită la soţul ei cu un zâmbet luminos şi plin de iubire, iar faţa aspră a bărbatului devenea caldă şi iubitoare. Expresia era plină de sinceritate.

Hattie se întrebă cum ar fi fost să fie privită astfel.

Să fie ţinută aşa strâns.

Să fie iubită aşa mult.

Înghiţi nodul din gât şi îşi ridică o mână la piept când ajunseră la jumătatea scării care ducea spre sala de bal. Nora se întoarse şi vorbi cu majordomul, care anunţă întreaga adunare:

— Lady Eleonora Madewell. Lady Henrietta Sedley.

Aşa cum era de aşteptat, nimeni nu se uită la ele, şi cele două se îndreptară spre sala principală.

— Dumnezeule, ce mare e Warnick, zise Nora. Dacă aş fi interesată de aşa ceva, aş putea reuşi să fiu interesată de aşa ceva, ca să fiu sinceră.

Hattie râse. Lipsa de interes a Norei faţă de asemenea lucruri o făceau companioana perfectă pentru astfel de seri – nu ar fi insistat niciodată ca Hattie să danseze cu vreun filfizon disperat după zestre – şi prietena perfectă, deoarece nu ar fi zis niciodată că Hattie era nebună pentru că refuza ideea unei căsătorii lipsite de dragoste doar de dragul de a avea un soţ.

Nu că Nora nu ar fi vrut un parteneriat, dar, în viitorul pe care îl plănuia, parteneriatul venea la pachet cu iubire, pe termen lung, cu o femeie – ceea ce era puţin mai complicat pentru fiica unui duce, care avea o zestre imensă şi atenţia fiecărei mame de băieţi. Această fiică de duce era bogată, curajoasă şi frumoasă – şi jumătate din Londra era topită după zâmbetul ei îndrăzneţ şi şarmul ei câştigător, iar Hattie nu avea nicio îndoială că Nora avea să obţină

exact ce dorea: o viaţă cu o parteneră care adora aventurile şi pe Nora în egală măsură.

Hattie nu avea însă o asemenea garanţie.

Pe măsură de îmbătrânea, pe măsură ce se îndepărta de societate şi se implica şi mai mult în afacerea tatălui ei, lipsa ei de frumuseţe devenea un risc din ce în ce mai mare şi orice dorinţă pe care ar fi avut-o în suflet pentru un parteneriat sau o dragoste fusese dată la o parte în favoarea unei dorinţe diferite, mai uşor de îndeplinit.

Afacerea.

Nu mariajul. Nu copii. Privirea ei alunecă peste dansatorii adunaţi, oprindu-se asupra ducelui de Warnick. Nu un partener care să se uite la ea cu un asemenea devotament.

Dăduse la o parte dorinţa pentru astfel de lucruri.

Până la Bestie.

Abia se gândi la el, că obrajii îi luară foc, amintirea lovind-o precum căldura din cameră. Amintirea sărutului lui. A gustului lui, dulce ca bomboanele pe care le avea mereu. Şi a vocii lui, joasă, întunecată şi perfectă – în dreptul urechii ei, peste buze, sâni. Mai jos.

Îşi dorise ca el să îi arate ce îi lipsea. Să o compromită cu plăcere, ca să-şi amintească mereu de asta, chiar dacă nu avea să mai poată experimenta acest lucru din nou. Iar el făcuse tocmai asta şi îi promisese şi mai mult.

Bineînţeles că o trimisese acasă în loc să îşi ţină promisiunea. Iar acum, trei zile mai târziu, nu auzise nimic de la el. El îi ştia numele, dar avea să o poată găsi? Avea să o caute?

Şi acel cuvânt pe care îl şoptise când o trimisese acasă… ce însemnase?

„Whit”.

Hattie clătină din cap şi refuză să îşi permită să se gândească la acea singură silabă care o consumase de când el o pronunţase. Oare îl auzise bine? Ce însemna? Când îi spusese Norei acea parte, prietena ei îi sugerase că bărbatul probabil admirase isteţimea[1] lui Hattie.

1 Joc de cuvinte între numele lui, Whit, şi *wit,* care înseamnă

Având în vedere evenimentele dinaintea acelei seri, Hattie nu credea că ăsta era adevărul. Oricum, nu conta. Nu acolo, unde el sigur nu avea să apară.

Aşa că se uită la prietena ei, care era tot cu ochii la gazdă.

— Chiar dacă ai fi interesată de genul ăsta de lucruri, tot nu l-ai putea avea. E prea îndrăgostit de soţia lui, Nora.

— Şi nimeni nu poate să-l învinovăţească, zise Nora fericită. Şampanie?

— Da, răspunse Hattie. Trebuie să găseşti diversiune unde poţi.

Cuvintele abia îi părăsiră buzele, când se auzi majordomul, de pe trepte:

— Domnul Saviour Whittington.

Nu era niciun motiv ca Hattie să fie auzit numele ăsta. Bărbatul în frac din capul scărilor anunţase zeci de nume de când le condusese pe Hattie şi pe Nora în cameră. Zeci, iar Hattie nu fusese atentă la niciunul.

Cu excepţia acestuia, care trimisese un fior prin cameră.

Era sigură de asta.

În jurul ei, participanţii se întoarseră ca să îl privească. Nu numai femeile, curioase la început, apoi fascinate, dar şi bărbaţii. Conversaţiile încetară când se uitară la scara din spatele ei. Peste mulţime, văzu privirea ducelui de Warnick îndreptată spre intrarea în încăpere şi o văzu şi pe ducesă, care se ridicase pe vârfuri ca să se uite şi ea.

Hattie nu trebuia să se ridice pe vârfuri. La ceafă simţi o boare, care venise din nimic. Cu toate astea, se întoarse încet, ştiind cine avea să fie acolo, chiar dacă nu avea de unde să ştie. Chiar dacă nu îşi putea imagina cum regele umbrelor din Londra reuşise să ajungă acolo, în luminile strălucitoare ale unei săli de bal din Mayfair.

Pentru o clipă, părea un rege, cum stătea în capul scărilor, îmbrăcat impecabil, imposibil de chipeş, ca şi cum ar fi fost dreptul lui divin să se afle acolo.

„inteligenţă, agerime a minţii, înţelepciune", (n.red.)

Însă un rege nu ar fi avut cum să fie interesat de o fată bătrână prea comună, prea mare, prea în vârstă care se pierdea în mulţime. Iar bărbatul acela o privea direct.

Hattie îngheţă, apoi fu copleşită de căldură, forţându-l pe el să îşi mute privirea, deoarece ea nu avea puterea să o facă. Cum o găsise în acea mulţime? Probabil era cu câţiva centimetri mai înaltă decât restul invitaţilor. Cu siguranţă, nu era genul de persoană care să se piardă în mulţime, dar asta nu însemna că ar fi trebuit s-o găsească atât de uşor.

Şi nu însemna că avea permisiunea să o privească astfel, într-un mod care o făcea să-şi amintească de modul în care o privea când erau departe de ochii lumii. Singuri. Într-o tavernă. Sau într-un bordel.

Mai mulţi oameni se îngrămădiră să se uite dincolo de Hattie, peste ea, în jurul ei. Nu şi Nora. Dacă zâmbetul de pe buzele prietenei ei era un semn, Nora era perfect conştientă de direcţia atenţiei Bestiei.

Nu Bestia.

Saviour Whittington.

„Whit”.

Fusese un nume.

Ea îi ceruse să-i spună cum îl chema, iar el făcuse asta. „Whit”. Însă acum ea îi ştia numele întreg. Saviour Whittington. Nu şi titlul, dar bărbatul arăta ca şi cum pur şi simplu îl lăsase acasă, în buzunarul altei haine, pe care o schimbase cu cea pe care o purta în acea seară: închisă la culoare, croită perfect, cu o lavalieră albă; avea o faţă minunată şi, cumva, o invitaţie la balul ducal, la care nicio persoană care îşi spunea Bestia nu ar fi trebuit să aibă acces.

— Cine e?

Cuvintele îi zburară din gură înainte să le poată opri.

— Nu îţi aminteşti? întrebă Nora, tachinând-o în timp ce Whit cobora scările şi încăperea se însufleţi din nou. Hattie se întoarse şi se îndreptă spre mijlocul mulţimii. Nora o urmă. Din Covent Garden? O altă pauză. Din *tavernă?*

Răspunsul lui Hattie se auzi sugrumat:

— Taci, Nora.

Nora nu tăcu.

— Arată şi mai bine în lumină, Hat.

Era chipeş în lumină. Era chipeş tot timpul. Hattie se împiedică să spună aşa ceva.

— Ţi-am spus că ducesa are mereu oaspeţi interesanţi, zise Nora încrezută.

Hattie îşi lăsă capul în jos şi nu se opri din mers, făcându-şi loc printre petrecăreţi, nerăbdătoare să ajungă în cealaltă parte a camerei. Dintr-odată, simţea nevoia de şampanie. Când ajunse la masa cu băuturile şi luă paharul în mână, bău pe nerăsuflate.

Nora o privi cu atenţie, apoi spuse:

— Stai cocoşată.

— Sunt prea înaltă.

— Prostii, zise Nora. Ai înălţimea perfectă. Toată lumea iubeşte o amazoană.

Hattie o privi.

— Nimeni nu iubeşte o amazoană.

— Se pare că domnul Whittington nu are o aversiune faţă de ele, spuse Nora. Mai ales din moment ce a venit aici pentru tine.

„Mi-a spus că sunt o războinică”. Nu avea de gând să-i zică asta Norei, fiindcă ştia că prietena ei nu avea să se mai oprească apoi. Se rezumă la:

— Nu e aici pentru mine.

— Hattie. Bărbatul ăsta nu a mai pus piciorul într-o sală de bal din Mayfair.

— Nu ştii asta.

— Chiar crezi că un asemenea bărbat ar putea participa la evenimente sociale şi mamele din Londra să nu bârfească despre asta? Bârfe murdare şi minunate? Dumnezeule, Hattie, a trebuit să suportăm şase ore în care Lady Beaufetheringstone ne-a spus ce culori de haine au fost purtate de domnii necăsătoriţi ultima oară când am fost forţaţi să bem ceaiul cu ea.

— Nu au fost şase ore.

— Nu? Mi s-au părut şaizeci. Nora bău. Ideea e că bărbatul ăsta nu a fost niciodată în societate şi, până

săptămâna asta, nici nu te-a sărutat.

Hattie făcu ochii mari.

— Cele două lucruri nu au nicio legătură.

Nora ridică dintr-o sprânceană.

— Bineînţeles că nu.

Hattie se îndreptă, spunându-şi că doar trăgea cu ochiul, ca să vadă dacă-l găsea în mulţime. În momentul în care făcu asta şi îşi dădu voie să stea dreaptă, privirea ei o întâlni pe a lui. Nu era nici măcar ca şi cum bărbatul s-ar fi uitat după ea. Hattie pur şi simplu înălţă capul, şi el era acolo. Ca prin magie.

Tânăra se cocoşă din nou.

— La naiba!

Nora chicoti.

— Îţi dai seama că nu te poţi ascunde de el.

— De ce nu? Tu te-ai ascuns cu succes de marchiza de Bayswater un sezon întreg.

— Asta pentru că Bayswater nu ar fi în stare să găsească un elefant nici dacă ar fi ascuns într-o casă pentru păpuşi.

Era partenerul perfect. Asta îi plăcea lui Hattie aşa mult la el. Senzaţia că, în orice clipă, s-ar putea înfrunta şi oricare din ei ar putea câştiga. Asta îi făcea inima să bată cu putere. Asta îi alimenta disperarea de a se întoarce în Covent Garden şi de a-l căuta. Asta o ţinuse trează în noaptea anterioară şi o făcuse să se gândească la ce se referise el prin „certuri” şi la ce probleme ar fi avut dacă s-ar fi strecurat din casă pentru a afla.

Era una să se imagineze în lumea lui. Faptul că el apăruse în lumea ei era însă cu totul altceva.

O luă pe Nora de mână şi o trase spre o uşă mare, ce dădea în balcon. După ce se îndepărtară de un grup gălăgios, Hattie se rezemă de balustradă şi spuse:

— Nu ar fi trebuit să venim aici.

— Nu înţeleg de ce nu, zise Nora. Eu mă simt extraordinar. Când Hattie mormăi, tânăra adăugă: în plus, Hattie, scopul pentru faptul că ai mers la – se uită peste umăr, ca să se asigure că nu le auzea nimeni – bordel era

să începi Anul lui Hattie cu propria ta compromitere, nu? Nu ai făcut totul ca să eviţi posibilitatea de a te căsători? făcu o pauză, apoi adăugă: Asta e şansa ta! Du-te la el şi fă-te imposibil de căsătorit.

Nora nu greşea. Asta fusese intenţia ei la început – o compromitere rapidă. Destul cât să se asigure că tatăl ei avea să înţeleagă că mariajul nu mai era o posibilitate pentru ea. Că urma a se căsători cu afacerea şi avea să se ocupe de ea până la moarte.

Hattie clătină din cap.

— Nu pot. Nu până nu înţeleg de ce e aici. Nu dacă are de gând să schimbe jocul. La naiba, de ce e aici? şopti ea.

— Dacă ar exista un mod prin care să afli răspunsul… Cum ar fi… să-l întrebi.

— Dacă îi spune tatălui meu totul, atunci Augie o să fie descoperit şi nu o să primesc afacerea.

Nora pufni.

— Augie merită să plătească pentru greşelile lui. Ar fi trebuit să îşi cureţe singur mizeria. Ar trebui să-i spui tatălui tău totul. Şi Bestiei. Lasă-i pe ei să se ocupe de Augie.

Hattie o privi.

— E fratele meu.

Nora o fixă cu privirea, iar Hattie se simţi incomod. Cunoştea acea privire. O evalua. Înainte să poată schimba subiectul, Nora spuse:

— Dar asta nu e tot, nu?

— Cum adică? Bineînţeles că e. Nu vreau ca Augie să fie rănit.

Nora clătină din cap.

— Ba nu. Vrei să rezolvi problema. Vrei să demonstrezi că poţi să o rezolvi. Să arăţi că poţi să soluţionezi problemele afacerii de una singură. Vrei să-ţi demonstrezi valoarea, pentru ca tatăl tău să-ţi dea afacerea. Pentru că vrei aprobarea lui.

Hattie încuviinţă.

— Da.

— Şi, prin urmare, eşti dispusă să îl înfrunţi singură pe

acest bărbat.

Nora spunea *singură* la modul propriu. Hattie reuşind să negocieze şi să plătească singură bunurile furate ale Bastarzilor, fără ajutorul tatălui ei. Însă, când Hattie auzi acel cuvânt, avu o imagine foarte clară cu ea şi el. Singuri într-o trăsură. Într-un dormitor. În camera de depozitare a unei taverne. Singură, cu el.

Oricum ar fi fost, Hattie îşi dădu seama că răspunsul ei era acelaşi:

— Da, sunt.

Se uită peste umăr, la uşă. Temătoare că el ar fi putut fi acolo. Dezamăgită că nu era.

— Fără ajutor, zise Nora.

— Fără intervenţii.

Iar tatăl ei ar fi intervenit. Tatăl ei ar fi susţinut că ea ţinea un registru corect şi că nimeni nu monitoriza redistribuirea unui transport mai bine ca ea şi că, într-adevăr, muncitorii de pe docuri o plăceau, dar era cazul să lase afacerea pe mâna bărbaţilor.

Hattie scrâşni dinţii. De câte ori auzise răspunsul ăsta groaznic? „Lasă afacerea pe seama bărbaţilor”.

Ura asta şi nu mai voia să lase afacerea pe seama bărbaţilor. Voia s-o lase pe seama femeilor. Femeii. Pe seama ei.

Chiar dacă era ultima opţiune pentru tatăl ei, era cea mai bună. Şi nu avea de gând să-l lase pe Saviour Whittington să complice totul prin simpla sa apariţie. Nu când era atât de aproape de îndeplinirea visului ei.

O privi pe Nora.

— Asta nu e amuzant.

Nora râse.

— Mă tem că e foarte amuzant. Mi-ai spus că ţi-a promis să-ţi dea lecţii, nu? Nu a fost de acord să te ajute în explorarea Anului lui Hattie?

Hattie fu recunoscătoare pentru întunericul ce îi acoperi roşeaţa din obraji.

— Ba da.

Şi a zis că sunt al naibii de periculoasă.

Gândul îi provocă fiori. Ce lucru minunat pe care cineva să-l creadă despre ea.

— Atunci, poate de asta e aici.

— Nu e.

— Ar trebui să fie, zise Nora. Din ce mi-ai spus, a ratat părţile importante.

— Nora!

— Doar sunt în favoarea egalităţii! Foarte bine, ce vrei să facem în continuare?

— Chiar nu-mi dau seama cum de a ştiut că o să fiu aici în seara asta. Niciodată nu am... Se opri. Se întoarse spre Nora, care părea fascinată de cerul de deasupra. Tu.

Nora o privi.

— Ce?

— Tu ai spus că ar trebui să venim aici. Tu ai insistat. Eu am vrut să stau acasă şi să citesc.

— Îmi plac balurile, zise Nora.

— Urăşti balurile!

— Foarte bine! Ducesa de Warnick a trimis un bilet special, în care mi-a cerut să particip la bal şi să vă iau şi pe tine, şi pe tatăl tău. Nu îmi place să le dezamăgesc pe ducese.

— Nu-ţi pasă câtuşi de puţin dacă le dezamăgeşti pe ducese.

— Asta aşa e. Dar de asta îmi place, şi a promis că o să ne simţim bine.

Hattie ridică un deget acuzator spre ea.

— Eşti o trădătoare.

— Ba nu!

— Ba da! Ar fi trebuit să-mi spui că e o capcană.

— Credeam că o să fie vorba despre un alt bărbat care are nevoie de zestre. Nu ştiam că o să fie o capcană pusă la cale de partenerul tău în escapade erotice. Nu că nu le-aş susţine, zise Nora cu zâmbetul pe buze.

— Nu e partenerul meu în... Făcu o pauză. Nora. Bărbatul ăsta e tot ce stă între mine şi îndeplinirea visului meu de o viaţă.

— Şi escapadele?

Hattie oftă uşor.

— Evident că şi alea au fost destul de plăcute. Înainte ca Nora să mai spună ceva, Hattie adăugă: Dar nu a venit aici pentru asta. Ceea ce e şi mai îngrijorător – să mă gândesc că e aici pentru altceva.

— Adică, o altă femeie?

Nu se gândise la asta, dar ideea îi provocă un nod în stomac.

— Nu. Adică, e aici pentru altceva care ne-ar putea afecta negocierea. Cum ar fi… nu ştiu… informaţii despre Augie sau… nu ştiu… pentru a se întâlni cu tata. Asta nu poate să se întâmple. Trebuie să-l conving să plece imediat.

— Hmm, zise Nora, sunetul superficial atrăgându-i atenţia lui Hattie.

— Ce e?

— Nu sunt sigură că e un plan rezonabil.

— De ce nu? O să mă duc înăuntru şi o să-l găsesc prima.

— Asta e posibil să fie dificil, spuse Nora.

O rafală de vânt rece străbătu balconul, iar Hattie îşi fixă prietena cu privirea.

— De ce?

Nora făcu semn peste umărul ei, spre sala de bal luminoasă.

— Pentru că vorbeşte cu tatăl tău chiar acum.

Hattie se întoarse.

Bineînţeles că asta făcea.

Avusese planuri atât de sălbatice şi de minunate pentru Anul lui Hattie. Iar acum, era pregătită să ia lumea cu asalt şi să-şi petreacă al douăzeci şi nouălea an rezolvând trecutul, ca să îşi poată începe viitorul. Se părea însă că nimeni nu îi spusese şi Anului lui Hattie că ar trebui să coopereze la acele planuri.

Cu siguranţă, nimeni nu îi spusese domnului Saviour Whittington că ar trebui să coopereze la acele planuri.

— La naiba! şopti ea.

— Oricine ar fi, se pricepe foarte bine la asta, zise Nora.

Hattie strânse carneţelul de dans pe care prietena ei insistase să-l ia. Era genul de lucru de care le păsa femeilor care nu-şi făceau griji pentru afaceri, bani sau răzbunare ori dacă bărbatul care le înjunghiase fratele în urmă cu câteva zile avea să îi povestească totul tatălui ei. Era genul de lucru de care lui Hattie nu îi păsase niciodată. Cu toate astea, în acel moment, nu putea decât să se uite la faţa frumoasă a Bestiei şi să se mulţumească să muşte hârtia din palmă.

Nu că ar fi ajutat-o câtuşi de puţin în bătălia care urma. Hattie ar fi putut la fel de bine să ţină în mână o vioară, la ce valoare avea pentru ea. Poate că o vioară i-ar fi fost mai utilă, deoarece l-ar fi lovit peste cap cu ea. Sigur, asta ar fi provocat o scenă, dar măcar ar fi oprit discuţia dintre cei doi bărbaţi.

Ca şi cum bărbatul ar fi simţit ameninţarea din gândurile ei, îşi înălţă capul, şi privirea lui de chihlimbar o găsi. Apoi, ca şi cum şi-ar fi petrecut toată viaţa în sălile de bal din Mayfair, îi făcu cu ochiul.

— Interesant, zise Nora.

— Ba nu, nu e interesant deloc. Ce joc joacă?

Şi de ce nu era mai supărată pe el că se juca acolo, de faţă cu toată lumea? Hattie ar fi trebuit să fie îngrozită. Ar fi trebuit să fie furioasă. În schimb, era entuziasmată.

„Războinică”.

— Ar trebui să mergem la mai multe baluri.

— Nu mai mergem la niciun bal, niciodată, zise Hattie în timp ce se puse în mişcare, cu inima bătându-i cu putere.

Apoi, ceva străluci în ochii lui, iar ea recunoscu emoţia ca fiind aceeaşi care o străbătea şi pe ea.

Nerăbdare.

Whit continuă conversaţia cu tatăl ei, în timp ce Hattie intră în cameră. În alte circumstanţe, scena ar fi fost una amuzantă: un tânăr enorm, care se apleca la urechea unui conte în vârstă, mic de statură. Tatălui ei îi plăcea să spună că tocmai statura lui mică îi făcea marinarul perfect, iar asta era adevărat, însă numai parţial. Abia dacă trebuia să se aplece ca să se mişte sub puntea navelor sale. Însă

acest bărbat, la care nu mai putea să se gândească ca fiind Bestia, la care se gândea ca la Whit, deşi era cu totul indecent, îl eclipsa ca soarele.

Ba nu. Nu ca soarele. Ca o furtună care lovea un vas pe mare, furând cerul albastru şi înlocuindu-l cu nori tăcuţi şi întunecaţi.

O furtună mare, frumoasă şi imprevizibilă.

Ce îi spunea tatălui ei?

Ar fi putut fi orice, căci erau doar ei doi şi păreau să ignore restul camerei. Hattie calculă rapid probabilitatea ca ei doi să vorbească despre lucruri obişnuite, cum ar fi vremea, băuturile, temperatura din cameră sau numărul de servitori de acolo.

Era mult mai probabil să vorbească despre ea.

Hattie se grăbi. Aproape o dărâmă pe marchiza de Eversley, căreia îi ceru apoi scuze în grabă. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, poate s-ar fi. Oprit să-şi ceară scuze, dar marchiza provenea din una dintre cele mai scandaloase familii din Marea Britanie, deci ar fi înţeles mai bine ca oricine nevoia de a opri orice conversaţie periculoasă avea loc între tatăl ei şi un bărbat care ştia mult prea multe despre afacerile ei.

Hattie aproape ajunsese la ei când contele încuviinţă şi o umbră îi străbătu faţa. Hattie rămase fără aer. Nu putea identifica emoţia, dar nu îi plăcea. Apoi, ajunse la ei, iar cuvintele ieşiră înainte să le poată opri.

— Gata, destul cu asta.

Contele făcu ochii mari şi se întoarse spre Hattie, în timp ce Whit se îndreptă şi…

Dumnezeule.

Nimeni nu ar trebui să aibă un zâmbet aşa uimitor. Hattie avu impulsul de a-şi ridica mâinile, pentru a bloca forţa acestuia. Pentru a rezista atracţiei străine. „Rămâi cu capul pe umeri, Hattie”.

— Ce faci aici?

Bărbatul ignoră întrebarea nepoliticoasă şi întinse mâna.

— Lady Henrietta.

Cuvintele erau culte şi delicate, fără întunecimea lor obişnuită.

Hattie se încruntă şi îşi înclină capul, confuză. Ceva uimitor de apropiat cu dezamăgirea o străbătu. Era acelaşi bărbat? Nu avea cum. Unde era mormăitul? Accentul de Covent Garden?

O flacără de chihlimbar îi lumină ochii. Şi provocă o flacără geamănă în ea.

Nu. Nu putea să o tenteze pur şi simplu în docilitate. Privirea ei se plimbă peste mâna lui întinsă. Nu îşi ridică propria mână.

— Te rog să-mi răspunzi la întrebare.

Când bărbatul nu o făcu, se întoarse spre tatăl ei, observând că amândoi se cenzurau.

— Despre ce vorbeaţi?

— Fato, ai grijă la ton!

Hattie înghiţi dispreţul la auzul cuvintelor, abia reuşind să se gândească la o replică înainte ca Whit să vorbească.

— Cheadle.

Acolo era întunericul. Ameninţător şi mai dur decât avertismentul care venise de la tatăl ei. Se întoarse surprinsă spre Whit, care era perfect şi chipeş ca o statuie grecească, dar devenise dintr-odată aspru.

Transformarea ar fi trebuit s-o panicheze, dar nu o făcu. În schimb, îi oferi confort, iar asta doar înrăutăţi lucrurile. Tânăra se îndreptă.

— Nu vorbi cu el.

Nora oftă surprinsă, în timp ce conversaţiile din jurul lor se opriră. Câţiva dintre cei mai apreciaţi aristocraţi ai Londrei încercau din răsputeri să nu se uite, dar cu siguranţă ascultau. Tânăra tuşi, sub greutatea curiozităţii tatălui ei, şi spuse:

— Ce voiam să spun, domnule Whittington – buzele lui se curbară de amuzament auzind cum îi spunea – e că am nevoie de tine… Urmă o pauză, şi o sprânceană neagră se arcui, apoi Hattie adăugă grăbită: Pentru un dans. Ea făcu semn spre carneţelul din mână. Eşti pe carneţelul meu. Se

întoarse apoi spre tatăl ei. E pe carneţelul meu.

Urmă o tăcere interminabilă, care dură luni întregi. Ani.

Hattie se întoarse spre Nora.

— E pe carneţelul meu de dans.

Nora preluă.

— Da, de asta suntem aici. Evident!

Hattie ar fi preferat să nu audă ultimul cuvânt, dar se mulţumea cu ce primea.

— Tu o să dansezi… cu el, zise tatăl ei.

Hattie flutură carneţelul.

— Asta scrie aici.

— Serios?

Contele nu părea convins.

— Da! zise ea, în timp ce se întoarse spre Whit. Nu-i aşa?

Bărbatul tăcu, ritmurile de vals din spatele lor fiind singurul sunet, spre îngrijorarea lui Hattie. Poate că nu ştia să danseze. Nu, nu ştia, sigur nu ştia să danseze. Doar era genul de bărbat care purta teci cu cuţite şi ajungea inconştient în trăsuri. Se ducea prin bordeluri, în tavernele din Covent Garden şi îi ameninţa pe infractorii de pe stradă. El însuşi era un infractor. Chiar dacă se îmbrăcase pentru acel eveniment, sigur nu valsa.

Tocmai din acest motiv, Hattie rămase fără aer când bărbatul făcu un gest cu capul, ca un aristocrat manierat, şi spuse, calm:

— Aşa e, milady.

O luă prin surprindere faptul că el era dispus să danseze. Nu modul în care i se adresase. Nu avea nimic de-a face cu faptul că nu îi mai spusese niciodată milady. Nu avea nimic de-a face cu faptul că, dintr-odată, acel cuvânt, pe care îl auzise toată viaţa ei, căpăta un nou înţeles când era pronunţat de el.

Iar apoi, mâna ei era într-a lui, iar Whit o conducea printre dansatori. O trase aproape, în braţe, mâinile ei oprindu-se pe muşchii de sub haina lui, tari ca oţelul. „Bineînţeles că nu ştie să danseze”, se gândi ea. „E făcut

pentru lucruri mai dure decât asta”.

Se aplecă, destul cât să îi şoptească la ureche:

— Dacă vrei, pot să-mi luxez glezna.

El se retrase, în privire citindu-i-se surprinderea şi ceva precum amuzamentul.

— Nu aş vrea asta.

— Dar te-ar scăpa de un dans.

— Eşti sigură că nu te-ar salva pe tine de asta?

— Bineînţeles că nu, dansez foarte bine. Pur şi simplu, te ajutam pe tine, deoarece tu nu ştii.

— Şi ştii asta pentru că…

Hattie îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru că nu ai cum să ştii.

El clătină din cap şi o strânse în braţe, gest care o făcu să-şi dorească să nu se fi aflat acolo, în faţa tuturor. Hattie rămase fără aer, iar dorinţa o străbătu adânc, distrăgându-i atenţia destul cât să nu observe că se mişcau, până când el spuse:

— Cred c-o să mă descurc.

Aşa era. Nu doar că se descurca, ci se mişca cu o graţie antrenată, ca şi cum ar fi valsat în fiecare seară a vieţii lui, evitând cu abilitate celelalte cupluri. Hattie dansase de sute de ori în viaţa ei, la început, când zestrea ei o făcea cât de cât atrăgătoare pentru nobili, dar niciodată nu se simţise ca în cele câteva secunde petrecute în braţele lui. Ca şi cum şi ea ar fi avut o graţie exersată.

Îl privi şi observă că ochii lui, de culoarea chihlimbarului lichid, erau concentraţi asupra ei.

— Ştii să dansezi.

Bărbatul îşi mormăi răspunsul, iar Hattie găsi alinare în acel sunet. În sfârşit, ceva nesurprinzător din partea lui. Îşi întinse degetele peste mâneca hainei lui, căldura lui Whit trecând prin material, şi oftă. Închise ochii şi se lăsă purtată de dans.

Îşi dădu voie să uite pentru o clipă. Să uite de Augie, de afacere şi de motivul îngrijorării ei. Să uite de înţelegerea pe care o făcuseră, de visele pe care le avea pentru viitorul ei şi de Anul lui Hattie. Lumea dispăru în acel

moment, în braţele acelui bărbat, în căldura lui, în mişcarea şi puterea lui, care o învăluiau.

Pentru o clipă, Hattie uită de ea însăşi.

Dar o clipă nu durează. În scurt timp, deschise ochii, doar ca să-l găsească privind-o. Se încordă sub atenţia lui, conştientă de lucrurile pe care bărbatul le putea vedea, cum ar fi roşeaţa din obraji, nasul prea mare, obrajii prea rotunzi, bărbia plină. Toate motive vizibile pentru care rămăsese fată bătrână.

Tăcerea nu era prietena femeilor neatrăgătoare; lăsa prea mult spaţiu pentru analiză estetică. Când el inspiră adânc, Hattie nu se putu controla şi umplu tăcerea.

— Ai fi putut să-mi spui că ştii să dansezi, zise ea.

Apoi, îşi dădu seama că Whit se uita la urechea ei. Nu erau urechile o parte ciudată a corpului uman? Ar fi preferat ca el să se uite la ochii ei. Aceştia erau relativ uniformi ca mărime şi aveau o culoare neobişnuită. Erau, probabil, cea mai reuşită trăsătură a ei. Nu că i-ar fi păsat dacă el îi observa cea mai reuşită trăsătură.

Pe cine încerca să păcălească? Voia ca el să-i observe cea mai reuşită trăsătură. Voia ca el s-o recunoască drept cea mai bună. Nu doar raportat la celelalte trăsături ale ei, ci în comparaţie cu trăsăturile tuturor celorlalţi oameni. Ştia că nu era posibil, dar putea să recunoască o asemenea dorinţă, nu? Nu despre asta era Anul lui Hattie? Recunoaşterea dorinţei? Urmarea ei?

Deci, da, voia ca el să considere că ochii ei erau drăguţi.

Oare folosise cineva cuvântul „drăguţ” vreodată ca s-o descrie?

— De ce aş face asta?

Hattie clipi la auzul răspunsului, gândindu-se că el se referea la ochii ei şi simţindu-se ciudat de defensivă. Îşi aminti apoi de întrebarea ei despre dans.

— Pentru că te-ai simţit probabil insultat de insinuarea mea cum că nu ştii să dansezi.

El clătină din cap.

— Nu am fost.

Nu îl credea.

— Am crezut că nu ştii să dansezi, dar e clar că ştii. Am crezut că nu înţelegi aristocraţia, dar aici eşti, cu o invitaţie în casa unui duce, deci şi asta era fals. Te-am subestimat.

Whit tăcu, mişcarea dansului fiind singurul lucru dintre ei până când el îşi întoarse privirea de chihlimbar spre ea şi spuse:

— Ai zis că nu-ţi pasă dacă ştiu vreunul dintre lucrurile astea.

Adevărul veni instant.

— Nu-mi pasă.

— Ai zis că nu au valoare pentru tine.

— Nu au.

— Deci cred că e posibil să mă fi supraestimat.

Hattie râse uşor, înţelegând ce voia să spună.

— Aşa e, nu? Cum de ai învăţat să dansezi aşa bine?

Camaraderia timidă ce rezultase din conversaţia lor dispăruse.

Whit mutându-şi privirea în altă parte. Regretul o copleşi pe Hattie, laolaltă cu confuzia. Cum de o întrebare aşa simplă provocase un răspuns imediat şi neplăcut?

Bărbatul se încordă sub atingerea ei, muşchii lui transformându-se în fier, ca şi cum ar fi fost pregătit de luptă. Hattie îl privi. Ochii lui erau aţintiţi asupra unui punct de deasupra capului ei, undeva în depărtare. Ea se întoarse, aşteptându-se să vadă un duşman care alerga spre ei. Dar nu era nimic acolo în afară de mătase, satin şi zâmbete care se învârteau nebuneşte.

Ce se întâmplase? Care era problema? Nu îl cunoştea bine pe acel bărbat, dar îl cunoştea îndeajuns cât să ştie că nu i-ar spune dacă l-ar întreba. Şi nici nu i-ar răspunde la alte întrebări.

Îi privi faţa din nou, care acum era întunecată. Îngrijorarea o copleşi, fierbinte şi neplăcută. Îl strânse de braţ şi şopti:

— Domnule Whittington?

Bărbatul se crispă la auzul numelui. Clătină din cap o

dată, ca şi cum ar fi alungat un gust neplăcut.

— Bestie? zise ea. Eşti bolnav?

Bărbatul începu să respire sacadat, picături de transpiraţie îi apărură pe frunte şi muşchiul din maxilar tresări, ca şi cum şi-ar fi încleştat dinţii, încercând să reziste lucrului care îl consuma.

Hattie îl strânse de mână. Destul de tare cât să doară. Chihlimbarul din ochii lui îi găsi privirea. Răspunse întrebării.

Ea încuviinţă, şi se opriră din dans, dar Hattie nu îi dădu drumul la mână. Îl ţinu şi mai strâns. Fără nicio urmă de ezitare, ea se întoarse şi se duse la marginea sălii de dans. Continuă să meargă, trecând de zeci de bârfe, direct spre întunericul de dincolo de uşi.

Capitolul 13

Whit nu-i putu da drumul la mână.

Deţinuse controlul. Îşi jucase rolul, scosese sunetele necesare, îi salutase pe domni, le zâmbise doamnelor şi vorbise cu contele, făcând ameninţări pe terenul duşmanului, o acţiune menită să provoace teamă. Pusese în mişcare răzbunarea Bastarzilor.

Fără Hattie.

Hattie, care fugise de el din clipa în care îl văzuse intrând în sala de bal, ca şi cum el n-ar fi observat-o. Ca şi cum faptul că fugise de el l-ar fi făcut să se gândească la altceva decât să o urmărească. Nu o urmărise, cel puţin nu în sensul clasic. În schimb, Whit nu se abătuse de la planul lui original, acela de a crea baza răzbunării sale.

Însă nu o pierduse din ochi.

Văzuse când tânăra băuse două pahare de şampanie, unul după altul. O văzuse când ieşise pe balcon cu prietena

ei, o femeie pe care o ştia că fiind Lady Eleanora, fiica nechibzuită, pasionată de curse, a unui duce. O observase şi când îl văzuseră pe tatăl ei şi se mutase într-un loc de unde să o poată vedea pe Hattie, conştient de posibilitatea – de probabilitatea – ca aceasta să încerce să scape. Având în vedere localurile în care o găsise pe Hattie înainte, o credea în stare să escaladeze un perete şi să-şi facă drum spre cel mai apropiat iad al jocurilor de noroc, unde, dacă era să ghicească, Lady Eleonora avea să-i fie mână dreaptă.

Dacă încercau să facă asta, Whit le-ar fi urmărit.

Deţinuse controlul.

Şi îl păstrase când tânăra intrase în cameră şi se îndreptase spre el, înaltă, puternică şi hotărâtă, cu privirea aţintită asupra lui, fără să-i pese de zecile de perechi de ochi care se uitau la ea şi o judecau. Venise după el, îmbrăcată în acea rochie de culoarea păcatului spre care avea de gând să o îndrume, dacă îl lăsa.

Şi avea să-l lase, nu încăpea îndoială.

Whit terminase discuţia cu tatăl ei, ştiind că, odată ce tânăra avea să ajungă la ei, avea să piardă şansa de a vorbi cu contele. Acest lucru fusese adevărat. Hattie sosise, cu ochii violeţi fierbinţi, ca roşeaţa din obraji. Nu trebuise să-şi forţeze un zâmbet pentru ea, acesta venind natural – şi chiar şi atunci deţinuse controlul.

Însă, când începuseră să danseze, controlul se destrămase. Simţise asta în clipa în care îşi amintise paşii, imprimaţi în memoria muşchilor săi. Trecuseră douăzeci de ani, dar îşi amintise cu uşurinţă dansul pe care îl exersase cândva, ţinând întunericul în braţe şi imaginându-şi femeia frumoase care avea să le umple odată ce devenea duce.

Niciodată nu-şi imaginase pe cineva ca Hattie.

Hattie, care cumva devenise un port în furtuna gândurilor lui. Era copleşit de amintirea nemernicului său tată, a competiţiei la care îi supusese, a loviturii băţului ducelui pe spatele coapselor când făcea un pas greşit. A durerii din stomac în acele seri când fusese trimis la culcare fără să mănânce. „Stomacul gol o să te facă mai înfometat

după victorie”. Asta îi plăcea să spună monstrului. Câte nopţi le petrecuse înfometat din cauza lui? Şi câte altele după ce scăpaseră de el?

Amintirea fusese clară şi rece, iar inima începuse să-i bată cu putere, ca şi cum ar fi avut din nou doisprezece ani şi ar fi suportat o lecţie de dans. Controlul începuse să-i scape printre degete. Încercase să se stăpânească. Se concentrase pe Hattie, îi analizase faţa, admirându-i părul blond şi obrajii plini, înroşiţi de la încântarea adusă de dans. Îi observase curbura nasului, vârful rotunjit şi buzele pline, amintirea lor fiind imposibil de blândă.

Ochii ei erau închişi, iar faţa îndreptată spre el, ca o operă de artă. Acest lucru îl calmase. Tânăra avea trei pistrui închişi la culoare, aşezaţi ca un mic triunghi pe tâmpla dreaptă. Nu voia decât să-şi aşeze buzele pe ei, să îi guste. Inspirase adânc, bucurându-se de pacea pe care o simţea când o privea.

La un moment dat, ea îşi întorsese capul, iar Whit fusese hipnotizat de curbura urechii ei, cu lobul moale şi lăsat. Un alt pistrui îl tachina. Era un semn de frumuseţe aflat fix sub urechea ei dreaptă, la marginea liniei părului. Un secret împărtăşit numai cu el. Unul despre care nici ea nu ştia. Nu avusese cum să-l vadă. Femeia avea nişte urechi magnifice.

În cele din urmă, tânăra se întorsese la loc şi îi oferise cea mai bună parte a ei, ochii. Aveau o culoare sălbatică, imposibilă, de neconceput pentru oameni. Însă deja o bănuia că ar fi fost mai mult decât umană. Parţial vrăjitoare. Parţial războinică. Atât de frumoasă.

Şi acei ochi superbi erau dovada acestui lucru.

Un bărbat se putea pierde în acei ochi.

Un bărbat putea să se lase pradă acelor ochi. Să renunţe la orice urmă de control. Doar o dată. Doar în timpul acelui dans. Doar până când reuşea să respire din nou şi să fugă de amintiri.

Apoi, ea îl întrebase cum de învăţase să danseze, şi amintirile reveniseră. Amintirea disconfortului. Se încordase sub atingerea ei, încercând să recapete controlul.

Pierduse însă acea luptă.

Nu avea nevoie decât de o clipă. De puţin aer. De muşcătura rece a lumii de dincolo de acea sală de bal. De o reamintire că trecutul lui nu era şi prezentul lui. Că nu avea nevoie de acel loc, cu mult prea mulţi oameni şi parfum prea înecăcios.

În acel moment însă, avea nevoie de Hattie. Deoarece, în acel moment, ea îl salvase.

Îl luă de mână şi îl conduse afară din sală, în faţa întregii Londra, ca pe un câine în lesă. O lăsă să facă asta. Îşi dori acest lucru, iar, cumva, ea ştiuse asta. Ştiuse că ar trebui să îl ducă nu numai în afara sălii de bal, ci mai departe, pe scări şi dincolo de lumina care se revărsa din sala de bal, în grădini. În întuneric.

Abia când ajunseră acolo, sub protecţia unui stejar imens, îi dădu ea drumul. Lui Whit nu-i plăcu acest lucru.

Nu îi plăcu nici faptul că, odată cu pierderea atingerii ei, se chinuia din nou să respire.

Însă cel mai mult ura faptul că ea părea să înţeleagă totul.

Hattie stătu acolo, blândă, tăcută şi nemişcată, o eternitate, aşteptând ca el să-şi revină. Nu îl forţă să vorbească. Păru să înţeleagă că, şi dacă el şi-ar fi dorit asta, nu ar fi ştiut ce să spună. Aşa că aşteptă şi îl privi până când el reveni în prezent. În acel loc. La ea.

Hattie, a cărei înclinaţie naturală era să umple tăcerea cu întrebări, nu întrebă nimic. Nici despre conversaţia lui cu tatăl ei, nici despre răspunsul lui la vals. Nu îl întrebă nici cum de ştia să lege impecabil lavaliera.

În schimb, această femeia, pe care o cunoştea de foarte puţin timp şi care deja îi bântuia visele, spuse:

— Mulţumesc.

Cuvintele îl şocară. Nu ar fi trebuit să fie invers, şi el să-i mulţumească ei?

Înainte să poată răspunde, Hattie adăugă:

— Nu am mai valsat de trei ani. Ultima oară când am făcut-o, nu a mers prea bine. Tânăra râse, însă lui Whit nu-i plăcu nuanţa de autodezaprobare din tonul ei. Era un baron

care pusese ochii pe banii tatălui meu, iar eu aveam douăzeci şi şase de ani, iar douăzeci şi şase de ani ar putea la fel de bine să fie optzeci şi şase când Londra e în sezon.

Whit nu se mişcă, de teamă ca Hattie să nu se oprească din vorbit.

— Dacă e să fiu sinceră, sunt recunoscătoare pentru el. Era destul de chipeş şi tânăr, avea numai treizeci de ani. Şi un zâmbet care mă făcea să cred că poate chiar mi-era destinat mie.

Dintr-odată, Whit îl ura pe acest baron tânăr şi chipeş, chiar înainte ca Hattie să adauge:

— Nu ştiam că e un dansator groaznic.

Această replică stârni confuzie. Hattie nu părea genul căreia să-i pese de abilităţile de dansator ale cuiva. Nu spusese asta?

— Se spunea că mă voia cu adevărat, lucru care îl mulţumea pe tata. Titlul lui de conte e un titlu nobiliar, iar Augie nu va putea să-l ducă mai departe, aşa că un mariaj cu un baron era o binecuvântare. Tata a fost şi mai fericit când baronul s-a trecut pentru un vals. Valsurile sunt comoara de aur în sălile de bal din Mayfair. Tânăra făcu o pauză, inspiră adânc şi se uită la cer. Luna e în creştere.

Whit nu voia să se uite la afurisita de lună. Voia să se uite la ea. Dar îi urmă privirea spre semiluna strălucitoare care se ridica peste acoperişuri.

— Acum apare, zise ea.

— Da.

Ochii ei se mutară spre ai lui, şi Hattie rămase cu gura căscată, surprinsă că îl auzise vorbind. Spre uimirea lui, obrajii îi luară foc. Whit nu fusese niciodată atât de recunoscător pentru întuneric – şi se ascunsese în el de soldaţii Coroanei de nenumărate ori.

— L-am călcat, zise ea, încet. Nu era un dansator bun şi l-am călcat pe picior, iar el a zis că sunt… Hattie se opri. Clătină din cap şi se uită iar la lună, înainte să vorbească din nou. Atât de încet, că abia putu fi auzită. Mă rog, nu a fost drăguţ.

Whit o auzi. Auzi ruşinea ei. Durerea. Le simţi ca şi

cum ar fi fost ale lui. Avea să-l găsească pe baronul ăsta şi să îl stranguleze. Avea să-i aducă lui Hattie capul bărbatului.

Bătăile inimii lui Whit începură să încetinească.

— Aşa că mulţumesc pentru dansul din această seară. M-ai făcut să mă simt…

Hattie se opri, iar Whit îşi dădu seama că ar fi dat hoţilor conţinutul depozitului Bastarzilor doar pentru şansa de a auzi sfârşitul acelei propoziţii.

Însă Hattie nu continuă. Mişcă din mână, iar carneţelul de dans ataşat de ea flutură în vânt. Whit se întinse după ea şi o trase aproape de el, trăgând uşor de hârtia deja mototolită din mâna ei.

Întoarse carneţelul şi îl cercetă.

Ea încercă să-l ascundă, dar Whit nu o lăsă.

— Ţi-am zis că e gol, zise ea. Nimeni nu vrea să danseze cu mine.

Whit o ignoră şi luă creionul care atârna de carneţel.

— Eu am vrut.

Auzi zâmbetul din răspunsul ei.

— Ba, mai degrabă, te-am făcut să dansezi cu mine.

Whit aşeză creionul pe mica bucată ovală de hârtie.

— E cam târziu să pretind valsul, nu…

Dar el nu cerea valsul. Îşi trecu numele pe tot carneţelul. O făcu a lui, pe această femeie care îl salvase, cu o singură semnătură întunecată. Bestia.

Hattie se uită la poreclă şi oftă.

Bărbatul nu spuse nimic, dar într-un final, ea îl privi şi zise:

— Deci asta e.

Whit mormăi. Se temea de ce ar fi spus dacă ar fi vorbit. Hattie umplu tăcerea:

— Eşti foarte graţios. Ca un şoim?

— Ca o pasăre? repetă Whit, fără să se poată opri.

Dacă Diavolul auzea descrierea, nu avea să îi mai dea pace.

Hattie râse, sunetul fiind ca un pumn în stomac.

— Nu, ca un prădător. Frumos şi graţios, da, dar şi

puternic. Iar dansul cu tine nu a semănat cu nimic din ce am făcut înainte. M-ai făcut să mă simt graţioasă. Ea râse uşor, iar el observă nuanţa de autodezaprobare. Prin asociere, evident. Ca şi cum mişcările mele ar fi fost o extensie a mişcărilor tale. Ca şi cum şi eu aş fi fost un şoim şi dansam în vânt. Îl privi. Niciodată nu m-am simţit aşa. Niciodată nu am avut asta. Iar tu mi-ai oferit aşa ceva în seara asta, aşa că…

În cele din urmă, el se îndreptă spre ea cu viteza afurisitei de păsări cu care îl comparase. O prinse în braţe. Nu suporta gândul că ea i-ar fi mulţumit din nou. Nu pentru ce se întâmplase înăuntru. Nu pentru dansul pe care nu-l terminaseră. Nu îi dăduse dansul pe care îl merita.

Recunoştinţa ei se dizolvă într-un oftat.

Foarte bine.

Whit nu-i merita mulţumirile. Nu era demn de ele. Nu cu planurile pe care le avea pentru familia ei. Pentru afacerea tatălui ei.

Nu cu planurile pe care le avea pentru ea.

Aşa că îi opri cuvintele cu un sărut, furându-le cu mâinile aşezate pe acei obraji frumoşi şi rotunzi, degetele lui mângâindu-i faţa, în timp ce o înclină spre a lui şi continuă să ia recunoştinţa ei, apoi surprinderea, apoi plăcerea, lingându-i buza plină de jos până când ea se deschise pentru el, primindu-l înăuntru ca şi cum ar fi făcut asta de mii de ori. Pentru o clipă, în timp ce o gusta, chiar părea că făcuse asta.

Whit ar fi putut să jure că abia începuseră când Hattie se retrase. Respiraţia lor greoaie sugera însă că trecuse mai mult timp. Nu destul însă. Mâinile ei cu mănuşi se aşezară peste ale lui, iar bărbatul vru să rupă materialul, ca să le simtă căldura.

Aproape o făcu. Poate ar fi făcut-o dacă ea nu i-ar fi şoptit pe buze, limba ei ieşind într-o atingere înnebunitoare, ca şi cum nu s-ar fi putut opri din a-l gusta.

— Mereu ai gust de lămâie, chiar şi când nu ai bomboane.

Bărbatul mormăi, se întări şi o trase aproape, dorind

ca ea să fie şi mai lipită de el. Îi ura fusta voluminoasă şi cuşca corsetului de sub materialul rochiei. Dacă ar fi fost după el, Hattie nu ar mai fi purtat un corset niciodată. Nu ar fi purtat nimic care să îl ţină departe de pielea ei, de formele ei. Frustrat, o ridică pe vârfuri.

— Greşeşti. Tu ai gust dulce. Bărbatul îi prinse limba şi o supse, înainte să îi dea drumul şi să adauge: Peste tot.

O sărută profund, recompensând modul în care Hattie îţi plimbă mâinile peste umerii lui şi în jos, pe piept, explorându-l. Degetele ei se plimbară peste teaca de piele a cuţitelor lui, spre lame, şi apoi se retraseră, destul cât ochii ei să îi întâlnească pe ai lui în întuneric.

— Ai venit înarmat.

Whit mormăi, apoi spuse:

— Atacurile pot să vină de oriunde.

Hattie arcui o sprânceană.

— Chiar şi în sălile de bal din Mayfair?

El o trase mai aproape, ştiind că era o nebunie.

— Mai ales în sălile de bal din Mayfair. Să te văd în rochia aia a fost un atac.

O prinse de marginea mătăsii ca vinul şi, pentru o clipă, se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi rupt rochia şi ar fi întins-o pe frunzele de la picioarele lor şi i-ar fi dat tot ce îi ceruse.

Mădularul lui pulsă în semn de aprobare când ea spuse, nesigură:

— Îţi place?

„Îmi place de tine”.

Gândul îl tulbură, fiind la fel de devastator ca dansul, iar Whit îi dădu drumul, de parcă l-ar fi ars. Hattie făcu ochii mari, iar bărbatul urî surprinderea şi dezamăgirea trecătoare din ei în timp ce se îndepărtară unul de celălalt.

O privi aranjându-şi fusta şi se prefăcu a nu-i observa umflătura sânilor.

După o perioadă mai lungă, spuse:

— Îţi datorez un alt vals.

Ea clătină din cap.

— Cred că am terminat cu valsurile pentru moment şi

cred că şi tu ar trebui s-o faci.

Nu era o întrebare, Hattie nu aşteptă un răspuns. El nu se aştepta să răspundă. Cu toate astea, din motive pe care nu avea să le înţeleagă niciodată, o făcu.

— Bărbatul care m-a făcut a insistat să învăţ să valsez.

Hattie se îndreptă uşor, cu atenţie, ca şi cum tocmai ar fi descoperit că era în prezenţa unui câine turbat. Poate chiar era.

— Bărbatul care te-a făcut.

— Nu îl cunoşteam, zise el, ştiind că nu îi putea spune totul şi dorind, în acelaşi timp, să o facă. Nu l-am cunoscut în primii doisprezece ani ai vieţii mele.

Hattie încuviinţă, ca şi cum ar fi înţeles. Bineînţeles că nu înţelegea. Nimeni nu putea, cu excepţia celorlalţi doi băieţi care trăiseră aceeaşi viaţă.

— Unde ai fost înainte?

Întrebarea pusă cu precauţie se auzi ca şi cum ea ar fi vrut să pună o mie de întrebări şi aceea fusese prima care fusese exprimată. Era o întrebare ciudată, la care Whit nu se aşteptase. Mereu crezuse că viaţa lui fusese împărţită în două – înainte de sosirea tatălui său şi după. Dar aia nu fusese doar ziua în care îl întâlnise pe tatăl lui. Şi nu se gândise la perioada de dinainte. Nu voia să şi-o amintească.

Nu avea să înţeleagă niciodată de ce îi spusese lui Hattie adevărul.

— În Holborn.

O altă încuviinţare din partea ei. Ca şi cum ar fi fost de ajuns, însă, dintr-odată, nu mai părea să fie de ajuns. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase unul din ceasuri şi spuse:

— Mama a fost croitoreasă. Repara hainele marinarilor care veneau de pe vase.

Atunci când erau haine care să poată fi reparate.

— Şi… Ea ezită, iar el ştia dilema. Hattie nu voia să spună „tatăl tău”. Era marinar?

Ce n-ar fi dat Whit ca tatăl lui să fi fost marinar. De câte ori visase la asta, să se fi născut din mama lui şi un

bărbat care plecase ca să facă avere, cu o miniatură a soţiei şi a bebeluşului său cusută în interiorul hainei… O reamintire a casei la care avea să revină după ce avea să se îmbogăţească în cealaltă parte a lumii.

De câte ori stătuse întins în pat, uitându-se cum mama lui stătea aplecată peste o grămadă de haine murdare aduse de oameni care mereu cereau mai mult decât simple reparaţii. Femeia abia putea să-şi vadă de lucru la lumina slabă a lumânării de lângă ea, iar Whit visa că următoarea bătaie la uşă avea să fie a tatălui său, întors să-i salveze.

Venise şi momentul când cel care bătuse la uşă fusese tatăl lui, înalt şi chipeş, cu o faţă copleşită de căldura dispreţului aristocrat, şi cu ochi lucioşi ca de sticlă. Un bărbat îmbrăcat într-o avere pe care nu fusese nevoit s-o strângă, deoarece se născuse cu ea. Totul se vedea pe faţa lui, în croiala hainelor şi în strălucirea ghetelor.

Trecuseră douăzeci de ani, iar Whit încă îşi amintea uimirea simţită când îi văzuse ghetele, care străluceau ca lumina soarelui. Niciodată nu văzuse ceva asemănător, o dovadă a bogăţiei şi a puterii mai clară chiar decât dacă şi-ar fi anunţat numele şi titlul.

Apoi, o făcuse. Ducele de Marwick. Un nume care deschisese toate uşile, de la naştere. Un nume care purta privilegiu dincolo de raţiune. Un nume care-i putea asigura orice.

Totul, cu excepţia singurului lucru pe care şi-l dorise mai mult decât orice. Totul, cu excepţia unui moştenitor.

Pentru asta, avea nevoie de Whit.

— Nu era marinar, zise Whit ferm. Nu era nimic, până când a apărut la uşa camerei noastre din Holborn şi ne-a promis întreaga lume dacă merg cu el.

— Şi mama ta?

În întrebare se simţea teama, ca şi cum Hattie ar fi ştiut deja răspunsul.

Whit nu răspunse, strângându-şi ceasul în mână. În schimb, îşi întoarse faţa spre camera luminată de dincolo de ei – singura întâlnire cu privilegiul care îl tentase în toţi

anii de dinainte – şi spuse:

— Vor vorbi despre tine în seara asta, Lady Henrietta. Ai adus un bărbat în întuneric.

Ea nu tresări la auzul schimbării de subiect. În schimb, expresia ei se umplu de cunoaşterea crispată a femeilor din lume.

— Nu-ţi faci griji că vor vorbi despre tine, pentru că te-ai lăsat condus? Urmă o pauză, apoi: Am spus deja că vreau să fiu compromisă, nu-i aşa?

Poate întrebarea ar fi sunat cochet de pe buzele altei persoane, însă nu şi de pe ale lui Hattie. Din gura lui Hattie, vorbele erau sincere şi directe. Un pas clar în direcţia în care se hotărâse să meargă.

Simţi un fior de admiraţie.

— Ar fi trebuit să faci asta în urmă cu mulţi ani.

Ea se întoarse spre el.

— Nimeni nu m-ar fi ajutat acum mai mulţi ani.

Whit se întinse după ea şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Mi se pare foarte greu de crezut.

Femeia asta putea duce un bărbat bun în întuneric, iar Whit era departe de a fi un bărbat bun.

Hattie zâmbi, făcu din nou un pas în spate şi se îndreptă, iar Whit simţi schimbarea în ea. Determinarea. O mai văzuse şi înainte, iar amintirea, combinată cu hotărârea ei şi licărirea fermă din ochii ei, trimise fiori de entuziasm prin el. Ştia că aveau să se încaiere din nou.

Whit îşi ţinu răsuflarea.

— Ce vorbeai cu tatăl meu?

El îşi încrucişă braţele la piept, teaca cuţitului strângându-se în jurul muşchilor, o reamintire a rolului său în acea piesă, a trebii pe care venise s-o facă.

— Cine spune că vorbeam despre altceva decât un bal distractiv?

Ea râse.

— În primul rând, tata nu ar zice niciodată despre un bal că e distractiv. Şi nici tu.

El ridică dintr-o sprânceană.

— În seara asta, e posibil să mă fi răzgândit.

— Dacă aşa stau lucrurile, e din cauza părţii care a urmat după ce te-am scos din sala de bal.

Asta era adevărat. Fu rândul lui Whit să râdă. Ea îl privi, iar el îşi înclină capul.

— Ce e?

— Nu prea râzi.

— Ba râd, replică el.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Abia dacă vorbeşti. Hattie făcu un semn cu mâna, dând la o parte orice răspuns pe care l-ar fi putut găsi el. Nu contează, nu o să-mi distragi atenţia. Ce i-ai spus?

— Nimic.

Nu era adevărat, iar ea ştia asta.

— Ţi-am spus, zise ea. Nu el e responsabil pentru atacurile asupra afacerii tale.

Whit ştia asta, dar voia informaţia de la ea.

— Şi eu trebuie să te cred?

— Da.

— De ce?

— Pentru că e împotriva raţiunii să te mint.

Bărbatul ridică din sprâncene la auzul cuvintelor. Era adevărat, dar nu ceva ce ar fi recunoscut majoritatea oamenilor de afaceri.

— Înţeleg că eşti într-o poziţie de putere, domnule Whittington.

— Nu-mi spune aşa.

— Nu pot să-ţi spun Bestie în faţa întregii lumi.

Whit se simţi iritat.

— Nu e întreaga lume, Hattie, e o subclasă. Una slabă. Una inutilă. Nu seamănă cu noi, care muncim pentru mâncare, dansăm plini de bucurie şi ne trăim viaţa fără teama de a fi judecaţi.

Hattie îl privi în timp ce vorbea, făcându-l să-şi dorească să nu fi vorbit în faţa ei. Chiar mai mult când ea replică:

— Nimeni nu trăieşte fără teama de a fi judecat.

— Ba eu o fac.

Era o minciună, iar ea o auzise.

— Cred că trăieşti cu mai multă frică decât majoritatea oamenilor.

Whit rezistă instinctului de a tresări la auzul cuvintelor ei, în timp ce ea îndreptă conversaţia spre lucrul cu care începuseră.

— Nu trebuie să crezi că nu o să te mint. Crede doar că povestea nu e o minciună. Tata a condus Sedley Shipping de când s-a întors din războaie. A navigat cu un talent incomparabil, unul care l-a făcut pe fiecare afacerist necinstit din Marea Britanie să îl caute şi să ofere averi demne de regi ca să îl aibă la bordul vaselor lor. A fost abordat de partea cea mai urâtă a lumii – bărbaţi care voiau să transporte arme, opiu, oameni.

Ea clătină din cap, ca şi cum ar fi văzut faţa răului şi încă nu putea crede că exista. Whit cunoştea acel rău. El şi Diavolul primiseră aceleaşi invitaţii ca tatăl ei. Le refuzară fără ezitare, la fel cum făcuse şi contele.

— Compania noastră a avut suişuri şi coborâşuri, dar tata nu ar fi autorizat *niciodată* un furt de la tine. Niciodată.

„Compania noastră”. Whit petrecuse destul timp în lume cât să ştie că, deseori, fiicele erau copleşite de loialitate când venea vorba despre taţii lor, însă în cuvintele lui Hattie era ceva mai mult. Tânăra nu voia doar să apere integritatea tatălui ei, ci voia să apere integritatea unei afaceri despre care ştia foarte multe. Integritatea ei.

Când Whit observă asta, nu ezită.

— Ştiu.

— Niciodată, repetă ea, înainte să-şi dea seama de ce spusese el. Ştii?

— Da. Vrei să-ţi spun şi ce mai ştiu? Când ea nu răspunse, el adăugă: Cineva a făcut o greşeală, nu-i aşa, Hattie?

— Da, zise ea, după o scurtă ezitare.

— Cred că nu a fost el şi nici tu. Şi mai cred şi că nu vrei să ştiu cine a fost, pentru că ţi-e frică de ceva.

Să piardă.

Ea clătină din cap.

— Nu, pentru că am avut o înţelegere.

Acea înţelegere, cea care l-ar putea omorî dacă i-ar permite, cea care se termina cu ea goală în patul lui.

— Aşa e – şi încă avem. Dar ţi-am spus că nu pot permite ca lucrurile să revină la normal. Sunt prea multe la mijloc.

— Nu o s-o fac, zise ea cu fermitate. O să primeşti banii înapoi. Tata nu ar risca niciodată să te supere, iar eu nu vreau decât…

Whit nu suportă felul în care ea se opri, refuzând să-i încredinţeze cuvintele. „Ce fată isteaţă, nu ar trebui să ai încredere în mine”. Era bine că ea nu termină acea propoziţie. Dacă ar fi făcut-o, probabil Whit s-ar fi hotărât să-i ofere orice i-ar fi cerut.

În schimb, după tăcerea ei, el spuse ceva ce ştia că avea să schimbe totul.

— Tatăl tău nu ar risca aşa ceva, Hattie, dar fratele tău a făcut-o.

Tânăra îngheţă o clipă, destul cât el să vadă că vorbele lui o loviseră puternic. O lovitură pe care încercase s-o dea încet, cu toate că ştia ce efect urma să aibă. Tânăra îşi ascunse uimirea aproape imediat, iar Whit nu-şi putu ignora admiraţia.

— De când ştii?

Whit nu voia ca ea să afle că el ştiuse de la bun început.

— Contează?

— Presupun că nu, zise ea. Ai promis că o să descoperi tot.

— Aşa e.

— Ai de gând să…

Ea ezită, iar el se gândi care era întrebarea. Observă panica din ea, dar, cumva, nu era nicio urmă de frică. De ce îşi proteja fratele aşa tare?

„Fata mea, Hattie, e isteaţă”, îi spusese contele mai devreme, plin de mândrie. „Mereu s-a considerat moştenitoare, iar asta a fost vina mea, pentru că îmi place compania ei. Băiatul nu a fost niciodată aşa isteţ. Dar

Hattie trebuie să-şi găsească un bărbat bun şi să facă un băiat”.

Hattie era deşteaptă. Iscusită şi isteaţă. Ar fi fost o moştenitoare magnifică pentru afacerea tatălui ei. Era posibil ca acesta să fie motivul pentru care era atât de frustrată de faptul că el îşi dăduse seama de implicarea fratelui ei în atacurile asupra transporturilor Bastarzilor?

Înainte să termine gândul, frustrarea ei ieşi la suprafaţă, iar Hattie îl fixă cu privirea.

— Ai negociat cu rea-credinţă. Te-ai jucat cu mine. Ai ştiut de la bun început.

— Nu a fost greu să pun piesele cap la cap, Hattie. Presupun că fratele tău a crezut că poate să facă bani buni pe spinarea noastră şi să îl impresioneze pe tatăl vostru.

— Nu a fost chiar aşa simplu.

Whit ştiuse că Hattie ascundea asta, însă faptul că sări în apărarea fratelui ei îi întări convingerea. Whit descoperi că mărturisirea tăcută din cuvinte era mai frustrantă decât se aşteptase.

— Nu, nu a fost simplu, pentru că nu lucrează singur.

Ea înlemni, iar surprinderea i se citi în ochi. Surprindere că Augie lucra cu altcineva? Sau surprindere că Whit ştia?

— Cu cine lucrează? întrebă ea.

Whit nu voia s-o ştie în preajma lui Ewan, care ar răni-o fără nicio urmă de ezitare dacă ar şti că asta l-ar răni pe Whit. Şi chiar aşa ar fi.

— De unde ştii? insistă ea.

Întrebarea asta era mai simplă.

— Am căutat informaţii despre fratele tău în clipa în care ţi-am aflat numele, şi, din ce am aflat, nu e foarte isteţ.

Ea nu zise, pentru că el avea dreptate. Whit continuă:

— Din ce am auzit, Augie Sedley nu are jumătate din simţul pentru afaceri al tatălui său şi niciun sfert din creierul surorii lui.

Tânăra zâmbi. Whit o mulţumise cu acea replică. Iar faptul că o mulţumise îl făcu să se simtă satisfăcut. Dar nu

era momentul pentru plăcere.

— Din ce am auzit, are un valet care este la fel de lipsit de inteligenţă, dar care are pumnul greoi şi este dispus să se poarte şi ca gorila personală a tânărului Sedley.

Hattie zâmbi.

— Russell.

Bărbatul se încordă la auzul numelui. La nota de dezgust cu care ea îl pronunţă. Furia îl străbătu în timp ce se gândi la toate motivele posibile pentru acel dezgust. Nu furie. Mânie.

— Te-a atins?

— Nu. Ea clătină din cap repede, iar adevărul îl făcu să se simtă uşurat. Nu, e doar o brută.

— Asta pot să cred. Are un pumn greoi.

Bărbatul îşi duse mâna la ceafă, la vaga durere care rămăsese din acea noapte din trăsură.

— Îmi pare rău, zise ea, ca şi cum ar fi fost responsabilă pentru acea lovitură.

Whit ignoră plăcerea adusă de cuvinte.

— Dacă asta s-ar fi întâmplat în urmă cu un an, nu mi-aş fi făcut deloc griji, pentru că Bastarzii sunt mai isteţi şi mai pricepuţi decât fratele tău şi bruta lui. Dar, în ultimele lui, au fost compromise patru transporturi. Pe trei rute diferite. Ştiu cine e vinovat, şi am de gând să-l distrug. Dar am nevoie de fratele tău pentru asta.

Între ei se aşternu tăcerea. Hattie încuviinţă, părând să înţeleagă că Whit nu îi cerea ajutorul. Înţelese că el nu putea permite o altă scăpare. Că nu le permitea pe cele care avuseseră deja loc – nu dacă veneau din partea unui duşman adevărat. De la cel din cauza căruia trebuia să-şi facă griji.

— Deci te-ai dus la tatăl meu, zise ea încet. Bineînţeles că se dusese la tatăl ei. Afacerea lui era în pericol. Lumea pe care o construise. Oamenii care erau parte din ea. Iar Hattie nu ştia destule cât să o protejeze. I-ai spus despre Augie.

Whit auzi devastarea din cuvintele ei. Trădarea. Simţi

înţepătura.

— Da.

Tânăra încuviinţă, dar nu îl privi.

— Ar fi trebuit să-mi spui că o să faci asta.

— De ce?

— Pentru că aşa ar fi fost corect.

Whit ar fi vrut să-i poată vedea ochii în întuneric. Era recunoscător că nu o putea face. Pentru că nu avea de ales decât să o dezamăgească.

— Corectitudinea nu câştigă războaie.

Urmă o pauză.

— Şi ăsta e un război?

— Bineînţeles că e. Trebuie să fie.

— Cu mine, zise ea.

„Nu dacă lupţi de partea noastră”. De unde venise acel gând? Îl dădu la o parte.

— Cu duşmanii noştri.

— Augie e fratele meu.

Whit nu răspunse. Ce putea spune? Şi el avea un frate. O soră. Sute de oameni care se bazau pe el. Oameni pe care jurase să-i apere. Toţi ameninţaţi de Ewan şi de fratele lui Hattie. Acesta ea singurul mod prin care îşi putea pune în practică răzbunarea.

— Credeam că avem o înţelegere, zise Hattie.

El se prefăcu a nu o înţelege.

— O să îţi primeşti deflorarea.

Ea expiră greoi în întuneric.

— Nu e ca şi cum o să ţi-l dea pe mână pe Augie. I-ai vârât un cuţit în coapsă, un lucru pe care fratele meu va fi fericit să i-l împărtăşească tatălui când va fi confruntat.

Hattie nu ştia că tatăl ei ştia deja asta.

Pe alte buze, cuvintele ar fi putut părea agresive. Însă, de pe ale ei, sunau altfel. Supărate, dar şi pline de frustrare. Aproape panicate.

Lăsă tăcerea să se aştearnă în jurul lor. Destul cât ea să se agite sub privirea lui. Apoi, Whit spuse:

— De ce ţi-e frică, Hattie?

— De nimic.

— Asta e o minciună.

— De unde ai şti asta, tocmai tu, care ai totul? Cuvintele îl şocară. Tu, cu fieful tău şi lumea plină de oameni care te adoră şi cu afacerea ta, care e un succes şi îţi umple buzunarele. Tu, genul de om temut şi respectat de competiţie. Nimeni nu are nicio îndoială privind abilităţile tale. Eşti un rege. Ca şi cum asta nu ar fi de ajuns, mai eşti şi cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată, ceea ce e ridicol.

Orice plăcere pe care o simţise la auzul cuvintelor ei dispăru în iritarea ei, iar apoi în propria lui confuzie când ea adăugă:

— Imaginează-ţi cum e să fii *eu.*

Ce naiba însemna asta?

— Imaginează-ţi cum e să fii persoana care nu câştigă niciodată. Toată viaţa mea, am fost o aproximare slabă a ce ar trebui să fiu. Nimeni nu o vrea pe Hattie Sedley în sălile de bal.

Nu era adevărat. Whit nu-şi putea imagina că cineva nu ar fi vrut-o pe ea oriunde, tot timpul.

— Sunt invitată deoarece sunt fiica unui bărbat bogat. Prietena unei femei frumoase. Hattie cu care poţi să râzi, dar care e prea gălăgioasă, nu crezi? Prea înaltă. Nu poate fi ignorată, dar nu e cazul să fie luată în consideraţie. *Biata de Hattie!* Destul de isteaţă, dar nimeni nu vrea să facă o familie cu ea cu… *Şi Hattie,* adăugată la sfârşit, ca şi cum ar fi câinele cuiva.

Whit îşi încleştă dinţii. Din cauza durerii din cuvintele ei, din cauza nebuniei faptului că veneau de la o femeie pe care el nu o putuse uita din clipa în care ea îi atinsese obrazul în acea trăsură întunecată.

— Cine te-a făcut să te simţi aşa?

Întrebarea veni ca o ameninţare – şi chiar era una. Whit voia un nume. Iar ea îi răspunse simplu, ca şi cum Whit ar fi fost un copil, iar ea îi explica ceva la fel de simplu ca răsăritul:

— Toată lumea.

Whit dorise de mai multe ori în viaţă să radă Mayfair

de pe lume, dar niciodată mai mult ca în acel moment, când se trezi copleşit de dorinţa de a-i distruge pe toţi cei care o făcuseră pe această femeie să se simtă mai puţin decât perfectă.

— Greşesc, zise el.

Ea clipi, şi ceva precum dezamăgirea îi sclipi în ochi.

— Nu face asta. Nu e nimic mai rău decât să ţi se spună că te potriveşti într-un loc atunci când ştii că nu e aşa. Hattie râse slab, iar asta reduse importanţa cuvintelor. În plus, când te naşti şi eşti opusul a tot ce apreciază lumea, înveţi să te adaptezi. Înveţi să fii câinele. Tuturor le plac câinii.

Whit clătină din cap. Deschise gura, ca să-i spună cât de mult se înşela.

Dar ea încă vorbea. Femeia asta nu părea să se oprească din vorbit. Iar el uită cum să vorbească, fiindcă îi plăcea să o asculte.

— Nu pot să câştig jocul din sala de bal, dar am crezut că puteam să câştig altul. Că puteam câştiga afacerea.

Tatăl ei îi spusese asta, dar, acum, pronunţate de ea, cuvintele îl captivau, mai mult decât atunci când ea se apropie, cu un deget îndreptat spre el ca o sabie.

— La asta mă pricep.

Whit nu ezită.

— Te cred.

Ea îl ignoră.

— Şi nu numai la registre. Nu numai la clienţi. La tot. Bărbaţii de pe docuri au nevoie de Sedley Shipping ca să îşi menţină locurile de muncă şi să fie plătiţi bine. Bărbaţii care se ocupă de încărcat la depozit. Şoferii care furnizează încărcătura. Folosim o mică armată, şi îi cunosc pe toţi. Pe fiecare în parte. Le cunosc soţiile. Copiii. Ţin... Hattie ezită. Ţin la ei. La toţi. La toată afacerea.

Tânăra devenea din ce în ce mai frustrată, iar el înţelegea prin ce trecea: furia, îngrijorarea şi mândria care treceau prin ea. Le simţise şi el în mahala, unde el, Diavolul şi Grace construiseră o lume pentru oameni a căror loialitate era răsplătită. Femeia asta îşi adora afacerea, aşa

cum Whit o iubea pe a lui. Iubea docurile, la fel cum Whit iubea Covent Garden.

Se potriveau.

— Te pricepi la şantaj mai bine decât majoritatea bărbaţilor din Londra.

Nu trebuia să vadă asta ca să ştie acest lucru.

— Pot să fac un nod marinăresc, adăugă ea, şi să bandajez o rană de cuţit. Apropo, mulţumesc că aproape mi-ai omorât fratele. Şi pot să rezolv orice problemă care apare, inclusiv cea în care fratele meu idiot i-a înfruntat pe cei mai puternici doi bărbaţi din Londra. Dar nu e destul de bine.

Acum, că începuse, nu se putea opri, iar Whit îşi dădu seama că nu voia ca Hattie să se oprească. Voia ca ea să continue pentru totdeauna. I-ar fi ascultat furia pentru totdeauna, chiar dacă mintea lui încerca deja să schimbe asta. Să rezolve problema. Să îi ofere lui Hattie ce dorea.

Era imposibil dacă ce trebuia să facă era absolut necesar. Hattie încă vorbea.

— Ar trebui să fie *a mea.* Afacerea ar trebui să fie a mea, şi nu doar pentru că o vreau. Dumnezeu mi-e martor că o vreau, pe toată. Vreau călimara, bilanţul şi pânzele. Vreau *libertatea.* Dar, mai mult de atât, *am câştigat* toate astea. Hattie făcu o pauză, care lăsă loc unei imagini cu petele de cerneală de pe încheieturi. Dovadă a pasiunii ei, ca şi cum felul în care vibra în faţa lui nu era de ajuns. Şi ştii ce a spus tata?

— A spus că eşti femeie, deci nu poţi avea asta.

„Ce prostii”.

— A spus că sunt femeie, deci nu pot avea asta, repetă ea. Faptul că sunt femeie nu ar trebui să fie un obstacol.

— Nu, nu ar trebui.

Tânăra devenea din ce în ce mai înflăcărată.

— Aşa m-am săturat de asta. Să mi se spună că nu-mi cunosc propria minte. Să mi se spună că nu sunt destul de puternică. Că nu sunt destul de isteaţă. Dar sunt.

— Eşti.

Dumnezeule, chiar era.

— Sunt puternică, insistă ea.

— Da.

„Mai puternică decât orice muşchi din Covent Garden”.

— Sunt excesiv de isteaţă. Ştiu că o femeie nu ar trebui să spună asta, dar, la naiba, chiar sunt.

Whit adoră faptul că ea spuse asta.

— Ştiu.

— Faptul că am… părţi – zise ea gesticulând spre propriul corp – diferite nu ar trebui să conteze. Mai ales din moment ce aceste părţi… Se opri şi clătină din cap. Oricum.

Whit nu i-ar fi schimbat părţile pentru nimic în lume.

— Sunt de acord.

Hattie clipi.

— Serios? întrebă şi se întoarse spre el.

— Da.

Replica lui o lăsă fără aer.

— Ah…

Probabil Whit ar fi trebuit să bănuiască asta. Ar fi trebuit să înţeleagă asta. Faptul că Hattie voia Sedley Shipping. Voia vasele, docurile şi lumea – şi ar fi trebuit să le aibă.

— Sunt convins că poţi să conduci afacerea aceea mai bine decât ei.

— Cu siguranţă, mai bine decât Augie.

— Din ce am auzit, sunt destule persoane inteligente pe docuri care s-ar descurca mai bine decât fratele tău. Am vorbit cu fratele tău.

— Ei bine, s-a descurcat atât de bine, că i-au dat un titlu.

— Nu sunt impresionat de titluri.

— Nu ar fi trebuit să spun ce am spus despre tine. Îmi pare rău.

Nu avea de gând să permită asta.

— Ai spus că sunt chipeş. Nu poţi să retragi ce ai spus.

— Ce rost ar avea? E dovedit.

Whit ştia că era chipeş. Hattie nu era prima femeie care îi spusese asta, nici a o sută, şi, cu toate astea, faptul că auzea acel lucru din gura ei era diferit. Ca şi cum l-ar fi meritat într-un fel. Căldura îi acapară din nou obrajii, şi Whit fu recunoscător pentru întuneric. Dacă băieţii din Covent Garden ar afla că bestia roşise de două ori în acea seară, nu l-ar mai fi respectat vreodată.

— Mulţumesc, zise el.

— Cu plăcere.

Ar fi trebuit s-o ducă înapoi acasă pe această femeie care îl salvase şi care nu îi ceruse să-i dea explicaţii. Care nici măcar nu vorbise despre evenimentele dinăuntru. În schimb, îi povestise despre ultimul dans mizerabil pe care îl avusese. Iar el nu îi spusese nimic.

Nu voia să o ducă înăuntru, voia să-i spună ceva.

— Cred că ţi-ar plăcea de sora mea.

Hattie îngheţă la auzul cuvintelor lui.

— Nu ştiam că ai o soră.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

— Ce bine ar fi dacă ar exista un mod prin care să îmi spui astfel de lucruri. Un fel de comunicare verbală. Să îţi transformi mormăitul în cuvinte ce pot fi înţelese. Într-un limbaj care să aibă sens.

El bombăni, amuzat, iar ea zâmbi.

— Vrei să auzi despre ea sau nu?

— Absolut.

— Sora mea s-a născut femeie într-o lume a bărbaţilor. Tata obişnuia să spună că ea nu avea decât un singur scop, pe care nu reuşise să-l îndeplinească.

— O dezamăgire de la prima ei respiraţie, zise Hattie, căreia ideea îi era foarte familiară.

— Şi cu fiecare respiraţie de după, încuviinţă Whit, evitând tot adevărul poveştii.

Partea în care tatăl lui nu avusese de gând ca fiica lui bastardă, care nu era sânge din sângele lui, ci numai o înlocuitoare pentru viitorul lui moştenitor, să trăiască dincolo de a paisprezecea sa aniversare. Trecu la partea principală a poveştii.

— Când aveam paisprezece ani, eu, Grace şi Diavolul am plecat, ca să ne începem viaţa dincolo de controlul lui. Am ajuns în oraş, şi paşii ne-au purtat în Covent Garden. Credeam că putem să mergem la…

La mama lui. Singura dintre mame care mai trăia.

Băgă mâna în buzunar, luând al doilea ceas în mână. Hattie observă mişcarea, şi, pentru o clipă, Whit se gândi să-i spună tot. Însă asta ar fi apropiat-o prea mult. Nu putea să-şi permită aşa ceva. El clătină din cap şi îşi întoarse atenţia spre ea.

— Nu am fi supravieţuit fără Grace. Era mai deşteaptă şi mai puternică decât noi. Cu mult.

Chiar dacă Grace nu era sora lor de sânge, era sora lui prin spirit.

Hattie zâmbi.

— Unde e acum?

Nu ştia. Grace plecase din oraş după ce Ewan se întorsese, ştiind că acesta o căuta. Ştiind că, ultima oară când o văzuse, încercase să o omoare. Îi spuseseră lui Ewan că tânăra murise, iar el aproape îl omorâse pe Diavol la auzul veştii, apoi plecase, mai furios decât înainte. Cumva, Grace reuşea să conducă afacerea din ascunzătoarea ei, însă tot nu se întorsese.

În tăcere, Hattie spuse:

— Oriunde ar fi, sunt recunoscătoare că vă aveţi unii pe alţii.

„Nu fi bună cu mine, Henrietta Sedley. Nu merit asta”.

Whit îşi forţă gândurile pe un nou drum.

— Trup. Afacere. Casă. Avere. Viitor.

Ea făcu ochii mari, amintindu-şi de noaptea în care se întâlniseră.

— Trupul duce la afacere. Crezi că, dacă te voi compromite, o să fii cu un pas mai aproape de Sedley Shipping.

Hattie se uită spre casă, unde probabil toată Londra vorbea despre felul în care îl dusese ea în grădini.

— O să aflăm destul de curând. După seara asta, sunt cu adevărat ruinată.

— Nu eşti nici pe aproape genul de ruinată care ai vrea să fii, zise el. Şi o să ajungem acolo, dar, mai întâi, trupul duce la afacere, care duce la avere, care duce la viitor. Presupunând că obţii afacerea.

Hattie îl privi.

— O s-o obţin.

El ignoră jurământul şi şoapta de vinovăţie care veni odată cu el.

— Şi cum rămâne cu casa? Te aştepţi ca tatăl tău să-ţi dea afacerea, dar să nu te lase să stai în casa familiei?

— Bineînţeles că m-ar lăsa, dar o femeie de afaceri are nevoie de o casă a ei. Să îşi trăiască viaţa pe care şi-a creat-o. Pe care a ales-o.

— Serios?

— Tu nu ai asta? întrebă ea, fără să aştepte să audă răspunsul. Pun pariu că ai un fel de culcuş undeva în Covent Garden, plin cu… Ea se opri. Plante sau ceva de genul.

— Plante?

— Pari genul de bărbat care are plante.

— În ghiveci?

— Nu. Plante exotice, care nu ar putea fi găsite fără o raită pe alt continent.

El râse, surprins de felul în care Hattie reuşea să-l relaxeze.

— Niciodată nu am ieşit din Marea Britanie.

— Serios?

El ridică din umeri. Unde s-ar duce un băiat crescut în mizerie?

— Atunci, zise ea, plante în ghiveci.

Whit clătină din cap.

— Nu am plante.

— Ar trebui să-ţi cumperi, atunci.

Whit rezistă impulsului de a continua pe drumul ei nebunesc şi spuse:

— Şi cum rămâne cu tine? Ai o anumită casă în minte? În care să-ţi ţii propriile plante?

Hattie zâmbi.

— Da.

— Unde? Nu ar fi trebuit să-i pese, dar îi păsa. Voia să ştie mai multe despre acest vis al ei, care mergea dincolo de ce văzuse. Voia ca ea să împărtăşească acel vis cu el. Să îl aleagă pe el ca să-şi împărtăşească visul.

Plăcerea pe care o simţi când ea făcu asta fu imensă, umplând cele mai întunecate părţi din el când ea îl luă de mână şi îl duse într-o parte a grădinii. Nu era de mirare că o urmă fără să pună întrebări. Hattie îl trase pe o mică bancă de piatră aflată la câţiva metri distanţă, lipită de zidul de cărămizi care despărţea grădina Warnick de cea a vecinului. Hattie îşi folosi mâna liberă ca să îşi ridice fusta şi păşi pe bancă. Whit o ajută imediat, oferindu-i putere şi sprijin în timp ce ea îşi găsea echilibrul acolo.

— Mulţumesc.

Hattie îi dădu drumul la mână, apoi i-o întinse la loc. Era o invitaţie. Whit nu o acceptă, dar tot i se alătură.

— Asta e neaşteptat.

Ea zâmbi entuziasmată.

— Nu petreci mult timp stând pe bănci cu domnişoare?

El mormăi un răspuns.

— Dar ai escaladat ceva ziduri în trecut.

— Escaladăm vreun zid în seara asta, milady?

— Nu aş vrea să-ţi stric minunatul costum, îl tachină ea, dar putem să aruncăm o privire. Arătă dincolo de zid. Uite!

Whit o ascultă şi văzu ce ar fi văzut oricine în acea situaţie. O grădină întunecată şi o casă şi mai întunecată în depărtare. Nu înţelese imediat, ci abia când o privi şi văzu cum privirea ei străbătea întunericul, ca şi cum putea vedea fiecare nuanţă a casei şi a grădinii, fără să aibă nevoie de lumină.

Era însă vorba despre mai mult de atât. Pe lângă examinarea atentă, mai era ceva. Dorinţa.

— Asta e casa, zise el.

— Berkeley Square numărul patruzeci şi şase. Fosta casă a baronului Claybourne.

— Şi tu o vrei.

— Da, zise ea.

— Şi vrei afacerea.

Hattie îl privi cu sinceritate.

— Da.

Şi de ce n-ar fi putut s-o aibă? De ce nu?

— Ia-o.

Hattie îi aruncă o privire tăioasă.

— Aveam de gând. Augie trebuia să se dea la o parte şi să-i spună tatălui nostru să mi-o dea mie. Dacă îl protejam de tine. Acum, totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Whit îşi încleştă pumnii. Nu putea garanta că, dacă l-ar întâlni vreodată pe August Sedley, nu i-ar trage una. Ce fel de bărbat îşi trimitea sora inocentă să-i poarte războiul? Acelaşi bărbat care venea după Bastarzi fără să gândească.

Nu, Augie nu putea să scape din toate astea neafectat. Chiar dacă nu lucrase cu Ewan, Augie nu era capabil să conducă una dintre cele mai mari afaceri de transport de pe docuri – şi să facă asta bine – şi să îi şi protejeze pe oamenii care munceau şi pe familiile lor.

Dar Hattie… Hattie, care iubea piaţa din Covent Garden şi cumpăra flori ofilite cu trei penny, ea era de încredere.

Voia afacerea, iar Whit avea de gând să i-o dea.

— Şi dacă te-aş ajuta?

— De ce ai face asta? întrebă ea suspicioasă.

„Pentru că vreau să ai orice îţi doreşti.”

— Pentru că ar trebui s-o ai. Pentru că Sedley Shipping ar înflori cu tine la conducere. Pentru că docurile au nevoie de afacerişti care ştiu că muncitorii creează o lume. Iar tu eşti destul de puternică să fii una dintre ei.

— Dintre cei mai buni.

— Da.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Ba da.

— Şi ce o să faci, o să adaugi asta pe lista de cerinţe pentru tatăl meu? Fratele meu îl deconspiră pe adevăratul tău duşman, iar tata mă numeşte succesoare, iar tu nu o să

distrugi totul în jurul nostru?

„Ce fată isteaţă.” Urmă o pauză, apoi veni adevărul.

— Deci o obţin… datorită bunăvoinţei tale.

Un fior de nelinişte îl străbătu pe Whit.

— Hattie, pentru numele lui Dumnezeu, ce contează cum obţii afacerea?

Ea zâmbi, însă expresia era lipsită de umor. Ai vorbit ca un bărbat care nu a trebuit niciodată să demonstreze că a câştigat ce avea. Vreau afacerea pe propriile mele merite sau deloc.

— Ai îndoieli că o meriţi? întrebă el.

— Nu.

— Atunci, ia-o şi demonstrează-ţi meritele conducând-o.

Hattie îl privi lung, până când Whit începu să se simtă incomod sub privirea ei. Cu toate astea, rezistă impulsului de a-şi muta privirea. Doar era un Bastard Bătăuş şi refuza să fie învins de o lady din Mayfair, chiar şi de una care avea să conducă una dintre cele mai mari afaceri de transport.

Dacă tatăl ei era de acord.

Avea să fie. Whit nu avea să îi dea de ales.

În cele din urmă, Hattie şopti:

— Poţi s-o obţii pentru mine.

— Anul lui Hattie.

Tânăra zâmbi.

— Şi asta o să ne transforme în ce? Cunoştinţe de afaceri?

De ce îi plăcea mult acea idee? Bărbatul râse şi o trase spre el.

— Deja avem o înţelegere.

Tânăra icni la auzul cuvintelor, la amintirea promisiunii pe care i-o făcuse Whit în urmă cu mai multe nopţi – aceea de a-i lua virginitatea. De a-i oferi control asupra corpului ei.

— Când?

Întrebarea fu blândă, dulce şi plină de nerăbdare. Într-o clipă, Whit o dorea şi mormăi:

— Nu într-o grădină din Mayfair.

— Dacă nu o să se întâmple în curând, nu o să am de ales şi va trebui să te caut din nou. Un ac într-un car de fân din Covent Garden.

Cuvintele îl făcură să se deschidă. Când îi mai plăcuse de o femeie atât de mult ca de asta? Când mai simţise o asemenea potrivire?

El îşi înclină capul şi îi supse buza plină de jos, până când Hattie oftă.

— În curând, şopti el când termină.

„În seara asta poate. Mâine”.

Hattie nu ezită.

— Te rog.

Ce cuvinte magnifice.

— Întoarce-te la balul tău, războinico, şopti el în timp ce o sărută. O să te găsesc.

Whit o privi cum îşi făcu drum prin grădină, pe scări şi în sala de bal, privirea lui fixând mătasea de culoarea vinului. Pentru o clipă, în timp ce o privea, gândurile lui Whit se plimbară în locuri în care nu le mai permisese să se ducă. Locuri care tentau, cu cuvinte precum „fericire” şi „plăcere”.

Şi „soţie”.

Se încordă la ultimul, dar nu îl dădu la o parte. Îl lăsă acolo, până când ultima parte a rochiei el fu înghiţită de mulţime şi el rămase singur, uimit de sentimentul care îl străbătea. Era ceva ce nu mai simţise de două decenii.

Speranţă.

Cuvântul străin îl lăsă fără aer şi, inconştient, Whit ridică o mână şi frecă încleştarea care veni cu el. Îi ameninţa siguranţa de sine.

Nu avea timp pentru speranţă. Nici măcar când venea în pachete frumoase şi îndrăzneţe, care miroseau a migdale, aveau pete de cerneală pe încheieturi şi zâmbete cu gropiţe. Asta îşi spuse în timp ce se îndepărtă de casă.

Şi îl văzu pe Ewan stând în întuneric.

Capitolul 14

„Nu ar trebui să fim aici”.

Amintirea îl lovi pe Whit când văzu ochii fratelui său, de un chihlimbar aprins, la fel ca ochii lui Whit, ai Diavolului şi ai tatălui lor, ducele. Într-o fracţiune de secundă, fu transportat în momentul din urmă cu mulţi an, când fusese condus, mic, plin de emoţii şi ceva ce semăna cu speranţa, într-o cameră de pe proprietatea Marwick de la ţară, unde se aflau băieţii care aveau să îi devină fraţi şi aliaţi în următorii doi ani. Îşi aminti de ei ca şi cum ar fi fost acolo, în acel moment, în acea grădină din Mayfair. Diavolul era impertinent şi curajos, ascunzându-şi teama, iar Ewan, neclintit, analizând totul din priviri. Era strălucitor şi favorizat imediat de tatăl lor, care nu păruse niciodată să vadă furia rece care ardea ca focul în el.

Acel foc nu mai era însă rece. În acea seară, ameninţa să ardă întreaga lume.

Fusese o perioadă când Ewan fusese cel mai mare dintre ei. Cel mai înalt, mai lat şi mai puternic. Whit şi-l amintea ca fiind un zeu. Sănătos şi arogant. Nu semăna deloc cu bărbatul care stătea acum în faţa lui, o asemănare palidă cu bărbatul care fusese cândva. Subţire, aproape tras la faţă, şi gol, nebărbierit, cu ochii sălbatici. Era nedomesticit.

Dacă cei douăzeci de ani petrecuţi pe stradă îl învăţaseră ceva pe Whit era că bărbaţii care nu aveau pentru ce să trăiască erau cele mai periculoase animale. Simţi un fior şi băgă mâna în haină, ca să scoată unul dintre cuţite.

Greutatea rece din mână îi oferi confort, precum şi faptul că ştia exact din ce unghi trebuia să arunce ca să-l lase pe fratele lui mort. În urmă cu mulţi ani, Ewan fusese cel mai bun bătăuş dintre ei, pumnii lui ajungând mereu la ţintă. Iar când plănuiau evadarea de monstrul lor de tată, crezuseră în succesul lor datorită abilităţilor lui Ewan.

Douăzeci de ani de ducat ar fi trebuit să echilibreze scorul.

Dar nu o făcuseră.

Ultima oară când fraţii îl înfruntaseră pe Ewan, Diavolul fusese lăsat să moară. Dacă nu ar fi fost Felicity, Whit ar fi rămas să se lupte singur cu ducele de Marwick. Aşa cum era posibil s-o facă în acea seară.

— Un băiat de-al meu se luptă pentru viaţă în Covent Garden din cauza ta. Whit îşi lăsă mâna jos, cu arma în mână. Dă-mi un motiv pentru care să nu mă răzbun acum.

— Poţi să fii spânzurat pentru uciderea unui duce.

— Amândoi ştim că nu eşti duce, răspunse Whit, bucurându-se de modul în care Ewan se încordă la auzul cuvintelor. Augie Sedley nu o să-ţi mai facă treaba, frate.

— Nu-mi pasă de asta. Niciodată nu mi-a păsat de asta, zise Ewan în timp ce se apropie.

Whit strânse mânerul cuţitului, fiind tulburat de cuvintele lipsite de emoţie.

— Nu am vrut decât să vin după tine. Privirea lui se plimbă peste umărul lui Whit, spre casă. Acum ştiu şi cum să o fac.

„Prin Hattie”.

Ceva fierbinte şi terifiant goni prin Whit.

— Fii atent, Marwick! Dacă se apropia de Hattie, Whit avea să-l distrugă. Eu sunt aici şi pregătit pentru lupta pe care o vrei.

Era momentul să-l pedepsească. Pentru ce le făcuse când erau copii. Pentru ce-i făcuse Diavolului. Pentru ce le făcuse oamenilor lor.

— Vreau asta. Vreau să te văd sângerând în afurisita asta de grădină. Dar nu pot. Din cauza ei.

Grace. Fata pe care Ewan o iubise şi o pierduse.

Când fugiseră, aceasta îi pusese pe Diavol şi pe Whit să jure că nu aveau să-l rănească pe Ewan. Îi implorase asta. „Nu ştiţi tot”, le spusese ea. Timp de două decenii, cei doi îşi păstraseră promisiunile. Dar acum? Când privirea rece a lui Ewan era îndreptată spre locul în care dispăruse Hattie?

„Protejeaz-o”.

Dacă era să fie vreo încăierare, avea să fie în *acea*

seară.

— Grace nu e aici ca să ne tragă la răspundere pentru promisiunile făcute.

Expresia lui Ewan îngheţă.

— Nu-i spune numele.

Whit nu reacţionă, observând modul în care ochii sălbatici ai lui Ewan aruncau ameninţări teribile. Ameninţări pe care Whit nu le voia în apropierea lui Hattie.

— Aţi lăsat-o să moară. Am renunţat la ea, am lăsat-o să fugă cu voi, iar voi nu aţi protejat-o.

Nu era adevărat. Diavolul şi Whit o ascunseseră pe Grace de Ewan de când plecaseră, ştiind că acesta avea să vină după ea, incapabil să se abţină. Grace, copilul care fusese făcut cu ducesa de Marwick, avea ca tată alt bărbat decât ducele. Botezată fals ca băiat şi moştenitor. Anunţată ca băiat şi moştenitor. Un înlocuitor al viitorului moştenitor al ducatului Marwick.

Grace, care, dacă ar fi fost descoperită, ar fi putut distruge întregul ducat – şi pe Ewan odată cu el. Revendicarea falsă a unui titlu era pedepsită cu moartea.

Nu că Grace ar fi făcut asta vreodată.

Deoarece Grace şi Ewan erau făcuţi din acelaşi foc. Fuseseră, unul pentru altul, prima persoană pe care o iubiseră şi pe care o trădaseră. Iar Grace nu voise să-l vadă mort pe băiatul pe care îl iubise cândva. Nu atunci, după ce Ewan îl lăsase pe Whit distrus pe podea şi venise după ea, la ordinul tatălui lor. Nu după ce Ewan ridicase cuţitul şi aproape o lovise. Nu după ce acesta ar fi ucis-o dacă nu ar fi intervenit Diavolul, care se alesese cu cicatricea de pe obraz.

Diavolul, Whit şi Grace fugiseră în acea noapte, dar nu înainte ca Whit să vadă durerea nesăbuită din ochii lui Ewan. Furia, frustrarea şi teama care îl împinseseră să îi atace în primul rând. Disperarea de a câştiga ducatul. De a fi moştenitorul tatălui lor, fără să-i pese de restul.

Whit şi Diavolul făcuseră tot ce putuseră ca să o ţină ascunsă pe Grace. Ca să o ascundă în Covent Garden şi să o ţină departe de fratele care îi căuta din clipa în care

devenise adult, având la dispoziţie fondurile necesare şi mânat de determinare. Loialitatea celor din Covent Garden le păstrase secretul până în urmă cu câteva luni, când Ewan îi găsise, pe jumătate înnebunit de căutarea sa nesfârşită.

Îl minţiseră când întrebase de Grace.

Îi spuseseră că aceasta murise, iar asta îl distrusese.

— Aţi lăsat-o să moară, repetă Ewan şi se năpusti asupra lui Whit ca un câine turbat, apucându-l de guler şi împingându-l în spate, în întuneric. Ar fi trebuit să te omor în clipa în care te-am găsit.

Whit profită de moment ca să îl împingă pe Ewan într-un trunchi de copac.

— Nu mai sunt un pitic, duce.

Ridică iute cuţitul şi îl lipi de gâtul fratelui său, destul de tare încât Ewan să simtă înţepătura lamei.

— Ai omorât trei oameni, duce. Oameni inocenţi, muncitori. Ca să ce? Ca să te joci cu noi? Aveau nume. Niall. Marco. David. Erau băieţi puternici, cu un viitor luminos, iar tu i-ai ucis.

Ewan se zbătu, însă deceniile petrecute în mahala îl făcuseră pe Whit mai puternic şi mai rapid.

— Spune-mi de ce nu te-aş distruge.

Putea s-o facă. Putea să-i taie gâtul chiar atunci. Ewan merita asta. Pentru trădarea din urmă cu mulţi ani şi pentru atacurile din prezent.

Ewan îşi înălţă capul.

— Atunci, haide, Saviour. Scuipă numele. Fă-o!

Stătură aşa o clipă. Un minut. O oră. Respiraţiile lor se auzeau furioase şi tăioase în întuneric, în umbra lumii pe care o doriseră cu atâta ardoare încât promisiunea ei îi întorsese unul împotriva celuilalt.

Ochii de chihlimbar ai lui Ewan se micşorară în lumina slabă a sălii de bal din depărtare, singura manifestare exterioară a frăţiei lor. În timp ce Whit avea părul închis la culoare şi pielea măslinie, mama lui fiind de origine spaniolă, Ewan era copia aproape identică a tatălui lor. Înalt, cu părul deschis la culoare, umeri laţi şi bărbie lată.

Whit făcu un pas în spate. Îi dădu drumul lui Ewan. Îi oferi o lovitură diferită. Mai puternică.

— Arăţi ca el.

— Crezi că nu ştiu asta? Ce ai fi făcut ca să-l omori atunci?

Adevărul se făcu auzit imediat:

— Orice.

— De ce nu faci asta cu mine, acum? întrebă Ewan.

Zeci de răspunsuri îi veniră în minte, însă niciunul nu părea potrivit. Grace, care, când era mică, îi implorase să nu-l rănească, iar apoi, ca femeie, îi ameninţase ca să n-o facă. Ameninţarea cu închisoarea pentru uciderea unui nobil. Ameninţarea faţă de Diavol şi Whit. Faţă de Grace. Faţă de mahala.

Whit îl privi lung pe fratele său vitreg, analizând obrajii traşi, cercurile negre de sub ochi.

— Ar fi un dar, zise el. Dacă aş lua toate astea de la tine. Viaţa. Amintirile. Vinovăţia.

Privirea lui Ewan deveni bântuită. Iar apoi, de nicăieri, Whit adăugă:

— Îţi aminteşti de noaptea aia în zăpadă?

Celălalt bărbat tresări.

— A început cu cina aia nesfârşită, nu? Plăcinte cu carne, vânat, cartofi, sfeclă cu miere, brânză şi pâine neagră.

Ewan păru tulburat.

— Ăla a fost primul indiciu. Nimic bun nu a venit vreodată din confort în casa Burghsey.

După masă, cei trei băieţi fuseseră duşi afară, îmbrăcaţi numai în hainele de pe ei – fără jachete, pălării, fulare sau mănuşi. Era ianuarie şi foarte frig. Ninsese de zile întregi, iar cei trei tremuraseră împreună, în timp ce tatăl lor le înşiruia pedepsele pentru păcate necunoscute.

Nu. Păcatul fusese clar. Fuseseră aduşi împreună. Se aliaseră împotriva lui, iar ducele de Marwick se temea de asta.

„Nu sunteţi aici ca să fiţi fraţi”, zisese el, cu privirea plină de furie. „Sunteţi aici ca să fiţi un Warwick”.

Nu era ceva nou. Încercase să-i despartă de zeci, chiar sute de ori. În plus, încercaseră să evadeze de mai multe ori, până când îşi dăduseră seama că, inevitabil, aveau să fie prinşi, iar pedepsele tatălui lor deveneau mai aspre cu fiecare infracţiune. După asta, nu mai fugiseră, dar rămăseseră împreună, ştiind că aşa erau mai puternici.

După ce bărbatul le ţinuse o predică despre loialitate faţă de titlu mai presus de orice, chiar mai presus de Dumnezeu, îi lăsase să tremure în frig, cu instrucţiuni clare. Înăuntru era un pat pentru unul dintre ei – unul singur. Primul care avea să îi trădeze pe ceilalţi urma să îl primească. Iar restul aveau să îşi petreacă noaptea afară. Fără adăpost. Fără foc. Dacă mureau, atunci asta era.

Whit se uită la faţa celui care-i fusese cândva aliat.

— Când ne-a lăsat în frig, te-ai întors spre mine. Îţi aminteşti ce ai spus?

Bineînţeles că-şi amintea. Ewan ar fi rămas, dar fusese la fel de distrus de acel loc ca restul. Iar acum era duce. Avea faţa tatălui său, titlul acestuia şi moştenirea ruşinoasă.

— Am spus că nu ar trebui să fim acolo.

Cu ducele. Pe moşie. Nu ar fi trebuit să asculte promisiunile frumoase ale tatălui lor, pentru sănătate, avere şi un viitor fără griji. Cu privilegii, putere şi tot ce venea la pachet cu benevolenţa aristocrată.

După plecarea ducelui, băieţii se puseseră pe treabă, ştiind din experienţă că, în acea noapte, fie trăiau, fie mureau – împreună. Căutaseră tot ce putuseră găsi uscat în zăpadă. Orice le-ar fi putut ţine de cald.

Whit încă îşi amintea frigul. Frica. Întunericul care îi copleşise când se strânseseră laolaltă. Revelaţia că avea să moară, şi fraţii lui odată cu el. Încercări disperate, futile de a rămâne în viaţă. Nevoia dureroasă a unui copil de a fi cu mama lui.

— Dar nu era adevărat, nu-i aşa, duce? Nu ar fi trebuit să fiu acolo, şi nici Diavolul. Dar tu, tu acolo ai luat naştere. Pentru că eşti un personaj din poveşti. Băiatul născut în mizeria din Covent Garden care a devenit duce. Eroul

piesei. Ewan nu dădu semne că i-ar fi ruşine, iar asta îl făcu pe Whit să continue: Dar şi asta e o minciună. Nu ai fost niciodată un erou şi nici n-o să fii. Nu cu numele tău furat şi cu ducatul de tot râsul, construit pe spinarea fraţilor tăi. Şi a fetei pe care susţii că ai iubit-o. Care ne-a salvat pe noi toţi în acea noapte.

Dacă nu ar fi fost Grace, toţi ar fi murit.

Grace, care îi găsise în frig şi îi salvase, riscându-şi propria viaţă, în acea noapte, banda formată din trei mai căpătase un membru.

— Asta nu mai pari să-ţi aminteşti.

— Ba îmi amintesc, zise Ewan, cuvintele fiind aspre şi pline de durere. Îmi amintesc fiecare respiraţie afurisită a ei în prezenţa mea.

— Chiar şi cea din clipa în care ai încercat s-o omori?

Ewan pierdu controlul, iar Whit retrase lama, făcându-şi simţit dispreţul în voce:

— Nu, nu o să fiu spânzurat pentru înjunghierea unui duce în Mayfair, frate. Oricât de mult ai merita asta. Nu o să ai parte de lupta ta.

Furia reveni pe chipul lui Ewan. Furia şi ceva ciudat de asemănător cu trădarea.

— Nu pot să te omor, zise Ewan. Nu pot să vin după tine.

„De ce?” Whit nu fu nevoit să întrebe.

— Voi doi… sunteţi ce a mai rămas din ea.

Grace. Fata moartă care nu murise.

Whit susţinu acea privire sălbatică, ce semăna cu a lui.

— Niciodată nu a fost pentru tine, frate.

Cuvintele nu fură menite ca o lovitură, dar îl îngheţară pe Ewan, apoi îl făcură să ia foc.

— Nu pot să te omor, dar pot să te distrug.

Whit se întoarse, recunoscând un bărbat care pierduse orice urmă de raţiune. Iar apoi, auzi:

— Ai face bine să ai grijă de doamna ta, Saviour.

Whit îngheţă la auzul cuvintelor, care picară ca o piatră în întunericul dintre ei, ca şi cum ar fi fost spuse de

un cu totul alt bărbat. Nu mai conţineau o furie explozivă, ci o ameninţare rece, care era mai tulburătoare decât tirada de mai devreme.

Mai ameninţătoare.

Whit se întoarse, cu inima în gât şi cuţitul în mână, rezistând impulsului de a-l arunca în pieptul bărbatului pe care îl considerase cândva frate. În schimb, îl fixă pe Ewan cu o privire de gheaţă şi întrebă:

— Ce ai spus?

— Din ce am auzit, Henrietta Sedley îşi petrece mult timp departe de protecţia din Mayfair şi fără însoţitori. Ceea ce explică şi cum a ajuns aici în seara asta, făcând aranjamente cu tine.

Întregul corp al lui Whit se încordă ca un arc.

— Să nu te apropii de ea.

— Nu mă face să fiu nevoit.

— Ce naiba înseamnă asta?

Whit nu trebuia să întrebe, deoarece ştia răspunsul.

— V-am văzut împreună. Am văzut cum i-ai promis lumea. Stelele din ochii ei. Stelele dintr-ai tăi. Ca şi cum ea ar fi fericirea ta. Speranţa ta.

Din nou, cuvântul ăla. Era ca o armă.

Ca adevărul.

— Dar nu o s-o poţi proteja niciodată. Nu de mine.

Whit nu azvârli cuţitul. Îşi pierduse controlul necesar ca s-o facă – să-l arunce direct în pieptul lui Ewan şi să-i oprească inima şi această nebunie cu o lovitură precisă. În schimb, Whit se duse la el, ca atunci când erau copii, frica şi furia aruncându-l într-o bătaie care l-ar fi făcut mândru pe tatăl lor.

Doar că, de data asta, Whit nu mai era cel mic, ci Bestia.

Îl trânti pe Ewan în întuneric, rostogolindu-se cu el prin mizerie şi frunze, în timp ce lovi cu pumnul cu cuţitul direct în faţa bărbatului. O dată. De două ori. Lui Ewan începu să-i curgă sânge din nas.

— Încearcă doar.

O altă lovitură directă, iar Ewan se zvârcolea sub el.

— Testează-mă! Cei douăzeci de ani m-au făcut tăios, şi o s-o protejez cu ultima mea suflare, Excelenţă.

Ewan o luă razna. Odată cu nebunia, veni şi forţa. Furios, ripostă, năpustindu-se asupra lui Whit ca un taur.

— Să nu-i spui numele.

În doar câteva secunde, Whit era lungit pe pământ, iar mâna în care avea cuţitul era prinsă sub strânsoarea fratelui său. Se zbătură, fiecare încercând să preia controlul, până când Ewan îl lovi pe Whit cu capul de pământ, unde se afla o piatră mare.

Bestia scăpă mânerul cuţitului, iar apoi, lama îi era la gât. Whit îngheţă. Deschise ochii şi îi văzu pe Ewan privindu-l.

— Ai şti dacă ar muri?

— Ce? întrebă Whit, încruntându-se la auzul ciudatei întrebări.

— Nu mai e, zise Ewan. Nimic din ce spunea nu avea sens. V-am dat-o vouă, să aveţi grijă de ea, şi ea a murit, iar eu nu… Clătină din cap, pierdut în gânduri. Aş şti dacă ar fi moartă, iar asta mă…

Se opri.

Whit aşteptă, sub propria lamă, şi văzu adevărul.

Îl distruseseră pe Ewan ca s-o protejeze pe Grace.

Iar acum, acesta o ameninţa pe Hattie.

Ca şi cum ar fi auzit cuvintele, Ewan îl privi.

— Dacă nu o să am parte de iubire, nici tu nu o să ai. Dacă nu o să fiu fericit, nici tu nu o să fii. Dacă eu nu am speranţă, nici tu nu o să ai.

Inima lui Whit bătea cu putere, însă el încercă să pară calm. Nemişcat.

— Distrugerea ei nu o să-ţi aducă nimic. Dacă vrei să distrugi pe cineva, vino după mine.

— Ai fost atât de ocupat să-l urăşti pe tatăl nostru, că nu ai învăţat nimic de la el, zise Ewan. Aşa o să te distrug, iar ea e arma pe care nu voi ezita s-o folosesc. Ţii la ea.

Nu.

„Da”.

— Ţii la ea şi o să renunţi la ea, aşa cum am făcut şi

eu. Sau o să ţi-o iau, aşa cum ai făcut tu.

Acolo, în cuvinte, era ecoul trecutului lor. Rece. Calculat. Ewan, care ştiuse mereu cel mai bun mod de a se lupta. Cel mai bun drum spre triumf. Acum ca tatăl lor, care ştiuse mereu cea mai bună rută spre durere.

Mintea lui Whit deja gonea nebuneşte, analizând planurile de mai devreme, refăcându-le ca să o protejeze pe Hattie. Ca să o ţină departe de el. De pericol.

„Va crede că ai trădat-o.

Va avea dreptate”.

Nu conta. Whit se încordă sub cuţit, furios pe acel moment şi pe lipsa milei din partea lui Ewan. Dar, de data asta, nu viaţa lui era cea în pericol. Era vorba despre ceva mult mai preţios.

— Dacă o răneşti, îţi jur ţie şi lui Dumnezeu, la naiba cu ducele, la naiba cu Grace! La naiba cu trecutul! O să ne întâlnim direct în iad.

Ewan îl privi o clipă, apoi spuse:

— Sunt deja acolo.

Apoi ridică mâna şi îl lovi pe Whit.

Capitolul 15

— Ăsta e un zâmbet victorios.

Hattie termină de verificat o cutie cu mătăsuri care venise pe vasul din Franţa. Aceasta urma să ajungă pe Bond Street, după ce depozitul Sedley o înregistra ca sosită şi întreagă. Tânăra îi făcu semn unui muncitor, apoi se întoarse şi o văzu pe Nora îndreptându-se spre ea.

Zâmbetul lui Hattie deveni mai larg.

— Ce faci aici?

— O femeie nu poate să o vadă pe noua şefă de la Sedley Shipping în mediul ei?

Hattie râse, descrierea bucurând-o şi mai mult decât la începutul zilei. Şi decât în ziua anterioară. Şi decât în ziua de dinainte de asta, în dimineaţa când îl lăsase pe Whit în

întunericul grădinii Warnick, cu promisiunea trupului şi a afacerii. Îi făcu semn unui tânăr care ţinea o cutie pe jumătate deschisă.

— Nu o trimite încă.

Nora pufni la auzul replicii.

— Dacă am învăţat ceva despre bărbatul ăla e că, dacă zice ceva, se ţine de promisiune.

Hattie se uită în cutia deschisă, analizând pachetele de dulciuri dinăuntru. Se uită la bărbatul care o ţinea.

— Ar trebui să fie o duzină din astea.

Bărbatul încuviinţă.

— Treisprezece.

Hattie tăie obiectul de pe listă şi încuviinţă.

— Spre depozit. Bagă mâna în cutie şi scoase un pachet de dulciuri cu zmeură. Ai fete acasă, Miles?

Băiatul, care nu avea mai mult de douăzeci şi trei de ani, zâmbi.

— Da. Gemene. Isla şi Clare.

Hattie mai scoase două pachete şi i le băgă în buzunare.

— O să fie fericite să-şi vadă tatăl în seara asta.

Zâmbetul bărbatului se mări.

— Mulţumesc, Lady Henrietta.

Când acesta trecu de Nora, prietena ei se întoarse spre Hattie.

— Ce drăguţ din partea ta. Şi o strategie câştigătoare pentru noua şefă a afacerii.

— Nu-mi mai tot spune aşa, o să cobeşti.

Nora dădu la o parte toată grija. Până la urmă, era vorba despre Nora.

— De câte ori crezi că Augie a împărţit dulciuri pe aici?

— Nu cred că Augie şi-a dat măcar seama că vasele trebuie descărcate, zise Hattie sec, întorcându-se să verifice o cutie cu bere belgiană. Asta poate să fie dusă direct la Jack and Jill, îi spuse ea bărbatului care prinsese încărcătura.

Făcu semn spre localul respectiv, care era dincolo de

patru vase, transportoare imense care fuseseră golite în ultimele zile, conţinuturile lor fiind trimise la depozitele Sedley.

Vasele învăluite în linişte erau ciudate. De obicei, proprietarii nu lăsau vasele să stea goale în port, cu atât mai puţin ceva atât de căutat ca un transportator, care putea traversa distanţe mari şi oferea mult spaţiu de depozitare. Hattie îşi propuse să vorbească cu proprietarii despre asta. Poate era momentul ca Sedley Shipping să extindă afacerea de export.

— Se poate? Nora îi atrase din nou atenţia lui Hattie. Nu te-am văzu niciodată atât de aranjată. Domnul Whittington ştie drumul spre inima unei doamne, şopti ea.

Hattie nu-şi putu opri zâmbetul provocat de auzul cuvintelor. Era un zâmbet ruşinat, fericit şi plin de anticipare.

— Tata are o întâlnire cu el azi.

— Cât de patriarhal. O să te ceară în căsătorie?

Pentru o clipă, Hattie îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă bărbatul pe care toată Londra îl numea Bestia ar fi intrat în biroul tatălui ei şi i-ar fi cerut permisiunea de a se căsători cu fiica lui.

Îşi aminti repede că mariajul însemna că nu ar putea deţine afacerea direct, dar Hattie s-ar fi minţit dacă şi-ar fi spus că prima ei reacţie la acea fantezie nu fusese o inimă care să bată cu putere şi imaginea cu el stându-i alături la docuri.

— Te asigur că nu asta o să facă, zise ea, dând imaginea la o parte. Nu l-am văzut din noaptea în care a promis că o să mă ajute.

— Din noaptea în care ţi-a zis că eşti o războinică şi că eşti mai deşteaptă decât toţi bărbaţii din Londra.

Roşeaţa copleşi faţa lui Hattie.

— Decât majoritatea bărbaţilor, rectifică ea.

— Sunt sigură că a vrut să spună toţi.

— Ideea e că a promis că o să mă caute şi nu a făcut-o, zise ea, în timp ce se uita în jos, la pachetul de dulciuri din mână, şi îşi plimba degetul peste literele franţuzeşti.

Nora clipi.

— Au trecut trei zile. E nevoie de timp ca să bifezi partea cu afacerile din Anul lui Hattie.

Hattie oftă. Trei zile erau ca o eternitate departe de el. Şi nu era nevoie de timp ca să bifeze cealaltă parte, cu trupul.

Dar Whit îi arătase cum avea să fie, iar aia fusese cea mai minunată tortură pe care ar fi putut să şi-o imagineze vreodată. Cum putea fi restul? Şi, odată ce se termina, ce avea să facă după ce rămânea fără un motiv ca să-l vadă?

Poate că Whit avea să continue să o viziteze.

Gândul provocă o revoltă în ea. Îi aduse aminte de săruturile lui, de atingerile lui, de lucrurile magnifice pe care i le făcuse în camera întunecată de la Singing Sparrow. Poate avea să fie dispus să continue lecţiile.

Cu trei săptămâni în urmă, Hattie plănuise o noapte într-un bordel, iar acum se gândea cum ar putea să ademenească un bărbat şi să devină amanta lui.

— Ei bine, roşeaţa asta spune foarte multe, şi aş vrea să aud detalii despre ce a provocat-o, zise Nora, sec şi încet. Dar urmează să fim încolţite.

Înainte ca Hattie să se uite în direcţia privirii Norei, îl auzi pe tatăl ei în depărtare.

— Hattie…

Îi făcu cu mâna contelui. Acesta se apropia, cu Augie alături. Priveliştea fratelui ei, care nu arăta chiar în formă din cauza a orice făcuse în noaptea anterioară, o făcu pe Hattie să se pregătească pentru confruntarea ce avea să urmeze. Se pregătise ca tatăl ei, contele Cheadle, să îi tragă copilului lui mai mic o săpunealã şi să insiste să obţină un raport despre cum ajunsese Augie să facă infracţiuni în numele companiei Sedley Shipping.

Se pregăti ca tatăl ei să insiste ca Augie să coopereze cu Whit.

Şi, cu inima bătându-i cu putere, se pregăti ca bărbatul să anunţe că îi dădea lui Hattie controlul asupra companiei.

— Asta e, şopti ea.

Anul lui Hattie urma să înceapă.

— O să fiu aici să bem când o să se termine, zise Nora. Curaj!

Hattie se îndreptă spre docuri ca să-şi întâmpine tatăl, al cărui păr argintiu strălucea în lumina soarelui după-amiezii. Încercă să se calmeze, însă nu reuşi. Îşi şopti din nou, de data asta ei înseşi:

— Asta e.

Era pregătită.

Doar că nu era pregătită pentru ce spuse tatăl ei, înainte ca Hattie să se oprească măcar.

— Termină cu transportul ăla şi apoi vino înapoi la birou. Am vândut afacerea.

Nu conta că Hattie se uita direct la tatăl ei când acesta vorbea. Nu conta că auzul ei nu avea probleme şi că înţelegea foarte bine limba engleză.

Pur şi simplu, nu înţelesese ce spusese acesta.

Era clar că nu îl auzise bine.

Era posibil ca tatăl ei să fi vorbit în altă limbă?

Nu, vorbise în engleză. Clar şi răspicat. Vindea afacerea.

— Ce? Hattie se uită la Augie, a cărui privire deveni dintr-odată mai limpede, dezmăţul din seara anterioară fiind dat la o parte. Ştiai asta?

Augie clătină din cap.

— De ce?

Contele îl privi pe Augie.

— Petru că, dacă te-ai ocupa tu de afacerea asta, ai distruge-o.

Augie se încruntă, în timp ce inima lui Hattie bătea cu putere.

— Nu e adevărat.

Cheadle pufni.

— Niciodată nu ai vrut afacerea asta. Niciodată nu ţi-a păsat de ea. Da, ai vrut banii pe care îi oferă şi viaţa pe care o aduce, dar nu ai vrut niciodată afacerea. Şi m-am săturat să tot aştept să te răzgândeşti. Am vândut-o.

— Nu poţi să faci asta, zise Augie.

— Ba pot, îi răspunse contele. E a mea. Eu am construit-o. Nu o să stau să văd cum e distrusă. O să ajungă la un bărbat care o să se ocupe de ea.

Confuzia îşi făcu simţită prezenţa. Niciunul din lucrurile acestea nu fusese plănuit.

Hattie se uită la şipcile de lemn de sub picioarele ei, cu briza râului învârtindu-se în jurul lor. De câte ori fusese acolo, pe acel doc, şi se ascunsese în umbra transportoarelor, până termina el munca?

— Tată…

Bărbatul o întrerupse:

— Nu, Dovlecel. Eşti o fată bună, dar afacerea nu avea să fie niciodată a ta.

Ea strânse din buze auzind alintul din copilărie. Cuvintele atât de clare îi smulseră tot aerul, înlocuindu-l cu furie.

— De ce nu?

— Ştii foarte bine de ce.

— Ba nu. Hattie se îndreptă. Ura felul în care tatăl ei îi evită privirea. Spune-mi!

După o eternitate, el o privi.

— Ştii de ce.

— Pentru că sunt femeie.

Tatăl ei încuviinţă.

— Nimeni nu te-ar fi luat în serios.

Hattie se încorda la lovitura primită de la tatăl ei.

— Nu e adevărat.

„Sunt convins că poţi conduce afacerea aia mai bine decât oricine altcineva”. Amintirea veni cu forţă, cuvintele lui Whit din întuneric. Şi vorbise serios.

Sau nu? Evident că nu vorbise serios despre restul lucrurilor.

Nu ăsta fusese planul.

Ce se întâmplase? Unde era Whit? Un fior de nelinişte o străbătu. Oare era bine? I se întâmplase ceva?

Neştiind revolta din mintea ei, contele făcu un semn cu mâna.

— O duzină de bărbaţi pe docuri. Avem o mână de

clienţi.

Tânăra simţi cum furia creştea în ea.

— O mână? zise ea. Ştii cât de mult corespondez cu clienţii noştri? Cât de bine îi cunosc pe bărbaţii de pe docuri? Cât de bine cunosc încărcătura, vasele, orarele? Eu m-am ocupat de afacerea asta cât tu erai bolnav, asta în timp ce el… Arătă spre Augie. Se uită la el, privind ţintă în ochii lui mari. „În timp ce el a pus totul în pericol”. Nu contează. Mă *pricep,* tată. Cunosc afacerea asta, pe toată, mai bine decât oricine altcineva.

Vântul prinse cuvintele şi le duse departe, împreună cu viitorul ei. Hattie respiră greu, plină de frustrare şi de dorinţa de a demonstra de ce era capabilă.

Lacrimile ameninţau să apară.

Nu. Le dădu la o parte. Nu putea să plângă. Nu avea s-o facă. La naiba, de ce bărbaţii se puteau înfuria la nesfârşit, dar, în clipa în care o făceau femeile, lacrimile apăreau ca un potop?

Hattie expiră.

— Asta e tot ce am vrut vreodată.

Contele o privi.

— Dovlecel.

— Nu-mi spune aşa.

Bărbatul o privi şi continuă:

— Oamenii ăştia te cunosc. Ba chiar te plac. Te potriveşti cu ei, ai o minte brici şi o gură care vorbeşte bine. Dar, Hattie, nu ar fi lucrat cu tine. Nu fără un bărbat care să se asigure că totul merge ca pe roate.

Lacrimile începură să înţepe în spatele nasului, în gât, unde erau prinse într-un nod dureros.

— Astea sunt rahaturi.

Căpitanul din tatăl ei nu tresări la auzul limbajului.

— Poate dacă ai fi avut un soţ.

Hattie nu-şi putu opri un râs lipsit de amuzament la auzul cuvintelor tatălui ei.

— Găsirea unui soţ a fost mereu grija ta, tată. De câte ori ai zis că ăsta e motivul pentru care nu o să reuşesc niciodată să conduc afacerea?

— E în continuare un motiv. Vorbeam serios mai devreme. Poate dacă ai fi putut să-ţi găseşti un soţ. Unul decent. Cu capul pe umeri. Dar nu a fost să fie, nu?

Nu, pentru că nimeni nu voia să se căsătorească cu Hattie. Niciun bărbat decent, cu capul pe umeri, nu voia ca soţie o femeie imperfectă, care îşi exprima părerea şi se pricepea la afaceri.

Era prea impertinentă. Prea neruşinată. Prea mare. *Prea mult.*

Prea mult şi, cu toate astea, nu destul.

Tânăra se uită din nou în jos, unde ghetele ei murdare stăteau lipite de lemnul înălbit de decenii de ploaie londoneză. Încă ţinea în mână pachetul de dulciuri, hârtiile pentru andocarea vasului, strânse în degetele ei pătate de cerneală. Când fusese ultima oară când le văzuse fără pete?

Cât de mult lucrase pentru asta? Cât visase?

Anul lui Hattie se ducea de râpă.

O singură lacrimă căzu pe doc.

Augie blestemă încet şi vorbi, surprinzând pe toată lumea.

— De ce acum?

— Pentru că am primit o ofertă.

— De la cine?

Urmă o pauză, timp în care tatăl lor păru să-şi gândească răspunsul. Să se gândească ce să răspundă. În acea pauză, Hattie ştiu adevărul. Răspunse pentru el, vântul plimbându-se în jurul ei, scoţându-i şuviţe şi trimiţându-i fusta într-un dans nebun.

— Saviour Whittington.

Contele se uită la doc, dincolo de vasele goale.

— Mereu ai fost cea deşteaptă.

— Nu destul cât să-mi dai o şansă, zise Hattie.

— Cine e Saviour Whittington? întrebă Augie.

Contele îi aruncă o privire rece fiului său.

— Chiar ar trebui să ştii numele bărbaţilor pe care încerci să-i jefuieşti.

Tânărul înţelese.

— Bastarzii.

— La naiba, Augie! strigă contele, atrăgând atenţia oamenilor de pe doc. Ar trebui să te dau pe mâna lor.

Nu era cazul s-o facă. Aceştia ştiau deja despre implicarea lui Augie. Whit ştia. Nu avea nevoie de numele lui Augie sau de tânăr. Urma să fie plătit cu informaţiile ştiute de Augie. Asta fusese prima din cele două cerinţe.

Hattie puse mâna pe mâneca hainei tatălui ei.

— Stai un pic, el nu vrea afacerea. Vrea ca Augie să îi spună unde să îl găsească pe bărbatul care a pus la cale jafurile. Hattie se uită la fratele ei. Ştii unde e?

Augie clătină din cap.

— Dar Russell…

Hattie mormăi.

— Atunci, bine, avem nevoie de Russell. Deşi nu-mi place cum sună asta.

— Prea târziu, zise contele. Bastardul spune că nu mai are nevoie de nume. Aşa că mi-a făcut o ofertă generoasă, cu menţiunea că, dacă nu o accept şi nu plec de pe docuri, o să ne sărăcească.

Urmă din nou confuzie. Nu asta discutaseră. Whit trebuia să-i ceară contelui să-i dea afacerea lui Hattie. Nu îi lăudase abilităţile? Nu îi înţelesese dorinţa? Nu îi spusese că avea să o ajute?

— Nu, zise ea. A promis…

Tatăl şi fratele ei îi aruncară priviri identice.

— Eşti mână în mână cu ei?

Hattie nu suportă dezamăgirea din tonul tatălui ei. Augie fu ceva mai blând.

— Hattie. Cât cântăreşte o promisiune de la un contrabandist din Covent Garden?

Cântărise mult.

Încrederea lui. Promisiunea lui.

Totul fusese minunat. Şi o minciună.

Confuzia e transformă din nou în furie. Un nou fel de furie, una pe care se simţea mai confortabil să o exprime.

Avuseseră o înţelegere, iar el dăduse înapoi.

Hattie îşi încleştă dinţii.

— La naiba, nu ştiu care dintre voi e mai rău, zise contele, uitându-se la Hattie. Tu, pentru că ai avut încredere în promisiunea unui Bastard Bătăuş, sau Augie, pentru că nu a ştiut cu cine avea de-a face.

— Am auzit de ei, se apără Augie. Bineînţeles că am auzit de ei.

— Atunci, de ce furi de la ei, idiotule? Cea mai rea parte este că Whittington nici nu a trebuit să-mi spună. Nu a trebuit s-o facă. Chiar dacă sunt bătrân, încă îmi funcţionează creierul, şi cunosc încărcătura destul de bine cât să ştiu diferenţa dintre una plină cu lalele şi una plină cu băutură. Atunci mi-am dat seama că nu eşti destul de bun să conduci afacerea.

— Poate, zise Augie, dar Hattie e, şi ştii asta.

În alte circumstanţe, poate că Hattie ar fi fost surprinsă şi mai recunoscătoare pentru sprijinul lui Augie. Însă, în acel moment, era prea ocupată să fie furioasă pe el. Şi pe tatăl ei. Şi pe Saviour Whittington. Sau pe Bestie, oricare ar fi fost numele lui.

Bărbaţii ăştia, membri ai singurului sex despre care se credea că poate conduce o afacere, nu făceau nimic ca s-o protejeze. Furia crescu, iar tânăra îşi strânse pumnul, mototolind hârtiile de andocare şi pachetul de dulciuri. Nu era sigură că mai putea suporta un moment în plus în prezenţa acelor bărbaţi. Trebuia să-i lase să-şi rezolve problemele. Să-şi facă griji. Nu mai voia asta.

„Mincinoaso”.

Bineînţeles că minţea. Afacerea aia era tot ce îşi dorise vreodată.

Dar nu o putea avea, aşa că pleca. O terminase cu asta.

Se uită la docuri, la şirul de vase goale. „Vasele”.

Se uită la tatăl ei.

— Nu a cumpărat pur şi simplu afacerea.

Tatăl ei o privi frustrat.

— Ce?

— Vasele sunt goale. A cumpărat şi vasele. Ca să ne împiedice să le mai folosim.

Contele încuviinţă.

— Da. Vase care ar fi navigat în susul coastei, mutând încărcătura noastră. Dintr-odată, niciunul nu mai e disponibil pentru Sedley Shipping.

— Dar avem contracte cu acei proprietari, zise Augie.

— Nu şi cu cei noi, răspunse Hattie.

— Şi nu cu alţii, adăugă contele. Au pus mâna pe toate companiile maritime care lucrează pe Tamisa. Nimeni nu o să facă afaceri cu noi. De dimineaţă, mi-a făcut oferta.

— Să ne cumpere.

Contele încuviinţă.

— Să îi vând compania lui sau să pierd totul.

— Nu a fost chiar o ofertă, zise Augie.

Pentru că nu fusese o ofertă.

— Nu e nimic onorabil în asta.

— Li se spune Bastarzii Bătăuşi, Hat, zise Augie. Nu sunt chiar onorabili.

Dar erau. Văzuse asta în el de la bun început. Whit nu o minţise. Ba chiar apreciase sinceritatea dintre ei de la bun început. Chiar şi când refuzase să-i spun numele lui Augie şi implicarea lui în tot ce se întâmplase, bărbatul îi admirase loialitatea.

Dar, mai presus de asta, crezuse în ea. Când Hattie îi dezvăluise planurile ei, speranţele pentru viitor, dorinţa de a avea o afacere, planurile pe care şi le făcuse în acest sens, el crezuse în ea. Se oferise să o ajute. Totul fusese o minciună?

Şi de ce resimţea totul ca pe o trădare?

Frustrarea şi tristeţea o înţepau în gât.

— Mi-a promis că nu o să facă asta.

— A minţit, zise tatăl ei. Bărbaţii ca Bastarzii mereu ripostează. De ce crezi că nu am lucrat niciodată cu ei? Şi tu ai fost păcălită.

Hattie refuză să creadă asta. Se uită din nou la vasul cel mare. Se gândi la evenimentele din ultimele zile şi luă în consideraţie posibilităţile. Stătuse ani întregi acolo, lucrând pe acele docuri. Le adora.

Ăsta era terenul ei, nu al lui. Nu avea să îl lase să i-l

fure.

Chiar era un ticălos.

Într-un final, se uită la tatăl ei.

— Nu ar fi trebuit să vinzi. Nu lui. Nimănui. Tăcerea se întinse o eternitate, singurul sunet fiind de la bărbaţii de pe vasul din apropiere care descărcau ce era probabil ultimul transport al companiei Sedley Shipping.

Dacă Bastarzii Bătăuşi aveau să obţină ce voiau.

— Ţi-a fost atât de frică să mă laşi să încerc. Teamă că poate o să dau greş şi o să te fac de râs, şi tot ai pierdut totul.

În acel moment, Hattie îşi dădu seama că tatăl ei era altfel decât cum îl văzuse ea atâta timp. Era mai mic şi mai slab, cu părul alb şi o faţă marcată de trecerea timpului – şi o laşitate pe care o ascunsese ani întregi. Acum, nu mai putea ascunde acest lucru.

Bărbatul acesta, care construise o afacere, care îi hrănise familia şi pe sute de oameni cu transpiraţia şi etica lui, era acum obosit şi învins. Se confrunta cu finalul ruşinos al moştenirii sale, pentru că nu reuşise să vadă cum l-ar fi putut ajuta fiica lui să menţină afacerea în picioare.

Poate încă putea s-o facă.

Hattie se uită la fratele ei, apoi la tatăl ei.

— Poate că tu ai fost de acord să vinzi, dar eu nu am fost.

Augie o privi surprins şi plin de admiraţie.

— S-a terminat, fătuco. Nu am avut de ales.

— Mereu ai de ales, zise Hattie. Mereu există opţiunea să lupţi. Tatăl ei o privi lung, cu o uşoară strălucire în ochi. O licărire a ceva mai mult decât îndoială.

— Niciun bărbat nu i-a înfruntat pe Bastarzi şi să fi supravieţuit. Poate fusese o vreme când ar fi ascultat astfel de avertismente, dar Hattie îşi dădu seama că nu mai avea răbdare pentru asemenea lucruri.

Ce mai avea de pierdut? El deja îi luase totul.

— Atunci, e momentul ca o femeie să o facă.

Capitolul 16

În acea noapte, Nora şi Hattie se duseră în Covent Garden cu cea mai rapidă cabrioletă.

— Nu vreau să mor în seara asta, strigă Hattie peste zgomotul roţilor care se învârteau, ţinându-se de marginea cabrioletei care trecu în grabă de Drury Lane, cotind spre stânga, apoi la dreapta, apoi iar la stânga. Nora!

— Nimeni nu o să moară. Te rog, am participat la curse cu frumuseţea asta de-a lungul Tamisei, şi crezi ca tocmai Covent Garden o să-i vină de hac?

— Hai să nu tentăm soarta, zise Hattie, care îşi ţinea pălăria, în timp ce arătă spre un drum întortocheat din stânga. Acolo.

Fără să încetinească, Nora îndreptă caii cenuşii asortaţi spre strada pietruită, mai întunecată decât drumul de până atunci.

— Eşti sigură?

Hattie încuviinţă.

— Acolo. Sus. La dreapta.

Un felinar atârna în exteriorul clădirii, luminând semnul pentru The Singing Sparrow. Nora încetini.

— Nu ştiam că ai petrecut în Covent Garden atâta timp de ai ajuns să ai un local preferat.

Hattie ignoră comentariul sec.

— Stai aici.

— În niciun caz.

Nora se dădu jos şi îşi aranjă haina pe care o purta peste pantalonii strâmţi din piele de căprioară înainte ca Hattie să-i poată răspunde.

— E acolo?

— Nu ştiu, zise Hattie, inima bătându-i cu putere când păşi pe stradă, recunoscătoare pentru propriii pantaloni şi pentru libertatea de mişcare pe care i-o ofereau. Dar e cel mai bun loc unde să începem.

Nu pleca din Covent Garden fără să îl găsească. Fără să îl confrunte.

— Crezi că oamenii ne vor recunoaşte? întrebă Nora.

— Nu ştiu.

Ultima oară când fusese în local, Hattie nu fusese interesată decât de bărbatul care o adusese. Căldura pulsa în ea la amintirea plăcerii pe care i-o oferise acolo, corpul încordându-i-se la gândul că avea să îl revadă.

Nu. Nu era acolo pentru plăcere. Era acolo pentru pedeapsă. Pentru confruntare.

Nora zâmbi.

— Atunci, cred că cei dinăuntru vor avea parte de un spectacol. Doi domni bine. În căutare de bere.

— Nu suntem aici ca să ne îmbătăm, Nora.

— Ştiu. Suntem aici ca să-ţi găsim Bastardul.

— Nu e al meu, protestă Hattie. Dar e un ticălos.

Localul era plin. Bărbaţi şi femei din toate categoriile sociale. Hattie îi recunoscu imediat pe jumătate dintre muncitorii de pe docuri. Trei erau cu soţiile lor alături. Fiecare era îmbujorat şi fericit că nu muncea în acea seară.

Folosind borul pălăriei pentru a-şi ascunde faţa, Hattie îi evaluă pe cei prezenţi, dintre care mulţi stăteau întorşi cu faţa spre o scenă goală, luminată de două candelabre mari. Niciun semn de Whit, dar Hattie nu-şi putea imagina că bărbatul ar fi fost interesat de ce se întâmpla acolo.

Nora se întoarse spre ea.

— Aceea e Sesily Talbot?

Hattie se uită la femeia cu părul şi ochii întunecaţi de la bar, îmbrăcată într-o rochie cu decolteu provocator, creată pentru a atrage atenţia.

— Se pare că sunt şi bogătaşi aici! zise Nora fericită, în timp ce se apropie de Sesily, care se aplecă peste barul de mahon şi îi zâmbi americanului care fusese în tavernă odată cu Whit şi cu Hattie.

Lui Hattie îi luă puţin să îl recunoască însă, deoarece expresia lui prietenoasă dispăruse, fiind înlocuită de o încruntătură iritată.

Nora se aşeză lângă Sesily, care se întoarse imediat, frustrată, însă îşi reveni imediat când o recunoscu pe Nora.

— Uită-te la tine! zise Sesily fericită, în timp ce

privirea i se plimbă de la Nora la Hattie. Şi la tine!

Nora se aplecă.

— Suntem sub acoperire.

— Bineînţeles! Sesily râse încântată, ca şi cum totul ar fi fost o glumă, iar Hattie îşi imagină că, pentru ea, probabil chiar era.

Sesily era ultima dintre scandaloasele surori Talbot, cea care rămăsese necăsătorită şi, se părea, perfect fericită.

— Arătaţi magnific! Privirea ei se plimbă peste haina şi pantalonii lui Hattie. Mai ales tu, Hattie. Deşi nimeni cu mintea la cap nu ar crede că eşti bărbat.

Asta aşa era. Hattie îşi legase sânii înainte să iasă în acea seară, dar nu prea avea succes cu asta cineva cu sânii că ai ei. Ridică uşor din umeri.

— Nu vreau decât ca oamenii să nu mă observe.

— De ce?

— Evident, ţi-e probabil imposibil să te gândeşti să treci neobservată.

Cuvintele veniră de la american, care petrecea nespus de mult timp curăţând barul de lângă ele.

Sesily se întoarse spre el, cu un zâmbet strălucitor.

— Mi-ai arătat tu cum e, Caleb. Până la urmă, niciodată nu pari să mă observi.

Un muşchi zvâcni în maxilarul bărbatului, care se întoarse spre Nora şi spre Hattie.

— Vreţi ceva de băut, domnilor? Recunoaşterea îi sclipi în ochi. Bine ai revenit!

Cuvintele nu aveau nimic scandalos, însă amintirea pe care o evocară o făcu pe Hattie să se uite spre uşa camerei de depozitare din depărtare. Gura i se uscă, iar în faţa ei apăru o bere.

— Mulţumesc, zise ea, ridicând halba. Salut din nou.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Sesily.

— Hattie a mai fost aici, interveni Nora, distrasă de mulţime. O să fie un spectacol în seara asta?

— Da, zise Sesily fericită. O să cânte Vrabia.

Nora se întoarse ca s-o privească.

— Chiar Vrabia? Serios? Credeam că e în turneu prin Europa. Sesily zâmbi.

— S-a întors în Londra.

Privirea Norei se lumină, plină de entuziasm.

— O cunoşti?

— Da. Femeia se întoarse apoi spre Hattie. De ce eşti deghizată?

— Fără motiv, zise ea.

— Hattie e la vânătoare, răspunse Nora în acelaşi timp.

Hattie îşi dădu ochii peste cap, iar Sesily icni surprinsă.

— Delicios. După cine?

Hattie se prefăcu inocentă.

— Cine zice că e cineva?

Sesily îi aruncă o privire cunoscătoare.

— Mereu e cineva.

Corect. Nora îi distrase atenţia lui Sesily cu o altă întrebare, şi, în timp ce cele două femei vorbeau, Hattie se întoarse spre american, care încă stătea de cealaltă parte a barului.

— Este cineva.

Bărbatul înţelese ce voia să spună, iar în ochi i se citi ceva ce aducea a milă. Bărbatul clătină din cap.

— Mă tem că nu te pot ajuta.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot. Nu l-am văzut de când aţi fost aici.

Hattie fu recunoscătoare pentru lumina slabă din tavernă, care îi ascunse roşeaţa din obraji. Refuză să permită să-i fie distrasă atenţia.

— Trebuie să-l găsesc.

Eşecul nu era o opţiune în acea seară. Se săturase să-l lase să-i dea viaţa peste cap.

— E necesar.

Privirea lui Caleb Calhoun cercetă mulţimea din spatele ei. Tânăra îi urmări privirea, oprindu-se asupra bărbaţilor pe care îi recunoscuse când intrase în local.

— Sunt prea multe braţe puternice aici ca să fie la

docuri. Hattie zâmbi când americanul păru impresionat. Nu sunt proastă.

— Faptul că încerci să găseşti un Bastard în Covent Garden sugerează contrariul, zise el, însă ochii lui se uitară într-ai ei, căutând… onoare?

Hattie aproape râse la gândul că cineva ar fi fost îngrijorat că ea era persoana lipsită de onoare în piesa cu Bastarzii Bătăuşi. Orice ar fi căutat bărbatul, găsi.

— E miercuri seara. Probabil e la lupte.

„Luptele”. Tânăra se ridică.

— Unde?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu ştiu, e un ring care se mută. Dacă nu vor să îl găseşti, nu o să-l găseşti.

Frustrarea îşi făcu simţită prezenţa. Tânăra băgă mâna în buzunar, scoase doi penny şi îi aşeză pe masă. Calhoun îi făcu semn cu mâna.

— Din partea casei.

Bunătatea din ochii americanului îi oferi confort.

— Mulţumesc.

Sesily se uită la ei.

— Caleb, niciodată nu ai fost aşa drăguţ cu mine.

Barmanul mormăi ca răspuns, întorcându-se cu spatele chiar sub privirea lui Sesily, şi, dacă Hattie nu ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că pe faţa surorii Talbot se putea citi dorinţa. Dorinţa şi ceva care semăna cu frustrarea.

Asta putea să înţeleagă foarte bine.

— Eşti pregătită? o întrebă Nora.

Aveau o luptă de găsit. Tânăra îi zâmbi lui Sesily, după care îşi înclină capul, într-un salut formal.

— Mă cheamă datoria.

Cele două tinere îşi făcură loc prin mulţime, care se mărise de când veniseră ele. Hattie nu fusese niciodată atât de recunoscătoare pentru aerul rece din stradă. Când ajunseră din nou la cabrioletă, tânăra se opri şi inspiră adânc. Unde era Whit?

Bărbatul ăsta, pe care nu îl cunoscuse – pe care nu dorise să-l cunoască – şi care acum îi întorsese întreaga

viaţă cu fundul în sus prin prezenţa, răzbunarea şi săruturile lui. Hattie nu putea nici măcar să fie sigură că nu voia mai multe dintr-acelea, iar asta era excesiv de exasperant.

Unde era?

Avea lucruri să-i spună.

— Hattie?

Tânăra se uită în sus la auzului numelui ei. Nora era pregătită de plecare şi o privea.

— Încotro?

Hattie clătină din cap.

— Nu ştiu. Şi apoi, pentru că nu se putea opri… Afurisitul ăla de bărbat distruge tot.

Frustrarea lui Hattie răsună printre clădiri. Apoi, se lăsă din nou tăcere.

— O să-l găsim, zise Nora.

Iar certitudinea din cuvinte şi acel plural ar fi putut s-o facă pe Hattie să plângă. Asta dacă nu ar fi fost cuvintele care urmară, rostite în întunericul din spatele ei.

— Vrei ajutor?

Hattie se întoarse spre locul din care se auzi întrebarea. Trei femei ieşiră din întuneric, fiecare cu o haină lungă şi mulată peste pantaloni şi cizme înalte şi cu părul strâns sub şapcă. Acolo, sub haina celei mai înalte, care era aproape cât Hattie şi care putea fi considerată lidera, se văzu conturul unei arme.

Hattie băgă mâna în buzunar şi mângâie lama. Făcu un pas înapoi.

— Ce fel de ajutor?

Nu exista nicio urmă de răutate în zâmbetul femeii.

— Lady Henrietta, sunt mai mult decât fericită să te îndrept în direcţia Bestiei.

De unde ştia… Hattie se încruntă.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu.

— Atunci, cum de îmi ştii numele?

— Contează?

— Presupun că nu, dar tot aş vrea să aflu.

Femeia râse.

— Este treaba mea să ştiu ce caută femeile şi ce o să le ofere satisfacţie.

— Ce convenabil, zise Nora.

Femeia misterioasă nu îşi luă privirea de la Hattie în timp ce spuse:

— Asta e noaptea lui Lady Henrietta, Lady Eleanore. O să vină şi rândul tău.

— Nici că aş putea fi mai tare de acord, zise Nora, ca şi cum ce se întâmpla ar fi fost perfect normal.

Nu era. Dar fusese ceva aşa de când Hattie îl întâlnise pe Whit? De când îşi făcuse drum prin Covent Garden şi această lume îi fusese deschisă? Hattie nu putea nega senzaţia de încântare. Femeia avea dreptate, nu conta de unde o ştia pe Hattie. Conta că era dispusă să ajute.

— Ştii unde e?

O înclinare a capului.

— Şi o să ne duci acolo?

— Nu, zise ea, făcând-o pe Hattie să se simtă copleşită de dezamăgire. Dar o să-ţi spun unde să te duci.

— Te rog, zise ea uşurată.

Buzele roşii se curbară.

— Cât de politicoasă. Nu te merită, să ştii.

Hattie folosi acelaşi ton sec:

— Te asigur că merită exact ce am de gând să-i ofer.

Râsul femeii fu plin şi sincer, iar Hattie îşi imagină că aceasta era genul de persoană care i-ar fi putut deveni o prietenă bună dacă nu ar fi fost atât de misterioasă.

— Destul de rezonabil. O să găseşti Bestia la hambar. Urmează zgomotul mulţimii. El o să fie cel care câştigă.

Hattie încuviinţă din cap, şi un fior de entuziasm o străbătu când o privi pe Nora.

— O să găsim locul.

Hattie se sui în cabrioletă şi se uită la femeie.

— Să îi trimit salutările tale?

— Vor fi trimise împreună cu tine, milady, se auzi răspunsul din umbre, cele trei femei dispărând.

Le luă mai puţin de un sfert de oră să ajungă la

hambar, cele şase silozuri ale sale fiind întunecate şi ameninţătoare. Vântul de octombrie răzvrătea Tamisa, făcându-şi simţită asprimea în timp ce se strecura printre clădirile nelocuite. Într-o altă astfel de noapte – în care luna nu se vedea luminând – nu s-ar fi putut intra în acel spaţiu, dar, la câţiva metri de drum, într-un colţ al clădirii, era o torţă aprinsă.

— Acolo, zise Hattie, care se dădu jos din cabrioletă şi îşi trase haina pe lângă corp, ca să blocheze înţepătura vântului. În direcţia aia.

— Hattie, ştii că sunt deschisă când vine vorba despre aventuri, zise Nora, dar eşti sigură în legătură cu asta?

— Nu prea, recunoscu Hattie.

— Ei bine, presupun că primeşti puncte pentru sinceritate.

— Furia aduce cu sine neînfricare, zise Hattie, apoi coti spre felinar, observând altul la capătul primului siloz.

Se îndreptă într-acolo. Nora o urmă.

— Ai vrut să zici prostie. Cred că ar trebui să ne întoarcem. Nu e nimeni aici. Am putea la fel de uşor să chemăm criminalii la noi.

Hattie îi aruncă prietenei ei o privire.

— Credeam că tu eşti cea curajoasă.

— Prostii. Sunt cea nechibzuită. Asta e diferit.

Hattie râse. Ce altceva ar fi putut face?

— Şi asta ce mă face pe mine?

Întrebarea fu punctată de un strigăt în depărtare. „Urmează zgomotul mulţimii”. Hattie se uită la Nora.

— Cea curajoasă.

Nu era nicio urmă de umor în ce spusese. Doar adevăr. Adevăr şi genul de iubire care vine de la un prieten drag.

— Cea care ştie ce vrea şi o să facă orice ca să obţină asta.

Nora se îndreptă.

— Atunci, să pornim.

Trecând de al doilea siloz, Hattie văzu o lumină portocalie la marginea celui de-al treilea. Fără să se

gândească, merse mai departe.

— Ştii că Macduff îl omoară pe Macbeth după partea aia, nu-i aşa?

— Acum, nu e momentul pentru adevăruri literare, Hattie, zise Nora. În plus, nu tu eşti ucigaşul din cauza căruia îmi fac griji în seara asta.

Hattie se opri aproape, iar Nora aproape se lovi de ea.

— Dumnezeule.

Era o evaluare corectă a priveliştii dinaintea lor.

Sub cel mai mare siloz, cu un diametru de peste zece metri şi ridicat pe nişte stâlpi imenşi, se afla o mulţime imensă într-un cerc enorm, cu mâinile în buzunare şi gulerele ridicate împotriva vântului care îşi făcea drum printre oameni.

Se auzi un alt strigăt sălbatic, şi toate braţele se ridicară în aer, în semn de celebrare. Hattie se mişcă mai rapid. Ştia, fără doar şi poate, pentru cine erau ovaţiile, ca şi cum Dumnezeu însuşi ar fi venit să se bată.

În timp ce priveau, cercul scuipă un bărbat. Un ratat, cu nasul sângerând şi un ochi deja umflat şi închis. Nimeni nu îl urmă, în timp ce se îndrepta spre stradă. Trecu pe lângă Nora şi Hattie, care încercară să nu-l privească prea atent. Pentru el, erau doar doi bărbaţi care veniseră la eveniment.

Hattie însă îl recunoscu. Michael Doolan.

Aşa cum fusese cererea, îl căutase pe Whit la lupte şi fusese pus la punct cu uşurinţă. Plăcerea şi mândria curgeau prin ea, deşi ştia că nu ar trebui. Whit promisese răzbunare şi acolo era dovada.

Nu-i promisese acelaşi lucru şi ei?

Tânăra împinse gândul la o parte. Era diferit. Whit făcuse să pară că făceau parte din aceeaşi echipă.

Pe măsură ce se apropia, imaginea deveni din ce în ce mai clară, în afara ringului din interior ardeau o duzină de butoaie, care nu ofereau destulă căldură pentru spaţiul straniu şi surprinzător, dar făceau destulă lumină pentru cercul interior, locaţia luptelor din acea seară.

Iar în interiorul acelui cec, ca Minotaurul în centrul

labirintului, stătea un bărbat care purta numai ghete şi pantaloni. Avea o tăietură care sângera pe un obraz, peste ce părea o vânătaie veche, în timp ce una proaspătă îi înflorea într-o parte a pieptului, unde Hattie nu ar fi trebuit să se uite. Ştia asta, dar cine nu s-ar fi uitat?

Era magnific.

Niciodată nu văzuse un bărbat obişnuit la bustul gol. Evident că văzuse statui, pe cele din Grecia şi Roma, şi picturi. La un moment dat, mersese la o expoziţie la Muzeul Regal şi petrecuse mai mult timp decât era rezonabil analizând şanţurile şi trăsăturile unei anumite statui a lui Apollo.

Dar mereu crezuse că acestea erau rezervate zeilor şi reprezentărilor cu aceştia. Se pare însă că nu era aşa. Se pare că şi oamenii de rând, ca acela, le aveau.

Cum ar trebui să-l descrie? Perfect obişnuit?

Gura i se uscă dintr-odată.

Hattie se apropie, şi, datorită înălţimii, îi era uşor să vadă peste cei doi bărbaţi din faţa ei. Whit se întoarse şi dezvălui şi mai mulţi muşchi bine lucraţi, magnifici de pe spatele lui.

Nu, nu Whit. Asta nu era Whit, ci Bestia. Pantalonii îi atârnau pe şolduri, pumnii erau încleştaţi de o parte şi de alta a corpului, înveliţi într-un material care în trecut poate fusese alb, dar nu mai era. Unul din noduri se desfăcu, iar Hattie era hipnotizată de felul în care bărbatul ignora acel material care atârna, cu mâna încleştată într-un pumn, pregătit pentru o nouă luptă.

— Bestia este pe val în seara asta, băieţi! strigă un tânăr de vreo paisprezece ani. Aţi face bine să pariaţi pe el dacă vreţi să beţi bere în seara asta.

Băiatul îşi lăsă pălăria mai pe spate. Nu era un băiat, ci o fată. Ochii ei negri străluciră în timp ce zâmbi – un zâmbet care o făcu pe Hattie să vrea să-şi deschidă geanta.

— Pariurile se opresc în cinci… patru… trei… Fata făcu o pauză, ca să accepte un pariu. Mulţumesc, domnule. Şi, gata, următoarea rundă începe. Bestia împotriva trioului O’Malley!

Hattie nu-şi putu lua ochii de la umerii lui, pătraţi şi puternici. Se minună de puterea lor, asta până când observă mărimea celor trei bărbaţi care se apropiau. Fiecare era mai înalt şi mai lat decât Whit, cu nasul rupt şi maxilar care părea făcut din granit.

— Dumnezeule, uită-te la ei, îi şopti Nora la ureche. Parcă sunt un cerber.

— Doar lumea nu se aşteaptă să se lupte cu toţi trei în acelaşi timp. Sigur o să-l ajute cineva, zise Hattie.

— O să se bată cu toţi trei, şi vor avea nevoie de un doctor după asta, se auzi un răspuns de la unul dintre bărbaţii din faţă. Uită-te doar.

De parcă s-ar fi putut opri. Cei trei bărbaţi se apropiară de el. Hattie îşi ţinu răsuflarea. Când aveau să sară pe el? Whit nu avea să se apere? Mulţimea tăcu, iar tânăra îşi duse mâinile la buze, ca să oprească ţipătul care stătea să-i scape.

Cei trei bărbaţi îl atacară în câteva secunde, dar Whit se mişcă precum fulgerul. Hattie încercă să respire. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Felul în care Bestia alunecă pe sub pumnul masiv al unuia dintre bărbaţi şi îl ajută să ajungă direct în nasul celui de-al doilea. Asta în timp ce îl lovea în piept pe al treilea.

— Da, Bestie, ţine-o tot aşa! strigă o femeie de la câţiva metri distanţă. Asta merită dacă vor să te înfrunte! Apoi, cu voce mai joasă, spuse către vecina ei: Aş vrea să-i dau un premiu pentru victoria asta.

Companioana ei râse, iar Hattie rezistă geloziei fierbinţi care apăru odată cu acele cuvinte, chiar în timp ce-şi luă ochii de la el ca să-i observe pe spectatorii din mulţime. Erau destule femei frumoase, iar ochii le străluceau, plini de dorinţă, în timp ce-i urmăreau mişcările. Oricare dintre ele s-ar fi oferit ca victimă a acelui război. Bineînţeles că ar fi făcut-o. Şi Hattie ar fi făcut la fel, doar nu era din piatră.

Şi ştia şi cum e să fii premiul lui.

Ca el să fie al ei.

Nu că de asta ar fi fost acolo. Era supărată pe el.

„Oare şi-a făcut un obicei din asta? Să le ducă pe aceste femei acasă?”

Întrebarea se pierdu într-un zgomot sălbatic când bărbatul îşi izbi pumnul de nasul uneia din brutele cu care se bătea, o lovitură care îl îngenunche pe individ. Acesta căzu cu faţa în mizerie, ca un copac tăiat.

Mulţimea ţipă încântată.

— L-a adormit, ce ţi-am spus? îi zise bărbatul din faţă, după care strigă, mai tare: încă unul, Bestie!

Hattie crezuse că partea dificilă a luptei era când erau trei rivali, dar se răzgândi, acum că ultimul bărbat rămas în picioare îşi îndreptă atenţia asupra lui Whit. Braţele lui enorme erau late şi cu nişte mâini imense, cu pumni care păreau de piatră.

— Haide, Bestie! strigă el.

Era nebunie curată. Merseră în cerc.

Whit aproape dansa, iar corpul lui avea o nouă pată de sânge sub umărul stâng. Respira greoi, iar lungimea materialului care se desfăcuse şi ajungea acum la genunchi era în continuare ignorată.

Rivalul lui încercă să-l lovească, însă Whit se feri. Pumnul bărbatului se ridică, ajungând direct în maxilarul lui Whit, dându-i capul pe spate ca un măr căzut din pom. Whit se întoarse, şi o a doua lovitură, ţintită spre capul lui, ajunse în umăr, dezechilibrându-l şi trimiţându-l în mizerie.

Mulţimea şuieră dezamăgită când bărbatul enorm îşi propti gheata de pieptul lui Whit, rostogolindu-l în mizerie.

— Nu! strigă Hattie.

Oare avea să oprească cineva lupta?

Ea deja îi dădea la o parte pe bărbaţii din faţa ei, dintre care unul ţipa:

— Ridică-te, Bestie! Când Hattie se strecură ca să vadă mai bine, acesta adăugă: Stai la locul tău, nemernicule!

Recunoscătoare pentru deghizarea sa, Hattie îl ignoră şi se îndreptă spre ring, spre Whit, care deja se mişca şi se ridica din nou. Capul i se întoarse spre ea, şi, ca prin magie, privirile li se intersectară. Inima ei bătu cu putere. Oare o

recunoscuse?

Avea să fie rănit. Poate chiar ucis. Ce bărbat stupid! Oare avea să oprească acel spectacol nebunesc?

Nu avu timp să afle, căci bărbatul din spatele ei o apucă de braţe şi o trase în spate.

— Unde crezi că te duci?

Tânăra încercă să scape, dar strânsoarea bărbatului era fermă. Hattie se uită în spate, lăsându-se ghidată de furie. Îl fixă cu privirea pe bărbat, care era ceva mai scund decât ea.

— Dă-mi drumul!

Furia străluci în ochii lui, iar degetele o strânseră şi mai tare.

— O să pun mâna pe tine dacă asta vreau, băiete. Te pun la pământ dacă nu te dai din calea mea.

— Hei, strigă Nora, care intui ce urma. Potoliţi-vă!

Mulţimea ţipa entuziasmată în spatele lor. Probabil că Bestia îşi regăsise echilibrul. Cumva, Hattie se simţi uşurată, dar nu se putea întoarce. Îşi băgă mâna în buzunar şi simţi lama cuţitului.

— Ia-ţi mâna.

Bărbatul, despre care Hattie credea că era beat, se uită pentru o clipă spre capătul silozului, apoi din nou la ea.

— Nu prea cred.

Îşi retrase pumnul, iar Hattie se zbătu cu toată forţa ei, scoţând lama din buzunar în timp ce pumnul se îndreptă spre ea.

Nu auzi ţipătul Norei sau zgomotul furios care precedă lovitura ce o puse la pământ.

Capitolul 17

Bătaia îl eliberă după zile bune.

Nu-şi amintea când îşi dorise una atât de mult. Confruntarea cu Hattie. Vinovăţia pe care o simţea de fiecare dată când îşi amintea modul în care ea îşi

dezvăluise dorinţa de a conduce compania tatălui ei. Promisiunea pe care i-o făcuse. Furia provocată de ameninţarea făcută de Ewan. Teama de ea. Încrederea că avea să o ducă la îndeplinire. Şi ura de sine care îl lovea când se gândea la modul în care o trădase pe Hattie ca să o ţină în siguranţă.

Totul începuse să-l afecteze, iar Whit ardea după o bătaie, înainte ca vânătăile provocate de Ewan să înceapă să dispară.

Whit voia să lovească pe cineva, să-şi aducă aminte cum era să câştige. Să deţină controlul. Cum cumnata lui nu ar fi apreciat să îl atace pe Diavol, se înscrisese pentru luptă-sau-mori, ceea ce însemna că avea să lupte cu toţi doritorii, până când era pus la pământ. Vestea se răspândise prin Covent Garden ca focul, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când Bastarzii ofereau un asemenea spectacol. Evenimentul fusese mutat de trei ori, până se stabilise să se desfăşoare în hambar, un loc destul de departe pentru a evita raidul poliţiei şi destul de mare cât să găzduiască mulţimea care sigur avea să vină.

Învinsese şase doritori, beţivi şi lăudăroşi, şi doi băieţi, de maxim douăzeci de ani, care fie pierduseră un pariu, fie încercau să impresioneze o domnişoară. După ei, Michael Doolan venise ca să-şi ia cafteala, iar Whit abia dacă îşi controlase furia când îl pusese pe bărbat la pământ. Îl ridicase pe afurisit şi îi reamintise că, dacă mai ameninţa vreodată o femeie în Covent Garden, Whit avea să-l arunce în Tamisa şi nimeni nu avea să îl caute.

Whit abia dacă obosise când cei trei O’Malley păşiseră în ring, sosirea lor provocându-i fiori de entuziasm.

Căci, deşi lui Whit îi plăcea meciul, Bestia adora bătăile, iar confruntarea cu băieţii O’Malley era exact genul de bătaie pe care o dorea – asta fiindcă nu putea face ce-şi dorea cu adevărat. Să se ducă în Mayfair, să o găsească pe Hattie şi să o poarte până în pat.

Ca să o protejeze, trebuia să nu o mai vadă niciodată.

Deci, da, brutele O’Malley i-ar distrage atenţia de la asta.

Whit scăpă rapid de primii doi, îndreptându-şi atenţia spre al treilea frate, cel cu pumnii cei mai grei. Totul mersese bine. Whit fusese gata să câştige meciul şi se pregătea pentru următoarea rundă, când ceva îi atrase atenţia în mulţime, peste umărul lui Peter O'Malley.

*

Îşi luă ochii de la rivalul său doar pentru o clipă, neputând să-şi dea seama ce văzuse. Nimic ieşit din comun, o mare de feţe care urmăreau lupta, unele mai rumene decât altele, datorită poşircii ce se dădea din mână în mână, pentru a-i încălzi pe cei prezenţi. La marginea cercului erau Felicity şi Diavolul. Expresia ei era serioasă, îngrijorată, în timp ce a lui era plictisită. Annika, adjunctul Bastarzilor, era lângă ei. Asta nu era o surpriză, căci nu rata nicio bătaie.

Nimic ieşit din comun.

Cu excepţia lucrului pe care nu părea să fie capabil să-l vadă, deşi ştia că era acolo.

Ce fusese?

În mijlocul acestui gând, Peter O'Malley se năpustise asupra lui, încercând să-l lovească, însă Whit se ferise fără ezitare. Un pumn pe care l-ar fi observat dacă ar fi fost atent. Era un truc. Înainte să se corecteze, un upercut îi dăduse capul lui Whit pe spate. Mai primise astfel de pumni înainte, şi, în timp ce-şi revenea, Peter adăugă o a doua lovitură, de data asta la corp, iar Whit nu avu nicio şansă.

Era la pământ.

Se opri, cu mâinile lipite de pământul rece. Fu în genunchi o secundă, poate două. Nu destul pentru ca un alt rival să îl atace, dar destul cât Peter O'Malley să îl lovească zdravăn cu piciorul. Ar fi admirat lovitura dacă nu ar fi fost el cel care o primea.

Atunci îi auzi ţipătul.

La început, crezuse că se înşela. Crezuse că lovitura la cap îl făcuse să şi-o imagineze acolo. Mai erau şi alte femei prezente. Ar fi putut fi oricare dintre ele. Însă ştiuse

adevărul în clipa în care auzise sunetul. Durerea din coapse îi dispăruse instantaneu, şi îşi întorsese capul ca s-o găsească.

Nu trebuise să se uite prea departe.

Cum de îl găsise?

Nu trebuia să fie acolo. Dacă o vedea Ewan…

Era fix lângă ring, purtând nişte pantaloni care veneau mult prea bine pe trupul ei şi o haină care nu era destul de groasă pentru vântul de afară. Mai mult ca sigur că îi era frig. Simplul gând fu de ajuns ca să-l convingă să se ducă la ea. Să o ducă undeva departe de locul acela şi s-o încălzească.

Să o protejeze.

Gândul îi distrase atenţia destul de mult cât să poată pierde bătaia, dar apoi, bărbatul din spatele ei o atinse, ochii lui fiind înceţoşaţi de la băutură şi gura bălmăjindu-i nevrute. Tânăra se întoarse spre beţiv. Degetele acestuia se strânseră în jurul braţului ei, iar Whit se concentră pe acel loc, pe asprimea strânsorii, pe degetele înfipte în pielea ei.

Whit se ridică, iar mulţimea ovaţionă.

— Vrei mai mult, Bestie? spuse Peter O'Malley, care deschise braţele larg.

Mulţimea venise pentru spectacol, iar O'Malley era un profesionist când venea vorba despre asta. Însă Whit nu avea timp de spectacol, aşa că dădu o singură lovitură şi nici nu se uită când O'Malley căzu. Se îndrepta deja spre Hattie, care băgase mâna în buzunar – Whit spera că după o armă.

Bărbatul care o apucase se încordă, şi nu era nevoie de douăzeci de ani de bătăi ca să ştii ce intenţii avea. Mâna lui se transformă în pumn.

Furia îi întunecă privirea lui Whit.

Bărbatul începu să alerge, ca să ajungă la Hattie înainte ca individul să o lovească. Şi avea să fie un om mort dacă o lovea. Whit avea să-l omoare înainte să mai inspire o dată.

Aproape ajunsese.

Un răget sălbatic se auzi de la el în timp ce se aruncă spre ea, dând-o din calea loviturii omului, întorcându-se în mijlocul căzăturii ca să atenueze forţa aterizării, protejând-o de pământul tare.

Aterizară, iar ochii ei erau strâns închişi. Timpul se opri până îi deschise, la o fracţiune de secundă după ai lui. Uşurarea îi copleşi, cu o forţă mai mare decât a loviturii de gheată primite mai devreme. Rezistă impulsului de a o săruta. Mulţimea avusese parte de destul spectacol. În schimb, îi şopti singurul lucru care îi veni în minte:

— Nu ar trebui să fii aici.

Hattie nu rată ocazia.

— Am venit pentru afacerea mea.

Entuziasmul goni prin el. Era glorioasă.

De asemenea, nu era rănită. O cercetă, ca să se asigure, apoi se ridică, îndreptându-se spre bărbatul care fusese cât pe ce să o lovească.

Bărbatul a cărui furie se transformase în frică.

— Dacă vrei să te baţi, o s-o faci cu mine, mormăi el.

Bărbatul se făcu palid.

— Eu… Bărbatul clătină din cap. El m-a împins primul!

Whit îşi puse mâinile pe umerii bărbatului şi îl împinse, mulţimea dându-se la o parte ca să-l lase să cadă pe spate.

— Acum, eu te-am împins. Ai de gând să te baţi cu mine?

— N… nu.

Bărbatul se târî de la faţa locului, ca o insectă.

Nu era de ajuns. Whit dispăruse, se transformase complet în Bestie. Făcu un pas spre duşmanul lui, dorindu-şi să-l distrugă.

O mână se aşeză pe umărul lui, greutatea sa fiind familiară. Era fratele lui. Whit se opri.

— Treci peste, zise Diavolul. Ia-ţi fata şi scoate-o de aici, înainte ca oamenii să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi să pună întrebări.

Era prea târziu ca să prevină asta. Se întoarse spre ea, spre femeia pe care Diavolul o numise fata lui.

Bineînţeles că nu era. Nu conta că nu se putea opri din a o proteja. Era un obicei. Nu avea nimic de-a face cu ea.

Dar nu o putea proteja de el însuşi.

Whit se întoarse şi o văzu pe Hattie la câţiva metri distanţă, în picioare, împreună cu prietena ei, Nora, care se părea că era o provocare la fel de mare ca Hattie. Felicity era şi ea acolo, curăţându-i mânecile şi vorbind cu ea, ca şi cum totul ar fi fost perfect normal. Nora era hipnotizată de Annika, aflată în apropiere. Datorită poziţiei, se vedea lama lungă pe care o purta la şold.

În timp ce se uita la Hattie, Whit se încordă din cauza unei noi furii. Pălăria ei era strâmbă, pe faţă avea pământ, iar haina îi era ruptă la umăr. Asta îl făcea să îşi dorească să facă ravagii. Un gând sălbatic îi veni în minte: dacă bărbatul care o atinsese fusese trimis de Ewan?

Scoase un răget profund, apoi se întoarse spre bărbat, însă Diavolul îl opri, ca şi cum l-ar fi înţeles.

— A fost doar un beţiv. Apoi, urmă un singur cuvânt: Ea.

Ea era importantă. Dumnezeule! Voia s-o ia în braţe şi să o ducă de acolo, ca un afurisit de om primitiv.

— Nu poate fi văzută cu mine.

Diavolul îl privi.

— El nu e aici.

— Ar putea fi.

— Da, dar nu e.

Whit se întoarse şi se apropie de femei, conştient că privirea lui Hattie era aţintită asupra lui.

— Tu, zise ea, iar tremurul din voce aproape îl distruse. Sângerezi.

Bărbatul nu încetini după ce se uită în jos şi văzu o tăietură de şapte centimetri în partea dreaptă. O rană de cuţit. Se uită la ea, care încă avea în mână propriul cuţit.

— Tu m-ai înjunghiat.

— Ba nu! Îl fixă cu privirea. Deşi ai merita asta, nemernicule!

Diavolul râse, destul de încet încât numai Whit îl putu auzi.

— Acum, ştiu de ce-ţi place aşa mult de ea. O să mătură cu tine pe jos.

Înainte ca Whit să-i spună că nu o plăcea şi cu siguranţă ea nu avea să mătură cu el pe jos, pentru că nu avea să se mai apropie de el după ce o ducea acasă în acea seară, Diavolul dispăru. O căuta pe Sarita, care se ocupase de pariuri şi care acum încerca să calmeze mulţimea, care susţinea că întreruperea provocată de Hattie afectase rezultatul luptei.

— V-am spus că pe jos vor fi trei O'Malley, şi trei sunt, zise fata, înconjurată de doi dintre bărbaţii mai masivi din banda Bastarzilor. Nu am niciun pariu pe faptul că Bestia va fi înjunghiat de un spectator.

Diavolul îi făcu semn fetei, iar aceasta veni imediat la el ca să primească ordine. În timp ce vorbiră, Whit făcu tot ce putu ca să se controleze, ca să nu o ia pe Hattie de mână, să nu o certe pentru că venise acolo, unde s-ar fi putut întâmpla orice. Dacă el nu ar fi fost acolo? Dacă nu ar fi putut s-o protejeze?

Gândul ăsta era de neconceput.

Îşi duse mâna la piept, ca să uşureze presiunea. Diavolul se întoarse la el şi îi aduse o pungă cu gheaţă.

— Du-o pe fată acasă. Pune-te la punct.

Diavolul îşi scoase haina şi i-o dădu soţiei lui, împreună cu bastonul său. Felicity îl privi confuză, apoi înţelese.

— O să te lupţi? întrebă ea.

— Ai putea fi mai puţin entuziasmată de ideea că voi intra în ring, soţie.

— Ai de gând să pierzi?

— Nu.

Zâmbetul lui Felicity se mări.

— Atunci, o să-ţi ofer un premiu pe măsură când o să câştigi.

— Oameni buni, în seara asta, schimbăm un Bastard cu altul, strigă Sarita din centrul ringului. Cine vrea să se bată cu însuşi Diavolul?

Mai mulţi bărbaţi făcură câte un pas în faţă, crezând

că Diavolul, care era mai înalt, mai suplu şi apărea mai rar în ring, era un rival mai facil decât Bestia. Se înşelară.

Diavolul îşi dădu cămaşa jos, şi un grup de femei din stânga lui Whit oftară. Nu că fratele lui ar fi avut ochi pentru vreuna dintre ele. Deja îşi trăsese soţia aproape, o ridicase şi o săruta cu putere. Apoi, se întoarse spre mulţime, cu braţele întinse şi cu un zâmbet pe faţa cu cicatrice.

— Domnilor, aţi avut Bestia. Acum, e rândul Frumoasei!

Mulţimea o luă razna, chemând-o pe Sarita ca să pună pariuri.

Whit reuşi în sfârşit să se uite la Hattie. Tânăra trecu de Diavolul şi se îndrepta spre el, îngrijorată şi incapabilă să-şi ia ochii de la tăietura lui. Se apropie, respirând greoi, cu buzele depărtate. Se uită la el.

— Sunt foarte furioasă, dar nu te vreau mort.

El o trase în afara cercului, departe de mulţime, reuşind să-i vadă, în sfârşit, faţa. Mulţimea dispăru. Hattie înghiţi, iar Whit fu atras de mişcarea gâtului ei. Gura i se uscă pe dată când se gândi cum ar fi fost să se aplece şi să-şi pună buzele acolo. Să o lingă. Să îi zgârie pielea moale cu dinţii.

Auzi oftatul pe care l-ar fi scos. Scâncetele pe care le-ar fi smuls de la ea.

Mădularul lui pulsă cu promisiunea auzită.

Nicio promisiune. Nu o putea atinge. Era un pericol pentru ea.

O privi şi văzu căldura din ochii ei. O simţi peste tot.

— Te duc acasă.

Ea înghiţi din nou, şi un răget jos se auzi de la el. Hattie se uită la rana pe care i-o făcuse.

— Mi se pare corect să o bandajez.

Se gândi la degetele ei delicate pe corpul lui, vindecându-l. Oferindu-i plăcere. Îşi mormăi acordul.

Hattie se forţă să răspundă cu răceală:

— Dacă ai impresia că o să plec de aici înainte să vorbim despre trădarea ta, să ştii că te înşeli.

Nu avea s-o facă. Avea să o trimită acasă cu Nik, care era la câţiva metri depărtare. În siguranţă. Departe de el. Clătină din cap.

— Nu e nimic de discutat.

— Aş vrea să vorbim despre faptul că ai fost un mare nemernic.

Nik tuşi, amuzată de cuvinte, în timp ce Nora zâmbi şi spuse:

— Dacă crezi că o să te lase să dispari, te înşeli amarnic… Făcu o pauză, apoi adăugă: Cum să-ţi spun?

— Bestia, zise el.

Nora îşi înclină capul.

— Cred că prefer „ticălos”, având în vedere modul în care te-ai purtat cu prietena mea.

De data asta, Nik îşi întoarse privirea amuzată înspre Nora.

— Îmi place de voi două.

Nora îi făcu cu ochiul.

— Stai să ne cunoşti.

Asta nu avea să se întâmple. Şi ce era cu roşeaţa din obrajii lui Nik? Whit nu avea timp pentru asta, aşa că îi ordonă acesteia:

— Du-o acasă.

Nik încuviinţă, fără ezitare.

— În primul rând, sunt perfect conştientă de locaţia casei mele, zise Nora, iar Whit scrâşni din dinţi.

Dumnezeu să-l ferească de femeile care aveau impresia că lumea era a lor.

— Şi, în al doilea rând, nu plec decât dacă ea o să-mi spună că vrea să fie lăsată singură.

Bărbatul ignoră plăcerea pe care o simţi când văzu loialitatea Norei faţă de Hattie, care merita asta de la toată lumea. Dacă tot nu putea avea loialitatea lui.

— Presupun că ai venit cu una din cabrioletele tale, nu? întrebă el.

Nora îşi înclină capul, confuză.

— Da.

Bărbatul se uită la Nik.

— Va trebui să găseşti şi cabrioleta.

— Cineva mi-a furat-o? întrebă Nora scandalizată.

Nik se întoarse spre ea, amuzată.

— Ai lăsat o cabrioletă în cartierul ăsta, în toiul nopţii, deci, da, cineva a furat-o. Nu-ţi face griji, o să-i pun pe băieţi să se ocupe de asta. Nu se putea să ajungă prea departe.

— Poate ar trebui…

Hattie se gândi să plece cu prietena ei, iar Whit scrâşni din dinţi, dorind să o tragă spre el, să o ţină aproape, însă rezistă impulsului.

Voia ca ea să plece. Voia să fie cât mai departe. Voia să o ştie în siguranţă.

O voia pe ea.

Nora clătină din cap şi îi făcu un semn lui Hattie, în timp ce o privea pe Nik.

— O să fiu în regulă cu…

Întoarse o privire întrebătoare spre Nik.

— Annika.

— Annika, zise Nora încet. Încântată de cunoştinţă.

Dacă nu roşise înainte, acum sigur o făcu. Nora îşi luă privirea de la Nik şi îi spuse lui Hattie:

— Ai venit aici cu un scop, şi acum pleci cu el.

Hattie îl privi pe Whit în ochi.

— Am venit ca să-i spun ce poate face cu încercarea lui de a-mi manipula tatăl şi de a anula înţelegerea noastră.

— Atunci, asta ar trebui să-i spui. Nu omite nimic. Merită totul. „Şi nu numai”. Ne vedem dimineaţă.

Gura lui Whit se uscă la auzul cuvintelor. Din cauza viziunii care le însoţea. Din cauza darului pe care îl reprezentau. O noapte întreagă, până la răsărit. Nu ar fi trebuit să accepte.

Dar cum putea să reziste? Unei nopţi cu ea?

Prima lor noapte. Şi ultima.

Nu putea s-o facă. Câteva minute mai târziu, erau la trăsura lui. Whit o ajută pe Hattie să se urce şi se aşeză pe locul din faţa ei, ducând gheaţa adusă de Diavol la ochi. Acesta avea să fie negru o zi sau două.

Expiră adânc odată ce uşa se închise. Ascunzând-o pe ea. Era în siguranţă.

Protejată de toate, mai puţin de el.

Hattie îl privi în tăcere, făcându-l să se întrebe la ce se gândea. Făcându-l să-şi dorească să o dezbrace de gânduri, în timp ce o dezbrăca şi de haine şi le oferea amândurora ce voiau.

Pentru că tăcerea nu era pur şi simplu tăcere.

Era plină de gândurile ei, destul de sălbatice cât s-o facă să respire mai repede. Whit îi ascultă respiraţia din ce în ce mai haotică, reamintindu-i de sunetele pe care le scotea când gura şi mâinile lui erau pe ea. Încercă să nu se holbeze la ea. Încercă să nu-i contureze sânii sub ce credea că era un dispozitiv antic de tortură, pe care Hattie îl folosise ca să-i facă să dispară. Ca şi cum lucrurile magnifice puteau pur şi simplu să dispară.

Încercă să nu se gândească la îndepărtarea acelui dispozitiv, odată cu restul hainelor ei. Haine care nu păreau să afecteze dorinţa pe care o simţea pentru ea. Era frumoasă, voluptuoasă şi mirosea a migdale.

Încercă să nu se gândească la atingerea ei când Hattie se aplecă, la jumătatea călătoriei, şi ridică materialul desfăcut care atârna de pumnul lui drept. Încercă să ignore fiorul de anticipare care îl străbătu când ea îşi folosi dinţii ca să îşi scoată mănuşile masculine.

Dinţii ei.

Pentru ce altceva i-ar folosi? Cum ar fi să-i simtă pe piele? Muşcându-l de umăr, de piept? Dumnezeule, femeia aia îl îngenunchea. Oare ea ştia asta? Asta era planul ei?

I-ar fi dat orice şi-ar fi dorit dacă şi-ar fi pus gura pe el.

Însă Hatie nu făcu asta. În schimb, strânse materialul în jurul degetelor lui, cu atenţie, ca şi cum l-ar fi pregătit pentru luptă. Ca şi cum el ar fi fost un cavaler, iar ea, o domniţă care îşi oferea favoarea.

Când termină, făcu un nod perfect şi băgă capătul în material, după care îşi plimbă degetele peste mâna lui şi şopti:

— Gata.

O auzi. Darul delicat al acelui mic cuvânt. Satisfacţia din el.

După o seară de violenţă, nu simţise niciodată mai intens înţepătura plăcerii. Se temea că nu avea capacitatea să suporte asta.

Hattie inspiră adânc şi spuse:

— Acum, în legătură cu afacerea mea…

Whit se rezemă de pernă şi lăsă punga cu gheaţă să-şi facă treaba.

— Afacerea mea.

Hattie îl privi lung.

— Trădarea ta.

Nu avea de unde să ştie cât de mult dureau acele cuvinte.

— Ce o să faci cu Sedley Shipping?

„O să te ţin în siguranţă”.

— Ce vreau.

Urmă tăcere, apoi:

— De ce?

Întrebarea aproape că termină treaba din ring. Era scurtă şi devastatoare. În ea, auzi adevărul. O rănise, iar asta fusese singura lui opţiune.

Când nu îi răspunse, tânăra îl fixă cu privirea şi spuse:

— Eşti un ticălos.

— Da, zise el.

Încercă să ignore dispreţul din cuvintele ei.

— Ce vrei de la mine?

— Nimic.

Era adevărat. „Vreau să fii fericită şi în siguranţă”.

— Uită-te la mine.

Whit o ascultă fără ezitare. Dumnezeule, era superbă. Înaltă şi hotărâtă, cu umerii drepţi, ca o regină.

— Distrugi totul.

— Ştiu, zise el vinovat.

— Mi-ai spus… Se uită pe geam, în întunericul străzilor. Mi-ai spus că ai încredere în mine. Se uită din nou la el. Te-am crezut.

Ar fi preferat să se bată cu fraţii O'Malley de o mie de ori decât să fie în acea situaţie.

„Chiar cred în tine".

— E pentru că nu crezi că pot s-o fac?

— Nu.

„Dumnezeule, nu".

Hattie păru că vrea să spună ceva, ca şi cum ar fi avut o mie de lucruri de spus. Iar el nu dorea decât s-o tragă în poala lui şi să-i spună toate modurile în care o considera remarcabilă.

Dar acest lucru era imposibil dacă voia s-o ţină departe de el.

— De ce? Hattie ezită. De ce vrei să ne iei afacerea? Ca să-l pedepseşti pe Augie? Era pregătit să-ţi spună despre partenerul lui, care îmi imaginez că e mai degrabă un binefăcător decât un partener.

— Partenerul lui nu mai e relevant, zise el prea repede.

Nu o voia pe Hattie în apropierea lui Ewan. Nu acum, când ştia cât de departe ar fi mers ducele ca să-l pedepsească. Să o rănească pe ea.

— Poate vrem să începem o afacere legală.

Ea se încruntă.

— Nu mă minţi. Nu e demn de tine.

Nu era, dar nu voia ca ea să vadă asta.

— Faci asta ca să mă pedepseşti. Nimeni nu cumpără fiecare vas pe care îl foloseşte.

— Noi o facem.

Nu era adevărat.

— Prostii, răspunse ea. Nu îţi permiţi să deţii vase, căci Coroana va descoperi că faci contrabandă la fiecare două săptămâni.

Whit fu uimit. Ea zâmbi.

— Eşti surprins de inteligenţa mea?

— Nu.

„Nu surprins, ci aţâţat".

Voia s-o ducă în pat, şi Hattie să-l înveţe tot ce ştia despre transporturile maritime. Despre facturile de

andocare, tabelele de maree şi orice mai voia ea să-i spună.

Asta era curată nebunie.

Înainte să poată face asta, ea îl privi direct în ochi şi îi dădu o lovitură grea.

— Am avut încredere în tine. Te-am crezut. Credeam că eşti mai bun de atât. Făcu o pauză. Credeam că suntem…

„Nu termina propoziţia”.

Nu era sigur că i-ar fi putut supravieţui. Abia dacă putea să respire din cauza acelui plural, care îi aducea împreună aşa cum voia el. Pentru o clipă, aproape renunţă. Aproape îi dădu totul. Afacerea, docurile şi sprijinul lui. Însă apoi îşi aminti de Ewan, înnebunit în întuneric, care jura să îl pedepsească prin intermediul lui Hattie.

„O să renunţi la ea sau o s-o iau”.

Amintirea goni ca gheaţa prin el.

Nu era posibil. Nu aveau cum să facă o înţelegere. Hattie nu putea să aibă şi afacerea ei, şi siguranţa. Iar el nu o putea avea pe ea. Nu atâta timp cât Ewan era în viaţă. Trăsura se opri. Bărbatul se întinse după uşă şi sări în stradă înainte ca trăsura să se oprească din legănat, întinzându-i mâna lui Hattie ca să o ajute să coboare. Asta fu o greşeală. Mâinile ei erau goale, iar pielea – imposibil de moale. Atât de moale, că se întrebă dacă atingerea lui i-ar face rău.

Bineînţeles că da. Atingerea lui nu i-ar face decât rău.

Cu toate astea, o ţinu şi mai strâns. La naiba dacă avea de gând să-i dea drumul.

Nu în seara asta.

„O singură noapte”.

Ignoră gândul şi o trase în casă, recunoscător pentru ora târzie şi pentru lipsa de servitori. După ce diavolul plecase pentru a-şi face un cămin cu Felicity, Whit nu dorise să îi concedieze pe unii dintre servitori. Avea mai mulţi decât îi trebuiau, ceea ce însemna că toată casa era foarte îngrijită. Cineva lăsase o lampă aprinsă la intrare pentru el, una pe care o luă în timp ce o conduse pe Hattie

pe scările apartamentelor sale, care erau în continuare singura parte a casei pe care o considera a lui.

Tânăra îl urmă, iar Whit îi intui curiozitatea în timp ce urcau scările. O simţi când ajunseră pe un hol lung şi întunecat, din felul în care încetinise şi încerca să se uite în cealaltă direcţie.

Cutia de vorbit nu putu rămâne tăcută.

— Unde mă duci?

El nu-i răspunse.

— Crezi că tăcerea ta e înnebunitoare, nu?

Ca şi cum sunetul vocii ei, liric şi minunat, nu era la fel. Puse o mână pe uşa care dădea spre camerele lui şi se uită peste umăr.

— Am presupus că vrei să continuăm discuţia.

— Am spus că ar trebui să facem asta după ce te bandajez.

Amândoi se uitară în jos şi văzură că Whit sângerase prin cămaşă. Bărbatul nu era genul care să ceară îngrijiri, însă nu putu împiedica mormăitul jos provocat de acea idee.

— Mmm.

Se aştepta la emoţii din partea ei. Ezitare. Însă uitase că avea de-a face cu Hattie, care era îndrăzneaţă şi curajoasă.

Ochii ei violeţi străluceau în timp ce-i priveau mâna, care se afla pe clanţa uşii, iar buzele ei delicioase se curbară într-un zâmbet.

— Şi înăuntru? E vizuina ta?

Whit râse şi îşi înclină capul.

— Fără plante.

— O să păstrezi afacerea.

— Da, zise el.

Nu avea de ales.

— Înţelegi că nu o să accept asta fără luptă.

— Nici nu mi-aş fi închipuit altceva.

Îşi imagină că lupta cu ea ar fi cea mai bună de care avusese parte vreodată. Însă nu avea să îl învingă. Asta era lumea lui. Jocul lui.

Şi niciodată nu îşi dorise o victorie ca pe aceea care o ţinea pe Hattie în siguranţă.

Însă, când o parte a gurii ei se ridică într-un zâmbet şi îi etală gropiţa, Whit simţi lovitura provocării ei, iar asta îl ameţi.

Hattie îndreptă gulerul hainei ridicole pe care o purta şi aranjă cutele de pe jacheta care nu-i ascundea formele. Apoi se îndreptă.

— Nu avem aşadar nicio înţelegere. Suntem rivali.

Modul în care tânăra spusese asta, ca şi cum n-ar fi existat resentimente, îl făcu s-o dorească mai mult ca oricând.

— Mai avem o singură înţelegere.

Whit nu ştia de ce spusese asta. De fapt, ştia exact de ce spusese asta.

Hattie înţelese la ce se referea – şi era nerăbdătoare.

— Corpul.

Whit se încordă. Îi putea da o singură noapte. O putea ţine în siguranţă pentru o noapte. O singură noapte, apoi îi dădea drumul.

O singură noapte şi avea să poată face asta.

— Foarte bine, zise ea, arătând spre uşă. Deschide-o!

Capitolul 18

Nu ar fi trebuit să îi placă schimbul de replici cu el. Nu ar fi trebuit să rămână, după ce el recunoscuse că nu avea de gând să o ajute în planurile ei. Ar fi trebuit să-l lase pe bărbatul ăsta, care devenise din partener ezitant rival absolut în mai puţin de o săptămână.

Dar nu voia s-o facă. Nu terminase cu el, nici în afaceri, nici în plăcere. Se simţi eliberată când jură că avea să triumfe în ambele sfere.

Acea libertate, cuplată cu adevărul dintre ei, făcu dorinţa să fie singurul lucru care să conteze.

Hattie trecu pragul camerei care mirosea a miere,

lămâie şi dafin. Parfumul o duse cu gândul la soarele cald al verii, şi se lăsă să se afunde în acel moment – unul care exista numai în serviciul dorinţei ei.

Iar asta fu cea mai magnifică libertate pe care Hattie o experimentase vreodată.

Whit se îndepărtă aproape imediat, lăsând-o să inspecteze în tăcere. O sarcină aproape imposibilă, din moment ce singura sursă de lumină era strălucirea portocalie din celălalt capăt al camerei. Hattie se îndreptă spre ea, iar picioarele i se afundară într-un covor gros. Destul de gros cât să explice sunetul din acel spaţiu, tăcut şi elegant în întuneric. Putea auzi deplinătatea camerei, şi se întrebă ce era pe acolo, în jurul ei. Protejând-o de lumea exterioară.

Senzaţia pe care i-o dădea camera era de cocon. De protecţie de tot ce era în afara ei. De orice ar fi putut s-o ameninţe. De orice lucru care nu promitea plăcere.

Ar fi trebuit să fie frig, dacă judecai după cât de întuneric şi de vântos era afară, dar nu era. Probabil nu ar fi trebuit să fie surprinsă de asta. Era vreodată ceva legat de el rece?

Hattie îi desluşi silueta într-un capăt al camerei. Umerii lui laţi ieşeau din haina pe care o aruncă apoi pe braţul unui fotoliu, dezvăluind şolduri înguste şi picioare lungi. Gura i se uscă în clipa când Whit se aplecă spre şemineu, unde cărbunii strălucitori se transformaseră în cenuşă în vatră. Aruncă lemne peste foc, apoi se ridică şi aprinse cele şase lumânări aflate pe cămin.

Şi mai mult spaţiu se dezvălui, iar Hattie descoperi că era în cea mai decadentă cameră pe care o văzuse vreodată. Pereţii erau acoperiţi cu mătase în nuanţe de albastru şi verde şi camera era plină cu o colecţie de mobilă extravagantă, fiecare piesă fiind mai mare şi mai primitoare decât orice experimentase vreodată. Un fotoliu grena care era de două ori mai adânc decât oricare altul din Londra, un scaun crem înalt, cu o pernă pe care abia aştepta să stea. Un şezlong acoperit cu satin de culoarea safirului aflat în colţ, acoperit cu perne de diverse culori, care putea

concura cu colecţia unui rege.

Şi mai multe perne erau împrăştiate în faţa şemineului, ca şi cum ar fi fost puse acolo pentru confort de către cineva care lăsa orele să treacă încălzindu-şi picioarele la foc.

Culorile erau scandaloase. Nuanţe de vară şi de toamnă, bogăţia lor rivalizând numai cu bogăţia textilelor. Degetele lui Hattie erau nerăbdătoare să exploreze, să atingă fiecare parte a camerei şi să se bucure de decadenţa ei.

Dacă Whit îi observă reacţia, o ignoră. Sau poate voia şi mai mult, mutându-se de lângă şemineu, ca să aprindă şi mai multe lumânări. Lumina lor făcu materialele să lucească. Apoi, se urcă pe un scaun, aprinzând alte douăsprezece lumânări, aflate pe un perete de alamă superb, care urca pe zid ca o iederă plantată de zei.

Hattie făcu un pas spre el. Moliciunea de sub picioare îi atrase atenţia asupra podelei, unde şase covoare erau suprapuse, într-un mod care ar fi putut fi considerat haotic de cineva care nu-l ştia pe Whit. Hattie nu-şi închipuia nici măcar pentru o clipă că îl cunoştea pe Whit – cel puţin, nu bine –, dar ştia cu siguranţă că nu era nimic pus la întâmplare în acea cameră.

Asta era, fără doar şi poate, vizuina lui.

Îi spusese adevărul. Nu avea plante, dar erau peste tot cărţi.

Erau aşezate pe mese şi lângă fotoliu. O grămăjoară era lângă şemineu. În colţul cel mai apropiat de uşă, erau cel puţin douăzeci, strânse lângă o carafă de scotch, sau burbon, sau orice era lichidul acela de culoarea chihlimbarului. Se apropie de una dintre grămezi şi îşi lăsă degetele să se plimbe peste cotoare. *Philosophical and Physical Opinions,* de Margaret Cavendish, *Emma,* de Jane Austen, o biografie a Zenobiei, o colecţie a operelor Lucreziei Marinella şi ceva ce se numea *Dell'Infinita d'Amore.* O copie din *Cartea Cetăţii Doamnelor,* de Christine de Pizan, se afla în vârf, laolaltă cu o pereche de ochelari.

Asta nu era o bibliotecă. Nu era nicio mobilă extravagantă din lemn. Nu erau rafturi. Nu avea unde să aşeze cărţile. Toate erau pentru citit.

Iar bărbatul ăla citea în acea cameră. *Cu ochelari.*

Niciodată în viaţa ei, Hattie nu-şi imaginase că ochelarii ar putea fi aţâţători. Acum însă, abia se abţinu să nu îl roage să şi-i pună.

Era cel mai revelator mod de a privi în viaţa cuiva pe care Hattie îl experimentase vreodată. Revelator, delicios şi atât de neaşteptat, că voia să petreacă următoarea săptămână investigând fiecare colţ, până când îl înţelegea pe bărbatul care le umplea.

Bănuia însă că nu avea să-l înţeleagă niciodată în totalitate.

— Camera asta e…

„Perfectă”.

El plecase deja. Dispăruse într-o cameră aflată în capătul acestui spaţiu magnific. Nu îl vedea, dar, cu toate astea, o atrăgea ca şi cum ar fi fost legată de el.

— Whit? strigă ea în timp ce păşi în următoarea cameră, care avea o formă ciudată. Era mai lungă decât lată, cu trei ferestre rotunde enorme pe peretele cel mai îndepărtat, fiecare transformată în oglinzi de noaptea fără lună de afară şi de focul dinăuntru.

Cea din stânga reflecta o cadă masivă din cupru, pe jumătate plină cu apă, aşezată într-o lateralâ a şemineului. Atenţia lui Hattie fu atrasă imediat de piesa enormă, mai mare decât orice cadă văzuse până atunci. Apa dinăuntru emana căldură, semn că servitorii fuseseră acolo cu numai câteva minute înainte.

În vatră, erau două ibrice mari, care arătau ca şi cum ar fi aşteptat toată ziua ca stăpânul lor să se întoarcă, de parcă ar continua să facă asta până când el se spăla.

Hattie inspiră adânc. Dorinţa pulsa în ea, urmată de emoţii. Fusese atât de mândră de curajul ei de mai devreme, dar acum, când se confrunta cu intimitatea camerelor şi a băii lui, devenea din ce în ce mai puţin îndrăzneaţă. Se forţă să fie puternică şi spuse:

— Ai de gând să faci baie?

Whit era la chiuvetă şi desfăcea bucata de material de pe mâna stângă. Pentru o clipă, Hattie fu hipnotizată de mişcarea care dezvăluia putere şi dexteritate.

— Da, zise el, în timp ce repetă acţiunea cu mâna dreaptă.

Apoi, se aplecă peste chiuvetă şi se spălă pe mâini.

Hattie înghiţi în sec, gura ei fiind uscată. Încercă să braveze o indiferenţă relaxată.

— Aha. Sunetul nu fu nici relaxat şi nici indiferent. Niciodată nu fusese atât de recunoscătoare că se uita la spatele unei persoane. Asta e bine. Doar sângerezi.

Îşi reamintea asta ei sau remarca era pentru el?

Bărbatul o privi peste umăr. Se vedea amuzament în ochii lui?

— Nu mai sângerez. Va trebui să ţinteşti mai bine în următoarea noastră luptă.

Hattie se încruntă.

— Nu am vrut să… Se opri. Dacă ar fi crezut chiar şi pentru o clipă că el avea să fie rănit, nu ar fi scos cuţitul din buzunar. Credeam că va trebui să mă apăr.

Whit se opri, iar Hattie se întrebă la ce se gândea, cu toate că ştia că nu avea să-i spună.

— Nu am crezut că o să mă protejezi.

Bărbatul o privi peste umăr, privirea lui de chihlimbar fiind ca focul, iar Hattie şi-l imagină spunând ceva magnific. Cum ar fi că avea s-o protejeze mereu.

Asta era însă o nebunie. Nu era acelaşi bărbat care tocmai îi furase afacerea? Care îi transformase în rivali?

— Chiar şi aşa, rana ar trebui curăţată şi bandajată.

Whit îşi şterse mâinile pe un prosop şi se îndepărtă de masă, spre apa fierbinte din vatră.

— Atacatoarea devine infirmieră.

Hattie înghiţi în sec la auzul cuvintelor şi la viziunea pe care o declanşau. La felul în care o făceau să-şi dorească să-l atingă. La modul în care o făceau să se simtă copleşită de situaţie. Când îşi imaginase Anul lui Hattie, avusese de gând să urmeze un plan simplu, pas cu pas, care să o ajute

să-şi controleze propria viaţă. Atunci fusese pregătită să ia cu asalt lumea.

Însă lucrurile nu mai stăteau aşa. El îi distrusese planul, iar acum ameninţa să o distrugă şi pe ea.

Partea cea mai rea era că Hattie îşi dădea seama că voia asta.

— O să fac ce pot ca să mă revanşez, zise ea, cuvintele fiind spuse mai încet decât şi-ar fi dorit.

Whit auzi asta şi ezită când se întinse după al doilea ibric. Pauza abia dacă ar fi putut fi observată de cineva care nu era atent. Însă Hattie îl privea cu mai mare atenţie decât privise orice altceva în viaţa ei, aşa că, atunci când el mormăi uşor, sunet pe care cândva l-ar fi considerat dispreţuitor, ea auzi altceva. Ceva categoric.

Dorinţă.

Nu era posibil, nu? Nu o atinsese în acea seară. Stătuseră în trăsura aia o vecie. Singuri, în întuneric. Iar ea îşi dorise ca el s-o atingă. Fusese pregătită să ţipe după un sărut de la el.

Iar el nu făcuse nimic.

Însă acum, inima lui Hattie începu să bată cu putere. Era imposibil, însă el o dorea.

Whit îşi aruncă hainele pe jos. Erau pătate din cauza evenimentelor din acea seară. Apoi, se aşează pe un scaun din apropiere şi îşi dădu jos ghetele.

Hattie nu putea să se oprească din a se minuna de felul în care corpul lui se aşeza pe scaun, de muşchii pe care era sigură că oamenii de rând nu-i aveau, care se flexau şi se întindeau. Îşi opri un oftat, care ar fi fost de-a dreptul jenant dacă Whit l-ar fi auzit.

Bărbatul se aplecă să-şi scoată o gheată şi scânci. Sunetul dispăru înainte să-l poată observa cineva, cel puţin cineva care nu îi urmărea fiecare mişcare cu atenţie.

Hattie făcu un pas în faţă. Nu-i plăcea să-l ştie suferind.

— Pot să te ajut?

Bărbatul îngheţă la auzul întrebării. Hattie se gândi că făcuse o mare greşeală. Whit clătină din cap şi spuse,

imposibil de încet:

— Nu.

Gheata ieşi repede, iar Whit scânci din nou, ignorând orice avertisment din corpul său şi prinzând de a doua gheată. Hattie se apropie din nou, iar în acel moment Whit ridică privirea. Repetă, de data asta mai tare:

— Nu!

Când a doua lui gheată fu dată jos, Whit se ridică şi îşi scoase ceasurile din buzunar.

Două ceasuri. Mereu.

Le aşeză pe măsuţă, lângă un coş plin cu bandaje şi aţă, probabil pentru că avea nevoie de îngrijiri dese după bătăi. Hattie era hipnotizată de discurile de metal. Fără să-şi mute privirea de la ele, spuse:

— De ce porţi cu tine două ceasuri?

Urmă o pauză destul de lungă cât Hattie să creadă că el nu avea să-i răspundă. Mâinile lui ajunseră la brâul pantalonilor.

— Nu-mi place să întârzii.

Hattie clătină din cap.

— Nu…

Cuvintele se opriră în timp ce Whit desfăcu nasturii de la pantaloni. Tânăra continuă să-l privească în ochi, nedorind să fie nepoliticoasă, dar putu număra nasturii din mişcările umerilor, pe măsură ce îi deschidea. Trei. Patru. Cinci.

Nu se putu opri. Se uită. Bineînţeles că se uită. Lumina slabă din cameră făcu imposibil să vadă altceva decât un V în umbră, încadrat de mâinile lui puternice. Degetele erau băgate în material – ca şi cum Whit ar fi putut să stea acolo, sub privirea ei, pentru totdeauna, dacă asta şi-ar fi dorit ea.

Asta îşi şi dorea.

Între acele degete, era o aluzie de altceva. Piele. Hattie îşi mută privirea din acel loc. Obrajii îi luară foc. Whit o privea, iar ochii lui de chihlimbar străluceau în lumina focului. Pentru o clipă sălbatică, Hattie se întrebă cum ar reacţiona el dacă s-ar duce să-l atingă. Dacă îşi punea

mâinile peste ale lui acolo, în întuneric.

În clipa în care ea avu acel gând, el se relaxă, iar privirea sa sugeră că se gândea la acelaşi lucru. Ca şi cum l-ar fi încântat atingerea dacă Hattie i-ar fi oferit-o.

Încă îi datora ruinarea.

De fiecare dată când fuseseră împreună, timpul sau locaţia îi împiedicase să ducă la capăt aranjamentul. Dar acum… aici…

O putea ruina ca la carte.

Hattie îşi dorea asta. Iar faptul că îşi acceptase dorinţa îi oferea o libertate magnifică.

Nu că ar fi verbalizat acest lucru.

Whit umplu tăcerea lungă.

— Aveai să mă întrebi ceva?

Ea clătină din cap, fiindu-i greu să-şi găsească cuvintele.

— Nu.

Un zâmbet atotcunoscător apăru pe buzele lui, iar bărbatul se întoarse, ca şi cum totul ar fi fost perfect normal. Îşi dădu pantalonii jos şi se îndreptă spre cadă. Când îi văzu fundul, Hattie îşi mută privirea departe de el, spre fereastra aflată dincolo de cadă, care acum era o oglindă şi dezvăluia…

„Dumnezeule”.

Tânăra se întoarse imediat cu spatele la acea scenă.

— Aşa îţi faci de obicei afacerile?

Întrebarea se lovi de tăcere. Ba nu, nu de tăcere. De prea multe sunete. Zgomotul făcut când el intră în cadă, apa care se legăna în timp ce-i accepta greutatea, propriul lui mormăit în timp ce se adapta la căldura apei…

Sunetul era de un hedonism pur, iar dorinţa apăru adânc, împrăştiindu-se prin ea, ca şi cum şi Hattie ar fi fost într-o cadă.

Ca şi cum ar fi fost cu el în cada lui.

Dacă ar fi făcut asta?

Gândul o făcu să râdă. Era un scenariu greu de imaginat, ce presupunea că ar fi fost destul de curajoasă cât să se dezbrace fără ezitare. Nu se putea imagina ca

fiind genul de femeie care se autoinvită în cada unui bărbat.

Se auziră din nou valuri, iar Hattie rezistă impusului de a se întoarce şi de a se uita, ca să vadă ce făcuse Whit ca să le provoace. Se concentră pe lumina puternică din cealaltă cameră, la marginile covoarelor, care se suprapuneau.

Odată ce se făcu confortabil, Whit spuse:

— Nu mi-ai promis o luptă?

Hattie fu atât de surprinsă de întrebare, că se întoarse cu faţa spre el. Nu era însă pregătită să-l vadă relaxat, cu braţele rezemate de marginea de cupru a căzii, cu capul lăsat pe spate, ochii închişi, părul negru ud şi dat de pe faţa lui frumoasă. Sângele uscat îi dispăruse de pe obraz. Nu mai rămăsese decât o tăietură mică, înconjurată de o vânătaie care se înnegrea.

Asta ar fi trebuit să-i afecteze frumuseţea, însă nu o făcea. În schimb, îl aduse printre muritori. O făcu pe Hattie să vrea să-l atingă. O făcu să vrea să-l facă al ei. O făcu să vrea să…

— Deja ai avut parte de o luptă în seara asta, zise ea încet.

Whit deschise ochii şi îi găsi imediat privirea.

— Şi? Ce oferi?

— Nu vreau decât să…

Se uită spre fereastră, la imaginea reflectată în întunericul de acolo. Ea, îmbrăcată în haine bărbăteşti, cu ochii mari, şi el, lat şi bronzat, în cadă. Ce nu i-ar fi oferit? Erau atâtea lucruri pe care le voia de la el. Atingere. Cuvinte. Plăcere. Şi altceva, ceva ce nu îndrăznea să pronunţe.

Ceva ce nu putea avea.

Îşi desprinse privirea de la fereastră. Se uită la el.

— Vreau să am grijă de tine.

Dintr-odată, toată relaxarea lui dispăru. Maxilarul şi umerii i se încordară. Hattie adăugă repede:

— Nu ar trebui să vreau asta, bineînţeles. Doar suntem duşmani.

— Da?

Whit se întinse după bucata de cârpă aşezată pe marginea căzii şi o trase în apă cu mai multă forţă decât era necesar.

— Am de gând să-ţi dau de furcă pentru afacerea mea.

— Şi eu o să ţin pasul cu tine, zise el. Mâine.

Un fior o străbătu la auzul cuvântului care o eliberă. Îi eliberă pe amândoi. *Mâine* nu era acea seară.

— Mâine nu o să-mi placă de tine, zise ea, simţind că era important să spună asta.

— Nu te învinovăţesc.

Hattie se temea însă că avea să-l placă. Chiar dacă nu avea niciun motiv pentru asta. Chiar dacă el o minţise şi o rănise. Dar acum, nu părea să fie acel bărbat, părea să fie… bun.

Mişcările lui de sub apă fură rapide şi practice, iar Hattie se temu că bărbatul avea să îşi agraveze rănile. Se apropie, întinzând o mână, ca şi cum l-ar fi putut opri. Whit o privi, iar concentrarea din ochii lui fu de ajuns să o oprească.

— Mâine, zise ea gâtuit.

Singurul zgomot din cameră era mişcarea apei când el termină baia. Până când el o întrebă, destul de încet încât, la început, ei nu-i veni să creadă ce auzi.

— Cum ai avea grijă de mine în seara asta, războinico?

Ea roşi.

— Ţi-am spus.

— Da?

— Te-aş bandaja.

— Şi după ce ai terminat cu asta?

— N… nu ştiu. Probabil ţi-aş mulţumi pentru că m-ai protejat.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu-ţi merit recunoştinţa. Nu vreau ca nimic din ce o să se întâmple în seara asta să fie ca urmare a recunoştinţei tale. Vreau să se întâmple pentru că tu vrei

asta.

Ea chiar voia acel lucru.

— În regulă.

— Spune-mi ce gândeşti, zise el.

— Mă gândesc că aş vrea să vorbim despre înţelegere.

Whit se aplecă spre ea, zgomotul apei din cadă răsunând ca focurile de armă în cameră.

— Zi.

— La plăcere.

— Încă vrei să fii ruinată.

Ea încuviinţă.

— Da, te rog.

Bărbatul nu ezită.

— În seara asta.

Anticiparea gonea prin ea. Pur şi simplu, nu mai putea să stea nemişcată şi să aştepte ca el să termine baia.

— În seara asta. Sau ai de gând să-ţi încalci şi promisiunea asta?

O sprânceană întunecată se arcui la auzul întrebării. Cu vânătaia de pe obraz, arăta ca un adevărat escroc. Chiar spusese asta? Lui Hattie nu-i venea să creadă că-l provocase. Entuziasmul curgea prin ea, ameninţând să dea pe dinafară când el scoase un sunet care suna a plăcere şi a durere în acelaşi timp.

— Nu, draga mea, nu o să mă răzgândesc, zise el în timp ce îşi puse mâinile pe marginile căzii.

Whit se ridică, iar apa îi curgea pe piept, pe şanţurile şi văile de acolo, spre V-ul din zona vintrei. Hattie făcu ochii mari când văzu cât de gros şi de lung era, drept, neted şi… Dispăru. Tânăra îl privi în timp ce îşi lega un prosop la mijloc, ascunzându-se.

Whit ridică dintr-o sprânceană, iar ea auzi întrebarea tăcută.

Eşti dezamăgită?

Da, chiar era.

Înghiţi în sec în timp ce el se întinse după un alt prosop cu care îşi uscă restul corpului cu mişcări sigure şi

relaxate, ca şi cum totul ar fi fost ceva normal. Şi poate era. Poate îşi petrecuse serile făcând baie pentru numeroase femei, una mai nerăbdătoare decât alta să-l privească.

— Presupun că faci asta des, zise ea, regretând cuvintele imediat.

Cu siguranţă, o asemenea remarcă nu era potrivită pentru o astfel de situaţie.

— Ce anume?

Tânăra clătină din cap, dar tot pronunţă cuvintele.

— Te speli în faţa femeilor. Le aduci aici, ca un prinţ într-un palat.

Colţul gurii lui zvâcni, iar Hattie clacă.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine, zise ea. Nu ştii cum e să fii persoana lipsită de experienţă, care ştie că tu ai făcut asta de sute de ori, cu sute de alte femei, toate foarte frumoase, sfioase şi cu lenjerii create pentru…

Hattie se opri şi făcu ochii mari la auzul propriilor cuvinte.

Bărbatul îşi aruncă prosopul pe jos, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Nu te opri acum, Hattie. Spune-mi mai multe despre lenjerie.

O provoca, bărbatul ăsta pe care l-ar fi urât dacă nu l-ar fi plăcut atât de mult.

— Sunt sigură că sunt minunate. Cu dantelă şi zorzoane. A mea… nu este.

Ce făcea?

— Nu?

Whit se întoarse ca să ia o pereche de pantaloni curaţi de pe un scaun din apropiere.

Tânăra se uită în altă parte când el se îmbrăcă, iar cuvintele îi alunecară din gură.

— Lenjeria mea are un alt scop. Asta când o port.

Whit se uită peste umăr şi aproape zâmbi.

Hattie închise ochii.

— Ştii ce vreau să spun.

— Îţi jur că nu ştiu.

— Adică, o port, dar e altceva când porţi…

Făcu semn spre corpul ei. Whit urmări mişcarea şi, pentru o clipă, păru să-şi imagineze toate lenjeriile pe care le-ar fi putut purta Hattie în timp ce era îmbrăcată cu haine bărbăteşti.

Dumnezeule, hainele bărbăteşti nu prea o scot în evidenţă, nu?

— Oricum, sunt sigură că faci asta des şi cu persoane mult mai calificate.

Dintr-odată, Whit se îndreptă spre ea, cu paşi mari şi muşchi perfecţi. Pantalonii nici măcar nu erau cu totul încheiaţi. Mergea spre ea cu graţia unui prădător, până când ea îşi reveni şi îşi dădu seama că nu voia să scape.

Se opri, dar el nu o făcu.

Se opri abia când ajunse la ea, dându-i jos pălăria, cuprinzându-i faţa în mâini şi aplecându-se să o sărute fără ezitare. Buzele lui ferme şi imposibil de moi îi furară un icnet, în timp ce Whit îi ridică bărbia şi îi acapară buzele, limba lui plimbându-se peste buza ei de sus, convingând-o să se deschidă, până când Hattie stătea pe vârfuri şi îi venea în întâmpinare.

Când înţelese că era a lui, îi zâmbi, oferindu-i un mic răget, în timp ce o trase aproape, iar gurile lor se realiniară, şi, într-un final, o mângâia din ce în ce mai profund, oferindu-i tot ce-şi dorise vreodată, până când amândoi gâfâiau.

Whit se îndepărtă, ca să respire amândoi, iar Hattie deschise ochii. Se simţea ameţită, dar încercă să se concentreze asupra lui.

— Mă bucur că ai adus vorba despre însuşiri, zise el.

— Da?

— Mmm.

Whit o privi în ochi pentru o clipă lungă, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Pentru că mă tem că eu nu îndeplinesc cerinţele tale.

Ce?”

Înainte să apuce să-l întrebe, bărbatul se aplecă peste ea. Când îi şopti apoi, era atât de aproape, încât Hattie îi

putea simţi cuvintele pe buze.

— Să scot lista? Nu pot să mă fac de înălţime sau cu constituţie medie, draga mea, şi nici nu pot să mă fac blond.

Obrajii îi luară foc când auzi aluzia la lista pe care o dăduse la bordel, dar refuză să lase ruşinea să profite de acel moment. Îşi aşeză mâna pe umărul lui gol şi fierbinte ca soarele. Atingerea îi făcu pe amândoi să tresară.

— Eşti şi prea chipeş, dar cred că va trebui să mă împac cu asta.

Whit mormăi şi o mângâie pe un obraz.

— Nu sunt nici fermecător sau binevoitor.

Lui Hattie nu-i păsa. Îşi înclină faţa spre a lui, dar el o împinse înapoi, refuzându-i sărutul pe care îl voia cu disperare.

— Dar nu vrei nimic din toate astea, nu?

— Nu, zise ea încet, dorind să-i simtă sărutul.

Degetele lui se afundară în părul ei.

— Ce vrei?

Hattie se ridică pe vârfuri şi îi şopti pe buze, cu mai mult curaj decât avusese vreodată:

— Te vreau pe tine.

— Şi eu te vreau pe tine, zise el, în timp ce o sărută lung. Degetul i se plimbă peste pielea moale a obrazului în timp ce-i linse gura, lovind-o uşor – un indiciu delicios a ce era posibil să urmeze. Apoi, îi şopti: Să-ţi zic ce pot să promit?

— Te rog.

— O să fiu foarte minuţios.

Hattie zâmbi la auzul cuvintelor, plăcerea pulsând în ea.

— Chiar excesiv de minuţios?

Whit îşi mormăi aprobarea şi o sărută din nou, limba lui fiind dulce în timp ce o căuta pe a ei.

Degetele lui Hattie se plimbară pe pieptul lui, palma ei alunecând peste şanţurile magnifice ale corpului său, desfătându-se în căldura lui până când ajunse la vânătăile dintr-o parte, moment în care el tresări. Hattie îi dădu

drumul imediat, însă el o trase înapoi în căldura lui.

— Nici să nu te gândeşti.

Tânăra îşi lipi palma de pieptul lui.

— Să nu mă gândesc la faptul că eşti vânăt? Ai fost lovit cu gheata, la naiba. Asta ca să nu mai pomenesc despre lama mea. O să mă laşi să mă uit.

Bărbatul zâmbi la insistenţele ei.

— Nu ştiam că eşti medic.

Hattie îi aruncă o privire iritată.

— Îmi dau seama că nu îmi place când eşti vorbăreţ.

Whit râse şi îi fură un sărut delicios.

— Hattie, nu poţi să mă învinovăţeşti că sunt mai interesat de corpul tău decât de vânătăile mele.

— Serios?

— E vina ta. Acum, sunt curios în legătură cu lenjeria ta.

Hattie rezistă entuziasmului şi amuzamentului care veni la auzul cuvintelor, rămânând serioasă.

— Dar eu sunt interesată de vânătăile tale.

Urmă o pauză, apoi un bombănit, semn că Whit accepta târgul.

— Dacă te las să-mi îngrijeşti rănile, o să mă laşi să te ruinez?

Din nou, tentaţia libertăţii. Un răspuns la care nu avu de ce să ezite. Îl privi cu un foc iubitor în ochi.

— Da.

Capitolul 19

Contrar a ce credea Hattie, Whit nu adusese niciodată o femeie în camera lui.

Casa avea o zonă imensă de primire la parter şi un birou pentru Whit şi Diavol, aşa că nu existase niciodată vreun motiv ca Annika şi celelalte femei de la depozit să meargă în camerele lui. Grace fusese acolo de vreo şase ori, dar doar cât să râdă de decorul extravagant şi să plece.

Cât despre celelalte femei, Whit nu le aducea niciodată acolo. Nu voia să răspundă întrebărilor despre acel spaţiu. Nu voia să apere mansarda cu formă ciudată în care avea lucrurile pe care le iubea cel mai mult în lume. Şi cu siguranţă nu voia să dea unei alte persoane acces la plăcerile lui private.

Dar nu ezită să o aducă pe Hattie înăuntru, cu toate că gestul de a o primi în spaţiul pe care ea îl numea vizuina lui îl expuse mai mult decât momentul când făcuse baie în faţa ei.

Când făcuse baie, nu dorise decât să o tragă şi pe ea în cadă cu el, să o dezbrace de hainele ei ridicole şi să o spele, până când amândoi gâfâiau, plini de dorinţă, iar el nu avea de ales şi trebuia să îi provoace orgasme, până când Hattie ţipa.

Consideră că dăduse dovadă de mult control când nu făcuse asta.

Însă femeia începuse să vorbească despre desuuri. Ar fi trebuit să fie sanctificat pentru că oprise sărutul păcătos pe care îl împărtăşiseră, plin de căldură, explorare şi promisiune, şi o lăsase să îi oblojească rănile, cu bandaje şi uleiuri, când el nu avea nevoie decât de buzele şi de mâinile ei.

Consideră că dăduse dovadă de control când nu voia decât să-i demonstreze că vânătăile nu-l împiedicau cu nimic şi era capabil s-o ia pe sus şi s-o ducă în pat.

Dar nu o făcuse. În schimb, stătu şi o privi cum alese o bandă lată de bandaj şi o alifie, iar apoi se aşeză lângă el.

— Întoarce-te spre lumină, zise ea, în timp ce îi privea pieptul ca un doctor.

O ascultă, iar ea se întinse spre el, încet.

— O să…

— Mă atingi, gemu el. Nu credea că mai putea rezista mult fără degetele ei delicate pe el.

Hattie făcu ce i se ceruse, şi amândoi rămaseră fără aer. Privirile li se întâlniră, iar tânăra îşi trase mâna, ca şi cum s-ar fi ars.

— Îmi pare rău.

— Nu, zise el, prinzând-o de degete şi aducându-le din nou pe pielea lui. Nu te opri.

Să nu te opreşti niciodată.

Hattie nu o făcu, plimbându-şi degetele peste pielea lui.

— Asta e o vânătaie serioasă.

Bărbatul mormăi, încercând să ignore plăcerea care veni odată cu durerea.

— Ar trebui să mergi la un chirurg. Ai unul?

— Nu am nevoie de chirurg, zise el.

„Am nevoie de asta. De tine”.

Hattie îşi plimbă degetele peste partea mai întunecată a vânătăii.

— Cred că ai o coastă ruptă.

Whit încuviinţă.

— Nu ar fi prima.

Hattie se încruntă.

— Nu îmi place asta.

Plăcere nu era un cuvânt destul de cuprinzător pentru a descrie modul în care replica ei fermă îl străbătu, neîndurătoare şi electrică. Inspiră şi încercă să-i domolească îngrijorarea.

— O să se vindece.

Hattie nu părea convinsă, dar deschise cutia cu alifie şi o duse la nas.

— Dafin. Foloseşti destul de des.

— Mă lupt destul de des.

Tânăra tresări la auzul cuvintelor, iar Whit îşi dori să le poată lua înapoi.

— De ce?

El nu răspunse, în timp ce ea îl dădea cu alifie pe piept, cu mişcări ferme şi destul de uşoare cât să-l facă să simtă cu totul alt gen de durere. Când fusese ultima oară când cineva avusese grijă de el?

Nu se mai întâmplase aşa ceva de decenii întregi.

Îşi dădu seama că nu voia ca lucrurile să revină la normal, nu acum, că îi simţise mâinile pe el. Atingerea ei blândă. Felul în care trezea fiecare părticică din corpul lui,

în timp ce îl ungea cu lămâie şi dafin.

— Ce e în crema asta? Cum funcţionează? întrebă ea.

— Salcie şi foi de dafin. Dacă întrebarea ar fi fost pusă de altcineva, Whit ar fi oprit răspunsul acolo. Însă era Hattie, şi totul era diferit cu ea. Mama obişnuia să facă ceva similar. Îi spunea *suave de sauce.* Se dădea pe mâini înainte de culcare.

— O dureau de la cusut.

Whit urî cât de uşor îi fusese lui Hattie să înţeleagă ceva ce lui îi luase ani întregi. Ura vinovăţia pe care o simţea.

— Am făcut ce am putut ca să aduc bani, ca să nu mai fie nevoită să muncească aşa mult, dar nu a vrut să stau pe străzi. A plătit ca să iau lecţii în camera din spate a unui negustor de pe Clements Lane. A insistat să învăţ să citesc. În unele săptămâni, lumânările costau mai mult decât banii câştigaţi de ea.

Fusese o lecţie pe care Whit nu o uitase niciodată. Una la care se gândea de fiecare dată când aprindea lumânările din cameră, care erau mai multe decât ar fi avut nevoie vreodată, ca şi cum, dacă s-ar fi străduit destul de mult, ar fi putut lumina camera aceea pentru mama lui.

— De fiecare dată când îi spuneam că vreau să muncesc, îmi amintea că banii pe lecţii nu se dădeau înapoi. Spunea că dacă…

Whit se opri.

Atingerea lui Hattie nu şovăi. Bărbatul se concentră pe mângâierile uşoare, minunate.

— Spunea că, şi dacă asta o s-o omoare, o să cresc să fiu un gentleman.

Tocmai de asta o părăsise. De asta tatăl lui îl făcuse să lupte pentru un ducat pe care nu era menit să-l moştenească.

Iar asta o omorâse pe mama lui.

Whit înghiţi gândul, lăsând amărăciunea să se aşeze, înainte să adauge încet:

— Ce ar crede despre mine acum?

Hattie tăcu o clipă, destul de lungă cât Whit să creadă

că nu avea să îi răspundă. Dar o făcu, pentru că mereu ştia ce să spună.

— Cred că ar fi mândră de tine.

— Ba nu, zise el.

Mama lui ar fi urât viaţa pe care o ducea. Ar fi urât violenţa cu care trăia zilnic, mizeria din lumea lui. Şi ar fi considerat că modul în care o trădase pe Hattie era de neconceput.

— Ar fi urât totul, cu excepţia cărţilor.

Tânăra zâmbi la auzul cuvintelor.

— Ai multe cărţi.

— Nu ni le permiteam. Nu voia să-i spună asta. Nu era treaba ei. Cumva însă, nu se putea opri din vorbit. Nu ştia să citească, dar le aprecia. Se uită prin cameră. Nu şi le permitea, iar eu nici măcar nu le ţin într-o bibliotecă.

Un alt mod prin care dăduse greş în faţa mamei lui.

Hattie nu-şi ridică privirea de la ce făcea.

— Mi se pare că cel mai bun mod prin care ai putea să-i onorezi aprecierea e citindu-le, iar cărţile astea par citite.

Bărbatul mormăi, iar ea râse.

— Asta înseamnă că ai vrea să schimbi subiectul. Îşi ridică privirea spre el, iar zâmbetul ei dulce fu o distragere plăcută a atenţiei. Îţi învăţ sunetele.

Degetele ei se plimbară peste coastele lui Whit, unde o vânătaie mov se mărea repede, iar el inspiră adânc.

— Nu trebuie să fiu o elevă bună ca să ştiu ce a însemnat asta. Ridică mâna, semn că terminase cu alifia. Pot să te bandajez? Un alt mormăit, iar Hattie zâmbi şi ridică materialul de lângă ea. Să înţeleg că da.

— Da, zise el.

Hattie începu să învârtă bandajul cu atenţie în jurul corpului lui, atingerea ei fiind o tentaţie constantă. Când făcu asta a treia oară, buzele i se despărţiră şi începu să respire din ce în ce mai repede. Vorbi cu bandajul:

— De ce ai face aşa ceva? Eşti bogat dincolo de orice închipuire şi ai respectul fiecărui om, de la Tamisa până la Oxford Street şi dincolo. De ce îi laşi să te rănească?

Pentru că o merita.

Nu îi spuse însă asta. În schimb, zise:

— Aşa am supravieţuit.

Atingerea ei şovăi.

— Fratele tău şi sora ta? Şi tu?

Whit se uită în jos, la degetele ei care îl bandajau. Era uimit de ele. De ea. De modul în care îi atrăgea cuvintele.

— Am fugit de tatăl şi de fratele nostru.

Nu suporta să vorbească despre Ewan cu ea, mai ales că bărbatul acela era o ameninţare.

— De ce?

Ce femeie minunată şi plină de compasiune, care avea un frate pe care îl protejase, deşi acesta distrusese totul pentru ea.

Nu ar înţelege adevărul despre trecutul lui, dar, cu toate astea, îl rosti.

— Am pus în pericol toate lucrurile pentru care trăia bătrânul. Toate lucrurile pentru care muncise cel mic. Şi Ewan era dispus să facă orice pentru dragostea tatălui meu. Nu că ar fi avut câtuşi de puţină dragoste de oferit.

Hattie se încruntă.

— Era chiar dispus să te vadă fugind?

— S-a *asigurat* că o să fugim. Privirea lui se opri asupra coşului cu bandaje şi alifii. În seara aia, a venit după Grace. Diavolul l-a oprit şi a primit cuţitul pentru amândoi.

Hattie icni.

— Faţa lui. Cicatricea.

— Un cadou de la fratele şi de la tatăl nostru.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu amândoi, zise ea, cu ură în ochi.

— Tata e mort.

— Foarte bine.

Hattie luă o foarfecă, iar el ridică dintr-o sprânceană. Tânăra părea pregătită de luptă. Având în vedere furia ei, Whit poate chiar ar fi pariat pe ea.

— Şi fratele tău?

— Nu e mort, zise el.

„E prea viu. Prea aproape”.

Hattie termină să-l bandajeze, făcând un nod perfect.

— Ar face bine să nu dea peste mine pe o alee întunecată.

Replica l-ar fi amuzat pe Whit dacă bărbatul nu ar fi fost atât e iraţional de speriat de ideea ca Hattie să iasă în calea lui Ewan.

„Ori renunţi la ea, ori o s-o iau”.

Whit îşi aşează mâinile pe umerii ei, forţând-o să-l privească.

— Ascultă-mă. Dacă o să-l întâlneşti vreodată pe fratele meu, să fugi în direcţia opusă.

Hattie făcu ochii mari când auzi cuvintele şi tonul lui serios.

— Cum ai scăpat?

— Nu am făcut-o.

Amintirea îi reveni. Era o noapte întunecată, iar Grace ţipa. El şi Diavolul dărâmaseră o uşă, iar în cameră îi găsiseră pe fratele lor, cu un cuţit imens, şi pe tatăl lor, uitându-se de pe margine. Pe faţă i se putea citi mândrie şi încă ceva. Încântare.

Ai naibii monştri!

Whit sărise la bătaie, dar Ewan fusese prea puternic. Mereu fusese cel puternic. O manifestare perfectă a sângelui ducal. Diavolul fusese prea pripit. Whit, prea mic. Însă Ewan fusese destul de puternic cât să-l pună pe Whit la pământ – şi o făcuse cu destulă forţă cât acesta să nu se poată ridica.

Diavolul interveni şi încasă o lovitură menită lui Grace.

Grace fu cea care îl puse pe Ewan la pământ.

— Diavolul şi Grace m-au târât în noapte. Nu aş fi nicăieri fără ei.

— Eraţi copii.

— Aveam paisprezece ani. Toţi ne-am născut în aceeaşi zi. Şi Ewan.

Tânăra înclină capul, întrebarea din ochii ei fiind evidentă.

— Mame diferite. Iar Grace, cea mai norocoasă dintre

noi, are şi un tată diferit. Ea nu a suferit niciodată pentru că i-ar fi curs sângele lui prin vene.

— Deci nu e sora ta.

— E soră la modul care contează, zise el, amintindu-şi de fata roşcată, cu maxilarul puternic, care îi apărase fără ezitare, chiar dacă pierduse mai mult decât ei. Chiar dacă îl pierduse pe singurul băiat pe care îl iubise vreodată. Am fugit. Am fugit şi nu ne-am oprit până când am ajuns în Londra. Odată ce am fost aici, nu am avut de ales şi am dormit pe străzi. Dar nu era de ajuns să dormim, mai trebuia să şi mâncăm.

Hattie stătea nemişcată, iar acesta fu singurul motiv pentru care el continuă să vorbească.

— Diavolul a furat nişte pâine pentru noi. Eu am curăţat cotorul a şase mere. Dar nu era de ajuns. Trebuia să supravieţuim, iar, pentru asta, aveam nevoie de mai mult.

Încă simţea în oase durerea străzilor umede din mahala, singura care rivaliza cu durerea pierderii mamei sale. Dar nu îi spuse asta lui Hattie. Nu voia să o întineze cu asta.

Nu o voia aproape.

Ce minciună.

Nu o putea avea aproape.

În schimb, îndreptă conversaţia spre lupte.

— În a treia noapte, a apărut Digger. Era un alt fel de bastard. Nemilos. Nu îi păsa decât de el însuşi, dar avea un joc cu zaruri şi un ring pe stradă. Avea nevoie de luptători.

Hattie se încruntă.

— Eraţi copii.

De fiecare dată când Hattie spunea asta, el îşi amintea cât de diferiţi erau. Cum nu putea decât să o întineze. Se ţinu strâns de acel gând. De speranţa că avea să îl oprească să facă ceva nebunesc.

— Hattie, paisprezece ani e o vârstă bună ca să dai cu pumnul.

Tânăra se uită la umflătura lui de pe obraz.

— Şi ca să-i încasezi?

Bărbatul etală un zâmbet arogant.

— Nu trebuie s-o faci dacă eşti destul de rapid să te dai din cale.

— Şi tu erai foarte rapid?

— A trebuit să fiu. Nu eram nici pe departe puternic. Eram cel mai slab.

Hattie îl privi.

— Mi se pare greu de crezut.

Whit ridică un umăr şi îl lăsă în jos.

— Am crescut.

— Observ.

Whit resimţi din plin plăcerea din cuvintele ei şi se întări, cu o viteză care îl uimi. Înainte să poată face ceva în privinţa asta, ea îi ceru să continue, şi el nu avu de ales.

— Eu şi Diavolul eram bătăuşii mijlocii. Ştiam cum să ne ferim, şi, atunci când dădeam un pumn, ştiam cum să îi imprimăm forţă. Nu câştigam mereu, dar mereu făceam spectacol.

Povestea ar fi trebuit să fie sumbră, povestea fraţilor care nu avuseseră de ales decât să se bată pentru paturile şi mâncarea lor, dar nu era. Bătăile deveniseră cele mai plăcute amintiri din acei ani.

— El a fost cel care a intervenit, nu? Cel cu Felicity Faircloth.

Uimirea apăru în ochii lui şi dispăru.

— Uit că şi ea a fost o bogătaşă.

Hattie zâmbi.

— Mereu am fost puţin geloasă pe ea pentru că a putut să plece din lumea asta şi pentru c-a avut un motiv aşa bun s-o facă. Urmă o pauză, apoi: Ai aceiaşi ochi.

Ochii Marwick.

— Aş vrea să fi vorbit cu el.

— Cu Diavolul? Nu e de tine.

Hattie se simţi uşor insultată.

— De ce nu?

— Nu e destul de bun pentru tine. Hattie zâmbi, iar gestul îl lăsă fără aer pe Whit.

— Şi tu eşti?

— În niciun caz.

Hattie ridică o mână la auzul cuvintelor, încet, ca şi cum s-ar fi temut că el avea să fugă. Ideea îl făcu pe Whit să râdă. Nu exista nimic care să-l fi luat din acel moment. Nimic ce nu ar face ca s-o ţină acolo. Să o dezbrace şi să o facă a lui. În sfârşit. Iar când degetele ei îi atinseră tâmpla, doar cât să îi dea o şuviţă la o parte, Whit îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca ea să-l tragă aproape. Dorindu-şi ca ea să-l sărute.

În schimb, ea spuse:

— Bastarzii Bătăuşi. De acolo v-aţi luat numele voi doi.

— Noi trei.

Îi luă puţin să înţeleagă.

— Grace?

— Nu ai văzut niciodată o luptătoare ca Grace. Putea să pună la pământ mai multe brute, şi asta fără să transpire, iar, când intra în ring, rivalii ei tremurau. Lumea crede că noi suntem Regii din Covent Garden? Prostii. Nu am fi nicăieri fără Grace. Ea s-a născut ca să conducă locul ăsta. Ea mi-a dat primul meu cuţit. M-a învăţat cum să-l arunc. O armă pentru care nu trebuia să fiu cel mai mare sau mai puternic.

Admiraţia se putu citi în ochii ei violeţi.

— Retrag ce am spus mai devreme, despre întâlnirea fratelui tău. Aş prefera să o întâlnesc pe sora ta.

— Diavolul ar fi foarte jignit de asta, dar lui Grace i-ar plăcea să te întâlnească, nu am nicio îndoială în privinţa asta.

Hattie zâmbi, şi, pentru o clipă, Whit se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi întâlnit-o pe acea femeie altundeva, altcândva. Dacă s-ar fi dus la lecţii, aşa cum îi ceruse mama lui. Dacă ar fi refuzat să plece cu tatăl lui şi să se lupte pentru un ducat la care nu avusese nicio şansă. Ar fi devenit negustor? Proprietar de magazin? Ceva simplu, care să aducă mâncare şi să asigure un acoperiş deasupra capului? Ar fi convins-o pe femeia asta, care era cu mult deasupra lui, că era o partidă bună?

Ar fi venit acasă în fiecare seară, obosit şi fericit, şi ar fi găsit confort alături de ea? Ar fi citit o carte lângă şemineu, ar fi împărţit o cutie de bomboane în timp ce vorbeau despre vreme, sau despre zgomotul din piaţă, sau despre lucrurile normale pe care le făceau oamenii normali într-o zi normală?

„Ce ar fi putut să fie”.

Gândul îi declanşă o durere în piept, una care venea la pachet cu o dorinţă atât de puternică pentru ceva atât de imposibil, că ar fi trebuit să pună punct serii chiar atunci. Deoarece, dintr-odată, deveni foarte conştient de faptul că risca să rămână cu o durere permanentă dacă o lăsa pe Hattie Sedley mai aproape.

Însă, când îşi dădu seama de asta, era deja prea târziu şi era prea disperat s-o aibă.

Aşa că, în loc s-o trimită acasă, o cercetă cu o privire lungă, care o făcu să roşească şi să se uite jenată în altă parte, cu un zâmbet larg pe faţă.

O voia.

Iar ea îl voia pe el.

În acea seară, doar asta conta.

— Hattie, zise el încet, nedorind s-o sperie cu nerăbdarea lui.

Ea se uită în sus, cu ochii ei violeţi enormi.

— Da?

— Ai terminat cu îngrijirile?

Tânăra se uită la bandajul din jurul pieptului său.

— Da.

El îşi plimbă degetele peste obrazul ei, unde pielea era catifelată ca mătasea.

— Încă avem o înţelegere?

— Da.

Degetele lui îi prinseră o şuviţă de păr aurie şi i-o dădură după ureche. Hattie se aplecă spre atingere, iar el îi luă faţa în mâini, aplecându-se mai mult, ca să o poată mirosi.

— Dumnezeule, ai un miros dulce. Eşti ca prăjiturile din vitrina unei cofetării.

Tânăra râse.

— Mulţumesc?

— Când eram mic, era o cofetărie în Holborn care făcea cea mai delicioasă prăjitură cu migdale. Nu am mâncat-o decât o dată. Cofetarul era un ticălos belgian şi ne alerga cu mătura dacă îi murdăream treptele, dar, dacă stăteai în locul potrivit al străzii şi te lăsai puţin în jos, puteai mirosi prăjiturile alea de fiecare dată când se deschidea uşa. Se apropie şi îşi plimbă nasul peste tâmpla ei, şoptind: în toată viaţa mea, nimic nu m-a tentat atât de mult ca prăjiturile alea. Până la tine. Îşi lipi buzele de pielea ei caldă şi îi spuse adevărul: Niciodată nu am vrut ceva aşa cum te vreau pe tine.

Hattie îşi puse mâna pe umărul lui, degetele ei lungi şi subţiri plimbându-se pe ceafa lui, iar, pentru o clipă, Whit se panică, crezând că ea avea să îl dea la o parte. Dar nu o făcu. În schimb, se întoarse şi îl sărută, punând în mişcare ruinarea ei.

Şi pe a lui.

— Whit, şopti ea, pe un ton plin de păcat, fără urmă de împotrivire.

El se întinse după ea şi începu să-i desfacă haina, mâna lui alunecând sub lâna caldă spre ea, care era mai caldă, mai fierbinte. Se desfătă cu senzaţia corpului ei, cu unduirea taliei, a şoldului, coapsele puternice, asta în timp ce o trase mai aproape şi o puse deasupra lui.

Hattie oftă, copleşită de plăcere, când Whit o aşeză deasupra lui. Whit se rezemă, cu o mână în părul ei, destul de departe cât să se uite la ea privindu-l de sus. Tânăra se încruntă în timp ce încercă să nu se lase cu toată greutatea.

— Sunt prea…

— Eşti perfectă, zise el, în timp ce se aplecă pentru un sărut, menit să-i demonstreze asta.

După o clipă, îi eliberă buzele, şi ea se retrase, ca să se uite la el. Părul era vraişte, şi buzele – umflate de la sărut. Incertitudinea din privirea ei dispăruse cu totul şi fusese înlocuită de entuziasm. Şi de plăcere. Hattie zâmbi

sfioasă, şi gropiţa îi apăru, în timp ce îşi frământa buza de jos.

Dumnezeule, ce frumoasă era!

El clătină din cap.

— Nu.

Apăru o urmă de îndoială.

— Nu?

El îşi puse o mână peste fundul ei rotund şi o trase mai aproape, aşezând-o mai ferm, în timp ce îşi înfipse cealaltă mână în părul ei şi o trase în jos, spre el.

— Buza aia nu e a ta în seara asta, iubire, ci a mea.

Se aplecă şi o captură, o muşcă, după care îşi plimbă limba peste ea. Mâinile ei se ridicară la umerii lui, şi Hattie se lăsă pradă mângâierii. Whit răspunse cu un mormăit. O mângâie adânc, o supse încet. Adora gustul ei – dulce şi mai bun decât al oricărei bomboane pe care o mâncase vreodată.

Cum avea să renunţe la ea?

Ignoră gândul. Se concentră pe ea, pe degetele ei afundate în părul lui, care îl ţineau nemişcat în timp ce se lăsă pradă sărutului. Se zvârcoli peste el, iar Whit se bucură de dorinţa sălbatică – o strânse de şolduri, în timp ce ea se freca de el, de mădularul care era deja tare şi se întărea şi mai mult la auzul sunetelor scoase de ea –, de alunecarea coapselor ei peste ale lui, de căldura ei peste penisul lui.

Nu avea să renunţe niciodată la asta.

Mormăi şi o înşfăcă, o opri şi o ridică pentru a putea să o admire, să se uite cum era deasupra lui, ca o zeiţă. Nu se putu opri şi îşi împinse şoldurile în ale ei. O urmări cum închise ochii şi inspiră adânc.

Îi deschise haina şi o dădu jos, desfătându-se cu modul în care corpul ei se mişca în timp ce-l ajuta să facă asta. Se întorcea şi se întindea, dezvăluind formele cu care îl tachinase toată noaptea. Ba nu. Nu pe toate. O mână îi alunecă de la şold într-o parte, până simţi marginea materialului de sub cămaşă.

Cu o mişcare rapidă, rupse materialul.

— Hattie…

Tânăra făcu ochii mari în timp ce el repetă mişcarea în faţă, dezvăluind un piept gol. Hattie apucă imediat materialul cămăşii şi se acoperi cu el.

— Nu.

Cuvântul îl înţepă.

— Nu?

Tânăra clătină din cap.

— E prea multă lumină.

El zâmbi.

— Ştiu.

Hattie clătină iar din cap, privirea ei îndreptându-se spre uşa care dădea în cealaltă cameră.

— Nu ai un pat pe undeva? Undeva unde e întuneric?

Avea, dar nu asta întrebase ea.

— Hattie. Lasă-mă să văd.

Tânăra închise ochii.

— Aş prefera să n-o faci.

El se rezemă de fotoliu, refuzând să-şi ia mâinile de pe ea. Degetele i se plimbară peste coapse şi se jucară cu marginea ghetelor ei de piele.

— Să-ţi spun ce vreau să fac?

Hattie deschise ochii, iar Whit aproape râse. Îi captase atenţia. Fata lui curioasă nu avea să poată rezista când avea să audă tot ce voia să-i facă. În detaliu.

— Vreau să dau la o parte cămaşa asta, care e prea banală pentru tine, zise el, în timp ce degetele se plimbau de-a lungul tivului şi nu se opriră până nu ajunseră sub material, pe pielea ei caldă.

Whit tachină zona moale de deasupra pantalonilor şi şopti:

— Trebuie să-i dai jos, pentru că nu pot să te gust până nu fac asta.

Buzele ei se deschiseră, lăsând să intre puţin aer.

— Ţi-ar plăcea asta, nu? Să te gust?

— Eu…

Hattie ezită.

— Aş vrea să-mi plimb limba peste tine aici, zise el, în timp ce mâna lui se întinse pe curba moale a abdomenului

ei, mădularul lui devenind mai tare cu fiecare centimetru nou din ea pe care îl explora.

Oare existase vreodată ceva care să fie la fel de plăcut la atingere ca mătasea pielii ei? Formele corpului ei?

Whit se ridică şi îşi îngropă nasul în curbura gâtului, în timp ce o luă în braţe.

— Lasă-mă s-o fac, îi şopti, după care o muşcă de lobul urechii. Lasă-mă să te gust.

Hattie îşi expiră aprobarea, ca şi cum ar fi fost singurul cuvânt pe care îl putea găsi.

Whit depuse un sărut umed chiar sub urechea ei şi îi dădu drumul, mâinile lui întorcându-se la tivul cămăşii, pe care o trase peste capul ei, aruncând-o pe podea. Uită de ea înainte ca aceasta să ajungă pe jos, fiind prea concentrat la ceea ce tocmai descoperise.

Imaginea acelor legături ce îi făceau sânii să dispară îl îndemna să facă ravagii. Aşeză un deget pe marginea de sus a bandajelor, unde pielea ei se lupta cu legătura.

— Milady, când ai vorbit despre desuuri, nu m-am gândit la…

Hattie râse, iar el fu recunoscător pentru asta. Pentru modul în care o îndepărtase de orice îndoială ar fi avut.

— Nici nu îmi imaginam c-ai fi făcut-o.

— Mmm, mormăi el, după care se aplecă şi trasă linia pală de deasupra bandajelor cu limba.

— Dumnezeule, şopti ea, în timp ce-şi ridică mâinile la capul lui, trăgându-l de păr. E atât de…

Nu era nimic în comparaţie cu ce avea să-i facă. Găsi capătul bandajului şi îl desfăcu. Ea se întinse ca să-l ajute.

— Nu, zise el, în timp ce trăgea de bandaj ca să-i dezvăluie corpul. Asta e pentru mine. Tu, în poala mea, înfăşurată ca un cadou. Parcă e Crăciunul.

Hattie roşi la auzul cuvintelor lui.

— Ei?

Whit încetini, susţinându-i privirea, după care răspunse:

— Cum e posibil să nu ştii?

Bandajele căzură, iar ea închise ochii, copleşită de

plăcerea simţită. Era atât de deschisă, că Whit simţi momentul ca pe o lovitură, având în minte un singur scop: acela de a o face să simtă plăcere care să rivalizez cu acea senzaţie, pentru totdeauna. Tânăra îşi reveni prea repede, aproape imediat, şi încercă să se acopere, o sarcină imposibilă deoarece globurile ei minunate nu îi încăpeau în palme. Imaginea era cel mai erotic lucru pe care Whit îl văzuse vreodată, aşa că el nu-şi putu controla un răget când se aplecă şi lipi câte un sărut de carnea de deasupra fiecărei mâini, lingând încet pielea roşie de acolo.

— Draga de tine, trebuie să ai mai multă grijă, şopti el.

Îi acoperi mâinile cu ale lui, în timp ce urmări liniile roşii. Un alt sărut, şi un altul, şi un altul. Îi alina pielea cu săruturi tandre şi cu atingeri ale limbii şi o sugea uşor în partea imposibil de moale din marginea unuia din sâni. Apoi, se ocupă de celălalt.

O veneră până când Hattie se freca din nou de el, până când ea uită de ruşine. Până când uită de emoţii. Până când îşi mută mâinile – şi pe ale lui – şi i se dezvălui.

Lăsându-l fără aer.

Pielea ei era roşie şi cu urme de la bandaje, dar sfârcurile ei, roz şi perfecte, se întăriră în aerul rece din cameră. Luă un mugur în gură şi îl linse, apoi supse uşor, din nou şi din nou, până când ea gemea de plăcere, iar mâinile îi erau încleştate în părul lui.

Whit se bucură de înţepătura strânsorii ei, în timp ce-şi îndreptă atenţia spre celălalt sân, repetându-şi acţiunile. Zgârie vârful cu dinţii, apoi îl alină cu limba şi cu buzele. Hattie scânci, şi, pentru o clipă, Whit crezu că avea să termine în pantaloni, ca un băieţel.

Îi dădu drumul, fiind nevoit să se adune, să tempereze avalanşa de emoţii pe care o simţea când o ţinea în braţe pe această femeie, în cele din urmă, se concentră asupra ochilor ei. Citi dorinţa din ei şi incertitudinea. Voia să îi distrugă una şi să o alimenteze pe cealaltă, aşa că făcu singurul lucru la care se putu gândi. O ridică în braţe şi o duse pe pernele aşezate în faţa şemineului.

Se lăsă peste ea, adorând felul în care corpul ei i se oferea. Cu o mână, o mângâie pe pieptul gol, jucându-se la talie cu pantalonii lui.

— Alte învelişuri, zise el încet, în timp ce degetele i se mişcau cu repeziciune.

— Aş fi vrut să port ceva mai incitant, zise ea.

— Eu nu, răspunse el.

Se întinse să o muşte de maxilar, după care îi dădu ghetele jos dintr-o mişcare rapidă.

— Pantalonii ăştia m-au chinuit toată noaptea, trasând fiecare formă a ta. Tachinându-mă. Făcând promisiuni pe care sper să le ţii.

O apucă de centură şi trase de ea, iar Hattie îl lăsă.

Whit rămase fără aer când o văzu, goală şi frumoasă, vârfurile şi văile copului ei, formele care arătau incredibil la lumina focului, şi acolo, între coapsele ei minunate, un stuf de bucle care îi lăsau gura apă.

— Dumnezeule, Hattie, eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea zâmbi, timidă şi dulce, în timp ce ridică mâinile ca să se acopere.

— Mai că mă faci să cred asta.

El îşi plimbă mâinile pe picioarele ei şi se aplecă peste ea. Nu se putu opri şi îi sărută mâna cu care îi bloca priveliştea, parfumul ei dulce transformându-i cuvintele într-un geamăt, în timp ce continua s-o mângâie.

— Nu o să te las până nu o să crezi şi tu asta.

— E posibil să fie nevoie de ceva timp pentru asta, zise ea încet, aproape prea încet pentru ca el s-o audă.

— Am o viaţă întreagă la dispoziţie.

Capul ei era întors spre foc. Undeva pe drum, pierduse agrafele, iar părul ei blond se împrăştie pe perne ca un văl de mătase. Whit voia să se îngroape în el, în ea.

— Ai la dispoziţie seara asta.

Urî acele cuvinte. Nu-i plăcură adevărul din ele şi ideea că, după acea noapte, nimic nu avea să mai fie la fel. O sărută încet pe umflătura abdomenului ei rotunjit, apoi îi linse curba sânului, desfătându-se cu gustul ei.

O noapte nu avea să fie de ajuns pentru a o explora.

— Atunci, va trebui să fac să pară cât o viaţă.

Îi luă un sfârc între buze. Adora modul în care se întărea la atingerea limbii lui, felul în care ea icnea şi şoldurile ei se mişcau în pernele de mătase.

— Whit, şopti ea, în timp ce îşi duse o mână în părul lui. Te rog.

Orice. I-ar fi dat orice i-ar fi cerut.

Mădularul lui pulsa, lipit de nasturii pantalonilor, disperat să fie eliberat. Disperat după ea.

„Încet”, se gândi el. Era prima dată pentru ea.

Dumnezeule, era prima dată.

Un alt bărbat, un gentleman, ar fi trimis-o acasă în acel moment. Un bărbat mai bun. Unul mai puternic. El nu avea de ce să facă parte din asta. Din ruinarea ei. Hattie merita ceva mai bun decât un băiat din Holborn care trăise cu resturi şi se luptase pentru tot ce avea.

Ştia asta, dar nu avea de gând s-o trimită acasă.

Nu i se spunea Bestia degeaba.

În seara aia, putea s-o protejeze. Acolo.

Iar o noapte avea să fie de ajuns.

Capitolul 20

În tot timpul în care se pregătise pentru acel moment şi şi-l imaginase, Hattie nu se gândise la cât de multe avea să simtă.

Evident că se aştepta la senzaţii. Ştia elementele de bază ale actului şi auzise că era posibil să simtă plăcere şi, cel mai probabil, durere, dar nu se aşteptase ca întreaga ei fiinţă să vibreze de nerăbdare.

Nu se aşteptase să fie bombardată cu senzaţii. La mătasea moale a pernelor pe spate, căldura focului într-o parte şi el, fierbinte ca soarele, în cealaltă. Nu se aşteptase la mâinile lui, la atingerile aspre peste formele şi umflăturile ei pe care încercase să le ascundă şi să le

micşoreze o viaţă întreagă. Şi nu se aşteptase ca buzele lui să urmeze acele mâini magnifice, ca şi cum Hattie ar fi fost cum spusese el. Ca şi cum ar fi fost frumoasă.

Aşa îi zisese.

Nu îl crezuse. Hattie ştia cum arătau femeile frumoase. Ştia că ea nu era aşa. Dar, chiar şi aşa, în timp ce el o mângâia, se trezise la viaţă.

— Whit, şopti ea, chemându-i privirea spre a ei, adorând modul în care el îi citi gândurile.

— Spune-mi ce simţi, zise el, pe un ton plin de promisiuni.

Hattie îşi coborî una din mâini spre a lui, explorându-i corpul cu mişcări lungi.

— Mă simt... Căută un răspuns. Mă simt vie. Nimeni nu m-a mai atins aşa.

— Foarte bine.

Hattie zâmbi.

— E foarte primitiv din partea ta, având în vedere că ne-am cunoscut într-un bordel.

— Nu mă pot abţine. Vreau să fiu primul care te atinge. Aici. Îşi plimbă mâna peste abdomenul şi sânii ei. Aici. Îi luă în mână un sân şi îşi plimbă degetul mare peste sfârcul întărit o dată, de două ori, până când ea se arcui şi se lipi şi mai ferm de mâna lui. Whit îi dădu drumul aproape instant, iar Hattie oftă frustrată în timp ce el porni invers, mişcându-se în jos, până când degetele îi alunecară sub ale ei, care îi acopereau cel mai intim loc. Aici.

Hattie nu-l opri. De ce ar fi făcut asta? Tot ce făcea el o înfierbânta. Hattie îşi ridică mâna şi se lăsă pradă atingerii lui. El o strânse cu o mână, în timp ce ochii i se plimbau peste corpul ei.

— Vreau să fiu primul care ştie tot ce-ţi place, zise el, coborându-şi buzele spre curbura umărului ei. Vreau să fiu primul care-ţi vede corpul inundat de plăcere. O sărută pe un sân şi îi supse sfârcul. Vreau să fiu primul căruia îi comanzi să-ţi ofere plăcere.

Degetele lui se încordară pe abdomenul ei, iar ea îşi ridică şoldurile spre el.

— Nu sunt sigură că pot să-ţi comand ceva ţie.

— Nu?

O supse din nou, apoi o altă încordare, care făcea aluzie la mai mult.

Hattie închise ochii şi clătină din cap.

— Nu aş şti ce să cer.

Whit abia se mişca din cauza căldurii ei. Hattie se frecă de perne.

— Nu? Nu ai nimic să-mi ceri?

Ea îşi muşcă buza.

— Nu, minţi ea.

Whit o linse pe unul din sâni. O altă atingere delicată cu mâna. Nu era destul. Hattie îşi desfăcu picioarele.

Geamătul lui fu destul cât să fie inundată de dorinţă, mai ales în locul în care mâna lui făcea cercuri lente, ca şi cum nu s-ar fi gândit la posibilitatea de a se mişca mai repede.

Hattie îl mângâie pe braţ, spre acea mână. Puse presiune. Bărbatul îi râse în ureche.

— Se pare că e ceva ce ai vrea să ceri.

Făcea totul intenţionat. Cu toate că ar fi trebuit să fie frustrată, nu era. Era încântată.

Poate puţin frustrată.

— Whit, zise ea, ridicându-şi şoldurile cât să ajungă la atingerea lor combinată.

— Hattie? îi şopti el la ureche, lăsând un deget să alunece, destul de aproape de ce voia ea.

Tânăra deschise ochii şi îi întâlni privirea.

— Ştii.

— Vreau să îmi spui.

O altă femeie ar fi ratat poticnirea din vocea lui, dorinţa din ea. Dovada că nu era impasibil. Dar Hattie, poate tocmai pentru că nu mai auzise niciodată un asemenea sunet, nu ră detaliul. Ba chiar îl remarcă încântată. Cu mâna liberă, se întinse după el, trăgându-i buzele peste ale ei, sărutându-l ca desfrânata care devenise. Şi, când se retrase din sărut, deveni acea femeie.

— Vrei să-ţi dau comenzi?

Whit nu-şi mută privirea. Nu avea s-o lase. Degetele lui continuam să o mângâie.

— Da.

De data asta, când ea puse presiune, şi el făcu la fel. Geamătul ei fu punctat de blestemul lui, scandalos şi delicios. Se aplecă şi o sărută pe gât, plimbându-şi dinţii peste pielea ei în timp ce mârâi:

— Dumnezeule, e perfect.

Ea îşi mişcă şoldurile la auzul cuvintelor lui, iar el o muşcă uşor, înţepătura fiind completarea perfectă a plăcerii de mai jos.

— Foloseşte-mă.

Hattie îl ascultă, ghidându-l până când plăcerea deveni desăvârşită. Îşi depărtă coapsele, în timp ce el învăţa plăcerea ei, greutatea, viteza, modul în care să o excite.

Ea îi scânci numele.

— Te rog.

Whit îşi înălţă capul, căutându-i privirea când găsi un loc pe care ea nu-l descoperise de una singură.

— Aaa, acolo e, nu?

Unul dintre degetele lui lungi alunecă adânc în ea, degetul lui mare mângâind punctul în care plăcerea ei se formase.

— Eşti atât de udă, fata mea superbă, şopti el.

Ea se pierdu în cuvintele care se revărsau din el, în timp ce continua să se mişte.

Degetele ei se prinseră de încheietura lui.

— Nu te opri.

— Pentru nimic în lume, iubire. Whit se aplecă şi îi şopti la ureche: Niciodată nu am mai văzut ceva care să semene cu tine când primeşti plăcere. De exemplu, cum îmi acaparezi atingerea, până devine a ta. E în măsură să îngenuncheze un bărbat.

Hattie închise ochii la auzul cuvintelor, simţind cum o răscoleau.

— Te rog, gâfâi ea.

— Odată ce ai găsit plăcerea, o să ţi-o dau din nou.

Ea îl strânse.

— Mai tare.

Whit apăsă mai ferm, făcând cercuri mai mici.

— Cu gura mea…

— Mai repede.

Mai repede.

— Mai mult.

Mai mult.

— Şi după gura mea… O să te fac să termini pe mădularul meu.

— Dumnezeule, gemu ea.

Plăcerea pulsa în ea, aproape imposibil de crezut, şi se agăţă de el, disperată ca totul să continue la nesfârşit, chiar în timp ce-l implora să se oprească. El ştiu ce să facă, oprindu-se, dar nelăsând-o, apăsând palma de centrul plăcerii ei în timp ce ea aproape leşina sub atingerea lui. O sărută, lung şi lent, în timp ce reveni în prezent. Apoi, îi supse uşor buza, ceea ce o făcu să ofteze.

— A fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată, zise el, aplecându-se să-i sugă un sfârc.

Hattie se întoarse spre el, degetele ei jucându-se în părul lui.

— Mulţumesc.

Bărbatul râse, lipit de pielea ei, iar respiraţia trimise un fior delicios prin ea.

— Nu-mi mulţumi mie, iubito. A fost un dar.

Whit începu să se mişte în josul corpului ei, presărând săruturi pe piele în timp ce se cuibări între coapsele ei. Hattie făcu ochii mari.

— Nu poţi…

— Mmm, zise el, ignorându-i cuvintele, în timp ce-i despărţi pliurile şi o privi. Doar nu credeai că o să te văd aici, arătând ca un festin, şi nu o să vreau să mă înfrupt. M-aş putea ospăta zile întregi.

Hattie rămase fără aer, amintirea plăcerii provocate de gura lui fiind imposibil de ignorat.

— Da, zise ea, în timp ce mâna îi aluneca peste capul lui.

Whit închise ochii, lăsându-se pradă dorinţei, în timp ce ea îşi înfipse degetele în părul lui.

Hattie zâmbi.

— Îţi place.

El nu răspunse, ci îşi aşeză gura pe ea, apăsându-şi limba în moliciunea ei, lung şi lent, iar asta o făcu să i se ofere. Whit mormăi, savurându-i gustul, făcând dragoste cu ea cu atingeri lente, aproape insuportabile.

— Whit, şopti ea, zvârcolindu-se sub el, lipindu-l de ea, neputând să se oprească în clipa când el găsi punctul sensibil cu atingeri lungi şi uşoare ale limbii, care o făcură să ia foc. Mai mult.

Era lacomă după el, după atingerea lui, după sărutul lui. El o apucă de fund şi o ridică spre gură. Hattie deschise ochii, şi privirea i se intersectă cu a lui, peste corpul ei. Imaginea cu el venerând-o ameninţă să o arunce dincolo de limită. Începu să închidă ochii, iar el îşi mişcă uşor capul, insistând cu un mormăit ca ea să rămână cu el.

Iar Hattie făcu asta, uitând cum trebuiau să fie doamnele, cum trebuiau să fie virginele. Uitând totul, cu excepţia lui, acolo, cu ea.

Se zvârcolea sub el, neputând să se oprească din mişcat. El îşi aşeză o mână mare şi bronzată pe abdomenul ei, ţinând-o nemişcată în timp ce se ocupa de ea. O lăsă fără aer şi fără raţiune cu săruturile lui, din ce în ce mai rapide, până când…

Hattie se dezintegră sub el, fără să-şi poată ţine ochii deschişi. El nu se opri însă. Ce bărbat glorios, magnific… Nu se opri. În schimb, o ţinu pe parcursul orgasmului sălbatic, care nu semăna cu nimic din ce experimentase ea. Cumva, Whit luase plăcerea pură şi o concentrase. Era încarnarea plăcerii.

O ghidă înapoi spre pământ, ca şi cum ar fi fost acolo doar ca să o protejeze. Pentru o clipă, Hattie îşi imagină cum ar fi fost ca acel bărbat să aibă grijă de ea. Să o vrea, pentru totdeauna. Să o iubească, pentru totdeauna.

„Imposibil”.

Îi dădură lacrimile, iar el îşi înălţă capul, muşchii de la

umeri şi braţe tensionându-se în timp ce pe faţă îi apăru o urmă de îngrijorare.

— Hattie?

Numele ei suna aspru pe buzele lui. Whit se aplecă peste ea şi ridică o mână spre faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

Tânăra clătină din cap.

— Nimic.

Whit îşi plimbă mâna pe corpul ei.

— Dumnezeule, te-am rănit?

Hattie nu se putu abţine şi râse.

— Nu, nu, zise ea. Nu, Dumnezeule, m-ai făcut să mă simt… Lacrimi ameninţătoare, din nou. Whit, m-ai făcut să mă simt minunat. Atât de minunat că… îmi doresc…

El nu părea să o creadă. Era prea concentrat pe faţa ei, ochii lui frumoşi privindu-i pe ai ei, văzând totul.

— Îmi doresc… încercă ea din nou.

— Spune-mi, zise el încet. Zi-mi ce-ţi doreşti.

Hattie se întinse după el, sărutându-l, preluând controlul aşa cum nu o mai făcuse vreodată. Puse fiecare părticică din ea în acel sărut, pe Hattie care rezistase trecutului, pe Hattie care visa la viitor şi pe Hattie care voia ca un astfel de bărbat să o iubească aşa cum visase mereu, în tăcere, în întuneric, când nimeni nu se uita.

Îl sărută până când nu mai puteau vorbi, pentru că ei îi era prea frică să facă asta. Prea frică să-i spună că dorea ceva ce el nu-i putea da. Se temea că el avea să o lase înainte să guste pentru ultima oară din el. Înainte să-l aibă. Şi, când se despărţiră, ea îi şopti:

— Vreau restul.

El o privi lung, iar inima ei se opri când se gândi la posibilitatea ca el să nu-i ofere asta.

Mâna ei alunecă peste el, peste bandajele lui, până ajunse la pantaloni, rămaşi descheiaţi de când îi trăsese pe el. Hattie ezită acolo, la marginea deschizăturii întunecate şi tentante, ştiind că altă femeie s-ar fi mişcat cu mai multă siguranţă.

Când Hattie ezită, şi Whit făcu acelaşi lucru,

îngheţând deasupra ei. Tânăra îl privi. Puse o întrebare tăcută.

— Acum, zise el. Fă-o!

Mâna ei alunecă în V-ul promiţător al materialului, şi ea se desfătă cu tresărirea lui când îl atinse.

— Este…

— Da.

Hattie zâmbi.

— Nu am terminat întrebarea.

— E ca şi cum aş fi în rai, iubito.

Ea clătină din cap.

— Dar poate să fie şi mai bine.

El închise ochii.

— Nu cred că aş suporta să fie mai bine.

Hattie îl sărută pe linia aspră a maxilarului.

— Cred c-o să te descurci. Arată-mi!

— Nu eşti o războinică, eşti o zeiţă. Ştiai asta?

Lui Hattie îi plăcu foarte mult ce auzi. Fără să se poată opri din zâmbit, repetă ce spusese:

— Arată-mi!

Whit îşi puse mâna peste a ei şi îi arătă cum îi plăcea să fie atins, căldura lui fermă şi netedă alunecând peste palma ei.

— Eşti aşa fin. Aşa tare, şopti ea, în timp ce ochii îi fugiră spre mâinile ei din pantalonii lui Whit.

— Niciodată nu am fost mai tare.

— Serios?

— Da!

Voia să-l atingă, să înveţe totul, să îi ofere plăcerea pe care i-o oferise el.

— Arată-mi cum. Învaţă-mă.

Whit o lăsă să-i împingă pantalonii în jos, dezvăluindu-se complet. Gros. Puternic.

— Frumos.

Bărbatul blestemă rapid şi se întări şi mai tare la auzul acelui cuvânt. Îi ghidă atingerea, o strânse în jurul lui, aproape prea tare, până când ea îl mângâia şi el gemea, un sunet ca un cadou. Hattie zâmbi şi se uită cum mâinile lor

împreunate lucrau împreună.

— Îţi place asta.

— Atât de mult, zise el, cuvintele aspre atrăgându-i atenţia lui Hattie spre faţa lui.

Muşchii maxilarului erau încleştaţi şi părea că abia se mai putea controla. Îl mângâie din nou. În jos. În sus. Apoi, făcu o pauză, trecând degetul mare peste vârful lui. Whit închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate.

— La naiba, Hattie!

Ea zâmbi. Nu se putu opri.

— Asta îţi place foarte mult.

Repetă mişcarea, iar el gemu, trăgând-o spre el pentru un sărut lung, limba lui penetrând-o adânc în timp ce ea punea în aplicare lecţiile învăţate. Niciodată nu se simţise atât de puternică.

După prea puţin timp, el se îndepărtă de ea.

— Stai.

— Dar… Făcu o pauză. Îmi plăcea.

Whit îşi opri un râset.

— Şi mie, dar ai cerut şi restul, nu?

Cuvintele sincere îi provocară fiori.

— Mi-ai promis restul.

Whit se opri, plimbându-şi degetele peste tâmpla ei, dându-i părul la o parte de pe faţă în timp ce-i căuta ochii. Dintr-odată, era serios.

— Fii sigură. Sigură că alegi asta. Că mă alegi pe mine. Degetul lui mare se plimbă peste obrazul ei, iar vocea îi deveni o şoaptă. Fii sigură că eşti dispusă să-mi oferi asta mie, pentru că o să iau ce-mi oferi şi o să păstrez. Nu o să îţi mai pot da înapoi.

În acel moment, când cuvintele se aşezau între ei în acea cameră remarcabilă, decadentă, plină cu mătăsuri şi cu păcat, Hattie ştiu adevărul, ştiu că nu avea să vrea vreodată înapoi ce-i oferea. Avea să preţuiască acea noapte şi acel moment pentru totdeauna. Pentru că nu avea să dorească niciodată pe cineva aşa cum îl dorea pe el.

Cu toate că ştia, fără doar şi poate, că nu urma să aibă niciodată mai mult din el.

Închise ochii când îşi dădu seama de asta şi inspiră adânc înainte să vorbească.

— În viaţa mea, am fost fiică, soră şi prietenă. Am avut parte de iubire şi respect şi am trăit o viaţă mai fericită decât mulţi. Decât majoritatea. Dar nu am fost niciodată egala cuiva. Chiar dacă am luptat pentru toate lucrurile pe care le-am vrut, nu am avut niciodată de ales. Nu de-adevăratelea. Mereu am avut un tată, sau un frate, sau prieteni care să-mi spună ce ar trebui să aleg. Ce aş putea avea. Cine sunt. Hattie îl privi, chihlimbarul ochilor lui fiind fixat asupra ei. Apoi, te-am întâlnit pe tine, şi, de la bun început, m-ai lăsat să aleg. Nu mi-ai spus ce ar trebui să vreau, ce aş putea avea sau nu. M-ai făcut egala ta.

Hattie zâmbi. Whit se încruntă.

— Şi apoi, ţi-am luat ce voiai.

Ea încuviinţă.

— Iar mâine o să fim rivali. Dar uite care e adevărul: nu aş putea fi rivala ta dacă nu aş fi egala ta.

Îşi puse mâna pe pieptul lui şi se simţi puternică şi sigură pe ea, în timp ce inima lui îi bătea sub palmă. Se întrebă cum ar fi dacă ar fi fost egala lui în toate.

Nu conta.

— Niciodată nu am fost mai sigură de ceva. Se aplecă pentru un sărut, iar el o întâmpină la mijlocul distanţei. Ruinează-mă!

Whit nu vorbi, ci îi dădu sărutul pe care îl voia. O sărută apoi pe gât şi peste sâni, concentrându-se pe vârfurile strâmte, până când degetele ei ajunseră în părul lui şi îl trăgeau pentru şi mai multe săruturi persistente, lente, care să îi dea foc.

Îşi desfăcu iute coapsele, iar el se aşeză între ele. Senzaţia îi făcu pe amândoi să geamă. Capul lui neted, lipit de căldura ei. El îşi susţinu greutatea pe braţele masive, fără să o atingă şi altundeva.

— Nu am mai făcut niciodată asta, şopti el.

Ea zâmbi.

— Nu te cred.

Whit încuviinţă din cap.

— Nu aşa. Nu atât de important. Nu cu un asemenea scop. O atinse, lungimea lui tare fiind lipită perfect de căldura ei, iar Hattie oftă. Vreau să-ţi aminteşti noaptea asta.

— O s-o fac, zise ea, în timp ce-şi duse mâinile la coapsele lui. Cum aş putea să nu?

Cum ar fi putut să-l uite pe el? Faţa lui frumoasă, ochii ca nişte flăcări şi căldura sculptată a corpului său?

— Ei bine, iubire, vreau să-ţi aminteşti noaptea asta bine.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— O s-o fac. Cum aş putea uita? Felul în care te uiţi la mine… Ca şi cum aş fi…

„Frumoasă”.

„Perfectă”.

— Ca şi cum aş fi valoroasă.

El blestemă şi o sărută, limba lui lovindu-se de a ei, lent şi profund, după care se retrase şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Eşti valoroasă, Hattie. Mai valoroasă decât ştii.

„Nu spune asta. Nu aşa. Nu mă face să vreau mai mult decât pot avea.

De parcă nu se dusese destul de departe în direcţia aia.

De parcă nu făcuse groaznica greşeală de a se îndrăgosti de acest bărbat, care era prea mult pentru ea.

— Nu vreau să fiu valoroasă, zise ea încet.

Lucrurile valoroase nu erau iubite, ci protejate. Voia să fie lucrul de care nu putea suporta să se despartă. Voia să fie iubită. Voia să fie folosită.

— Atunci, ce vrei?

— Vreau să fiu dorită.

Se lipi de el, şi amândoi gemură în timp ce el alunecă peste ea o dată. De două ori.

Whit o privea în ochi, iar adevărul era dezvăluit în ei.

— Niciodată nu am vrut ceva aşa cum te vreau pe tine.

Ea îl mângâie, bucurându-se de pielea lui netedă.

— Demonstrează-mi asta!

Şi o făcu, intrând încet în ea, abia împingând. O umplu cu vârful lui lat şi fierbinte şi o întinse în cel mai straniu şi mai delicios mod posibil. Hattie făcu ochii mari şi se zvârcoli sub el.

— Asta este… este…

Se mişcă din nou, iar el gemu.

— La naiba, ce bine e! Eşti atât de moale. Atât de udă.

Whit îşi duse una din mâini la şoldurile ei, degetele lui înfigându-se în pielea de acolo, ridicându-i coapsa ca să înlesnească mişcarea, dar nu se mişcă. Ochii lui frumoşi erau fixaţi asupra feţei ei, plini de grijă.

— Cum e?

Ea îi zâmbi.

— Credeam că trebuie să doară.

El râse.

— Nu trebuie să doară. Se aplecă şi o sărută din nou. Niciodată nu ar trebui să doară, m-ai înţeles? Trebuie să te facă să te simţi glorios.

Ea se zvârcoli din nou, iar el adăugă:

— Dumnezeule, fix aşa.

Hattie zâmbi.

— E mai mult?

— E… ce?

— Mi s-a spus că e mai mult de atât. Aşa e?

Uimirea făcu loc înţelegerii. Apoi, râsului.

— Da, milady, e mai mult.

Hattie ridică din sprâncene.

— Şi ai fi atât de drăguţ cât să-mi arăţi?

Pentru o clipă, ea crezu că merse prea departe. Până la urmă, sexul trebuia să fie o treabă serioasă – cel puţin, asta crezuse. Însă ce făcea acum nu părea neapărat serios, ci distractiv. Părea că ar trebui să se bucure de tot.

El era oare de acord?

O parte a gurii lui pline se curbă, într-un zâmbet câştigător.

— Mai multe, zise el şi se afundă în ea, încet şi lent.

Senzaţia o făcu pe Hattie să scâncească. Era strâmtă şi plină. Nu era o senzaţie pe de-a-ntregul confortabilă, dar nu se simţea nici neplăcut.

— Hattie, zise el gâfâind. Vorbeşte cu mine, iubire.

— Eu… Tânăra ezită. Dacă o să… îşi ridică şoldurile, alunecând puţin mai sus pe el, apoi înapoi. Oh…

— Mmm, gemu el. Exact asta e şi părerea mea.

Hattie repetă mişcarea.

— Este…

De data asta, el o ajută.

— Oh.

Whit blestemă.

— Îţi place asta.

Ea zâmbi.

— De unde ştii?

Whit o privi, copleşit de păcat.

— Nu există secrete în asta. Pot să simt.

Îşi mişcă şoldurile spre ea, aplecându-se să-i lingă pielea de pe gât, până când ea oftă.

— Domnişoarei îi plac mişcările scurte.

Într-adevăr, îi plăceau foarte mult.

— Şi domnului?

Whit îi fură buzele pentru un sărut prelung.

— Îmi place ce-ţi place ţie.

Ce lucru delicios de spus. Înainte să-i poată zice asta, el vorbea. Asta era cea mai bună parte. Senzaţiile erau minunate, dar probabil nu avea să dispară niciodată plăcerea faptului că el vorbise cu ea.

Mai ales când lucrurile pe care le spunea erau aşa scandaloase.

— Îmi place cât de strâmtă eşti în jurul meu, imposibil de strâmtă, zise el. Îmi place cum aproape închizi ochii când fac asta…

O penetră puţin, doar cât să o întărâte.

— Îmi place cum buzele devin moi pentru săruturile mele, iar degetele tale se încleştează pe mine.

O altă penetrare. Şi alta. Şi alta. Oftaturile ei se transformară în plânsete. Nu voia să se mai termine

vreodată.

Şi nu se termină. Mişcările lui începură să fie mai sigure, din ce în ce mai adânci, până când Hattie se agăţă de el şi un luciu de transpiraţie le acoperi corpurile, pe măsură ce descoperea fiecare plăcerea celuilalt.

— Dar lucrul care îmi place cel mai mult…

Whit făcu o pauză şi se rezemă pe un braţ, în timp ce cealaltă mână coborî între ei, până găsi punctul plăcerii.

— E o încântare să-ţi provoc orgasme. Făcu un cerc lent deasupra ei, sincronizându-l cu penetrările scurte, iar Hattie începu să se zvârcolească sub el. Şi ţie îţi place, gemu el.

— Atât de mult, recunoscu ea, adorând modul în care admiterea acestui lucru îl zgudui.

Whit o sărută şi se mişcă, ieşind aproape de tot din ea, până când Hattie credea că avea să plângă pentru că-l pierduse, apoi se uniră din nou, lent şi ferm.

Tânăra făcu ochii mari datorită senzaţiei magnifice.

— Din nou.

Degetul lui o dezmierdă.

— Iar.

— Fata mea lacomă.

„Lacomă după tine”, vru ea să spună. „Pentru tine, pentru tot. Pentru fiecare parte din tine. Pentru tot ce am putea fi împreună”.

Dar nu zise asta, ci:

— Sunt lacomă. Tu m-ai făcut aşa.

— O să-ţi dau tot ce vrei.

— Tot?

— Tot.

Acum, se mişca mai repede, mai adânc, iar degetele lui încă mângâiau locul unde le dorea. Nimic nu i se mai părea străin. Acum, era perfect. El era perfect.

— Nu e nimic mai frumos decât tu în extaz, iubire. Nimic nu e mai moale, nimic nu are un gust mai dulce… nimic nu e mai…

Whit pierdu cuvântul printre senzaţii, dar ea tot îl auzi.

„Perfect”.

— Mai mult, zise ea.

— Tot, răspunse el, şi era perfect. Erau perfecţi împreună. Apoi, ajunse acolo, în acel punct de tensiune, în care se strâmta din ce în ce mai mult, iar Hattie închise ochii, arcuindu-şi spatele, în timp ce el o dezmierdă, ţinându-se de promisiune şi oferindu-i tot ce voia. O imagine apăru în mintea lui Hattie. Amintirea cu ei doi dansând la bal, când Whit o luase în braţe şi dansaseră plini de graţie.

Acum, simţea din nou acelaşi lucru. Penetrarea lui lentă şi minunată, presiunea netedă a şoldurilor lui, felul în care o ducea din ce în ce mai sus, până când Hattie nu mai simţea pământul de sub ei.

— Te rog, scânci ea, disperată pentru eliberarea pe care ştia că numai el i-o putea da.

Apoi el gemu.

— Termină pentru mine, iubire, zise şi o penetră adânc, mişcându-şi degetul peste ea o dată, de două ori, apoi… Acum.

Hattie se pierdu în atingerea lui. În mişcările lui. În el. Plăcerea o răscolea, atât de tare, că veni însoţită de frică, şi Hattie se agăţă de el. El o prinse în braţe şi o ţinu în timp ce se dezintegra. Îi şopti la ureche:

— Aşa, simte-l. E pentru tine. E tot pentru tine.

Asta şi făcu. Zvâcni în jurul lui şi pulsă în jurul lungimii lui tari, până termină, iar el o ţinu în braţe, protejând-o. Când reveni în prezent, Hattie oftă, fiind magnific de sătulă, cum nu mai fusese niciodată. El o sărută pe tâmplă şi se aşeză într-o parte a ei, trăgând-o spre el. Ea stătu lipită de el, ascultându-i bătăile inimii. Era complet şi minunat de satisfăcută. Dacă asta era ruinarea, nu înţelegea de ce alegea cineva să ducă o viaţă corectă.

Poate ar trebui să-l convingă s-o facă din nou. Înainte să devină din nou rivali. Urmă apoi un alt gând. Poate nu trebuiau să fie rivali. Poate tot ce crezuse că nu putea avea era din nou în joc.

Până la urmă, cu siguranţă ce se întâmplase între ei

era neobişnuit. Dacă ar fi fost ceva comun, de ce ar mai ieşi oamenii din dormitoare?

Poate s-ar putea iubi unul pe altul.

Gândul o făcu să zâmbească, şi se lipi de el, frecându-şi un picior de al lui. Îngheţă însă când îşi dădu seama că el nu terminase.

O incertitudine rece o inundă când se întinse după el. Era încă tare şi fierbinte, lipit de ea.

— Whit…

El îi prinse mâna înainte să se apropie prea mult.

— Nu.

— Dar tu…

Whit îi ridică mâna la buze şi o sărută.

— Asta a fost pentru tine, nu pentru mine.

Ea se opri, satisfacţia relaxată care o cuprinsese în urmă cu câteva clipe fiind înlocuită de confuzie şi de o urmă a ceva mult mai periculos.

— Dar de ce nu ai…

— Ai vrut trup, Hattie. Nu viitor.

Ea clătină din cap.

— Viitor?

„Trup. Afacere. Casă. Avere. Viitor”.

El mormăi.

— Fără mormăieli, nu acum, zise ea, din ce în ce mai iritată. De ce nu ai…

Dumnezeule, nu îi plăcuse? Oare îl împinsese să facă ceva ce nu dorise?

Îndoiala o lovi, urmată de panică şi groază, iar Hattie se ridică, disperată să se acopere. Cum de interpretase aşa greşit situaţia, crezând că el se simţise bine?

Crezuse că el se simţise bine pentru că ea se simţise atât de bine.

Pentru că era atât de îndrăgostită de el.

Nu. Nu de el.

El nu o voia.

Închise ochii, şi umilinţa o lovi.

— Trebuie să plec.

Şi el se ridică.

— Hattie.

Ea clătină din cap, în timp ce lacrimile ameninţau să curgă. Nu putea să-l lase să o vadă plângând. Îşi luă pantalonii în mână şi se duse la marginea fotoliului, ca să-şi găsească cămaşa. Din fericire, aceasta era destul de lungă încât să acopere toate părţile esenţiale în timp ce-şi lua ghetele. Îşi trase pantalonii pe ea.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru… serviciul tău.

— Pentru ce? întrebă el, ridicându-se imediat.

Hattie începu să se îmbrace şi mai repede.

— Asta a fost, nu? Adică, tu nici măcar nu ai…

Arătă spre erecţia lui, care era încă evidentă.

— Hattie… Whit se îndreptă spre ea, apoi se opri şi îşi adună gândurile. Nu vreau să rămâi însărcinată.

Ea se întoarse spre el, deschise gura, apoi o închise la loc. Era rândul ei să întrebe:

— Ce?

— Ai vrut o reputaţie ruinată, nu o viaţă distrusă, zise el. Nu am vrut să rămâi însărcinată.

„Însărcinată”.

În faţa ochilor îi apăru imaginea unui băieţel cu păr închis la culoare şi ochi de chihlimbar. O fetiţă cu zâmbetul larg şi o gropiţă în bărbie.

— Un copil nu mi-ar distruge viaţa, zise ea. Niciodată nu aş crede aşa ceva.

Cuvintele o surprinseră pe Hattie. Cumva, nu şi le imaginase niciodată, apoi apăruseră formate complet, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul.

Ca şi cum Hattie ar fi visat încă de la naştere la o viaţă cu bărbatul ăsta.

Dar nu conta.

Şi, dacă totuşi conta, existau alte metode pentru a evita sarcina şi a simţi plăcere. Auzise de o metodă în salonul doamnelor la un bal. Atunci, metoda i se păruse destul de murdară, dar în seara asta… ar fi fost ceva… distractiv.

Dacă Hattie auzise despre o asemenea soluţie, se aşteptase ca Whit să o fi încercat deja.

— Un copil te-ar fi legat de mine, zise el. Şi nu pot permite aşa ceva.

Cuvintele dureau. Nici măcar nu se gândise la asta. Un copil venea la pachet cu mama lui, iar Whit nu voia asta. Avea sens. De ce ar fi vrut aşa ceva? Cu o femeie pe care o considerase doar o înţelegere. Un aranjament. O femeie pe care nu o voia.

Whit nu o voia.

Tocmai îi demonstrase asta.

— Am crescut fără tată, zise el. Ştiu cât de dificil e pentru o mamă să se ocupe singură de un copil. Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva – şi nici copilului.

Hattie clătină din cap.

— Nici nu mi-aş fi imaginat că ai face aşa ceva.

Whit părea să caute ceva de spus.

— Fetele ca tine nu se căsătoresc cu băieţi ca mine, Hattie. Băieţii crescuţi în mizeria din mahala trăiesc în fiecare zi cu mirosul de acolo.

— Ce rahaturi! zise ea.

Cuvintele îi ieşiră înainte să le poată opri şi îi uimiră pe amândoi. Dar era furioasă.

— Sunt o mie de motive pentru care nu m-aş căsători cu tine, iar locul în care ai crescut nici măcar nu se numără printre ele, zise ea şi era adevărat. Întâlnise bărbaţi care se născuseră în locuri mult mai respectate, dar erau sub el din punct de vedere al caracterului, încălţă o gheată. Nu e nimic în neregulă cu trecutul tău.

— Totul e în neregulă cu el. Hattie, uită-te la faţa mea. Vânătaia o să fie mai mare mâine.

— Ai ales s-o ai, nu s-a întâmplat pur şi simplu. Să nu crezi că mi-e milă de tine, Saviour Whittington.

— Să nu-mi mai spui niciodată aşa, zise el.

— De ce? strigă ea, în timp ce se încălţă cu a doua gheată. Ţi-e teamă că va trebui să ieşi din spatele Bestiei şi să înfrunţi lumea ca un bărbat?

Whit o fixă cu privirea. Foarte bine, n-avea decât să se încrunte. Nu avea de gând să-i fie frică de el. Cum îndrăznea să o ruineze şi apoi să-i strice seara?

— Nu pot să te iubesc, zise el.

Cuvintele sunară ca şi cum ar fi fost scoase cu forţa din el. Fu ca o lovitură rece, care intensifică ruşinea pe care ea o simţea deja. Hattie ştia asta. Nu era de iubit. Nu era nici măcar pentru sex.

„Biata Hattie”.

Trebuia să iasă din locul ăla înainte să moară de ruşine sau să găsească unul dintre faimoasele lui cuţite şi să-l înjunghie.

— Nu ţi-am cerut iubire, zise ea, recunoscătoare că el nu observă minciuna. Ridică mâna înainte ca el să poată vorbi. Oricum, nimic din toate astea nu contează. Te-ai asigurat că n-o s-o facă. Mă bucur că unul dintre noi a putut să rămână deconectat de evenimentele din seara asta.

Whit îşi trecu degetele prin păr. Era furios şi frustrat, iar Hattie încercă să nu observe cum toţi muşchii lui se încordară odată cu acea mişcare. Aproape reuşi.

— Nu am fost deconectat.

— Nu, bineînţeles că nu, zise ea, îmbrăcându-şi haina, recunoscătoare că era, în sfârşit, acoperită. Toată lumea ştie că bărbaţii foarte implicaţi în sex deseori nu duc sarcina până la capăt.

Furia şi şocul se amestecară în privirea lui.

— Ba am dus sarcina la capăt, Lady Henrietta. De trei ori, după numărătoarea mea.

— Dar eu nu! strigă ea, simţindu-se mizerabil.

Dumnezeule, toată plăcerea pe care i-o oferise el, iar ea nu putuse să facă acelaşi lucru pentru el? Era chiar aşa greu de dorit, încât Whit putea pur şi simplu să ignore plăcerea care aproape o distrusese?

Nu se simţise niciodată atât de umilită.

El nu răspunse, iar Hattie se folosi de tăcere ca să-şi transforme frustrarea în supărare. Furia îi curgea prin vene, şi se bucură de faptul că îi alungă jena.

— Aş fi vrut să ştiu că o să fie aşa. M-aş fi întors la bordel.

El mormăi.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Cel puţin acolo ştiam exact ce implica aranjamentul. Acolo, aş fi plătit pentru privilegiul de a nu mă simţi ca o corvoadă.

Un muşchi din maxilarul lui zvâcni iar în timp ce el se uita la ea.

— Nimic din seara asta nu a fost o corvoadă.

Niciodată în viaţa ei nu dorise să creadă ceva mai mult. Buzele începură să-i tremure. Nu, nu avea să îi arate cât de mult o rănise. Scoase din buzunarul hainei dulciurile pe care încă le avea acolo.

— Ei bine, acum, s-a terminat. Aruncă pachetul pe canapea. M-am gândit că o să-ţi placă astea.

Whit nu se uită la bomboane.

— În regulă atunci, zise ea, trădarea curgând prin ea din nou. Mai fierbinte. Mai furioasă. O să fim rivali.

Urmă tăcere.

Ea încuviinţă şi se îndreptă spre uşă.

Capitolul 21

— Bestie!

Whit ridică privirea din locul lui de pază de pe acoperişurile aflate deasupra birourile pentru Sedley Shipping. Îl văzu pe Diavol la câţiva metri depărtare. Era clar că fratele lui îi spusese mai mult decât numele şi aştepta un răspuns, dar Whit fusese prea concentrat la strada de jos, pe unde intrau şi ieşeau muncitori în clădire, ca să-şi primească ultimul salariu, în timp ce o duzină de angajaţi Sedley tot intrau şi ieşeau din depozit pregătindu-l pentru noul proprietar.

Fără să ştie că acesta stătea sus şi îşi observa noua achiziţie.

Se ura pentru că o cumpărase.

— Cum m-ai găsit?

— Ai pus fiecare om pe care-l avem să îl caute pe Ewan. Crezi că nu aş fi ştiut unde să te găsesc? Crezi că nu

ştiam că o s-o protejezi?

Pe Hattie.

Trecuseră trei zile de când ea îl lăsase singur în casa lui, pe care o distrusese cu fantoma prezenţei ei. Whit nu mai putea face nimic în casă. Nu putea mânca, nu-şi putea face baie şi nu putea să aprindă o afurisită de lumânare fără să se gândească la ea. Fără să o perceapă acolo. Parfumul ei, de prăjituri cu migdale. Felul în care arăta, ca păcatul.

Aşa că nu se mai dusese acasă de trei zile.

În schimb, o tot supraveghease. O urmărise de la distanţă din clipa în care plecase de la el, în urmă cu trei nopţi, spre casa ei din Mayfair… La docuri, la depozit, în trăsura Norei.

O supraveghease în timp ce stătea cu umerii drepţi şi capul ridicat, ca şi cum nu ar fi rănit-o. Ca şi cum nu distrusese cu totul Anul lui Hattie. Din câte ştia ea, el făcuse astea pentru că era un monstru.

Pentru că nu-i putuse spune adevărul. Dacă ar fi făcut asta, războinica lui curajoasă l-ar fi căutat chiar ea pe Ewan, iar Whit nu-şi permitea aşa ceva. Aşa că o supraveghease fără ca ea să ştie, asigurându-se că era în siguranţă. Asigurându-se că Ewan nu avea să îşi pună în practică ameninţarea.

Era o pedeapsă devastatoare, deoarece ştia că o rănise. Lucrul ăsta era mai rău decât dacă ar fi pierdut-o. Aproape mai rău decât amintirea pielii ei mătăsoase şi a gustului ei, a senzaţiei că ea se destrăma sub el şi a enormei dovezi de putere de care avusese nevoie ca să nu rămână în ea şi să-i împărtăşească plăcerea şi să se bucure de a lui.

Cumva, acela fusese un act prin care se asigurase că el îi dădea lui Hattie ce ceruse şi nimic mai mult, un act care garanta ruinarea ei, dar nu şi regretul. Whit fu cel acaparat de regret. Pentru că, în clipa în care o avusese pe Hattie Sedley goală în faţa lui, nu voise decât s-o ţină acolo pentru totdeauna.

Dar nu putea face asta. Nu o putea proteja.

Diavolul se apropie de el.

— E acolo?

Whit nu răspunse.

— Băieţii mi-au spus că ai fost aici toată ziua.

— Şi ea.

Venise devreme în acea dimineaţă, arătând ca soarele. Intrase în clădire şi nu ieşise, aşa că Whit aşteptase – neclintirea şi incertitudinea fiind un adevărat test –, ca Orfeu care ieşea din iad.

— L-am găsit?

Diavolul clătină din cap, cu tristeţe în ochi.

— Nu, dar acoperişurile sunt cu ochii-n patru. Dacă o să apară aici sau la docuri, o să-l găsească. Se îndreptă şi intră în cameră. Şi tu eşti cu ochii pe doamna ta.

„Nu e a mea”.

— Nu o s-o rănească.

Era o promisiune goală. Ewan era înnebunit de suferinţă şi de furie, şi fiecare mişcare pe care o făcea era mânată de pasiune, nu de raţiune. Whit începea să-l înţeleagă.

— Odată ce-l găsim, o să-l omor cu mâinile mele.

— Şi o s-o faci pe Hattie a ta?

Nu. Avea să îl distrugă pe Ewan pentru că o ameninţase pe Hattie, dar asta nu schimba nimic. Mereu avea să existe un duşman. O ameninţare. Şi niciodată nu avea să o poată apăra. Se uită înapoi pe stradă, unde doi muncitori ieşiră din depozit, zâmbind larg.

Un fior de invidie îl străbătu. Oare o văzuseră?

Diavolul se aşeză lângă Whit şi se rezemă de perete. Fraţii stătură în tăcere câteva minute, iar de la distanţă un observator s-ar fi putut minuna de puterea lor.

— Nu poţi s-o supraveghezi pentru totdeauna, Bestie.

Dar putea. Avea să o supravegheze până când Hattie avea să îşi găsească o nouă viaţă, în Mayfair, departe de el. O putea supraveghea până când găsea un drum diferit, spre un viitor diferit. Cu un alt bărbat.

Gândul îl făcu să-şi încleşteze pumnii, şi îl urî, deşi ştia că era cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

Un alt bărbat o putea salva de pericolul pe care Whit îl atrăsese asupra ei.

Bestia se uită la doi bărbaţi care ieşiră din clădirea, cu cutii în mână, pe care le puseră în trăsura tatălui lui Hattie.

— Ce vrei?

Diavolul îşi lovi bastonul de gheată.

— Jamie a primit undă verde; doctorul i-a zis că poate să se întoarcă la muncă. Vrea să meargă pe o platformă de livrări.

— Nu.

Băiatul fusese împuşcat şi, ultima oară când îl văzuse Whit, era la un pas de moarte. Nu avea cum să-şi fi revenit complet, oricât de bun ar fi fost doctorul. Avea să îl lase pe Jamie să se întoarcă pe platformă după ce vedea cu ochii lui că acesta îşi revenise.

— O să lucreze în depozit până o să fie pregătit pentru platforme.

Diavolul încuviinţă.

— Asta i-am şi spus. Nu i-a plăcut.

— Zi-i să vină să mă vadă.

— Mereu faci pe protectorul, spuse Diavolul sec, în timp ce-şi ridică gulerul. Dumnezeule, cât de frig e! Când Whit nu răspunse, adăugă: Vagoanele din seara asta sunt pregătite.

Aveau un vas în port, plin ochi cu gheaţă şi alcool, cărţi de joc şi sticle. Totul aştepta să fie mutat în depozit, apoi distribuit în restul ţării. Şase vagoane aveau să se ducă spre şi de la docuri în acea seară, ca să golească transportorul.

— E muncă cinstită, zise Whit şi îşi scoase ceasurile din buzunar. Era şase şi jumătate. Se uită peste acoperişuri, spre doc, unde stăteau liniştite nişte vase, luminate de soarele după-amiezii târzii.

— Şi gheaţa când o să fie mutată?

— Nik verifică acum cât s-a topit, dar se scurge de două zile, şi am stabilit fiecare încărcătură disponibilă pentru zece jumătate. Diavolul arătă dincolo de râu, unde norii atârnau gri şi ameninţători. Se pare că vom avea

acoperire de la nori. O ţinem de o săptămână. Urmă o pauză. Asta dacă tu crezi că e sigur să o mutăm.

Întrebarea era: „Va veni Ewan după ea?”

— Nu caută bunuri, niciodată nu a făcut-o.

Diavolul rămase tăcut, însă bătu din bastonul lui infernal. Whit îl privi.

— Orice ai vrea să spui, spune odată.

— Nu-mi fac griji pentru Ewan.

— Cum adică?

— Se spune că Bastarzii s-au înmuiat, pentru că Bestia şi-a găsit o femeie.

„Am găsit-o şi am pierdut-o”.

— Dacă-şi fac griji că m-am înmuiat, să vină la mine. Se uită la depozitul Sedley. Am diversificat afacerile pe care le aveam.

— În scop profesional sau personal?

— Ambele, zise Whit, ştiind că era o minciună. Asta o ţine pe ea în siguranţă, şi acum putem să transportăm…

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

— Ce?

— Nu ştiu, somon sau bulbi de lalea.

— Ce prostii! De naiba ştii tu despre bulbii de lalea?

— M-am cam săturat să mi se tot spună că vorbesc prostii.

— Serios? Cine în afara mea ţi-a mai spus adevărul? Ochii i se aprinseră, şi un zâmbet larg îi apăru pe faţă. Frate, îmi place de ea.

Whit îi aruncă o privire.

— Să nu-ţi placă de ea. Nu e pentru asta.

— E pentru iubit?

Amintirea neplăcută reveni. „Nu pot să te iubesc”, îi spusese el, în timp ce ea se îmbrăca în grabă, disperată să plece din acea casă după ce Whit stricase noaptea pe care o petrecuseră împreună. Ce fel de bărbat imbecil îi spunea asta unei femei după ce făcuse dragoste cu ea?

Cu siguranţă, exista un alt mod prin care să o protejeze, altfel decât să o insulte. Dumnezeule. Ar fi trebuit să se pedepsească.

Nu conta că spusese adevărul.

— Un alt bărbat ar fi norocos să o iubească.

— De ce nu tu?

Îl fixă pe Diavol cu privirea.

— Ewan a amenințat-o.

Diavolul îl privi o clipă, lovind cu bastonul gheata. Apoi, spuse:

— Dacă e să ne diversificăm, va trebui să avem o discuţie despre vase.

— De ce?

— În primul rând, am face bine să învăţăm câte ceva despre somon şi lalele, dar, pe lângă asta, stau goale în port, ceea ce nu e bine pentru ele.

— Ce ştii tu despre ce e bine pentru vase?

— Nu ştiu nimic, dar acum, că deţinem o flotă, cred că unul din noi ar trebui să înceapă s-o facă, nu crezi? Se pare că va trebui să căutăm un expert în vase. Urmă o pauză, după care Diavolul întrebă: Cunoşti pe cineva pasionat de bărci?

Whit se întoarse spre fratele lui.

— Ce vrei de la mine?

— Ai dat-o în bară, zise Diavolul.

— Crezi că nu ştiu asta? Whit rezistă impulsului de a-i da un pumn fratelui său fără un motiv bun. A amenințat că o s-o omoare.

— Iar tu i-ai furat afacerea. Ai pedepsit-o pentru păcatele bărbaţilor. E ceva familiar. Asta fusese şi planul pe care îl folosise Diavolul înainte să se îndrăgostească de Felicity. Dumnezeule, ce lucruri le facem femeilor!

— Sunt nişte prostii, dar cum altfel să o protejez?

— Nu o faci, zise Diavolul. Să o protejezi înseamnă să o închizi undeva. Şi dacă ştiu ceva… e că femeilor nu le plac încuietorile.

— E genială şi ea ar trebui să se ocupe de afacere. Ea ar fi trebuit să se ocupe de la bun început, dar tatăl ei nu i-a dat voie.

Diavolul încuviinţă o dată.

— Atunci, soţul ei poate să i-o dea pe mână. Mesajul îl

lovi în plin, chiar înainte ca fratele lui să adauge: Căsătoreşte-te cu ea.

Era ironic felul în care căzură cuvintele, ca şi cum căsătoria ar fi fost o soluţie simplă, la care Whit pur şi simplu nu se gândise. Ca şi cum nu fusese consumat de ideea de a o lua de soţie. Ca şi cum nu şi-ar fi imaginat că mariajul ar fi ţinut-o aproape.

Dar nu ar fi protejat-o.

— Îmi amintesc că ţi-am recomandat ceva asemănător nu cu mult timp în urmă şi nu ai primit prea bine sugestia.

Diavolul se rezemă şi îşi încrucişă braţele la piept, cu certitudinea calmă a bărbatului care era iubit.

— Odată ce am acceptat ideea, totul a mers foarte bine.

Whit clătină din cap.

— Căsătoria nu e o opţiune.

— De ce? Ai putea să te căsătoreşti cu ea dacă tot o s-o urmăreşti ca un câine de pază pentru restul vieţii. Whit, o vrei. Am văzut cum ai sărit s-o aperi în seara cu bătaia. Am văzut că ţii la ea.

Bineînţeles că o voia. Dumnezeule, orice bărbat cu capul pe umeri ar fi dorit-o. Era sclipitoare, curajoasă, puternică şi frumoasă şi, când avea orgasm, se mişca precum păcatul.

Dar cum o putea aduce în lumea lui? Cum o putea pune în pericol?

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei să ştii ce cred?

— Nu.

— Ea te vrea?

„Sunt mii de motive pentru care nu m-aş căsători cu tine, iar locul în care ai crescut nu se numără printre ele.” Încă auzea furia din cuvintele lui Hattie.

— Nu.

Nu îl mai voia.

— De ce nu? Eşti păcătos de bogat, puternic ca un taur şi aproape la fel de chipeş ca mine.

— Doar de asta e nevoie?

— Dacă e atât de sclipitoare pe cât spui că e, clar e prea bună pentru tine, dar asta nu a oprit-o pe Felicity să se căsătorească cu mine.

— Felicity a făcut o greşeală.

— Să nu-i spui asta vreodată, zise Diavolul, cu un zâmbet prostesc pe faţă, după care redeveni serios. Spune-mi, te vrea?

Tăcere.

— Aha, deci de asta ai cumpărat afacerea.

— Nu! zise Whit, rezistând adevărului. Am cumpărat afacerea ca s-o protejez, aşa cum am discutat.

— Cu riscul de a mă repeta… spui prostii. Ai cumpărat afacerea pentru Henrietta Sedley. Ca atunci când eram băieţi şi încercai să atragi atenţia acelei fete cumpărând prăjitura la care se uitase toată după-amiaza. Cum o chema?

— Sally Sasser, zise Whit, care devenise imediat defensiv. Şi i-am dat prăjitura aia.

— Dar ai cumpărat-o ca să-i atragi atenţia, în loc să-i spui pur şi simplu că voiai să o scoţi la o plimbare. Ca un imbecil.

— Aproape ai distrus reputaţia soţiei tale pentru un sport, zise Whit.

— Aha! Diavolul zâmbi. Deci recunoşti că vrei să te căsătoreşti cu ea.

„Nu pot să te iubesc”.

Ar fi o altă persoană la care să ţină. Pe care să o protejeze.

Pe care s-o piardă.

— Nu o să recunosc aşa ceva, zise Whit, frustrat. Am cumpărat afacerea ca să o îndepărtez de Bastarzi. Am cumpărat afacerea pentru că asta ar proteja-o.

— Foarte bine. Pe ei de ce i-ai păstrat?

— Pentru că sunt şeful lor de numai o săptămână!

— Ba nu. De ce i-ai păstrat, frate?

Whit se opri.

„Pentru ea”.

Dumnezeule. Îşi trecu mâna peste faţă.

Îi păstrase pentru ea. Pentru că Hattie îi spusese că voia o companie de transport maritim, iar el voia să-i ofere ce-şi dorea.

Pentru că speranţa era o târfă capricioasă.

— Asta era.

— Du-te naibii! zise Whit. Erai aproape mort într-un şanţ când ţi-ai dat seama cât de rău ai dat-o în bară cu Felicity.

— Iar tu stai aici, cât se poate de sănătos. Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru înţelepciunea pe care o împărtăşesc cu tine. Acum, zi-mi cum ai dat greş, ca să-mi spun părerea de frate mai mare şi mai înţelept.

— Ne-am născut în aceeaşi zi.

— Da, dar e clar că sufletul meu e mai înţelept.

— Du-te naibii!

Diavolul nu se mişcă, lăsând tăcerea să cadă între ei, ştiind că tăcerea nu era niciodată tăcere dacă Whit era acolo. Tăcerea era gândire, la viteză mare. În cele din urmă, Whit spuse:

— E prea bună pentru mine.

Nu era nici urmă de negare în ochii Diavolului. Nici amuzament.

— Nu sunt ceea ce merită. M-am născut fiu bastard al celui mai rău soi de bărbat, am crescut într-o cameră din Holborn, apoi în mizerie şi prin lupte. Şi… Ewan. Nu pot să-i cer să trăiască în umbra lui.

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

— Nu cred că Henrietta Sedley e genul de femeie care să trăiască în umbra cuiva. Am auzit că aproape l-a pus la pământ pe Michael Doolan cu un cuţit furat de la tine.

Whit se încruntă.

— Era pregătită să-l facă bucăţi.

Diavolul zâmbi.

— Bine că ai apărut tu.

— Nu o întoarce. Nu e ca noi. Nu luptă murdar. E atât de curată, că mi-e imposibil să-mi imaginez că n-aş trage-o în mizerie dacă aş atinge-o.

— E atât de mai presus de tine, că abia o poţi vedea, zise Diavolul încet.

Cuvintele erau încărcate de amintiri.

— Da, zise Whit, uitându-se la strada goală de jos.

— Şi ea ce spune?

„Cum aş putea uita vreodată asta?” Ştiuse ce împărţiseră? Cât de rar era? Nu conta, pentru că Whit distrusese totul. O făcuse să se simtă ca o povară.

Ca şi cum nu avea să îşi petreacă restul zilelor în căutarea plăcerii pe care o simţise cu ea.

„Nu pot să te iubesc”.

„Nu ţi-am cerut niciodată iubire”.

— I-ai spus? îl întrerupse Diavolul. Despre trecut?

— Nu sunt destul de bun pentru ea.

Diavolul se lăsă în scaun.

— Greşeşti, dar niciodată nu am reuşit să te conving de asta. Nici Grace n-a putut. Dar ascultă-mă, frate. Eşti cel mai bun dintre noi toţi.

Ruşinea licări la auzul acelor cuvinte, iar Whit se uită în altă parte.

— Nu e adevărat. Nu am putut să te protejez. Se opri, gândindu-se la noaptea în care fugiseră. Nu am putut s-o protejez pe mama. Şi nu pot s-o protejez pe Hattie.

Diavolul oftă.

— Ewan e un nemernic, dar mereu a fost cel mai isteţ dintre noi trei. Mereu a ştiut care sunt slăbiciunile noastre. Eu credeam că sunt ca ducele.

Whit înălţă capul la auzul confesiunii.

— Nu semeni deloc cu el.

— În marea parte a timpului, ştiu asta. Asta aş vrea să ştii şi tu. Ochii lui de chihlimbar străluciră, plini de frustrare şi de insistenţă. Aş vrea să vezi că nebunul duce de Marwick îţi ameninţă fericirea pentru a doua oară în viaţă şi că, de data asta, ai ceva mult mai devastator de pierdut.

„Pe Hattie”.

— Şi aş vrea să vezi că, în ultimele zile, nu te-ai pedepsit numai pe tine, ci şi pe Hattie. Şi mai rău e că ai luat o decizie pentru ea. Îşi puse mâna pe umărul fratelui

său. Eşti mai mult decât salvatorul nostru.

Whit închise ochii, amintindu-şi de noaptea în care fugiseră.

— Abia mă puteam mişca. Ar fi trebuit să mă lăsaţi acolo.

— Nu. Diavolul se ridică şi ocoli biroul. Erai unul dintre noi. Ewan ne-a atacat pe toţi în noaptea aia. Ewan, care e pierdut, şi ducele, care e mort... Şi e momentul să pricepi că, fără tine, eu şi Grace nu am fi ajuns nicăieri. Fără tine, nu s-ar fi ales nimic de mahala. Bărbaţii nu ar avea locuri de muncă, femeile nu ar avea mândrie şi copiii nu ar avea îngheţată de lămâie de fiecare dată când avem un vas în port. Toate astea ţin de tine. Nu eu am construit aşa ceva. Eram prea furios şi răzbunător. Tu ai făcut totul. Pentru că mereu ai avut grijă de noi. Şi mereu o să fii cel mai bun dintre noi. Cuvintele plutiră între ei, până când Diavolul adăugă: Poate că Henrietta Sedley e cea mai bună femeie din lume, dar nici măcar pentru o secundă nu cred că nu eşti egalul ei.

„M-ai făcut egala ta”.

Cuvintele lui Hattie, pline de uimire.

Propria neîncredere a lui Whit.

— Nu pot să te conving de asta, zise Diavolul, în timp ce-l trase aproape pe fratele lui, până li se atinseră frunţile. Şi, din păcate, nici ea nu poate s-o facă.

Whit inspiră adânc.

— Nu pot s-o protejez.

— Nu. Diavolul clătină din cap. Dar cel mai bun lucru pe care-l poţi face este s-o iubeşti.

Să o iubească pe Hattie.

— Îmi cer scuze că deranjez ce pare un moment înduioşător, dar avem o problemă.

Fraţii se uitară în sus şi o văzură pe Annika, înaltă şi blondă, cu haina fluturând în vânt şi cu fruntea încruntată, ca şi cum ar fi fost în toiul iernii în Oslo.

— Nik! exclamă Diavolul, care-i dădu drumul lui Whit şi se ridică iute, cu un zâmbet larg pe faţă. Nu o să-ţi vină să crezi ce zvonuri am auzit.

Nik nu-l privi.

— Nu-mi pasă.

— Am auzit că ai o prietenă nouă.

Norvegianca se opri şi se uită la Whit, implorându-l din priviri.

— Zi-i să tacă.

Whit nu-şi putu opri propriul zâmbet, bine-venit după evenimentele din ultimele zile.

— Unde erai acum douăzeci de minute, când a venit aici? Aş fi vrut să facă acelaşi lucru.

— Unul dintre băieţi mi-a spus că aseară ai adus pe cineva care are mania vitezei pe acoperiş, ca să-i arăţi stelele, zise Diavolul.

— A fost ca să-mi cer scuze pentru că infractorii tăi începători i-au furat cabrioleta.

Atunci, înţelese. Nik şi Nora. Nu că Whit putea s-o învinovăţească pe femeie. Dacă Nora semăna câtuşi de puţin cu prietena ei, era irezistibilă. Dar mai întâi trebuia să se ocupe de altceva.

— Să-i spui domnişoarei că o să-i scot toate roţile de la vehicule dacă nu conduce cu mai multă grijă.

Nik îşi dădu ochii peste cap şi îi aruncă o privire Diavolului.

— Brixton ţi-a zis? Băiatul ăla trebuie să înveţe să mai tacă.

— Nu a fost Brixton, zise Diavolul, în timp ce lovea bastonul de gheată. Şi nu ai de ce să fii jenată. Am pomenit despre asta doar pentru că şi eu am fost pe acoperişul acela de nenumărate ori cu Felicity. Se uită la Whit. Poate ar trebui s-o aduci pe Lady Henrietta aici.

Ideea de a o aduce pe Hattie pe acoperiş şi de a sta lângă ea goală, sub stele, era devastatoare.

Whit se uită urât la fratele lui.

— Eşti un nemernic. Privi apoi la Nik şi rezistă impulsului de a se holba la obrajii ei de un roz aprins. Care e problema?

— Avem nevoie de patruzeci de bărbaţi capabili la docuri în seara asta, ca să ne ajute la descărcat.

Whit încuviinţă.

— Dar nu există patruzeci, zise ea. Nu sunt nici măcar patru.

Whit nu era îngrijorat – cel puţin, nu încă –, dar era nedumerit.

— Ce înseamnă asta?

Tânăra arătă spre docurile din depărtare.

— E linişte pe docuri.

— Asta pentru că Whit a cumpărat toate vasele, zise Diavolul. Am vorbit deja cu el, şi o să ne ocupăm de asta. Ce ştii despre somon?

Expresia lui Nik fu una confuză pentru o clipă. După care tânăra clătină din cap şi reveni la problema despre care vorbea.

— Nu de asta. Nu e nimeni care să facă munca.

Diavolul râse.

— E imposibil.

— Îţi jur că nu e, replică Nik. Nimeni nu lucrează la docuri. Nu există încărcături. Şi avem nouăzeci de tone de gheaţă care se topeşte chiar în vreme ce ne gândim ce poate fi posibil şi ce nu.

— I-am văzut pe muncitori toată ziua, zise Whit, arătând spre depozitul de peste drum. Au intrat şi au ieşit din Sedley, luându-şi banii.

— Posibil… Nik băgă mâna în buzunar, scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse lui Whit. Nu sunt bărbaţi care să se ocupe de încărcătura de pe docuri. Şi, dacă ar fi să ghicesc, aş spune că tu eşti motivul.

Whit se uită la bilet.

Bestie,

Felicitări pentru noua ta afacere! Multă baftă în găsirea unor bărbaţi dispuşi să lucreze pentru tine.

Aştept răspunsul tău.

A ta etc.,

Lady Henrietta Sedley

Viitoare proprietară a Sedley Shipping

Whit râse şocat şi se uită la Nik.

— De unde ai asta?

— Sarita a spus că Hattie a lipit-o de catargul vasului *Siren* acum nicio oră.

— Ce e vasul *Siren?*

— Unul dintre noile noastre vase.

— Imposibil. Nu a plecat din depozit de când a venit.

— Ba se pare că a făcut-o. Am găsit biletul fluturând în bătaia brizei, fiind practic singurul zgomot din zona docurilor.

Acele docuri erau pline de fiecare dată când era un vas cu încărcătură. Bărbaţii se înghesuiau, ştiind că oricine cu spatele puternic şi mâna fermă putea face bani frumoşi. Whit se uită la bilet.

— Nu avem destule mâini?

Nik clătină din cap.

— Nu. Avem oamenii noştri, dar nu sunt nici pe de parte de ajuns ca să golim vasul pe cât de repede avem nevoie.

Cum făcuse asta?

Diavolul fluieră, un sunet lung şi jos.

— Credeam că nu joacă murdar.

Inima lui Whit începu să bată cu putere. Asta spusese, nu? Dar ce făcea ea acum era murdar. Minunat de murdar. Ridică biletul la nas, inspirând parfumul de migdale.

— Nu trebuie protejată, zise Diavolul, cuvintele lui fiind pline de umor sec. Dumnezeule, noi trebuie să fim protejaţi de ea. A provocat un război chiar sub nasul nostru. Trebuie să te duci să-ţi iei fata, Bestie. Ne pune în pericol tot transportul. Nu trebuie să-ţi spun de câte luni am avea nevoie ca să refacem stocul de şampanie dacă i se întâmplă ceva.

Whit ar fi trebuit să fie furios. Şi era. Hattie se pusese în pericol ca să îl întreacă. Dar, în acelaşi timp, vibra de entuziasm. Nu o pierduse.

Războinica lui nu terminase cu el.

— Mi-a promis rivalitate.

Un alt fluierat lung de la Diavol, şi apoi:

— Asta e dovada că nu e de ajuns să priveşti, frate. Dacă vrei să o protejezi, cea mai bună opţiune e să stai alături de ea.

Capitolul 22

După o copilărie petrecută pe punţile vaselor, în umbra tatălui său, Hattie rareori se simţea mai confortabil decât atunci când era pe apă, chiar dacă apa cu pricina însemna Tamisa la reflux. Stătea pe docul ridicat, la prora transportatorului, cu un felinar la picioare, uitându-se la râul negru şi minunându-se de tăcerea de pe docuri, într-o seară în care un vas era în port şi gata să fie descărcat.

Durase trei zile, nişte fonduri considerabile, fiecare favoare pe care o obţinuse vreodată când lucra la Sedley Shipping şi fiecare gram de bunăvoinţă pe care o atrăsese de la bărbaţii şi femeile de pe docuri, însă Hattie reuşise să blocheze toată forţa de muncă disponibilă la docuri în acea seară, iar Whit nu avea de ales şi trebuia să vină după ea.

Ştia că era prostesc, dar voia ca el să vină după ea. Deoarece, oricât de ruşinată şi de jenată se simţise când plecase de la el de acasă, în urmă cu trei seri, încă voia să-i demonstreze că era un adversar puternic. Un rival respectat.

„Ce minciună!”

Voia ca el să vadă că se potriveau perfect.

„Nu pot să te iubesc”.

Din fericire, nu trebui să se confrunte cu amintirea cuvintelor lui, deoarece Whit sosise. Îl simţi înainte să vorbească, prezenţa lui schimbând aerul din jur, făcând-o să se simtă, în acelaşi timp, puternică şi fără suflu.

Se întoarse spre el. Entuziasmul îi curgea prin vene când îşi ridică faţa, briza rece provocând valuri pe Tamisa şi fluturându-i fusta în jurul picioarelor. Hattie se strădui să

pară cât de puternică se simţea în acel moment. Şi era puternică. Din ce în ce mai puternică, pe măsură ce el se apropia.

Rivalul ei.

Egalul ei.

Mai mult. Oare el chiar nu simţea asta?

Paşii lui mari străbătură puntea, în timp ce privirea lui rămase fixă. Hattie nu se mişcă, şi, pentru o clipă scurtă şi minunată, întreaga lume dispăru, şi ea era triumfătoare, ca şi cum planurile pe care le făcuse pentru Anul lui Hattie nu se destrămaseră.

Până la urmă, ea îl chemase.

Whit se opri la baza treptelor care duceau spre ea.

— Ai încălcat o proprietate privată.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Şi tu ai venit să mă expediezi cât de repede posibil?

— Asta e barca mea, Lady Henrietta.

Cuvintele erau ferme, spuse pe un ton care cu siguranţă pusese legiuni întregi de bărbaţi pe fugă. Dar Hattie nu era bărbat şi nici nu era intimidată de el. Nu o făcea decât să vrea să îl domine.

— Vasul ăsta, zise ea apăsat, stă în portul ăsta, gol şi putred.

Whit blestemă încet şi se uită spre cer.

— Am afurisitele de bărci de o săptămână, deci nu e cazul să plănuieşti o înmormântare pentru ele chiar acum.

— Nu trebuie să plănuim o înmormântare deloc, zise ea, ridicând felinarul de la picioare şi îndreptându-se spre baza scărilor. Dacă mi le dai mie la schimb.

— Pentru ce?

— Pentru bărbaţii pe care i-am blocat. Cei de care ai nevoie ca să îţi salvezi gheaţa. Cei după care ai venit.

Whit ridică dintr-o sprânceană.

— Nu poţi să-i blochezi pentru totdeauna.

— Pot să-i blochez destul cât optzeci şi ceva de tone de gheaţă să se topească.

— Nouăzeci şi ceva, o corectă el.

— Nu pentru mult tip, zise ea. Ce e în gheaţă? Şi mai mult din burbonul care îţi place aşa mult?

Ceva licări în privirea lui. Uimire. Admiraţie. Hattie rezistă impulsului de a zâmbi triumfătoare.

— Nu-mi pasă de încărcătura adevărată. Tu nu vrei vasele astea, iar eu le vreau. Şi o să-ţi fie foarte greu să conduci o afacere de transport maritim din docurile astea, cu bărbaţii ăştia, dacă eu nu o să vreau s-o faci.

— Nu ştii cu cine te pui.

— Se pare că mă pun cu egalul meu, dacă mă întrebi.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană, şi un fior de entuziasm o străbătu.

— Până la urmă, am reuşit să blochez toate ajutoarele de aici până în Wapping – ceva ce niciunul dintre rivalii tăi nu a făcut vreodată. Ce opţiuni ai acum?

O privi în tăcere.

— Eşti mândră de tine, nu-i aşa, războinico?

Hattie zâmbi.

— Da. Trebuie să recunoşti că e o mişcare magnifică.

El nu-i răspunse, însă ea văzu o mică zvâcnire a buzelor, mişcare ce o făcu să vrea să se arunce în braţele lui şi să-l sărute, deşi era duşmanul lui.

Rezistă însă impulsului şi schimbă tactica.

— Ştii de ce vasele au chipuri sculptate?

— Nu.

Hattie zâmbi şi ridică felinarul de la picioare.

— Le-au avut încă de la începutul navigării în lume. Vikingii. Roma şi Grecia. Fiecare cultură care a navigat pe mare a folosit astfel de chipuri. Se duse în capul scărilor, privindu-l de sus. Anticii marinari nordici credeau că sculptura era soarta transformată în realitate. Un vas mare putea să aibă opt sau chiar zece, care ocupau destul spaţiu şi cântăreau destul de mult. Erau făcute pentru a proteja în orice situaţie – una era pentru ape calme, alta pentru furtuni, alta pentru a calma vântul. Dacă era o ciumă la bord? Exista şi o sculptură pentru asta.

Whit continuă să tacă.

— Când apărea o furtună pe mare, echipajul trăgea

trapele şi lega pânzele, pregătindu-se pentru ape tulburi. Dar erau şi membri ai echipajului a căror treabă era să schimbe sculptura, cu una care îi proteja de rău, îi apăra de furtuni sau îi ducea pe marinari spre paradis dacă se întâmpla ce era mai rău. Hattie îl privi cu atenţie. Se spune că, dacă un vas se scufundă fără o astfel de sculptură, marinarii care mor bântuie marea.

Hattie se opri, iar ochii lui străluciră.

— Continuă!

Mereu o asculta. Mereu o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost singura persoană care exista în întreaga lume.

— Sculpturile care înfruntau furtuni şi cele care îi ghidau pe marinari spre moarte reprezentau mereu femei. Se uită la râul negru, unde fluxul scăzuse şi vasele se aşezaseră în albia noroioasă. Când eram mică, mi se părea minunat. Până la urmă, era ghinion ca fetele să navigheze, însă fiecare vas avea şase femei care abia aşteptau să întâlnească marea.

Făcu o pauză, amintindu-şi miturile pe care i le spusese tatăl lui.

— Doar când erai mică?

Hattie îl privi.

— Acum, înţeleg că ideea cum că femeile aduc ghinion pe un vas e o prostie pe care oamenii o spun ca să le împiedice pe femei să trăiască viaţa pe care o vor.

— Zi-mi restul, o îndemnă el.

— E doar o poveste, spuse ea. O poveste menită să-i convingă pe tineri să plece pe mare şi să renunţe la viaţa lor. O legendă trecută de la un bărbat la altul, astfel încât, atunci când întâlnesc moartea inevitabilă, să pară că tocmai aşa şi era – inevitabilă. Şi, în plus, nu era chiar aşa rea, deoarece se aşteptau la asta.

— Şi?

— Credem poveşti, mai ales când pare că nu pot fi adevărate.

Începu să coboare scările spre el. Whit nu se mişcă.

— Deturnarea vaselor nu e ceva demn de legende. Lovitură la cap? Ai avut mii se astfel de lovituri. Hattie păşi

pe ultima treaptă, fiind destul de sus cât să îl privească în ochi. Dar seara în care docurile au devenit tăcute?

Whit râse încet.

— O poveste demnă de spus mai departe.

— Această poveste mă transformă într-o regină. Femeia care a îmblânzit Bestia.

Whit lăsă privirea în jos şi, pentru o clipă, ochii i se umplură de păcat. Apoi, spuse:

— Îţi place asta?

Da, îi plăcea, dar doar dacă avea să fie regina lui. Hattie ignoră gândul imposibil.

— Dacă renunţi la aceste vase, încărcătura ta o să fie descărcată în seara asta, aşa cum plănuiserăţi. Şi nimeni nu trebuie să afle de ceea ce am făcut. Dar dacă nu o faci…

— Asta e şantaj, zise el.

— Prostii, zise ea. E negociere. Între rivali.

— A, spuse el încet.

Hattie îşi dădu seama că, dacă s-ar fi aplecat puţin, ar fi fost destul de aproape cât să-l atingă. Whit însă nu păru interesat de asta.

— Dacă nu-ţi place negocierea, am şi o propunere.

— Te ascult.

— Tu deţii puterea în Covent Garden, şi, în seara asta, eu am demonstrat că puterea mea stă în docuri.

Hattie se opri.

— Un parteneriat.

Ea încuviinţă.

— Afaceri.

— Totul legal, zise el.

— Cel puţin, din partea mea, replică ea.

Adora felul în care buzele lui zvâcneau. Îl adora pe el. Ar fi vrut să poată propune un alt gen de parteneriat. Unul care se termina cu ei doi împreună – şi ziua, şi noaptea.

Îşi dori ca el s-o fi putut iubi.

Whit îşi scoase ceasurile din buzunare, se uită la ele, după care le puse la loc. Se uită în depărtare, foindu-se, şi, pentru o clipă, Hattie crezu că bărbatul avea să plece. Dar nu o făcu. În schimb, inspiră adânc şi expiră încet. Apoi, ca

şi cum ar fi purtat cuvintele de mult timp, spuse:

— M-am născut la St. Thomas, Southwark.

Hattie se opri, şocul cuvintelor, al revelaţiei personale fiind copleşitor. Mama lui nu fusese căsătoriă. St. Thomas era un spital pentru mamele necăsătorite, un loc mizerabil. Majoritatea bebeluşilor născuţi acolo erau trimişi la orfelinatele din oraş. Mamele lor erau făcute să creadă că, dacă ar fi crescut copiii singure, i-ar fi condamnat la o soartă mai groaznică decât cea oferită de spital.

Ca şi cum orfelinatele ar fi fost mai bune decât un cămin, fie el şi sărac. Ca şi cum instituţiile ar fi fost mai bune decât familiile, oricum ar fi ele.

— Saviour, şopti ea, fără să se poată opri.

„Să nu-mi mai spui niciodată aşa”.

Ecoul furiei lui din noaptea trecută, când Hattie îi aruncase numele în faţă, fu rapid şi neplăcut, iar Hattie adăugă imediat:

— Îmi pare rău, nu am vrut să…

— Nu, zise el, cu un uşor zâmbet, ca şi cum ar fi încercat s-o liniştească. Ai dreptate. Am fost numit după locul unde m-am născut şi după bărbatul care a fondat spitalul. Plata mamei pentru un pat. Au fost sute ca mine. Mii.

Hattie vru să-l consoleze, însă ştiu că el nu avea să o lase.

— Şi mama ta? Cum o chema?

— Maria. Whit se uită dincolo de ea, spre râul întunecat, unde şase bărci cu vâsle îşi făceau drum prin ceaţă, felinarele din ele transformându-le în nori plutitori. Maria de Santibanez. Au trecut douăzeci de ani de când l-am spus ultima oară cu voce tare. Obişnuia să-mi spună că împărţea numele cu o rudă veche, dama de companie a unei regine, de parcă asta ar fi însemnat ceva.

— A însemnat, pentru ea.

— Ar fi atât de încântată dacă ar şti că sunt aici. Vorbind cu fiica unui conte.

— Fiica unui conte din pur noroc, îi reaminti ea. După ce tata o să moară, totul o să dispară. Şi o să mă pot baza

pe propriile forţe.

— În puţinele săptămâni de când te cunosc, Henrietta Sedley, am observat că forţele tale sunt peste ale altora. Ţie ar trebui să-ţi dea titlul de contesă.

Hattie pufni.

— Nu-mi pasă de titlu.

— Tatăl meu a fost duce.

Hattie rămase cu gura deschisă la auzul cuvintelor, pronunţate ca şi cum s-ar fi pregătit să intre într-o sală de bal din Mayfair. Hattie clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să îşi limpezească mintea.

— Ai spus că…

— Au trecut douăzeci de ani de când am pronunţat numele mamei mele, iar asta nu am spus niciodată. Dar, da, tatăl meu era duce.

— Şi te-ai născut la St. Thomas.

— Părinţii mamei mele au venit din Spania ca să lucreze pe moşia tatălui tatălui meu. Whit făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi dat seama de asta pentru prima oară. Pe moşia bunicului meu. După o clipă, continuă: Tatăl mamei mele a fost un mare crescător de cai. A fost adus din Madrid ca să aibă grijă de grajdurile de pe moşie. Mama s-a născut acolo şi a fost crescută la o aruncătură de băţ de glorie.

Crescută pe o moşie ducală din Anglia, fiica îngrijitorului de cai ar fi fost fericită şi mulţumită, menită unei vieţi de soţie şi mamă. S-ar fi căsătorit bine. Whit s-ar fi putut naşte într-o viaţă care nu semăna deloc cu cea din mahalaua din Covent Garden.

— Ce s-a întâmplat?

— Părinţii ei au murit de tineri, iar ea a primit un loc în casa principală.

Spaima o copleşi pe Hattie. Auzise povestea de mii de ori. Bărbaţii înstăriţi şi felul în care le distrugeau pe tinerele din jurul lor.

— Whit…

Se întinse după el, dar bărbatul se dădu la o parte.

— Nu a spus niciodată vreun cuvânt urât despre el.

Obişnuia să inventeze scuze pentru ce făcea. Până la urmă, el era duce, iar ea – o servitoare. Nu se puteau căsători. Dar ea era frumoasă, iar el – fermecător, şi bărbaţii erau bărbaţi…

Se opri, iar Hattie analiză obrajii înalţi şi buzele pline, care o lăsaseră fără cuvinte prima oară când îl întâlnise. Nu îi era greu să creadă că mama lui fusese o mare frumuseţe.

Când Whit o privi, avea ceva în ochii de chihlimbar, care se asemănau cu ai fratelui lui şi pe care îi moştenise, probabil, de la tatăl lor.

— Am făcut multe lucruri în viaţa mea. Lucruri care mă vor trimite direct în iad. Dar niciodată nu am repetat păcatele tatălui meu.

— Ştiu asta.

Fără doar şi poate, ştia acel lucru.

Whit inspiră adânc.

— Eram tânăr şi nu înţelegeam. O credeam. Credeam că am plecat de pe moşie pentru că asta trebuia făcut şi că trebuia să fim recunoscători pentru salteaua noastră plină de purici din Holborn şi pentru banii pe care-i aveam, care nu erau destul nici ca să aprindem lumânări ca ea să vadă bine. Dar acum…

Se opri, iar ea aşteptă. Ura povestea. Era disperată după ea.

— Acum, ştiu de ce a fugit de acolo – ca să nu mă ia de lângă ea.

Hattie simţi un nod în piept la auzul suferinţei din vocea lui.

— M-ar fi luat de lângă ea, dar nu asta era problema. Asta ar fi fost bine pentru ea, ar fi salvat-o. În schimb, a ales să se sacrifice pentru mine.

Nu era adevărat.

— Nu a făcut asta.

— Ba da, zise el, pierdut în amintirea femeii care îl iubise cu disperare. Când el ne-a găsit, nici măcar nu s-a uitat la ea, a venit direct la mine.

— Te-a luat de lângă ea, zise ea încet.

Whit o privi în ochi, cu ceva ce aducea a recunoştinţă,

apoi se întoarse. Hattie îl urmă, ca şi cum ar fi fost legată de el. Când ajunse în centrul vasului, la catarg, bărbatul se întinse şi atinse lemnul lovit de acolo, unde, de-a lungul timpului, mii se lucruri fuseseră bătute în cuie.

Vorbi cu catargul.

— Tu ţi-ai lăsat biletul aici.

Hattie nu ezită la schimbarea de subiect.

— Am o înclinaţie spre dramatism.

El o privi peste umăr.

— Anul lui Hattie.

— Până acum, e absolut groaznic.

— Lucrurile necesită timp, zise el.

— Am aşteptat destul deja.

Whit încuviinţă. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se sprijini de catarg, cu pălăria lăsată peste ochi, haina fluturându-i pe lângă corp. Arăta ca un marinar, şi, pentru o clipă, Hattie se întrebă cum ar fi dacă ar fi a lui. Dacă nu ar trebui să se lupte cu el. Dacă Whit pur şi simplu ar înveli-o în haina lui şi ar lăsa-o să se bucure de căldura lui, iar ea şi-ar arunca braţele în jurul gâtului său şi…

L-ar iubi.

Dacă acel bărbat remarcabil ar lăsa-o să-l iubească?

Whit îşi băgă din nou mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Vreau să-ţi spun restul.

— Vreau să aud.

El o privi, ca şi cum l-ar fi surprins.

— O să fie groaznic, nu? adăugă ea.

— Da, spuse el.

Ea încuviinţă.

— Şi nu ai mai spus nimănui asta.

— Nu.

— Zi-mi câte ceva.

Bărbatul se uită la catarg, unde pânzele erau strânse şi legate.

— De ce ai vrea aşa ceva?

„Pentru că te iubesc”.

Hattie nu putu spune asta, aşa că făcu un pas spre el,

apropiindu-se destul cât fusta ei să se înfăşoare în jurul picioarelor lui, şi spuse:

— Pentru că pot.

Iar asta păru să fie de ajuns.

— Eram patru.

— Toţi născuţi în aceeaşi zi.

Asta îi spusese.

— Mama Diavolului era soţie de marinar. A mea era servitoare, a lui Ewan era curtezană, iar a lui Grace, ducesă.

Hattie făcu ochii mari.

— E legitimă? Dar credeam că ai spus…

— Tatăl lui Grace nu era tatăl nostru, dar mama ei era ducesă şi a rămas însărcinată în aceeaşi perioadă ca mamele noastre.

Hattie tăcu, uimită de toată nebunia care venea la pachet cu titluri şi privilegii.

— Ducele era disperat după un moştenitor şi ştia că cea mai bună şansă pentru asta era copilul din burta soţiei lui, chiar dacă nu era sânge din sângele lui.

— De ce nu a aşteptat ca ducesa să rămână din nou însărcinată? Să încerce să facă un băiat? Unul care să fie al lui?

Whit zâmbi la auzul întrebării.

— Pentru că ducesa a făcut imposibil pentru ca el să mai aibă copii.

— Cum?

Zâmbetul lui era contagios.

— L-a împuşcat.

— Mortal?

Nu era posibil.

— Nu. În ouă.

— Nu! Hattie făcu ochii mari, apoi îi miji, plini de ură. Foarte bine i-a făcut.

— Dacă eşti curioasă, Grace a moştenit ţinta mamei ei.

— Chiar sunt, şi o să vreau să ne întoarcem la asta, dacă se poate.

— Cu plăcere.

Hattie se bucură de felul în care răspunsul o făcu să simtă că aveau o viaţă de conversaţii înaintea lor. Whit continuă:

— Aşadar, ducesa a făcut un copil, dar era fată. Iar nemernicul meu de tată a botezat-o ca băiat şi le-a trimis pe ea şi pe mama ei la ţară.

— E ilegal. Înseamnă trădarea liniei.

— Da, zise Whit. Şi se pedepseşte cu moartea dacă un moştenitor fals e pus în locul celui adevărat.

— De asta a trebuit să fugiţi, pentru că ştiaţi, iar el se temea că le veţi spune oamenilor.

— Ce fată isteaţă! zise el, cu admiraţie în privire. Şi avea dreptate, doar îţi spun ţie, nu?

Dar nimănui altcuiva. Niciodată.

— Nu înţeleg. Hattie ezită. Pe cine a vrut ca moştenitor?

— Ducele era lacom şi arogant şi voia un moştenitor pe care să-l modeleze după el. Căruia să-i dea moştenirea. Avea trei fii, dar noi nu ştiam de el. Ne supraveghease. Pe Diavol în orfelinat, pe Ewan într-un bordel din Covent Garden şi…

Se opri.

— Şi pe tine, cu mama ta.

O femeie care îl iubea. Într-o casă care oferea siguranţă. Lecţii de citit. Hattie simţi un nod în piept.

— Nu pentru mult timp, zise el. Ne-a dus la ţară, la reşedinţa ducală, şi ne-a dezvăluit planul. Unul dintre noi urma să fie moştenitorul lui. Băiatul acela avea să moştenească totul. Bani, putere, pământ, educaţie. Nu avea să ducă niciodată lipsă de nimic. Urmă o pauză, apoi: Nici familia lui.

Hattie simţise că aveau să urmeze acele cuvinte. Ştiuse că, într-un final, acel duce monstruos avea să ameninţe singurul lucru important pentru Whit. Pe mama lui.

— Cum? întrebă ea.

Nu voia să ştie.

— Ne-am luptat pentru titlu. În sute de feluri. Mii. A început uşor. Alergări şi dans.

„Valsul”. Spusese că tatăl lui îl obligase să înveţe să valseze.

— Teste despre modul potrivit de adresare. Tacâmurile potrivite. Aşezarea cristalului corect. Apoi a devenit însă clar că nu-i păsa de asta. Ce voia era un fiu puternic, care să-i ducă linia mai departe şi să impresioneze întreaga lume.

Dacă existase vreodată un bărbat care ar fi putut să fie toate acele lucruri, care era toate acele lucruri, acela era Whit.

— Ce v-a obligat să faceţi?

— Există un motiv pentru care, atunci când am ajuns în Londra, ştiam să ne batem.

Hattie făcu ochii mari.

— V-a obligat să vă bateţi unii cu ceilalţi?

Whit încuviinţă.

— Până şi asta era uşor. Chiar dacă nu ne cunoşteam, eram fraţi, şi eram bucuroşi să ne mai tăvălim când trebuia. Am învăţat repede cum să dăm cu pumnul şi cum să pară că durea, dar să-l retragem în ultima clipă, ca să nu facem daune. Ewan era cel mai priceput la asta. Venea spre tine ca un bolovan şi ateriza uşor, ca o pană.

Pentru o clipă, Hattie simţi recunoştinţă faţă de acest bărbat, despre care ştia că avea să devină personajul negativ. Cel care încercase s-o omoare pe Grace şi îl tăiase pe Diavol pe obraz.

— Credeam că suntem geniali. Lucram împreună ca să-l doborâm pe tatăl nostru. Nu ştiam că totul făcea parte din plan. Că ne făcuse o echipă ca să ne poată folosi pe unii împotriva celorlalţi. Şi fix asta a făcut. A început să se joace cu noi. Îl ameninţa pe unul dintre noi, ca să înceapă o bătaie cu ceilalţi. Ameninţările erau complet nebuneşti. Dacă doi dintre noi nu se băteau până când unul ajungea pe jos, al treilea era bătut până când o făceam.

— Ai vrut să-i salvezi.

— Da, bineînţeles.

„Saviour”. Nu era doar numele lui, ci întreaga lui fiinţă.

— Ne dădea dulciuri, apoi le lua. Cadouri. Jucării. Animale. Orice ne plăcea. Îi plăcea să ne forţeze să implorăm pentru ce iubeam. Whit o privi. Mă tachinezi din cauza dulciurilor cu lămâie? Sunt din cauza lui. Mulţumesc pentru cele cu zmeură.

— Cu plăcere.

Hattie şi-ar fi dorit să-l poată ţine înconjurat de dulciuri pentru totdeauna. Voia să-l tragă aproape şi să-l ţină strâns, dar acel bărbat mândru şi puternic nu avea s-o lase.

— După o perioadă, nu am mai rezistat şi am început să-mi fac planuri să evadez. Ştiam că, dacă m-aş întoarce aici, în Holborn, aş găsi-o pe mama şi am putea fugi. Asta era planul meu. Să mă întorc aici şi să fug.

Hattie ar fi renunţat la tot ce avea – afacere, bărci, avere, la tot – ca să schimbe ce urma să spună Whit. Însă nu avea cum.

— Mi-a spus că, dacă rămân, o s-o ţină în viaţă. Devenise clar că nu eram acolo ca să câştig, că niciodată nu fusesem în cursa pentru a deveni duce. Ura că o moştenisem pe mama. Spunea că sunt prea mic. Prea închis la culoare. Mă adusese ca să-i antreneze pe ceilalţi. Eram acolo pentru ca Diavolul şi Ewan să mă bată şi, dacă suportam bătăile, dacă pierdeam competiţia, mă puteam întoarce acasă la mama, cu destui bani cât s-o scap de viaţa pe care fusese forţată s-o trăiască.

Whit tăcu vreme îndelungată, iar Hattie suferi în tăcere pentru băiatul frumos care fusese şi pentru bărbatul magnific care devenise.

— Aş fi putut s-o salvez.

Asta fusese o minciună, iar Hattie nu avea nevoie de confirmare. Ştia în adâncul sufletului că fusese o minciună.

— Era un monstru, zise ea. Un bărbat infect, putred şi laş.

Whit o privi surprins.

— Eşti furioasă.

— Bineînţeles! Eraţi copii, iar el – un bărbat în toată firea, cu bani şi putere. Ce fel de om îşi manipulează propriii copii?

— Unul care vrea un moştenitor.

— Moştenitorii nu înseamnă nimic odată ce ai devenit cadavru, zise ea, după care avu o revelaţie. Stai un pic. Moştenitori. Tu ai fugit, împreună cu Diavolul şi cu Grace.

Whit încuviinţă.

— Ewan a devenit moştenitorul. Un duce. V-a trădat.

O altă încuviinţare.

— Şi acum, unde e?

— Nu ştiu.

Cuvintele erau pline de frustrare.

— Dar e aici, pe aproape, zise ea.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Nu o să îl las să te rănească. O să te protejez.

Ăsta era. Răspunsul ei.

— Deci asta e. Mă protejezi de el.

Whit o privi.

— Până la ultima suflare.

Ea clătină din cap.

— Nu mi-e frică de el.

— Ar trebui să-ţi fie. Mie mi-e.

— Lui ar trebui să-i fie frică de mine, spuse ea furioasă. Aş vrea să sar la gâtul lui cu mâinile goale.

Whit făcu ochii mari şi pufni.

— Eşti foarte supărată.

— Să nu îndrăzneşti să râzi, nu e deloc amuzant. Nu înţelegi? V-au luat destul. Nu o să-l las să mă ia şi pe mine. Hattie tremura din cauza furiei, neputând împiedica lacrimile care apărură în jurul nodului din gât. Aş vrea să-l găsesc şi să-l distrug. Aş vrea să iau unul din cuţitele tale şi să-l înfig direct în inima lui neagră.

Whit o luă în braţe.

— Draga mea, nu plânge, totul e în trecut.

— Ba nu, zise ea, în timp ce-i dădu mâna la o parte. Ai dus asta cu tine ani întregi. O să porţi greutatea asta pentru totdeauna, şi urăsc asta. Îi urăsc. Doar nu credeai că

o să aud povestea asta, despre bărbatul pe care-l iubesc şi oamenii pe care-i iubeşte *el,* şi nu o să vreau să distrug pe oricine s-a pus în calea lui.

El se opri.

— Hattie.

Ea nu-l băgă în seamă.

— Să distrugi viaţa unor *copii?* Pentru un afurisit de titlu? Ce aberaţie. Singura mea consolare e că tatăl tău, mă bucur s-o spun, putrezeşte în iad.

— Hattie, zise el, ca şi cum ar fi avut ceva urgent de spus.

— Ce e? întrebă ea furioasă.

— Mă iubeşti?

Căldura o străbătu, urmată de frig, apoi de panică pură.

— Ce? Nu. Ce? făcu o pauză. Ce?

În ochii lui minunaţi sclipi amuzamentul.

— Hattie, ai spus că mă iubeşti. Mă iubeşti?

— Nu am spus asta.

Nu spusese. Sau poate…

— Ba da, ai spus-o, dar nu asta e ideea.

— Atunci, care e?

— Mă iubeşti?

— Eu… Făcu o pauză. Îl urăsc pe tatăl tău.

Whit zâmbi.

— Ei bine, e mort, deci ai câştigat din punctul ăsta de vedere.

O trase aproape.

— A fost o moarte foarte dureroasă?

Hattie vorbi cu umărul lui. Adoră felul în care braţele lui o înfăşurau. Era disperată după atingerea lui, după dovada că Whit supravieţuise iadului din copilărie şi acum era acolo, puternic şi sănătos. El o sărută pe tâmplă.

— Agonizantă. Spune-mi că mă iubeşti.

Hattie se afundă în căldura lui, neputând să-i reziste. Era atât de mare, iar acest lucru îi plăcea mult prea mult. Îi plăcea de el mult prea mult. Îl iubea mai mult decât ar fi trebuit, deoarece el nu avea să-i împărtăşească niciodată

sentimentul.

— Nu, şopti ea.

El îi ridică bărbia, ca s-o privească.

— Te rog?

— Nu.

Hattie clătină din cap. Whit se aplecă şi o sărută. Un sărut mic, delicat şi perfect.

— De ce nu?

„Pentru că tu nu mă iubeşti”. Cuvintele pe care el le spusese în urmă cu câteva seri îi erau întipărite în minte. „Nu pot să te iubesc”. Nu avea de gând să-i spună asta. Nu atât timp cât el nu putea să-i răspundă la fel.

— Pentru că nu vreau să fiu o povară.

— Cum ar fi asta o povară pentru mine?

— Ţi-ai petrecut toată viaţa protejând oameni. Simţindu-te responsabil pentru ei. Salvându-i. Oferind din tine, chiar şi când nu era cazul. Iar eu nu vreau să fiu parte din asta. Nu vreau să fiu o altă persoană pentru care te simţi responsabil. Nu vreau să fiu o altă persoană căreia îi aparţii pentru că nu poţi să te controlezi. Hattie inspiră adânc, dorindu-şi să se calmeze. Nu vreau să fiu o corvoadă.

Whit se încordă, briza rece jucându-se în jurul lor. Pentru o clipă, Hattie crezu că avea să îi dea drumul. Era, probabil, un gest rezonabil. Probabil ar fi trebuit să se retragă, căci tocmai îi spusese că nu voia să fie povara lui.

Dar adevărul era că nu voia să plece de lângă el. Voia să rămână acolo. Pentru totdeauna.

Pentru că îl iubea. Pentru că voia să-l protejeze.

Braţele lui se strânseră în jurul ei, iar Hattie inspiră, umplându-şi plămânii cu el. Lămâie, dafin şi un miros delicios. Închise ochii şi se lăsă pradă lui, catargul din spatele lui făcând un bărbat solid şi puternic şi mai solid. Şi mai puternic.

— *Siren,* zise el după o vreme.

Cuvintele se pierdură în briza care venea dinspre râu. Vasul se numeşte *Siren.*

Ea încuviinţă.

— E cel mai mare dintre cele şase pe care le-ai cumpărat ca să mă pedepseşti.

— Nu ca să te pedepsesc. O sărută pe tâmplă. Vorbi spre părul ei. Trebuie să mă crezi că nu am făcut asta ca să te rănesc.

Voia să-l creadă, dar nimic nu avea sens. Înainte să-l întrebe, el începu să vorbească:

— Sirenele. Femei frumoase care îi puteau face pe bărbaţi să se arunce în mare. Încarnarea tentaţiei. Cântau cele mai adânci dorinţe ale bărbaţilor şi făceau imposibilul să pară posibil. Te puteau face să crezi că ţi se îndepliniseră visurile.

— Şi săracul Ulise, care dăduse peste aceste femei malefice. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ocolit insula.

Whit râse. Sunetul jos al unei minunate tentaţii.

— Dar Ulise nu a dat peste ele. S-a dus să le caute, ştiind ce-l aştepta. Se uită la ea. Ca noi toţi, crezuse că putea gusta fără să fie pierdut.

Povestea o făcu pe Hattie să vibreze de plăcere, dorindu-şi ca el s-o atingă. Apoi, el spuse:

— E un nume potrivit pentru un vas de-al tău.

— Da? întrebă ea. Credeam că e opusul.

Whit îşi înclină capul – o întrebare tăcută.

— Nu sunt chiar cunoscută pentru farmecele mele feminine. Îmi lipseşte cu totul talentul de a seduce.

Whit mormăi. Era de acord sau nu? Imposibil de ştiut.

— Hattie… doar nu e posibil să crezi aşa ceva. Niciodată în viaţa mea nu am fost tentat de cineva sau de ceva aşa cum mă tentezi tu.

— Şi ai o slăbiciune pentru dulciuri, zise ea.

Whit nu râse.

— Asta e adevărul.

— Eşti foarte drăguţ. Hattie zâmbi, dar nu se simţea aşa cum o descrisese el. Dar nu mi-ai cedat farmecelor şi sigur eşti de acord că aş putea fi o seducătoare mai pricepută. Am cale lungă de bătut până să ajung la nivelul unei sirene. Hattie râse. Niciun bărbat nu o să se arunce vreodată în mare pentru Hattie.

— Prostii, zise el, iar în mormăitul lui fu ceva ce Hattie nu mai auzise înainte.

— Ulise a trebuit să fie legat de catarg ca să evite tentaţia sirenelor. Din ce în ce mai strâns, până când sângera din cauza frânghiilor şi le striga oamenilor lui să-l elibereze, ca să ajungă la sirene. L-au ademenit spre moarte.

Hattie făcu un pas înapoi, departe de braţele lui, departe de el, ştiind că nu se va putea lupta din nou cu el. Nu acum, când îl cunoştea. Nu acum, când îl dorea atât de mult. Nu acum, când îl iubea atât de mult.

Avea să-şi piardă vasele şi afacerea. Dar asta părea neînsemnat prin comparaţie cu gândul că avea să îl piardă pe el.

Şi nu îl avusese niciodată.

Îl privi şi spuse, atât pentru ea, cât şi pentru el:

— Nu am fost în stare să te ademenesc nici măcar spre plăcere.

Se întoarse ca să plece, ca să găsească ieşirea de pe acea barcă, departe de el. Dar el veni după ea. Numele ei era pe buzele lui, degetele le prinseră pe ale ei, şi o trase spre el, cuprinzându-i faţa în mâini şi sărutând-o lung şi pasional, ca şi cum s-ar fi temut că, dacă n-o făcea, Hattie avea să dispară pentru totdeauna.

Hattie gemu când simţi senzaţia, iar el o strânse şi mai tare, furând sunetul, lingându-i buzele şi revendicându-i gura cu săruturi lungi şi lente, până când genunchii lui Hattie se înmuiară, iar ea era ameţită. Abia atunci îi eliberă buzele, fără să îi dea însă drumul şi ei, sărutând-o pe obraji, până la ureche, unde îi şopti:

— M-ai ademenit. M-ai ademenit din secunda în care m-am trezit în trăsura ta, legat. O muşcă de lobul urechii destul de tare cât Hattie să simtă înţepătura, apoi îl supse până când ea se agăţă de el. M-ai ademenit spre plăcere de mii de ori. Am vrut să te dezbrac de mii de ori. Să te întind goală sub soare şi lună şi să te venerez până uităm amândoi cum ne cheamă.

Cuvintele o înnebuniră pe Hattie. Îi dădură foc.

— Credeam că nu mă vrei, că nu-ţi pasă…

De data asta, Whit o muşcă de gât, o pedeapsă intensă, urmată de plăcerea atingerii limbii lui.

— Lipsa de dorinţă nu îl face pe un bărbat să fie tare zile la rând.

— Serios? Hattie înghiţi în sec. Era, în acelaşi timp, jenată şi încântată. Ai fost tare zile întregi?

Nu era posibil.

— Am fost tare din clipa în care ţi-am auzit vocea.

O mână se plimbă într-o parte a ei, trăgând-o aproape. Din primul moment când ţi-am atins corpul.

Hattie se retrase, ca să se uite în ochii lui promiţători.

— Serios?

— Eşti fericită să afli despre asta?

— Da.

Whit râse la răspunsul ei imediat.

— Atunci, da, Hattie. Am fost tare când mă gândeam la tine, cum ar fi să fiu în tine, să termin în tine, să rămân acolo pentru totdeauna.

Şi te-am vrut înapoi ca să-ţi spun exact cât de mult te doresc şi ce povară neînsemnată ar fi să fac dragoste cu tine.

— Asta sună excelent, zise ea zâmbind.

— Mă bucur că am avut ocazia să te desfăt, milady. O trase aproape, pentru un alt sărut. Dar ar trebui să ştii că Ulise era un erou, iar eu nu sunt unul. Încă un sărut. El a vrut să reziste. Eu nu vreau asta. Vreau totul. Vreau fiecare părticică din tine. Doar la asta m-am gândit din momentul în care ai plecat. De dinainte. Îşi lipi fruntea de a ei. Dumnezeule, Hattie, vreau totul. Aş fi fericit să fiu legat de un catarg dacă aş şti că asta înseamnă că mi-aş gusta cele mai mari fantezii. Iar tu apari în toate.

Cuvintele o făcură pe Hattie să se înfierbânte. Imaginea pe care acestea o schiţau, cu acest bărbat magnific, legat de catargul aflat la câţiva metri depărtare… Privirea ei se îndreptă spre el, iar, când îl privi din nou pe Whit, acesta mormăi, copleşit de plăcere.

— La naiba, Hattie! Îţi imaginezi asta. Văd în ochii tăi.

Hattie îl privi, ştiind că ar fi trebui să nege. În schimb, spuse:

— Mă pricep destul de bine la noduri.

Whit expiră prelung, apoi, deşi părea imposibil, îi zâmbi şi spuse:

— Demonstrează-mi!

Hattie făcu ochii mari.

— Doar nu vrei să spui…

Whit o trase aproape.

— Seara trecută a fost pentru tine. Dar seara asta… Dacă ţi-aş spune că e pentru mine? Cuvintele se transformară într-un huruit jos. Leagă-mă de catarg, sireno. Vreau să îţi aud cântecul.

Capitolul 23

Nu era pentru totdeauna. Îşi tot repetă asta, în timp ce el se îndepărta de ea, fără să-şi ia însă ochii de la ea.

Ea îl urmă fără ezitare. Nu era pentru totdeauna. Îşi repetă asta, iar şi iar, deoarece acest bărbat magnific o făcea să simtă că pentru totdeauna chiar era posibil. Ca şi cum trecutul lor, acţiunile familiilor lor şi faptul că el era în drumul tuturor visurilor ei nu contau câtuşi de puţin, deoarece el avea să-i ofere plăcere în moduri pe care nu şi le imaginase vreodată.

Nu şi le imaginase vreodată pentru că nu ştiuse niciodată că un asemenea bărbat, un asemenea moment îi erau ceva accesibil. Dar erau. Chiar atunci, în timp ce îşi dădea jos haina fără nicio grijă, lăsând-o să cadă pe punte.

Hattie se uită pe vas, recunoscătoare pentru puntea mai joasă şi pentru întunericul docurilor, pe care nu erau oameni în acea noapte. Şi, cu toate astea, spuse:

— Am putea fi văzuţi.

— Slabe şanse, din moment ce cineva a curăţat

docurile.

Whit îşi aruncă haina la picioare, dezvăluind cuţitele, teaca de piele care îi traversa vesta şi cămaşa de dedesubt. Hattie nu se putu opri şi se întinse după el. Whit îngheţă când degetele ei atinseră cureaua de piele.

— Îţi lipseşte unul.

Whit se încordă, iar Hattie se întrebă unde îl lăsase şi de ce. Dar aveau timp pentru asta mai târziu. Acum, nu era vreme decât pentru asta. Hattie îi întâlni privirea.

— Îmi dai voie?

El inspiră, în timp ce ea mângâia banda lată care îi traversa pieptul ca să se ocupe de cataramă cu o atingere fermă şi sigură, ca şi cum ar fi făcut asta de sute de ori. Cu siguranţă, visase la asta de sute de ori. Când termină, îi dădu jos curelele de pe umerii laţi şi de pe braţele puternice. Aşeză armele la picioarele lor.

Hattie făcu un pas în spate, admirându-l, iar el blestemă.

— Hattie, arăţi de parcă ai planuri pentru mine.

Ea ridică privirea spre el.

— Chiar am.

— Grăbeşte-te, atunci, iubire.

Hattie se apropie şi îi scoase cămaşa din pantaloni, adorând modul în care el o ajuta, iar muşchii i se flexau de plăcere la fiecare atingere a degetelor ei. Whit şi-o trase peste cap şi o aruncă pe punte. Apoi, o trase spre el, pentru un alt sărut. Ea se lăsă pradă momentului, mâinile lui Hattie plimbându-se pe pieptul lui, palmele ei alunecând pe pielea lui, până când muşchii abdomenului se încordară sunt atingerea ei, iar el şuieră de plăcere.

Hattie îl muşcă de buza de jos şi se retrase.

— Nu ţi-e frig?

— Sunt fierbinte ca soarele, zise el, trăgând-o pentru un alt sărut. Acum, în legătură cu planurile alea…

Hattie râse şi îşi lăsă degetele să alunece printre ale lui, ridicându-le deasupra capetelor, ca să îi lege mâinile de catarg, unde capetele funiilor de la vela principală erau frumos răsucite. Nu trebui să-i spună să-şi ţină mâinile

acolo. Nici măcar când se dădu în spate.

— Unde te duci? mormăi el, neplăcându-i modul în care ea se îndepărta de el.

Hattie zâmbi, încercuind catargul până când găsi ce căuta – şi anume, o bucată de frânghie care se dezlegase de când vasul fusese adus la docuri. Îşi întoarse faţa spre el, fiind destul de aproape să-i simtă căldura, se aplecă şi îi legă cu atenţie frânghia la mâini, atentă să nu îl rănească, deşi făcu un nod perfect.

Bărbatul mormăi când ea se îndepărtă şi testă nodul, în timp ce o privea.

— Îţi place asta.

— Foarte, foarte mult.

Nu avea ce să nu-i placă. Whit era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată, cu membre lungi şi muşchi fermi. Iar dorinţa din ochii lui o făceau să vrea să-l atingă din nou.

— Nu te mai uita, sirenă.

Hattie îşi ridică privirea spre a lui.

— E momentul să iei ce vrei.

Ea se apropie.

— Ce vrei?

— Tot. Răspunsul fu imediat. Vreau tot ce vrei tu.

Ea clătină din cap.

— Nu e destul. Asta e pentru tine.

— Să-ţi ofer ţie plăcere e pentru mine.

Îi mai spusese asta şi când erau în camerele lui, iar ea nu-l crezuse. Însă, în acea seară, aproape că-l credea. Păşi mai aproape, neputând să mai stea departe de el.

— Ce ţi-ar cânta sirenele ţie, Bestie?

Mâna ei alunecă peste pieptul lui, degetul mare plimbându-se peste sfârcul lui. Când îi văzu reacţia, repetă mişcarea. Îi văzu maxilarul încordându-se. Se aplecă şi îl sărută acolo, persistând, mângâind, până când el gemu. Ea zâmbi.

— Îmi place asta.

— Şi mie.

Hattie îi mângâie braţele, apoi o luă în jos, spre

pieptul lui, peste pielea catifelată, acoperită cu păr moale, din ce în ce mai jos, spre talie, unde acel păr dispărea în spatele pantalonilor. Tânăra deschise primul nasture, apoi pe al doilea şi pe al treilea.

— Când te-am văzut noaptea trecută, m-am gândit că poate o să te atingi aici, pentru mine, zise ea încet.

Un mormăit adânc răsună din pieptul lui. Hattie depuse un sărut în acel loc, în timp ce îi deschidea pantalonii, şi un altul în timp ce îi dădea pantalonii jos, dincolo de şolduri, dezvăluind lungimea lui tare. Whit începu să gâfâie când Hattie îl luă în mână.

— Atât de fierbinte, zise ea. Atât de tare.

— Pentru tine, iubirea mea.

Cuvintele fură rupte din el, urmate de un geamăt adânc în clipa când ea îşi plimbă degetul mare peste capul lui.

Hattie îi zâmbi.

— Îţi place asta.

— Da, zise el în timp ce gâfâia.

Hattie îl privi.

— Ce altceva îţi mai place?

Whit îşi lăsă capul pe spate, lipit de catarg, uitându-se la stele.

— Totul. Dumnezeule, Hattie!

Ea îl sărută din nou pe piept, în timp ce continua să îl mângâie. În jos, apoi în sus din nou, şi iar în jos, până când el blestemă în întuneric.

— Vreau să te ating.

Ea clătină din cap şi linse sfârcul care îi scăpase mai devreme.

— Nu acum. Sunt ocupată, te seduc. O altă mângâiere. Îţi place asta?

— Da.

— Spune-mi ce altceva îţi mai place?

Bărbatul deschise ochii, şi dorinţa o făcu să se umezească.

— Nu.

Se aplecă şi îl sărută, iar el deveni înfometat. Când

Hattie se retrase, îi ceru să îl dezlege. Ea zâmbi.

— Crezi că aşa s-a simţit Ulise?

— Nu-mi pasă, dezleagă-mă, vreau să te ating.

Hattie clătină din cap, concentrându-se pe lungimea lui de oţel din mâna ei. Whit se uită şi el, şi amândoi priviră în timp ce ea îl tot mângâia, până când funiile cu care îl legase scârţâiră de la rezistenţa opusă de el. Acel sunet, combinat cu ritmul respiraţiei lor şi cu alunecarea lui netedă erau destul cât să o facă pe Hattie să sufere.

— Nu o să-mi spui?

— Ce?

— Ce vrei?

Hattie îl privi, iar el clătină din cap, dar nu se uită în altă parte.

— Asta e pentru tine.

Tânăra zâmbi, simţindu-se ca o regină.

— Şi dacă ţi-aş spune că şi eu vreau asta?

Whit expiră ca şi cum ar fi avut dureri, dar ea deja aluneca pe corpul lui şi se lăsa în genunchi.

— La naiba, Hattie, nu trebuie să…

Tânăra zâmbi, lipind un sărut pe muşchiul de deasupra coapsei lui, care se transforma într-un V şi dădea spre lungimea lui.

— Mi-a plăcut foarte mult când tu mi-ai făcut asta.

— Şi mie, scumpa mea, mormăi el.

— Ţi-ar plăcea să-ţi fac şi ţie?

— Da. Dumnezeule, da.

— Pot? întrebă ea încet.

El mormăi, mişcându-şi şoldurile spre ea. O rugăminte tăcută. Ea îşi deschise buzele peste vârful lui tare, plimbându-şi limba uşor peste el. Încet, ezitant, nesigură de ce i-ar plăcea. El trase de frânghie, îşi arcui spatele şi îi strigă numele în întuneric.

Îi plăcea.

Şi lui Hattie îi plăcea. Senzaţia şi gustul lui, forţa lui în mâinile ei şi sub limba ei şi puterea pură pe care i-o oferea ei. Hattie nu se simţise niciodată aşa sigură. Aşa puternică. Aşa dorită. Avea senzaţia că el ar face orice ca s-o aibă.

Era dorinţă pură.

Îl luă în gură, gustul lui sărat şi dulce necomparându-se cu nimic din ce experimentase ea vreodată, în timp ce el vorbea de deasupra. Bărbatul ăsta puternic şi tăcut, care părea să-şi găsească cuvintele numai în chinurile plăcerii. Whit îi şopti nişte lucruri obraznice, cuvinte precum „mai tare” şi „mai adânc”, cuvinte precum „limbă”, „suge” şi „La naiba, Hattie, fix aşa”. Iar ea îi urmă instrucţiunile, gustându-l încet şi adânc, desfătându-se cu plăcerea lui. Cu a ei.

Îi plăcea asta.

Îi plăcea de el.

Îl *iubea.*

El pulsa pe limba ei, când ea găsi un ritm care îi înnebuni pe amândoi. Apoi, el îi făcea îndemnuri şi promisiuni cum ar fi „Te rog, Hattie… mai mult, Hattie… dacă nu te opreşti, o să termin…” Ea nu voia însă să se oprească, cu atât mai puţin când el pierdu toate cuvintele, cu excepţia unuia.

— Hattie…

Din nou şi din nou, până când şi ea uită de orice altceva. Atunci, el cedă în faţa plăcerii, în faţa ei şi, în cele din urmă, în faţa eliberării, zgomotoase, glorioase şi dezlănţuite. Erau doar ei, vasul, docurile şi cerul.

Când îi dădu drumul, Hattie nu avea decât un singur gând.

Mai mult.

Voia mai mult din acea putere, acea plăcere, acel parteneriat. Tânjea cu lăcomie după asta. După el. Hattie deschise ochii şi îl privi, ochii lui fiind fixaţi asupra ei. Inima ei bătea cu putere.

— Dezleagă-mă.

Cuvintele erau aspre, iar Hattie se întrebă dacă mersese prea departe. Oare era supărat?

— Acum. Dezleagă-mă!

Tânăra se ridică şi se întinse după funie, iar pentru asta trebui să se apropie de el. Destul de mult cât el să o sărute pe gât şi să-i trimită fiori prin tot corpul. Destul de

aproape cât să-şi plimbe dinţii pe curba maxilarului. Cât să-şi afunde dinţii în lobul urechii.

— O să fac, în sfârşit, dragoste cu tine. Aşa cum trebuie. Dorinţa pură din vocea lui o făcu să dezlege nodul cu stângăcie, în timp ce îl privea direct în ochi, înnebunită de dorinţă. El se zbătu să scape de funii, sălbatic, ca pentru a-şi merita numele de Bestie. Apoi, adăugă, cu răceală în voce: Acum.

— Da, zise ea.

Nu mai avea aer din cauza dorinţei, dar degetele ei nu funcţionau, iar el mormăia frustrat, ca şi ea, de altfel. Apoi, Hattie îşi aminti… Făcu un pas în spate şi îi întâlni privirea sălbatică.

— Bărbat glorios ce eşti, ai cuţite.

Hattie scoase unul din teaca de pe punte, şi, într-o clipă, Whit era liber. O luă în braţe, în timp ce cuţitul pe care îl folosise ea căzu. Nici unuia nu-i păsa, în timp ce el o ridică în braţe, ca şi cum ar fi fost o pană. O tulbură, îi dădu peste cap întreaga lume şi o întinse pe jos, peste hainele lui.

Whit o sărută pe buze, apoi pe gât, după care se puse deasupra ei, felinarul aruncând o lumină aurie asupra lor. Umerii lui goi se încordau, iar mâinile se chinuiau să-i ridice fusta sus, până găsi despicătura lenjeriei şi o privi.

— Îmi plac desuurile astea mai puţin decât cele pe care le-ai purtat seara trecută.

Ea încuviinţă.

— Gata cu ele, spuse.

— Ah, oftă ea, în timp ce el o muşcă de gât.

— Eşti atât de udă. Degetele lui se afundară în ea, iar Whit o privi, urmărind-o în timp ce o penetra adânc.

— Îmi place asta.

Ea zâmbi.

— Şi mie.

— Mmm.

El îşi plecă uşor capul, ca să o sărute, lung şi încet, până când dorinţa se aprinse în ea. Hattie îşi ridică şoldurile, întâmpinându-i mângâierile, iar el făcu un pas în

spate pentru o clipă, admirând-o.

— Arată-mi cât de mult.

Hattie făcu întocmai, în timp ce ochii lui de chihlimbar îi trasau corpul, mişcările. În timp ce o făceau să creadă că el chiar o dorea atât de mult pe cât spunea. Dincolo de raţiune.

— Eşti atât de frumoasă! Aş putea să te privesc făcând asta pentru totdeauna.

Ea se frecă de degetele lui, iar Whit îşi aşeză degetul mare peste culmea de deasupra lor, frecând o dată, de două ori, până când ea îi gemu numele.

Whit zâmbi.

— Asta simt când mă atingi.

Hattie îl privi.

— Fă-o din nou, ca să-mi amintesc.

Bărbatul râse şi repetă mişcarea, trimiţând fiori de foc prin ea.

— Frumoasa mea îndrăzneaţă şi lacomă.

O mângâie adânc, iar şi iar, încet şi perfect, până când ea se zbătea. Apoi, îi dădu drumul, iar ea oftă nemulţumită.

— Stai!

— Mmm.

Whit îşi linse degetele şi se aplecă peste ea, sărutând-o.

— Nu, acum tu stai.

Se întinse după dantela rochiei, desfăcând fundele şi corsajul, care se deschise şi îi dezvălui cămăşuţa şi corsetul. O dezbrăcă grijuliu, până când Hattie era goală sub el, şi începu să-i sugă un sân, apoi celălalt, făcând-o să ardă de dorinţă, cu degetele încleştate în părul lui.

— Te rog, Whit, te rog.

O sărută din nou, lăsându-se peste ea, blocând briza rece dinspre Tamisa cu corpul lui imposibil de cald.

— Te rog, ce, iubire?

— Ai promis că o să faci dragoste cu mine. Îşi depărtă coapsele, ştiind că nu ar fi trebuit s-o facă. Ştiind că doamnele nu făceau asta. Nu-i păsă însă. În sfârşit, repetă

ea cuvintele lui de mai devreme. Adoră felul în care el se aşează peste ea, lungimea lui netedă alunecând peste ea, vârful observând unde voia să fie atinsă din nou. Senzaţia îl făcu să geamă, şi triumful o inundă. Aşa cum trebuie.

Whit râse.

— Te vreau, iubirea mea. Se frecă de ea din nou, iar ea oftă de la plăcere. Atât de mult. Nu am simţit niciodată ce simt atunci când termini pe mine.

O altă alunecare. Un alt oftat.

— Fă-o, zise ea, mişcându-se la următoarea penetrare, până când el îngheţă, vârful lui sărutând deschizătura ei plină de dorinţă.

Whit blestemă.

— Hattie, Dumnezeule, eşti o sirenă.

Ea îşi ridică şoldurile, şi amândoi gemură când mădularul intră în ea, destul cât să-i tenteze pe amândoi.

— Acum, şopti ea. Te rog, Whit, acum.

Bărbatul îi îndeplini dorinţa, alunecând în ea dintr-o singură mişcare fermă, fără ezitare, ca prima oară, ca şi cum ar fi ştiut că Hattie putea să facă faţa la orice îi oferea. Şi chiar putea. Cel puţin, putea să facă faţă senzaţiei… însă plăcerea… sentimentul… faptul că ştia ce urma… Nu era sigură că toate aceste lucruri nu aveau să o înnebunească.

— Eşti atât de tare, zise ea, în timp ce Whit era cu totul în ea. Nu-şi putu ascunde uimirea din voce. Sunt atât de plină.

El o muşcă de umăr.

— Sunt tare pentru tine, iubirea mea, numai pentru tine.

Ea zâmbi.

— Mmm.

— Niciodată nu o să mă satur de modul în care primeşti plăcerea, iubire. Ca şi cum o meriţi.

Hattie îl privi, curajoasă şi îndrăzneaţă.

— Chiar o merit.

— Aşa e, şi nu vreau decât să-ţi ofer asta.

Hattie zâmbi.

— Îţi place.

— Îmi place de tine.

Inima ei tresăltă. Ce bărbat magnific! Ce bărbat puternic, decent, frumos şi magnific! Îi dădură lacrimile, iar el observă. Bineînţeles că observă şi se îngrijoră.

— Iubire, te doare? Să…

— Nu, zise ea, ţinându-se de braţele lui. Nu. Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti.

El se opri.

— Eu… Hattie clătină din cap, neputând să se oprească din a şopti: Te iubesc.

El îşi lăsă capul în jos şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Nu merit asta.

Ce minciună gogonată! Degetele ei alunecară pe spatele lui şi apoi în părul lui.

— Ba da.

— Ba nu, şopti el, dar o să accept.

Începu să se mişte, iar Hattie se pierdu în penetrările lungi şi minunate, care îi furară aerul şi gândurile. Nu putu decât să-i ofteze numele. El o privi, îi citi plăcerea, îşi schimbă ritmul până când totul dispăru. Docurile, vasul şi lumea dincolo de ea. De dincolo de el.

Whit o sărută pe gât. Pe faţă. Pe buze.

— Hattie a mea. Frumoasa mea Hattie.

Iar ea îl crezu, întâmpinând o penetrare lungă cu o mişcare a şoldului şi trimiţând fiori de plăcere prin amândoi. Privirile li se intersectară.

— Mi-a plăcut asta, zise ea, timidă, cu tachinare în glas.

— Mmm. Să vedem dacă putem să repetăm.

Aşa era pentru toată lumea? Mereu era aşa luminos? Ca soarele care răsărise şi dăduse întunericul la o parte?

— Hattie, şopti el, spune-mi din nou.

„O să-ţi pierzi inima”.

El o penetră.

— Te rog.

Inima ei fusese deja furată.

— Te iubesc.

Se afundă în ea.

— Din nou.

— Te iubesc.

Hattie se ţinu strâns de el, iar el întinse mâna între ei, găsind culmea plăcerii, aflată deasupra locului în care se uneau.

— Da. Whit.

— Nu mai pot să rezist mult, iubire. Sunt disperat să termin în tine.

— Nu aştepta, zise ea, atingerea lui făcând-o să se încordeze şi trimiţând-o pe noi culmi. Te rog, nu aştepta.

— Din nou, şopti el. Încă o dată.

— Te iubesc.

Hattie spuse asta fix înainte să cedeze plăcerii, când se dezintegră sub el şi sub cerul Londrei. Îi striga numele şi se ţinea strâns de el, în timp de Whit se ocupa de ea într-un ritm minunat, plimbând-o printr-o eliberare, apoi prin alta, după care ajunse la a lui, cu un geamăt. Cel mai delicios sunet pe care îl auzise ea vreodată. Când reveniră în prezent, respiraţia lor era o simfonie aspră, iar fluxul râului lovea o parte a vasului. Whit o ţinu strâns lipită de el, întorcându-se să se aşeze cu spatele pe punte şi trăgând haina lui peste ei. O sărută pe tâmplă şi expiră satisfăcut.

— Frumuseţe.

Cuvântul trimise fiori de căldură prin ea, iar Hattie se lipi de el. Whit o sărută pe umăr.

— Nu te merit.

Hattie zâmbi la auzul cuvintelor.

— Cred că poţi fi de acord că, pe cât de problematică sunt, pe atât de minunată pot fi.

Whit nu răspunse, degetele lui aspre pictând modele pe umărul ei gol, cu fermitate şi destul de hipnotizant cât Hattie să uite unde erau, cine erau şi toate motivele pentru care nu puteau fi împreună. Urmări acele mişcări. Alunecarea înceată a degetelor lui, senzaţia respiraţiei lui în părul ei, înceată şi egală, până când ochii îi deveniră greoi şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar adormi acolo, în braţele lui, pe malul râului.

Şi tocmai când se hotărî că nu îi păsa prea mult de ce avea să se întâmple dacă avea să facă asta, pentru că nici el nu părea interesat să se mişte, Whit vorbi:

— Căsătoreşte-te cu mine.

Capitolul 24

Bineînţeles că avea să se căsătorească cu ea.

Plănuise asta din clipa în care păşise pe afurisitul de vas şi o văzuse la proră, arătând ca o războinică pregătită de luptă. Războinica lui, care aştepta să-l ia ca pradă.

Ca şi cum nu s-ar fi dus de bunăvoie în braţele lui. Mai ales după ce Hattie îi spusese că voia să-i omoare fratele. Şi terminase perfect, spunându-i că îl iubea.

Îl iubea.

Dacă Whit nu avea să mai audă asta vreodată, avea să îşi amintească mereu acel moment. Ultima lui suflare avea să fie cu furia indignată a lui Hattie în minte şi cu declaraţia de dragoste în urechi. Tânăra îl iubea, iar asta schimba totul. O făcea a lui, fără doar şi poate.

Iar apoi, ea îl legase de catarg şi îl făcuse al ei, după ce îl înnebunise de dorinţă şi îl umpluse de plăcere, satisfacţie şi o certitudine calmă. Pentru prima oară în viaţa lui, Whit nu avu nicio îndoială. Ştia.

Avea să se căsătorească cu Henrietta Sedley.

Nimic nu se schimbase, şi totuşi, totul o făcuse. Aşa că nu fu chiar plăcut, dar fu previzibil că, atunci când îi sugeră căsătoria, o făcu mai degrabă sub forma unei comenzi, nu a unei întrebări. Dar nu se aşteptase la ce urmă. Nu se aşteptase ca ea să rămână nemişcată lângă el, ca şi cum cuvintele ar fi fost o lovitură. Şi nu se aşteptase ca ea să-şi ridice capul încet, ca şi cum s-ar fi aflat lângă un câine turbat.

Şi cu siguranţă nu se aşteptase ca ea să spună simplu, ca şi cum ar fi întrebat-o dacă voia ceai:

— Nu.

„Ce naiba?”

— De ce nu?

— Pentru că te iubesc.

Rămase fără aer la auzul cuvintelor pe care dorise cu disperare să le audă mai devreme, însă de care nu se putea bucura acum. Era prea preocupat de restul.

— La naiba, ăsta e un motiv să te căsătoreşti cu mine, Hattie.

— Nu şi dacă tu nu mă iubeşti. Nu şi dacă nu mă poţi iubi ca egala ta. Poţi?

„Da. Nu”.

Nu aşa cum voia ea.

„La naiba!”

Teama se împrăştie prin el, fierbinte şi neplăcută. Ştia ce voia să spună prin egală. Îi auzise propunerea de parteneriat.

Dar, dacă erau parteneri, nu putea s-o protejeze. Nu de Ewan sau de altceva.

Dacă o iubea, avea să o piardă.

Hattie se ridică în tăcerea lui, întinzându-se după hainele ei. Whit ura că erau din nou în acel punct în care ea se îmbrăca şi el simţea că fusese lovit peste cap cu un serviciu de ceai – lovitură pe care o meritase din plin.

Ridicându-se în genunchi, Hattie îşi trase fusta peste şoldurile ei pline şi îşi puse corsajul, după care spuse încet:

— Nu vreau să forţez problema. Nu vreau să fiu persoana pe care *poate* o iubeşti. Cea pe care trebuie să te gândeşti dacă o iubeşti. Vreau să fiu răspunsul care se revarsă de pe buzele tale, oricât de stoic ai fi. Vreau să fiu persoana pe care nu trebuie să o păstrezi pentru vacanţe şi sărbători, pentru că o vrei alături în toate celelalte zile. Era prea importantă pentru celelalte zile. Merit asta. Parteneriat. Egalitate. Tu m-ai învăţat asta. Ştiu că e imposibil. Aşa că nu, nu o să mă căsătoresc cu tine.

Cuvintele erau imprimate cu atâta emoţie, tristeţe, resemnare şi sinceritate, ca şi cum Hattie le-ar fi ştiut cu mult înainte să le pronunţe. Ca şi cum se pregătise pentru ele. Dumnezeule, el nu suporta ideea că Hattie se pregătise

pentru acele cuvinte.

— Hattie! Whit se ridică, trăgându-şi pe el pantalonii şi cămaşa. Nu înţelegi.

Ea oftă şi spuse:

— Nu vreau să fim rivali. Vreau să fim… Clătină din cap, iar el urî gestul. O să îi eliberez pe bărbaţi mâine. Făcu semn spre buzunarul lui. Presupun că ai un ceas care să confirme asta, dar cred că e prea târziu ca să-i aduc pe toţi la muncă în seara asta.

Whit scoase un ceas, abia simţind metalul rece.

— E zece fără şase minute.

Tânăra îşi lega corsajul şi se uită la vasul care era mai afundat în apă decât celelalte.

— Probabil ai terminat pe jumătate cu descărcatul.

— Nu pe jumătate, dar eşti pe aproape. Hattie…

— O să le dau drumul mâine, zise ea din nou.

— Cum ai reuşit? I-ai închis undeva?

Hattie zâmbi.

— Nu eşti singurul cu prieteni loiali, Bestie.

Porecla răsună prin el.

— Cred asta. Ar fi vrut ca şi el să se numere printre ei. Nu se întâmplă des să-mi spună cineva aşa fără să-i fie frică.

— Nu mi-e frică de tine.

Ştia asta, şi gândul îi oferea mai multă plăcere decât putea exprima. Căută cuvintele potrivite.

— Mereu ai fost neînfricată. Mereu ai ştiut ce vrei şi cum să obţii asta. Niciodată nu i-ai lăsat pe alţii să te aşeze pe un anumit drum. Făcu o pauză, apoi îi spuse adevărul: Eu nu am fost niciodată atât de neînfricat.

Hattie se încruntă, şi Whit continuă, în timp ce clătina din cap.

— Nu sunt decât frică. Am fost modelat de ea. Crescut cu teroarea că, într-o zi, o persoană la care ţin o să se confrunte cu pericolul şi eu nu o s-o pot salva. Nu pot să te protejez.

Ochii ei violeţi nu tresăriră.

— Bineînţeles că nu poţi.

Cuvintele îl tăiară ca o lamă.

— Nu e nimic neînfricat la mine. Mi-e frică în fiecare zi. Mi-e frică de lume şi de felul în care se uită la mine şi vorbeşte despre mine când crede că nu pot să aud. Mă tem de o viaţă cu jumătăţi de măsură şi de o mie de lucruri pe care le-aş fi putut avea dacă m-aş fi întins mai mult.

El clătină din cap.

— Asta nu e viaţa pe care o s-o ai vreodată.

S-ar fi asigurat el de asta.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar Whit simţi o durere în piept. De ce plângea?

— A fost o vreme când voiam să mă căsătoresc. Când voiam copii şi o viaţă de familie idilică. Bineînţeles că am vrut asta. Asta li se spune de la naştere femeilor că ar trebui să vrea. Taţii noştri ne spun asta, fraţii şi întreaga lume. Doar că, atunci când eşti ca mine, prea mare, prea zgomotoasă şi cu prea multe idei, nu poţi să ai visurile pe care toată lumea insistă să le ai. Pentru că nu sunt pentru tine.

Whit rezistă impulsului de a-i spune să se oprească. Ura felul în care se descria. Ura cum mereu făcea să pară că era mai puţin, când, de fapt, era infinit mai mult. Dar înţelegea acele calificări mai bine ca oricine.

Aşa că şopti:

— Hattie.

Ea îl ignoră, continuând:

— Nu a fost greu să mă conving că nu voiam asta – căsătorie, un parteneriat. Până la urmă, o mulţime de femei devin fete bătrâne. O mulţime de bărbaţi rămân burlaci. Şi aveam un plan.

— Anul lui Hattie.

Ea îi zâmbi.

— Acum, pare o prostie, nu?

„O să-ţi dau un an. O să-ţi dau o viaţă întreagă”.

Hattie păru să-i audă gândurile, de parcă vorbise cu voce tare.

— Nu vreau asta de la tine.

Cuvintele îl înţepară.

— Am învăţat să mă adaptez. Am învăţat să vreau o afacere şi să fiu căpitanul propriei vieţi. Am învăţat să accept că nu le pot avea pe toate.

Dar putea. El s-ar fi asigurat de asta. Hattie îl iubea, iar el era dispus să-i dea tot ce îşi dorea. Vasele, afacerea… şi toate lucrurile care ea spusese că nu le putea avea.

Înainte să apuce să spună asta, ea adăugă:

— Şi atunci, ai apărut tu şi ai ameninţat toate lucrurile pe care le voiam. Ai ameninţat afacerea la ridicarea căreia am ajutat, cea pe care voiam s-o duc mai departe. Ai ameninţat viitorul pe care îl plănuisem cu atâta grijă.

Whit clătină din cap. Nu mai voia. Nu îi oferise totul adineauri? Hattie îl privi, inspiră adânc şi spuse:

— Dar cel mai rău e că m-ai făcut să vreau şi restul. Toate lucrurile pe care ziceam că nu le vreau. M-ai făcut să le vreau – şi nu de la oricine. M-ai făcut să le vreau de la tine. Nu în locul a ceva, ci în plus. Tot. Fiecare parte a vieţii pe care aş putea s-o am. Plină de viaţă, sălbatică, cu dimineţi în piaţa din Covent Garden, şi seri pe docuri, şi nopţi în minunatele tale camere, înconjuraţi de lumânări, cărţi şi perne de toate culorile. Hattie se uită în depărtare, unde un felinar de legăna pe puntea vasului pe care se afla cel mai recent transport al Bastarzilor, şi adăugă: Ştiu că pare o nebunie. Ca şi cum ar fi visurile unei fete lipsite de raţiune. Dar nu e nebunie. Nu am nevoie de protecţie. Am nevoie de un partener, pentru că vreau tot.

Whit auzi cuvintele. Le auzi, şi acestea treziră în el imaginea cu Hattie trăind acea viaţă. Îi putea vedea fusta în bătaia brizei, în timp ce îi supraveghea pe bărbaţii aflaţi la muncă pe docuri. Bărbaţi care deja demonstrase că o adorau. Şi ar adora-o în continuare. Ar căuta îndrumarea ei, iar ea i-ar conduce ca o regină.

Ca regina lui. Pentru că el ar fi alături de ea. În spatele ei, ţinând vântul la distanţă. Şi, poate, în timp, ar fi şi copii, care ar învăţa să se suie în bărcile mamei lor şi să se joace de-a v-aţi ascunselea în depozitul tatălui lor. Fetiţe cu ochi violeţi, care strigă la el de pe frânghii, şi băieţi cu zâmbete luminoase şi cărora le plac dulciurile cu gust de

zmeură şi gheaţa cu lămâie.

O trase aproape de el. Adoră modul în care ea veni fără ezitare, chiar şi acum, când îi negase lucrul pe care îl voia cel mai mult în lume.

— Atunci, ia. Tot. Îţi dau. Tot ce vrei.

Hattie îl privi.

— Vreau iubire, iar tu nu poţi să mă iubeşti şi să mă ţii închisă, ca să mă protejezi de lume. Nu poţi să mă ţii în siguranţă şi, în acelaşi timp, să mă laşi să stau lângă tine.

Cuvintele ei îl îngheţară. De câte ori îşi repetase că ar fi putut salva lumea dacă nu ar fi iubit-o? Nu putea avea o altă slăbiciune. Nu una care îl umplea de frică la gândul că, într-o zi, nu avea să o poată proteja.

Hattie era deja o mare slăbiciune.

Deja îl pusese la pământ.

Dacă ar iubi-o, nu ar fi niciodată liber de nevoia de ea.

Prea târziu.

Ea clătină din cap şi se retrase din îmbrăţişarea lui.

— Nu vreau nimic din toate astea cu jumătăţi de măsură. Nu în afaceri, nu în avere, nu în viitor. Şi cu siguranţă nu cu tine.

Hattie se îndepărtă, înfăşurând braţele în jurul ei, iar inima lui Whit începu să bată cu putere. Mintea lui rezistă mişcării, iar ura de sine îl umplu. Hattie se proteja. De el. Lui îi veni să ţipe când înţelese asta. Voia să ţipe şi să se ducă la ea, să o ia în braţe şi să-i promită tot ce-şi dorea. Întreaga viaţă visată. Care îl includea pe el. Avea să o iubească.

Şi aveau să înfrunte lumea, pe Ewan, tot împreună.

Perfect egali.

Şi îşi mai dădu seama de ceva. Se duse spre ea, uimit de puterea ei, de felul în care nu renunţa la ce voia. Frumuseţea lui curajoasă şi îndrăzneaţă. Putea vedea atât de multe în ochii ei. Îndoială, da. Îngrijorare, pentru că se purtase ca un nemernic înainte, şi ce l-ar opri să fie din nou? Dar era ceva mai mult acolo. Ceva care se aprindea când el se îndrepta spre ea. Ceva ce recunoscu, pentru că şi el simţea acelaşi lucru.

Speranţă.

Însă, înainte să poată spune asta, înainte să-şi poată susţine cauza, înainte să o implore să-i dea o şansă, înainte să-i spună că putea învăţa, înainte s-o tenteze cu toate lucrurile pe care le voia… toate lucrurile pe care el le voia…

O explozie se auzi în noapte, făcând docurile să se aprindă.

Capitolul 25

Hattie îl urmări îndreptându-se spre ea, încet şi deliberat. Ochii îi erau limpezi şi un zâmbet îi tachina buzele. Îi era groază de atingerea lui minunată, de cuvintele lui bine alese, de promisiunile care ştia că aveau să o tenteze să creadă că Whit îi putea da tot ce ceruse. Se pregăti pentru orice urma să spună, ştiind că avea să-i fie imposibil să-l refuze pe bărbatul ăsta, pe care ajunsese să-l iubească dincolo de raţiune. Ştia că el avea să o atragă cu mângâieri uşoare şi cu săruturi calde. Se temu că nu avea să poată suporta asta, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Dar el nu o atinse aşa cum se aşteptase. În schimb, când explozia zgudui docurile, se aruncă peste ea, cu ochii plini de teroare. O aruncă la pământ, învârtindu-se cu ea în aer, strângând-o în braţe şi suportând impactul în timp ce alunecară pe punte, într-o parte a vasului.

Când se opriră, Hattie se întoarse imediat spre el.

— Eşti… Mâinile lui erau peste tot, alunecând peste braţele şi pieptul ei. Nu eşti rănită?

— Nu!

Hattie clătină din cap, în timp ce mâna îi era pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii.

— Nu ar fi trebuit să faci asta. O să ai nişte aşchii groaznice de la punte.

— Crezi că-mi pasă de aşchii, când era posibil ca tu să… O trase aproape şi o strânse în braţe. Trebuie să plecăm de aici.

— Ce s-a întâmplat? Ea se retrase şi se uită în sus, la cer, unde pluteau scântei. Se auziră strigăte de la docuri. Ceva a fost atacat.

— Stai aici.

Whit traversă puntea repede ca fulgerul. Îşi luă cuţitele şi le legă la brâu, după care se duse să investigheze. Evaluă situaţia în câteva secunde.

— Transportul.

— Fratele meu?

— Nu, al meu, zise el.

Hattie făcu ochii mari.

— Ewan.

Whit se duse după ea, o luă de mână şi o ajută să se ridice.

— Trebuie să te scot de aici.

— În niciun caz. O să te ajut.

— Nu.

Whit o luă de mână şi o trase spre pasarelă şi jos, pe pământ, unde bărbaţii deja veneau la docuri ca să stingă focul.

— Dacă e aici, eşti în pericol.

Hattie se uită spre vasul care ardea.

— Câţi oameni?

Whit nu era atent, fiind prea concentrat pe mulţimea care se strângea în apropiere.

— Ce?

— Câţi oameni erau pe vas?

Se întoarse spre ea.

— Nu ştiu. Îl opri pe un băiat care alerga. Brixton.

— Bestie! Eşti bine! Băiatul făcu ochii mari. Sarita a spus că te-a văzut venind aici, dar nu ai mai plecat.

— Sunt bine.

Hattie văzu uşurarea din ochii băiatului. O înţelese. Şi ea ar fi venit alergând după el.

— Pleacă, nu eşti în siguranţă aici.

— Nu, şefu’. Brixton se uită la bărci şi ridică bărbia. O să ajut.

— Cine e de veghe?

— E zece, Bestie! spuse băiatul, iar Hattie auzi frica din vocea lui. Da?

Whit se încordă, iar tânăra văzu ezitarea din postura lui. Îl văzu rezistând unei chemări primare.

— Da, du-te acolo, dar, dacă ceva ţi se pare în neregulă, pleci imediat.

Băiatul zâmbi, nechibzuit şi mult prea tânăr.

— Ceva cum ar fi Derry şi Tom?

Whit îl răsplăti pe băiat pentru accentul cockney cu o atingere pe bărbie. Îi dădu drumul şi se întoarse spre Hattie. O luă de mână şi o trase departe de mulţime.

— Haide!

Departe de foc.

— Ce? De ce?

Bărbatul nu răspunse, trăgând-o spre un pasaj îngust, care ducea undeva între o tavernă şi un magazin cu obiecte maritime. Hattie încercă să-şi tragă mână, dar strânsoarea lui era prea puternică.

— Unde mă duci? Ce înseamnă ora zece?

Bărbatul nu încetini.

— În serile în care nu mutăm încărcătura, garda se schimbă la zece.

Hattie înţelese imediat.

— De două ori mai mulţi oameni pe vas.

Whit mormăi.

— Dumnezeule, Whit, eu am făcut asta. Eu i-am blocat pe muncitori. Dacă nu aş fi făcut asta, nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

El nu se întoarse.

— Sau am fi avut peste treizeci de oameni morţi acolo, în loc de câţi sunt acum.

Hattie se opri.

— Trebuie să ne întoarcem.

— Nu, zise el fără drept la replică.

Hattie se îndreptă.

— Sunt responsabilă pentru ce s-a întâmplat aici în seara asta. O să ajut. Pot să ajut.

Whit blestemă încet şi se uită la cer.

— Nu o să te întorci acolo. A fost o explozie destul de mare cât să distrugă un transportor. Am o încărcătură plină cu gheaţă şi obiecte de contrabandă care au luat foc, iar Ewan a spus deja că e dispus să te rănească pentru a ajunge la mine.

— Nu o s-o facă, nu când lumea e cu ochii pe noi! zise ea. Lasă-mă să îndrept situaţia.

— Astea nu sunt păcatele tale, Hattie. Te duci acasă.

— Bineînţeles că nu sunt păcatele mele! ţipă ea. Crezi că nu ştiu asta? Dar asta e şi lumea mea! E şi teritoriul meu! Dacă tu îţi faci griji, şi eu îmi fac. Dacă tu eşti aici, şi eu sunt aici. Şi Ewan n-are decât să vină. O să-l înfruntăm împreună. *Împreună!*

Whit se întoarse cu spatele la ea şi ridică o mână, ca să cheme o trăsură.

— Nu o să facem aşa ceva. Nu te vreau în preajma lui. O să vină după tine ca să mă pedepsească – şi nu pot să permit aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că i-am luat singurul lucru la care ţinea.

— Ce? Ce ar putea fi mai valoros decât fraţii lui? Decât viaţa oamenilor care lucrează pentru ei?

— Nu ce. Pe cine.

— Grace.

— Ce fată isteaţă! zise el încet.

Trăsura se opri în apropiere, caii ei gâfâind în noapte. Birjarul se uită la lumina portocalie care pâlpâia deasupra acoperişurilor, apoi la cuţitele legate de pieptul lui Whit.

— E totul în regulă, milord?

— O să fie mai bine când o s-o duci departe de aici.

— Nu, zise ea furioasă. Nu o să te las aici, să înfrunţi un iad şi un nebun şi orice o mai fi acolo.

Whit o privi în ochi, cu un mic zâmbet pe buze.

— Ai de gând să duci luptele pentru mine, draga mea?

Ea clătină din cap.

— Niciodată pentru tine, ci alături de tine.

Whit zâmbi.

— Războinica mea.

Nu avea de gând s-o lase. Avea de gând să o urce în trăsură şi să pornească spre o luptă care l-ar fi putut distruge. Sau mai rău.

— Nu face asta. Ai încredere în mine.

„Ai încredere în noi”.

„Nu trebuie să mă protejezi”.

Cuvintele îl umplură cu determinare. Îl alungiră. Îl lăţiră. Îl întăriră.

— Dar trebuie. E tot ce trebuie să fac. M-ai întrebat de ce port două ceasuri, spuse el, rapid şi ferm, ca şi cum i-ar fi dat indicaţii spre o locaţie imposibil de dificilă. Şi poate chiar asta şi făcea. Niciodată nu întârzii, asta pentru că am întârziat s-o salvez pe mama. Era moartă când am ajuns, moartă din cauza bolii care făcuse ravagii în casa aia în acea săptămână. Moartă şi singură. Şi nu am putut s-o protejez.

— O, nu… zise Hattie încet, întinzându-se spre el.

Degetele îi mângâiară teaca de piele care îl ţinea prizonier. Armele pe care le ţinea aproape.

— Dar pe tine pot să te protejez, continuă el. Pot să te protejez pentru totdeauna. Pot să te ţin departe de fratele meu şi departe de toate astea.

— Dar asta face parte din lumea pe care mi-o doresc, zise ea. Din viaţa pe care o vreau. Cu tine. Nu înţelegi? Prefer să am o noapte cu tine decât o viaţă fără tine.

Whit clătină din cap.

— Nu, niciodată nu o să te pun în pericol.

Hattie începu să plângă, frustrată şi furioasă.

— Nu tu decizi asta, ci eu.

— La naiba, nu mai e Anul lui Hattie, este viaţa ta. E sănătatea mea mentală! Whit închise ochii. Te rog, intră în afurisita de trăsură, acum!

— Fă-mă, îi spuse ea în timp ce-l fixa cu privirea.

Iar el fix asta făcu. O ridică de parcă ar fi fost un sac cu cereale şi o aruncă în trăsură, asigurându-se că apucă să închidă uşa după ea. Hattie îl auzi bătând în lateralul trăsurii, iar roţile se puseră în mişcare. Scandalizată şi furioasă, Hattie se ridică şi se uită pe geam. Abia reuşi să-i

desluşească silueta. Whit alerga spre docuri, înapoi spre pericol.

Bătu în plafonul trăsurii.

— Opreşte chiar acum!

— Nu pot să te ajut! zise birjarul. Bărbatul mi-a dat o liră ca să te duc în Mayfair.

— Adică o liră ca să mă răpeşti!

— Milady, dacă te-aş răpi, nu te-aş duce în Berkeley Square.

Nici măcar nu locuia în Berkeley Square, dar asta nu mai conta.

— O să te plătesc ca să te opreşti.

Urmă o ezitare.

— Mi se pare că ce se întâmpla la docuri nu era de tine, mândro.

Acum, se hotărâse birjarul să decidă ce era bine şi ce era rău.

— Ah, bărbaţii!

Hattie lovi iar în plafon. Nu avea nevoie de protecţie de la acest străin sau de la bărbatul care o aruncase în trăsură. La naiba, nu Hattie îl aruncase pe Whit din trăsură, în urmă cu mai multe nopţi?

— La naiba, la naiba! strigă ea, în timp ce se duse lângă uşă şi privi clădirile pe lângă care treceau. Niciodată nu se simţise atât de inutilă ca în acele momente când trăsura se îndepărta de docuri, unde Whit şi oamenii lui se luptau cu flăcările.

Locul ei era acolo. Cu el. Alături de el.

„Căsătoreşte-te cu mine. Alătură-te mie”.

Chiar crezuse că, dacă Hattie i-ar fi acceptat oferta, nu ar fi stat alături de el? Nu înţelegea că să fii soţie înseamnă să fii parteneră? Să fii egal? Nu ştia că, dacă era să-şi împartă viaţa cu ea, Hattie voia totul? Chiar şi partea asta?

Mai ales partea asta.

Trăsura încetini, iar Hattie se uită pe geam. Se apropiau de nişte taverne şi oamenii umpleau străzile, făcând imposibil mersul cu viteză. Asta era şansa ei.

Trăsura încetini, iar Hattie inspiră adânc, deschise uşa, închise ochii şi sări.

Se rostogoli, iar un bărbat de culoare, cu o pălărie cu borul larg şi barbă mare, îi atenuă căderea.

— Iisuse, fato, ce naiba te-a apucat? Stai un pic, tu eşti fata Sedley. Cea care a cumpărat muncitorii pe seara asta.

Hattie încuviinţă. Se ridicase deja şi se întorsese spre docuri.

— Hattie Sedley.

Bărbatul zâmbi.

— Ai curaj, mândro, să mergi împotriva Bastarzilor.

— Nu împotriva, zise ea. *Cu.* Voiam pur şi simplu să le atrag atenţia.

Bărbatul râse şi întrebă:

— Deci eşti femeia Bestiei?

— Asta dacă o să-i vină mintea la cap, zise ea peste umăr, în timp ce se îndrepta deja spre docuri.

Îşi făcu drum pe străzi şi alei, până când ajunse de unde plecase. Trecu prin mulţimea care se adunase în faţa unui local popular de la un capăt al docului. Fiecare om avea câte o teorie despre ce se întâmplase la câţiva metri depărtare.

— Am auzit că Bastarzii se luptă între ei. Bestiei nu îi place soţia Diavolului.

Ce prostii!

— Nu e asta. Am auzit că un alt grup vrea să intre în afacerea cu gheaţa.

Hattie aproape râse când auzi asta, ca şi cum comerţul cu apă îngheţată era destul de periculos cât să implice explozibil.

— Poate a avut de-a face cu faptul că Sedley i-a plătit pe muncitori să nu lucreze în seara asta. E o coincidenţă prea mare. Niciun localnic nu e la docuri ca să fie rănit când o afurisită de bombă scufundă încărcătura Bastarzilor.

— Fluxul s-a retras. Nu are cum să se scufunde. Gheaţa pur şi simplu o să alunece din transportor şi o să se topească.

— Gerul de iarnă o să vină devreme anul ăsta.

Hattie îşi dădu ochii peste cap. Nu avea răbdare cu toţi bârfitorii care nu ştiu nimic, dar cărora le plăcea se fabuleze. Se uită la unul dintre observatorii mai tăcuţi.

— A fost cineva rănit?

— Trei bărbaţi au fost duşi la chirurgul Bastarzilor din Covent Garden. Bestia a refuzat să-l lase pe măcelarul de la docuri să-i atingă.

Bineînţeles că nu-l lăsase. Whit ar fi preferat să-şi taie o mână decât să lase o lipitoare cu un şorţ mânjit de sânge şi un fierăstrău solid să se uite la oamenii lui. Hattie mări pasul, nerăbdătoare să-l găsească. Acum, putea vedea vasul cuprins de flăcări care încă ardeau, dar care păreau să fie ţinute sub control. De ele se ocupau câţiva bărbaţi care lucrau la unison, luând apă din râu cu găleata şi luptându-se cu focul care ameninţase tot docul. Bărbaţii se mişcau repede şi cu precizie, ca şi cum mai făcuseră asta.

Şi chiar aşa şi era. La debarcader ajungeau uneori vase cu praf de puşcă şi puşti, care, uneori, provocau incendii. Încrezătoare în munca bărbaţilor, Hattie merse mai departe, spre vasul care ardea. Spre bărbatul pe care îl iubea.

— Lady Henrietta.

Se întoarse când îşi auzi numele şi văzu un bărbat înalt şi cu părul deschis la culoare. Îl recunoscu imediat. Era ducele de Marwick, care era uşor de recunoscut de orice fată bătrână din oraş care făcea parte din aristocraţie, chiar şi nebărbierit şi cu ochi înroşiţi. Hattie nu crezu nici măcar pentru o clipă că acest duce pur şi simplu se plimba noaptea pe docurile Londrei, oricât de nebun l-ar fi crezut societatea.

Furia o copleşi, şi îşi băgă mâna în buzunar, simţind cuţitul de acolo, greoi şi cald.

— Ewan.

Surprinderea îi sclipi în ochi.

— Ţi-a spus despre mine.

— Mi-a spus că a avut un al treilea frate, care s-a dovedit a fi un monstru. Arăţi ca unul, zise ea, în timp ce

strânse cuţitul în mână.

Dinspre docuri se auzi un ţipăt, iar doi bărbaţi fugiră pe lângă ea, fără să-i observe pe cei doi care vorbeau în întuneric. Revenind la Ewan, ea spuse:

— Tu ai făcut asta.

— Da.

Cuvintele lui erau lipsite de orice emoţie.

— Şi nu ţi-a ajuns? Trei bărbaţi duşi la chirurg? Un alt transportor distrus? Acum, te-ai gândit să ce? Să vii după mine?

— Asta am făcut?

— Nu asta faci? Îţi ameninţi fraţii, viaţa şi viitorul lor?

— Iar tu eşti viitorul lui Saviour?

Vântul începu să bată cu putere, iar fusta lui Hattie se umflă în jurul ei. Părul îi căzu pe umeri.

— Vreau să fiu, zise ea, fără pic de urmă de regret în cuvinte, doar furie. Mi-am petrecut o mare parte din viaţă luptând pentru lucrurile pe care le vreau şi pe care le merit. Iar acum, mă lupt pentru viitorul meu, iar tu îl ameninţi. Şi pentru ce? O răzbunare ieftină?

Bărbatul se apropie de ea, ochii de chihlimbar, care erau, în acelaşi timp, familiari şi străini, strălucindu-i.

— Nu e nimic ieftin la răzbunarea mea. Mi-au luat totul.

Hattie se încruntă.

— Nu ţi-au luat nimic. Au construit un regat din nimic, o lume de oameni buni care cunosc bunătatea, generozitatea şi loialitatea fraţilor tăi. Loialitate la care nu poţi decât să visezi. Şi tu ai încercat să-i laşi fără asta. Nu o să-ţi permit.

— Serios? întrebă el surprins.

Vântul îi ridică fusta în jurul picioarelor, în timp ce Hattie se îndreptă.

— Nu. Whit şi-a petrecut toată viaţa întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă o să vii după el. Iar adevărul e că tu eşti cel care ar trebui să-şi facă griji. Pentru că, dacă îi răneşti pe aceşti oameni cu inimi bune şi minţi sclipitoare, o să vin după tine, şi între noi nu există niciun trecut care să te

apere.

— Saviour mereu şi-a trăit viaţa de parcă numele era destinul lui. Iar tu încerci să-l protejezi, ca un înger păzitor.

— Cred că o să descoperi că sunt mai puţin înger şi mai mult războinică. Îşi scoase cuţitul şi făcu un pas spre îngrozitorul bărbat. E timpul să pleci, Ewan.

Privirea lui căzu pe cuţit, apoi băgă mâna în haină şi scoase propria lui armă. Ba nu, nu era cuţitul lui, ci al lui Whit. Cel a cărui lipsă o observase ea mai devreme. Se uită la duce, duşmanul lor, în timp ce frica gonea prin ea. Cu toate astea, furia câştigă.

— Ăla nu-ţi aparţine.

— Îţi aparţine ţie? Îi întinse mânerul, iar ea îl luă. Poate eşti un dar pentru noi toţi.

Hattie auzi speranţă în cuvinte. O rugăminte. Altceva.

— Înţeleg de ce te iubeşte.

În acel moment, Hattie îşi dădu seama că Whit chiar o iubea şi nu avea de gând să plece de pe acele docuri până când nu o auzea de la el. Iar bărbatul din faţa ei îi stătea în cale.

— Atunci, înţelegi de ce nu o să te las să-i iei asta.

— În seara asta… Ewan se uită în jos, spre docuri, dincolo de bărcile goale, spre încărcătura care era descărcată. Asta… nimic din toate astea nu contează pentru ei.

Ea clătină din cap.

— Tu i-ai învăţat asta. Banii nu aduc putere. Titlul nu aduce forţă. Şi nimic din toate astea nu aduc fericire.

— Nu ca iubirea.

Cuvintele aveau un adevăr în ele, clar şi trist, şi, dacă le-ar fi spus altcineva, Hattie ar fi avut înţelegere pentru persoana respectivă, însă bărbatul ăsta îşi petrecuse toată viaţa ameninţându-l pe bărbatul pe care îl iubea ea, aşa că se putea duce naibii.

— Ai îndoieli legate de cât de dispusă sunt să bag un cuţit în tine dacă o să îl mai ataci?

— Nu.

— Ai îndoieli legate de abilitatea mea de a face asta?

Chiar voia s-o facă.

— I-am spus să renunţe la tine, zise Ewan. L-am ameninţat că o să te iau de lângă el dacă nu o face.

Confesiunea fu neaşteptată şi, în acelaşi timp, previzibilă. Bineînţeles că Whit o dăduse la o parte. Ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Era salvatorul ei.

— A fost o decizie proastă.

Ewan încuviinţă.

— Nu vrea s-o facă.

Hattie clătină din cap.

— Ba nu, eu n-am vrut. Nu eşti o fantomă pentru mine. Nu eşti trecutul meu şi nu eşti nici viitorul meu. Nu mi-e frică de tine şi nu o să renunţ la el.

Între ei se aşternu liniştea.

— Îmi aminteşti de ea.

„Grace”.

— Din ce am auzit, ăsta e un mare compliment.

— Ţi-a spus despre ea?

— Bineînţeles, zise ea blând. Ea e sora lui.

În clipa aceea, ceva se schimbă în Ewan. Ceva ce Hattie nu putu explica.

— A fost sora lor, dar inima mea. Ewan o privi, şi Hattie observă tristeţea din adâncul ochilor lui. El a avut o viaţă cu ea şi, acum, are o viaţă cu tine. Iar eu nu am avut nimic.

— Tu ai ales acel nimic.

Bărbatul se uită spre docuri, cu privirea pierdută.

— Am ales-o pe ea.

Hattie nu răspunse. Nu trebuia. Ewan era pierdut în gânduri şi amintiri. După o clipă lungă, o privi. Ochii lui semănau atât de mult cu ai lui Whit, dar erau cu totul lipsiţi de pasiunea acestuia. Bărbatul spuse:

— S-a terminat.

Hattie respiră uşurată.

— Nu o să mai vin după el. Credeam c-o să ştiu… zise el, apoi se opri. Apoi, urmară cuvintele de dinainte, însă mult mai triste: S-a terminat.

Ducele de Marwick se întoarse şi plecă, de parcă nici

nu ar fi fost acolo. Hattie îi urmări, analizându-i mişcările, până când bărbatul fu înghiţit de noapte şi nu-l mai putu vedea.

Se întoarse înapoi la docuri. Îşi băgă cuţitul în buzunar şi se îndreptă spre vasul pe care oamenii munceau să salveze ce mai puteau din încărcătură. Bărbaţii pe care îi ştia aveau să stea oricând umăr la umăr cu Whit, Diavolul şi Bastarzii Bătăuşi.

Se minună de cât de lung era rândul. Toţi munceau, cărând gheaţă şi marfă. Liderul lor era şi el acolo, silueta lui fiind evidenţiată de flăcări. Bărbatul pe care îl iubea îşi conducea oamenii.

Un singur gând îi trecu prin minte în timp ce îi trasă cu privirea silueta puternică şi lată.

„Al meu”.

Whit dispăru. Probabil coborâse pentru a salva ce se mai putea din epavă, iar Hattie se îndreptă spre el, traversând docul lung spre vas, mai hotărâtă ca oricând.

Nu voia bărcile. Îl voia pe el. Pe el şi viaţa asta, alături de el, pe acest doc în flăcări. Voia să fie lângă el într-o barcă în flăcări. Iar dacă el refuza s-o aibă acolo, atunci avea să se lupte pentru el, amintindu-i în fiecare zi că nu avea nevoie de un protector. Avea nevoie doar de el.

Mări pasul, nerăbdătoare să reducă distanţa dintre ei şi să-i spună asta.

Hattie deja traversase spre docuri, mergând aproape de linia de vase goale, când auzi un ţipăt în spate. Se întoarse şi îl văzu pe Ewan alergând spre ea. Băgă mâna în buzunar şi scoase cuţitul lui Whit, întrebându-se ce avea să facă duşmanul lui. Pregătită să înfigă cuţitul în coapsa lui, în umăr sau în piept dacă era nevoită.

Ewan nu ajunsese la ea când avu loc a doua explozie. Aceasta distruse vasul din spatele ei şi îi aruncă pe amândoi în aer.

Capitolul 26

Chiar dacă vasul luase foc în partea de sus, sub punte erau peste şaptezeci de tone de gheaţă şi obiecte care puteau fi salvate – asta dacă oamenii se mişcau repede.

Odată ce se asigură că Hattie era dusă departe de docuri, Whit se întoarse la vas. Nik venise cu promisiunea că Diavolul era pe drum, ca să evalueze pagubele, dar Whit ştia mai bine ca oricine că vasul nu mai putea fi reparat. Însă marfa era altă poveste.

După ce îi verifică pe bărbaţii trimişi la infirmeria din mahala, Whit luă o cutie greoaie, cu cârlige din fier, şi începu să muncească împreună cu bărbaţii care lucrau la unison, ridicând cutii şi trecându-le din mână în mână, până când salvară cât putură de mult din încărcătură. Bărbaţii veniseră repede din taverne la docuri, uitând că Hattie îi plătise să nu muncească în acea seară. Ştiau că era o diferenţă între o înţelegere făcută pentru rivalitate şi o tragedie care necesita ajutor.

Când evaluă situaţia, recunoscu că pierduseră nişte sticle de brandy, care se spărseseră în timpul exploziei, dar Whit fu impresionat de cât de bine rezistase încărcătura.

Auzi o a doua explozie în depărtare, în vreme ce se afla sub punte. Vestea veni repede. O altă barcă. Una goală. Nimic care să necesite atenţia lui. În seara asta, acea încărcătură avea nevoie de toată atenţia lui, şi asta repede, înainte ca gheaţa, care fusese împachetată cu atenţie în Oslo, să se topească destul cât să afecteze mutarea mărfurilor de contrabandă.

Whit era în frunte, hotărând încet şi metodic ce pachete erau mutate, care rămâneau şi ce încărcătură pleca. Nu avea de gând să vadă cum produsele lor atent importate, netaxate, erau compromise de prea multă frică.

Agăţă două cutii cu burbon, trecându-le de la un om la altul, şi apoi luă un pachet de gheaţă şi un al doilea. Bărbatul care muncea lângă el mormăi sub greutatea pachetelor grele.

— E clar că astea merg să fie vândute, zise Whit despre blocurile de gheaţă. Ridică vocea, ca să se asigure

că Nik îl auzea de unde era: Şi mai sunt aici şase tot neatinse de explozie.

Nik încuviinţă, apoi zâmbi în direcţia lui.

— Şi vrei să fie vândute?

— Nu.

Femeia zâmbi.

— Le păstrezi pentru gheaţa cu zmeură. Ce drăguţ!

Copiii din mahala primeau dulciuri de fiecare dată când era gheaţă în port. Whit nu văzu de ce asta s-ar schimba din cauza dezastrului din acea seară.

— Spune-mi, Nik, lui Lady Nora îi plac dulciurile?

Bărbaţii prezenţi râseră la auzul întrebării, mai ales după ce Nik făcu un gest obscen către Whit. Bărbatul zâmbi şi se întoarse la muncă. Se gândi la Hattie. Se întrebă dacă prefera gheaţa cu lămâie sau cu zmeură. Îşi imagină sunetele pe care le-ar scoate aceasta dacă i-ar da o gustare dulce. Dacă ar scăpa o lingură plină cu aşa ceva între sânii ei. Se gândi la cât ar rezista dorinţei de a-i linge pielea.

Bărbatul mormăi când mută o cutie cu bere, dând-o din mână în mână.

„Vreau totul”.

Vocea puternică şi dulce a lui Hattie, care cerea tot ce dorea. Tot ce merita. Insistând ca el să fie partenerul ei egal sau nimic.

Dumnezeule, şi el voia asta.

Însă, în seara asta, acea lume aproape o ucisese, iar el nu putuse s-o protejeze. Ewan venise după ei. Whit nu avea nicio îndoială că fratele lui era responsabil pentru explozie. Însă, dacă paznicii îi dădeau de urmă şi îl găseau, ameninţările aveau să continue să curgă. Ameninţarea era lumea întreagă. Iar Whit ştia că, deşi nu-şi putea imagina o viaţă fără Hattie, nu putea trăi fără ca ea să fie în siguranţă.

Avusese dreptate să o dea la o parte. Să o urce în trăsură.

„Nu face asta. Ai încredere în mine”.

Whit îi rezistase cuvintelor, care încă răsunau în el.

„Nu trebuie să mă protejezi”.

Bineînţeles că trebuia.

— Bestie!

Chemarea se auzi din depărtare, de undeva de deasupra, dar el nu răspunse. Greutatea cutiilor şi a butoaielor îi ardea muşchii şi ţinea la distanţă durerea pierderii lui Hattie.

Diavolul coborî după el, făcându-şi loc.

— Bestie, repetă el.

Atunci auzi Whit nuanţa stranie din vocea fratelui său. Anunţa ceva familiar. Tulburător.

Se întâmplase ceva. Ceva nu mersese bine.

Se întoarse spre Diavol, care era la bustul gol, la fel ca Whit, însă fără bastonul lui sabie. Pierderea acestuia era ca pierderea unui picior, iar Whit observă asta.

— Ce s-a întâmplat?

Diavolul clătină din cap. Whit blestemă în întuneric.

— La naiba! Nu puteau să fie decât veşti legate de bărbaţii pe care-i trimisese mai devreme la infirmerie. Abraham? Mark? Robert? Toţi fuseseră conştienţi, niciunul cu răni care să pară fatale, dar lucrurile nu sunt mereu aşa cum par. Nu a supravieţuit cineva? Care?

Se apropie de fratele lui. O să distrug Londra până îl găsim pe Ewan. O să moară.

Niciodată nu era uşor. Câţi oameni văzuse murind? Zeci? Sute? Când creşti pe străzile din Covent Garden, moartea e parte din viaţă, la fel ca violenţa şi boala, dar niciodată nu devenea mai uşor.

— Cine e?

Diavolul clătină din cap, ochii fiindu-i plini de ceva groaznic. Ceva de Whit nu înţelegea. Ce se întâmplase? Ce altceva…?

— Whit.

Diavolul nu era furios. În cuvintele lui nu era frustrare, ci durere.

— Frate, e vorba despre Hattie.

Whit se opri, şocat de expresia Diavolului. De tristeţe. De teamă. Teama a ce avea să se întâmple când Whit avea să înţeleagă totul. Şi încă ceva. Teama că, într-o zi, i s-ar putea întâmpla şi lui acelaşi lucru.

Şi acea frică, pătată cu uşurarea panicată a omului care evitase un glonţ, aduse adevărul. Whit îngheţă pe măsură ce procesă informaţia. O altă explozie, care făcuse pagube mai multe decât celelalte.

Nik se apropie de el, oripilată.

— Bestie, zise ea încet, într-un mod care nu-i era deloc tipic.

Bărbatul lăsă cârligul pe podea, paşii spre Diavol fiind singura mişcare din acea cameră. Nimeni nu mişca, nimeni nu lucra. Totul se oprise. Ca timpul. Ca inima lui.

— Nu.

Diavolul clătină din cap.

— Băieţii au găsit-o pe docuri, la aproape o sută de metri de aici.

Whit se uită peste umăr, în locul în care Nik stătea de pază. Clătină din cap.

— Nu e ea. Am urcat-o într-o trăsură.

Îl plătise pe birjar. O trimisese în Mayfair. O trimisese acasă. Nu voia s-o ştie acolo, în pericol.

O protejase.

Iar ea îl implorase să rămână.

„Ai încredere în mine”.

Dacă ar fi avut, Hattie ar fi fost cu el, în siguranţă.

— S-a întors, spuse fratele lui. Probabil a doua explozie…

Whit îşi băgă mâna în buzunar şi trecu degetul mare pentru ceasul dinăuntru. Războinica lui nu ar fi ezitat să se întoarcă, asta dacă voia să fie acolo.

Îşi găsise drumul înapoi. Spre el.

„Ai şti dacă ar fi moartă?”

Întrebarea lui Ewan din noaptea în care o ameninţase pe Hattie. Din noaptea în care promisese să o ia de lângă Whit dacă acesta nu renunţa la ea.

„Ai şti dacă ar fi moartă?”

Ar fi ştiut. Ar fi ştiut că lumina dispăruse. Ar fi ştiut.

Clătină din cap.

Ar fi ştiut.

— Unde e?

— O duc la chirurg.

„La chirurg”.

— Trebuie să ajung la ea.

Nu putea să întârzie de data asta.

Diavolul încuviinţă.

— Da, dar, Whit…

La naiba, nu avea s-o piardă. Nu acum. Niciodată.

— Nu.

Nu. Indiferent de ce încerca să-i spună fratele lui, Whit nu avea să-l asculte. Deja plecase ca să ajungă la Hattie.

*

Sus, pe acoperişurile de deasupra docurilor, al treilea Bastard Bătăuş se aplecă, urmărind cum fratele ei ieşi din cala vasului care ardea. Tocmai aflase că-şi pierduse iubirea. Văzu teama din mersul lui, dar şi determinarea. Felul cum în expresia lui se citi o hotărâre stoică, puternică, de parcă ar fi putut să se lupte cu moartea.

Ca şi cum ar fi făcut asta dacă astfel putea s-o ţină aproape.

Îl privi cum păşeşte pe pământ, mintea lui frângându-se în două, aşa cum ar fi făcut şi viaţa lui dacă Henrietta Sedley nu ar fi supravieţuit. Viaţa înainte şi după Hattie. Grace îl urmări, şi o duru inima pentru Bestie şi iubirea lui.

Ştia cum e să pierzi cea mai importantă persoană din lume.

Ştia cum e să fie luată de lângă tine.

Şi ştia şi cum e să supravieţuieşti.

Dar se săturase de simpla supravieţuire şi o terminase cu băiatul pe care îl pierduse, pe care îl pierduseră toţi, care se jucase cu ei pentru divertisment.

Stătea pe acoperiş, cu haina lungă fluturând în spatele ei şi cu pălăria trasă pe frunte.

— Asta se termină acum, le zise celor două femei care stăteau lângă ea. Aşa cum ar fi trebuit să se termine acum mulţi ani.

Ajutoarele ei rămaseră în tăcere, urmărind tabloul de

mai jos, cu cuţitele la centuri. Grace arătă în întuneric spre uşa pe care se târâse bărbatul rănit după explozie. De unde urmărise cum oamenii Bastarzilor o luaseră pe Hattie.

— Aduceţi-mi-l.

Aşteptase douăzeci de ani ca să întâlnească o fantomă.

În seara asta, ducele de Marwick avea să îşi vadă dorinţa îndeplinită.

*

Nu se trezea, aşa că o veghe.

Nu-şi amintea cum ajunsese la infirmerie, nu-şi amintea pe ce drum mersese, dacă luase o trăsură sau venise pe jos. Nu-şi amintea dacă se întâlnise cu cineva pe drum şi nici cum intrase. Bătuse la uşă sau o dărâmase? Fusese condus acolo? La patul acesta, dintr-un colţ slab luminat al camerei principale din spitalul mahalalei, unde o singură lumânare ardea pe o masă din apropiere. Era singurul lucru care ţinea întunericul la distanţă.

Nu conta.

Nu mai conta nimic în afară de ea.

Hattie, nemişcată în pat, cu ochii închişi. Pieptul abia i se ridică şi cobora, ca şi cum viaţa şi moartea s-ar fi luptat pentru ea. Viaţa, moartea… şi Whit.

Nu-şi amintea să-l fi văzu pe doctor. Nu-şi amintea ce cuvinte inutile îi spusese acesta, vreo explicaţie pentru starea ei. Ceva despre o lovitură la cap. Ceva despre gheaţă, umflătură şi misterele creierului uman.

Ceva despre traumă.

„Traumă”, îşi aminti Whit, căci asta curgea şi prin el, în timp ce se uita la ea, când îngenunche lângă patul ei şi îi luă mâna rece într-a lui. O sărută. Îi memoră greutatea. Senzaţia.

Cineva îi aduse un scaun, dar nu-l folosi. Whit nu se gândise niciodată la Dumnezeu prea mult, dar ştia ce însemna o rugăciune.

Dacă statul în genunchi avea să o aducă pe Hattie

înapoi, atunci aşa avea să stea pentru totdeauna. Şi se rugă, în acele momente. Îi sărută degetele, unul câte unul, şi o îndemnă să fie puternică. Îşi dori ca degetele ei să-l poată strânge.

Da, se rugă la Dumnezeu, dar, cel mai important, se rugă la Hattie. Şi se rugă cu voce tare, folosind toate cuvintele pe care le putea găsi, ca şi cum, dacă i le oferea, o ţinea în viaţă. Era un gând nebunesc, dar singurul din mintea lui Whit. Pentru prima oară în viaţa lui, vorbi... fără să gândească, fără să ştie când avea să se oprească.

Pentru că ar fi vorbit pentru totdeauna dacă asta însemna să o ţină acolo, cu el.

Se uită la faţa ei perfectă, frumoasă, învăluită în lumina aurie a lumânării şi îi spuse toate adevărurile lui.

Începu cu cel mai important.

— Te iubesc. Regretul pulsă în el, deschizând un spaţiu mare între ei, iar el se ţinu strâns de mâna ei şi refuză să-şi ia ochii de la ea în timp ce repeta: Te iubesc, şi ar fi trebuit să-ţi spun asta înainte. Ar fi trebuit să-ţi spun asta în noaptea de la lupte. Ar fi trebuit să-ţi spun înainte, în Covent Garden, când ai ştiut unde e cartea cu regina. Apoi, făcu o pauză, cuvintele oprindu-i-se în gât. Însă eu am găsit regina în seara aia, nu tu. Te-am găsit pe tine, şi ar fi trebuit să-ţi spun că te iubesc. Ar fi trebuit să-ţi spun cât de frumoasă eşti. Ar fi trebuit să-ţi spun cum zâmbetul tău mă termină, la fel ochii tăi imposibili. Închise ochii şi îşi lipi fruntea de mâna ei. Aş vrea să te fac să zâmbeşti din nou, iubito. Vreau să te fac să zâmbeşti în fiecare minut al fiecărei ore a fiecărei zile, pentru tot restul vieţii, până când o să te saturi de asta şi eu nu o să am de ales. O să te sărut şi o să-ţi dau o pauză. Mi-ar plăcea foarte mult ca viaţa aia să fie cât de lungă posibil, ca să îmbătrânim împreună, plimbându-ne prin casa noastră, cu copiii şi nepoţii noştri venind şi plecând şi dându-şi ochii peste cap văzând cât sunt de înnebunit după tine. Ochii lui căutară orice semn de mişcare pe faţa ei. Alunecară peste obrajii ei plini, peste nasul lung şi sprâncenele gemene, care, de obicei, îi trădau sentimentele. Acum însă, nu se mişcau. Whit îşi trecu mâna

peste faţă, în timp ce panica şi durerea îl copleşeau. Fratele meu aproape a murit înainte să-şi dea seama cât de mult îşi iubea soţia… Dar asta… Nu credea că putea face faţă. Aş muri de o mie de ori doar ca să previn asta. Ca să nu ajungi aici. Aş schimba locul cu tine într-o clipă. Lumea nu are nevoie de mine aşa cum are nevoie de tine. Cine o să cumpere toate florile în plus din piaţă la sfârşitul zilei? Cine o să se mai bucure de loialitatea docurilor Londrei ca tine? Cine o să… înghiţi, în ciuda nodului din gât. Cine o să-mi înveţe fiicele să facă un nod decent? Vocea lui cedă la ultima parte, şi îşi lăsă capul pe pat, distrus. Dumnezeule, Hattie. Te rog, nu mă lăsa. Nu pleca!

Intrară oameni, dar Whit abia îi observă. Mai întâi, Diavolul şi Felicity. Soţia fratelui ei îngenunche imediat lângă el şi îşi puse mâna puternică pe braţul lui. Nu se uită la ea. Nu putea să-i vadă îngrijorarea. Aşa că se uită la faţa lui Hattie şi spuse încet:

— E închisă.

Felicity îl strânse de braţ, puternică şi sigură, dar auzi lacrimile din vocea ei când spuse:

— Orice lacăt poate fi deschis.

Dar Hattie nu era făcută din oţel şi rotiţe, ci din carne, oase şi iubire, iar Whit ştia că asta erau cele mai fragile lucruri, care puteau să dispară într-o fracţiune de secundă.

Fratele lui se apropie şi îşi puse mâna pe umărul lui.

— Echipa e afară, stă de pază. Sunt douăzeci, însă numărul tot creşte.

„Stau de veghe”.

— Ar trebui să mute marfa.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Ar trebui să fie aici. Cu tine.

— Nu o cunosc. Se întoarse spre fratele ei. *Tu* nu o cunoşti.

Ochii Diavolului sclipiră.

— Te cunosc pe tine, Bestie. Ei îl ştiu pe bărbatul care a ţinut la ei de la început. Şi abia aşteaptă să o cunoască pe femeia pe care acesta o iubeşte. Şi eu la fel.

Whit îşi întoarse privirea spre Hattie.

— O iubesc.

Felicity îl strânse şi mai tare.

Nu îi spuse că avea să o aibă.

Nu îi spuse că dragostea era de ajuns.

Pentru că nu era adevărat. Nimic nu era garantat.

— O să-i dau afacerea.

— Bineînţeles, zise Diavolul.

Nu-şi luă ochii de la mâna ei într-a lui, de la degetele ei goale. Le ridică la buze, sărutându-le.

— Trezeşte-te, iubirea mea. O să-ţi dau totul, o să-ţi demonstrez asta. Doar trezeşte-te şi dă-mi ocazia să te iubesc.

Tăcerea se lăsă după cuvintele şoptite. Se întinse câteva minute bune, până când Diavolul întrebă:

— Şi tu? O să i te oferi ei?

— Nu o să existe moment când să nu fiu al ei.

Felicity îl sărută pe un umăr şi se ridică. Diavolul se duse să o ajute şi o strânse în braţe, ca şi cum ar fi putut îndepărta răul care o atacase pe Hattie în acea seară.

Whit se uită la fratele lui.

— Să nu-i dai drumul niciodată.

Minute, ore, zile mai târziu, timpul nu era marcat decât de respiraţia superficială a lui Hattie. Noaptea întunecată făcea loc soarelui, iar camera se dezvăluia curată şi fericită. Soţia doctorului venea şi pleca, lăsând mâncare de care Whit nu se atingea şi ceai pentru Felicity şi Diavol, care le vegheau pe celelalte trei victime ale atacului.

Hattie dormea, cu mâna într-a lui Whit.

Iar el îi vorbea, încet şi în mod constant, cuvintele curgând ca un fluviu.

Uşa se deschise, şi Nora dădu buzna înăuntru, cu Nik lângă ea. Se aruncă spre Hattie, lângă Whit, cu lacrimi în ochi.

— Hattie, nu!

Vinovăţia îl străbătu pe Whit, intensificată de suferinţa prietenei ei.

— Am trimis-o acasă, zise el. Am încercat să o fac să

plece.

Nora îl privi, cu un zâmbet pe faţă.

— Hattie nu ar fi permis niciodată aşa ceva. Ştie ce vrea şi o să facă orice e nevoie ca să obţină asta. S-a întors ca să lupte alături de tine. Pentru că te vrea. Îşi lipi mâna de obrazul ei. S-a întors după tine pentru că te iubeşte.

„Te iubeşte”.

Whit se ţinu strâns de timpul prezent al verbului. Nik se întoarse o clipă, ca să-i dea raportul Diavolului:

— Exploziile au fost puse de nemernicul care a lucrat cu Sedley.

— Russell, zise Nora. Ce gunoi!

— L-am prins, adăugă Nik. Susţine că Ewan a plătit pentru una din explozii şi că a doua a fost gratuită.

— O să mă ocup de el, zise Diavolul, cu vocea ameninţătoare.

— Aş vrea să mă uit, spuse Nora când doctorul intră în cameră şi îi dădu locul ei.

Acesta ridică încheietura lui Hattie, luându-i pulsul.

— E puternic şi constant. Se uită la Whit. E posibil să trăiască.

— Dumnezeule, zise Nora, şocată de cuvintele directe.

Whit blestemă şi se întoarse cu spatele la el.

— Dacă doar asta poţi să oferi, ieşi acum.

Diavolul făcu un pas în faţă.

— Lasă-l pe om să îşi facă treaba. Ştii că e cel mai bun din Londra. Ai fi preferat să o lase pe mâna doctorilor de pe docuri?

— Nu aş face niciodată aşa ceva, zise doctorul, care îl privi pe Whit înţelegător. M-am confruntat cu situaţii mai rele, Bestie, şi am trăit să spun povestea. Uite ce pot să-ţi ofer. Nu sunt rupturi. Nu sunt sângerări. Nu sunt umflături vizibile. Câteva zgârieturi şi vânătăi, dar nimic după care să mă iau în afară de cucuiul de la cap. Bărbatul se întoarse, luă o pungă plină cu gheaţă de pe tava din apropiere şi o puse sub capul lui Hattie. Suntem norocoşi din două motive: are un puls puternic şi aveţi provizii infinite de

gheaţă. Şi îţi jur că o să fac tot ce ţine de mine ca să-ţi salvez doamna.

Doamna lui. Whit înghiţi în sec la auzul cuvintelor, nodul din gât pulsând de emoţie.

— Mulţumesc.

Doctorul încuviinţă şi se îndreptă spre uşă, dar se opri fix înainte să iasă.

— Cât pe ce să uit. Scoase ceva de la centura pantalonilor. Ăsta era în buzunarul ei, dar cred că-ţi aparţine.

Onixul şi oţelul străluciră în lumină.

Cuţitul lui. Cel care lipsea. Ajunsese cumva în posesia lui Hattie. Whit se uită la Diavol.

— Ewan.

Acesta ridică dintr-o sprânceană şi se întoarse spre Nik.

— Nici urmă de el?

Aceasta clătină din cap.

— Nimic. Ce înseamnă asta?

Whit se uită înapoi la Hattie.

— Înseamnă că s-a luptat pentru noi.

Războinica lui.

Salvatoarea lui.

O sărută pe mână.

— Trezeşte-te, iubire, te rog.

— Trebuie să menţionez că unii cred că, atunci când pacientul e în starea asta, poate auzi. Soţia mi-a spus că ai vorbit cu ea. Îţi sugerez să continui să faci asta.

Ar fi trebuit să-i fie ruşine, având în vedere că nu erau singuri, dar Whit s-ar fi dezbrăcat în pielea goală în mijlocul mahalalei, în văzul lumii, dacă asta ar fi trezit-o. Prin urmare, continuă să-i vorbească.

— Ar fi trebuit să-ţi spun cât de frumoasă eşti. Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai des. Ar fi trebuit să-ţi spun asta până când uitai că a existat o vreme când nu te simţeai aşa.

Nora şi Felicity îşi traseră nasul pe fundal, dar Hattie continuă să doarmă.

După flatat, Whit trecu la mituire.

— L-am găsit pe vânzătorul de cartofi prăjiţi din piaţă – te aşteaptă cu cartofi proaspeţi. Nu trebuie decât să-i spui că te-a trimis Bestia.

— Asta e o tactică de intimidare, zise Diavolul de la locul lui, rezemat de peretele cel mai îndepărtat. Hattie, ar trebui să te trezeşti doar ca să-l opreşti pe fratele meu să dea peste cap fiecare magazin din Covent Garden pentru tine. De asemenea, aş vrea să o cunosc pe femeia pentru care fratele meu a început să caute vânzători de cartofi prăjiţi.

Whit clătină din cap, dar nu se plânse. Acceptă orice ar fi putut s-o trezească.

— O să-i spun cofetarului meu să-ţi facă mai multe bomboane cu zmeură. Şi cu altceva, dacă vrei. Căpşune sau măr. Orice vrei. Nu ştiu care e fructul tău preferat. Se uită la Nora. Care e fructul ei preferat?

Nora clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

— Nu-ţi spun. Ridică apoi vocea. Trezeşte-te şi spune-i tu, Hattie.

Bărbatul încuviinţă. Era bine. Voia să audă din gura ei. Voia să ştie totul despre ea şi voia ca totul să vină de la sursă. Se gândi la altceva.

— Diavole, zise el, ridicând vocea, pentru ca fratele lui să-l poată auzi.

— Da?

— E o casă în Berkeley Square. Lângă a familiei Warnick. E goală.

Diavolul ridică dintr-o sprânceană.

— Da?

— Cumpăr-o! Pune-o pe numele ei.

Fratele lui nu ezită şi încuviinţă.

— S-a rezolvat.

Whit îi dădu părul de pe faţă şi îşi plimbă degetele peste obrazul ei.

— Vezi, iubire? Îţi cumpărăm casa. Va trebui să te trezeşti ca să locuieşti în ea. Şi mi-ar plăcea să locuiesc în ea cu tine. Anul lui Hattie începe să capete formă.

Tânăra se mişcă.

O mişcare abia vizibilă. O tresărire. Whit nu ar fi observat dacă nu ar fi fost atât de concentrat asupra ei. Se ridică din genunchi şi se aplecă peste patul ei.

— Hattie? Se apropie, luând-o din nou de mână, încercând să n-o strângă prea tare. Hattie. Te rog, iubire.

O altă tresărire.

— Da, aşa, iubito.

Atmosfera din cameră se schimbă. Toată lumea se apropie, iar Whit începu să-i vorbească din nou.

— Trebuie să deschizi ochii, Hattie. Ai cei mai frumoşi ochi. Ţi-am spus asta? Niciodată nu am mai văzut ochi că ai tăi, atât de expresivi. Şi, mai devreme, când mi-ai spus că mă iubeşti, aproape m-ai îngenuncheat. Nu vrei să ai ocazia să faci asta din nou? Deschide ochii, iubire. Apoi, îi şopti: Deschide ochii ca să pot să-ţi spun cât de mult te iubesc.

Ea îl ascultă.

Hattie deschise ochi şi îl privi. Zâmbi, ca şi cum nu ar fi fost la uşa morţii. Şi îl îngenunche, deoarece Whit nu avu forţa să stea în picioare.

Nora suspină, iar Nik ieşi din cameră, după doctor. Hattie îl strânse de mână şi spuse:

— A fost o ofertă foarte tentantă.

Whit râse când îi auzi cuvintele, fără să-şi poată opri lacrimile, care se revărsară pe obraji.

— Sunt foarte fericit să aud asta.

Hattie îşi duse mâna spre capul lui, degetele afundându-i-se, slăbite, în părul lui.

— Spune-mi, şopti ea.

— Te iubesc, Henrietta Sedley.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Îmi place asta.

Whit râse din nou.

— Şi mie, acum că eşti destul de trează să auzi. Făcu o pauză, apoi se uită peste umăr şi întrebă: Unde e afurisitul de doctor?

Hattie clătină din cap.

— Fără doctor. Nu încă. Nu înainte să spun asta: Am

vrut să mă revendic – trup, afacere, casă, avere, viitor. Dar tu le deţii pe toate.

— Nu trebuie să ne căsătorim, zise el. Vrei afacerea, e a ta. O să mă ocup de acte acum. Averea cu siguranţă o s-o faci datorită minţii tale ascuţite şi farmecului. E toată a ta. Dar te rog… Dă-mi voie să-ţi împărtăşesc viitorul. Nu ca soţ. Nu ca protector. Ca partener. Ca egal. Cum vrei tu. O să accept orice îmi dai, atâta timp cât suntem împreună.

Tânăra clătină din cap şi scânci puţin, ceea ce îl făcu pe Whit să se uite din nou după doctor.

— Nu, Whit, ai înţeles greşit. Tu deţii totul. Fiecare parte din mine. Ţi le dau, de bunăvoie.

El o sărută pe degete, apoi pe buze, pe obraji, frunte şi din nou pe gură.

— Nu deţin nimic. Tot ce e al meu e al tău, nu e nimic dacă nu e împărtăşit. Afacerea mea, viaţa, lumea mea, inima mea.

Ea zâmbi.

— Eu sunt protectoarea ta.

Whit închise ochii la auzul cuvintelor ei. Simţi plăcerea provocată de ele.

— Da. Dumnezeule, da!

— Spune-mi din nou.

— Te iubesc.

Doctorul veni şi plecă, spunând că Hattie era în curs de vindecare, dar că trebuia ţinută sub observaţie mai multe zile. Oaspeţii adunaţi plecară după ce făcură promisiuni să o viziteze zilnic, şi, pentru câteva momente, se auziră strigăte de bucurie de afară.

Înăuntru, Hattie făcu ochii mari şi îşi înălţă capul de pe pieptul lui Whit, deoarece, în clipa în care rămaseră singuri, el se sui în pat şi jură să nu se dea jos până nu o făcea şi ea.

— Ce a fost asta?

— Mahalaua, bucuroasă că doamna ei o să se vindece.

Hattie zâmbi.

— Doamna ei?

— Doamna mea.

— Bestia mea. Sărută-mă din nou!

Whit o sărută. La început, mai delicat, apoi, când ea îl trase mai aproape, mai apăsat. Când îşi ridică în cele din urmă capul, ea oftă şi zise:

— Spune-mi din nou.

— Te iubesc.

Rozul îi acapară obrajii. Un semn al plăcerii şi al sănătăţii ei. Apoi, zise:

— Acum spune-mi toate celelalte lucruri pe care le-ai zis când nu te puteam auzi.

Iar Bestia se aşează confortabil, cu doamna lui în braţe, fericit să-şi petreacă tot restul vieţii făcând asta.

Epilog

Un an mai târziu

Hattie stătea la timona vasului, admirându-şi oraşul.

Soarele apunea, dincolo de acoperişuri, şi toată Londra ardea în lumina de chihlimbar, în timp ce râul strălucea ca şi cum ar fi fost din aur. Auzea ţipetele bărbaţilor şi ale femeilor de pe docuri, discuţii, râsete şi strigăte. După-amiaza pe docuri era o explozie de viaţă. Şase vase erau ancorate pe chei, toate deţinute de Sedley-Whittington Shipping. Toate pline cu muncitori care încărcau produse, legal.

Dar nu şi asta. Cea tăcută era numai a ei.

Asta aparţinea Bastarzilor Bătăuşi.

— Aici erai.

Hattie se întoarse în direcţia de unde veneau cuvintele satisfăcute ale soţului ei, care traversa puntea. Haina flutura în spatele lui, în timp ce paşii lui mari reduceau distanţa dintre ei. Hattie ridică o mână în vreme ce el se apropia de locul în care stătea.

— Stai.

El o ascultă. O privi cu un zâmbet pe buze şi o întrebare în ochi – ochi care străluceau precum chihlimbarul în lumina soarelui. Faţa lui era bronzată după o vară în care muncise pe vase. Rămăsese imposibil de chipeş.

— De ce?

Hattie îi zâmbi.

— Îmi place să mă uit la tine.

Zâmbetul lui Whit deveni insinuant.

— Aşa cum şi mie îmi place să mă uit la tine, soţie. Bărbatul făcu doi paşi şi o luă în braţe. Îmi place să te şi ating. O mângâie pe braţe, peste rochia turcoaz pe care o purta. Îmi place rochia asta. Îi dădu o şuviţă după ureche. Îmi plac ochii tăi frumoşi. Iar apoi îşi aşează mâna pe burta ei, rotundă şi adăpostind primul lor copil. Şi asta îmi place mai mult decât pot exprima.

Hattie roşi la auzul cuvintelor şi când îşi aminti cum îi demonstrase toate astea cu o noapte în urmă.

— Şi ce ai zice dacă ţi-aş cere să mă săruţi?

Whit mârâi şi îi arătă cât de mult îi plăcea şi asta, sărutând-o adânc şi lung, până când ea cedă. Urmă un al doilea sărut, uşor şi dulce, un al treilea, pe obraz, şi ultimul, pe păr, în timp ce o trase aproape şi îi inspiră parfumul.

— Te iubesc, îi şopti, cuvintele fiind purtate de vânt înainte ca Hattie să le poată auzi.

Dar, cu toate astea, le simţi şi se culcuşi în căldura trupului lui.

— Iată-mă aici, aşa cum mi s-a cerut.

— Mmm, zise el în timp ce o ţinu strâns. Pe vasul nostru.

Hattie zâmbi şi îşi ascunse faţa la pieptul lui, o urmă de stânjeneală însoţind înţelegerea celor spuse de el. Whit refuzase ca vasul, numit cândva *Siren,* să devină parte a companiei Sedley-Whittington, spunând că nivelul de păcat pe care îl găzduise acel vas îl făcea mai potrivit pentru Bastarzii Bătăuşi. Hattie îşi dăduse ochii peste cap când auzise ideea, până când el redenumise vasul – *Războinica.* Atunci îi plăcuse ideea că Whit păstrase vasul pentru afacerea care fusese cu el cel mai mult.

— Nik a vrut s-o scoată înainte de reflux, dar i-am spus că am planuri pentru diseară.

Cuvintele erau joase şi întunecate, iar Hattie se înfioră intuind promisiunea din ele.

— Ce fel de planuri?

— Genul de planuri care se termină cu soţia mea goală sub stele.

Hattie îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi se cuibări în căldura hainei lui.

— Ei bine, e ziua mea.

— Aşa e. Whit se aplecă şi o sărută. Mă gândeam mai degrabă că e un an nou.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— E septembrie.

— Da, dar Anul lui Hattie e complet. Şi ai bifat totul de pe listă, nu-i aşa? O strânse în braţe şi îi şopti la ureche: Trupul.

Hattie oftă când el o muşcă de ureche, apoi o sărută pe gât şi îşi ridică mâinile spre umerii lui, pentru echilibru.

— Am avut în tine un ajutor de nădejde.

— Mă întreb dacă putem repeta asta, zise el, în timp ce o împinse uşor în spate şi o ridică să stea pe marginea vasului.

O ţinu strâns şi se culcuşi între coapsele ei, lipindu-se de ea.

— Cred că se poate rezolva. Hattie râse în timp ce el îi linse urechea. Ce altceva?

— Afacere şi avere, mârâi el.

— M-am descurcat destul de bine cu astea. M-am căsătorit cu un bărbat bogat, care se pricepe la afaceri.

Un alt mormăit.

— Cred că, mai degrabă, el s-a căsătorit cu o femeie bogată, care se pricepe la afaceri.

Hattie abia ieşise de la infirmerie, după atacurile lui Ewan asupra docurilor, când Whit obţinuse o licenţă specială ca să se căsătorească. Nunta avusese loc în biserica din Covent Garden şi fusese urmată de o mare petrecere pe docuri, cu felinare, muzică, mâncare, gheaţă

cu lămâie şi bomboane cu zmeură pentru toată lumea.

După asta, Hattie şi Saviour Whittington construiseră o afacere de transport maritim fără egal în acel oraş. Folosiseră toţi bărbaţii apţi de muncă din Covent Garden şi de pe docuri şi, astfel, câştigaseră admiraţia şi invidia majorităţii aristocraţilor din Londra şi ale afaceriştilor din oraş.

— S-ar putea spune chiar că Sedley-Whittington a ameninţat să-i transforme pe Bastarzii Bătăuşi în nişte domni, zise Whit, în timp ce o sărută pe Hattie pe gât.

— Mmm. Din fericire, ameninţarea nu s-a concretizat.

Hattie zâmbi. Whit îşi aşează mâna pe burta ei, unde copilul lor creştea sănătos şi puternic. Şi treaz. Simţind atingerea tatălui, bebeluşul lovi, iar Whit făcu ochii mari şi apoi şi mai mari când Hattie spuse:

— Se pregăteşte să fie un Bastard Bătăuş.

— Acasă.

Hattie îl privi.

— Tu eşti acasă.

Replica îi aduse încă un sărut, lung şi lent, până când ea se ţinea de el, dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva numai nu acolo – şi nu îmbrăcaţi.

Dar, în mod remarcabil, Whit nu terminase cu discuţia.

— Şi? Ce urmează mai departe? Cum o să întrecem primul An al lui Hattie, care a fost de mare succes?

Ea clătină din cap.

— Nu a fost chiar de succes – sau nu complet.

— Cum adică?

— Mai am un singur lucru pe listă.

Hattie îl trase aproape. Soarele dispăru şi întunericul se lăsă peste docuri şi îi învălui.

— O să mă ajuţi cu asta.

— Cu orice, şopti el. Nu trebuie decât să zici.

Hattie îl apucă de gulerul hainei şi îl trase aproape.

— Cu viitorul.

Whit mârâi.

— L-ai avut de la început.

Mulţumiri

Când am creat lumea Bastarzilor Bătăuşi, nu ştiam că o să mă îndrăgostesc iremediabil de Covent Garden şi de docurile Londrei. Le sunt îndatorată atâtor persoane pentru timpul şi informaţiile oferite. Nu aş fi putut scrie povestea lui Whit şi a lui Hattie fără colecţia extinsă de la Muzeul Londrei, mai ales fără sondajul antropologic al lui Charles Booth, *Life and Labour of the People în London,* şi fără sprijinul angajaţilor incredibil de informaţi de la Muzeul Docurilor din Londra şi de la The Covent Garden Area Trust şi fără ajutorul expoziţiilor uimitoare de la Muzeul Foundling.

Sunt foarte norocoasă să scriu cu sprijinul necondiţionat al sclipitoarei Carrie Feron şi a întregii echipe de la Avon Books, inclusiv Liate Stehlik, Asante Simons, Angela Craft, Pam Jaffee şi Kayleigh Webb. Eleanor Mickuki reuşeşte mereu să mă facă să arăt mai bine, iar răbdarea nesfârşită a lui Brittani DiMare e un dar grozav.

Whit şi Hattie nu ar fi ajuns în paginile unei cărţi fără o mână de femei mult mai deştepte decât mine. Le sunt recunoscătoare pentru totdeauna minţilor geniale ale Louisei Edwards, lui Carrie Ryan, lui Sophie Jordan, Sierrei Simone şi Tessei Gratton şi simt, de asemenea, o profundă recunoştinţă pentru prietenia lui Jennifer Prokop şi a lui Kate Clayborn.

Pentru Eva Moore, Cheryl Tapper şi toţi membrii de la OSRBE: Aşa cum am promis, o eroină cu ochii violeţi – sper că s-a ridicat la nivelul aşteptărilor.

Şi pentru Eric, eroul tăcut al inimii mele. Îţi mulţumesc din suflet că ştii mereu când am nevoie de cuvintele tale.